

ÖLÜM ŞARKISI

P. J. PARRISH

ARKADYA

ROMAN

P.J. PARRISH

Ölüm

Şarkısı

İngilizceden Çeviren: Berna Kahraman

Arkadya Yayıncılık

ARKADYA YAYINLARI
ÖLÜM ŞARKISI
P. J. PARRISH

Özgün adı: The Killing Song
Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay
Çevirmen: Berna Kahraman
Editör: Çağla Dirice
Son okuma: Yasemin Büte
Kapak Tasarımı: İlknur Muştı
Sayfa Tasarımı: Ayşe Çalışkan

OKTAY MATBAACILIK
Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi C Blok
No: 55 - 56 Topkapı - Zeytinburnu
Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229
MATBAA SERTİFİKA NO: 16318
1.Baskı: Ocak 2013
ISBN: 978-975-999-659-8
© P. J. PARRISH, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Simon&Schuster Inc.'den alınmıştır. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI

*Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul Tel.: 0212-54 4 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69 Faks: 0212-54 4 66 70
info@arkadya.net*

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**
Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 - 03
Faks: 0212 544 87 86
E-posta: info@yelpaze.com.tr

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

*Daniel 'a,
Geride kalacak olursam beni bekle... tercihen Paris 'te.*

Gözlerini ondan alamıyordu.

Batan güneşin son ışıkları, yukarıdaki renkli camdan süzülerek genç kıızı gökkuşağı renklerine boyuyordu. Eski cam ustalarının cama yeşil renk vermek için bakır oksit, mavi için kobalt ve kırmızı için gerçek altın kullanması gibi bunun da sadece bir ışık oyunu olduğunu biliyordu. Hepsini biliyordu ama her şeye rağmen kız hâlâ çok güzeldi.

Birden aklına annesi geldi. Aynasının önünde oturuşunu ve lamba ışığının beyaz tenini adeta bir altın gibi parlatışını anımsadı. Dudaklarını boyarken söylediği şeyi hâlâ hatırlıyordu. *Her kadın yaşamı boyunca bir an için bile olsa or tamdaki en güzel kadın olmayı başarabilmelidir.*

Kıza uzun uzun baktı. Güneş batmış ve tenindeki parlaklık kaybolmuştu. Güze olmayı başardığı o an geçmişti.

Başını çevirip önündeki müziğe odaklandı. Vivaldi'nin *Dört Mevsim Konçertosu* Çalarken nota kâğıdına bakma sına gerek yoktu, zaten her notasını ezbere biliyordu. Bu parçayı belki de binlerce kez çalmıştı, bu yüzden artık duyduğu melodiden zevk almıyordu. Çalmaya devam ederken bir yandan da dinleyicileri incelemeye başladı. En çok eğlenen turistlerdi.

Müzik bir anlığına durdu. Nihayet son bölüme geçmişlerdi. On beş dakika sonra özgü olacaktı.

Gözücüyla kemancıya baktı ve aldığı işaretle çellosunun yayını ince tellere dokundurdu. Notaların dış gıcirtısına benzeyen tiz bir sesi vardı. Artık yapacak fazla bir şeyi kal mamıştı. Yalnızca sabit bir şekilde arka plan ritmini çalması yeterliydi. Bu sayede zihnini boşaltabilir ve gözlerinin etrafta özgürce dolaşmasını sağlayabilirdi.

Dikkatini tekrar kıza yöneltti. En ön sıradaydı ve etraf loş olmasına rağmen hâlâ rahatça seçilebiliyordu. Kız da gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Ağzı müziğe eşlik edermişçesine ritmik bir şekilde hareket ediyordu. Ancak kızın sakız çiğnediğini fark etmesi en fazla birkaç dakikasını aldı. Tiksintiyle irkildi. Neden bütün Amerikalı kızlar sa kız çiğnerdi ki? İnek gibi göründüklerinin farkında değiller miydi?

Yüzünü diğer yana çevirdi. Kaba insanlardan nefret ediyordu.

"Söyle bakalım, beni nereye götürüyorsun?"

Başını eğip kıza baktı. Koluna girmiş ve yanına iyice sokulmuştu. Burnu kıpkırmızıydı. Müzisyenler ayaklarının altındaki ısıtıcılar sayesinde soğuktan etkilenmiyorlardı fakat Sainte Chapelle'de* bulunan seyirciler için bu tür imkânlar yoktu. Şimdi de dört yıldızlı otellerine ya da küçük barlara gitmek üzere gecenin soğuşuna karışıyorlardı.

* Paris'te bulunan eski bir katedral. (Ed. N.)

"Aç mısın?" diye sordu.

Kız omuz silkti. "Konserden önce bir sandviç yedim. Bu radaki insanlar gibi geç saatte yemek yeme alışkanlığım yok."

"O zaman bir içkiye ne dersin?"

Kız gülümsedi. "İşte bunun için vakit asla geç değildir." Kendini kızın kolundan kurtardı ve çello kutusunu eline aldı. Köprüye doğru yürümeye başlamışlardı. Left Bank'e* vardıklarında yaklaşmakta olan bir tur teknesi gördüler. Parlak ışıklarını, sanki karanlığın içinde gizlenen âşıkları arıyormuşçasına nehrin taş setlerine yansıtıyordu. Ama bu gece hava dışarı çıkılamayacak kadar soğuktu. Bu nedenle ışıkların yakalayacağı tek şey deliklerine kaçışan farelerdi.

Saint-Michel Bulvarı'ndaki bir kafeye girdiler. Kızı köşedeki sandalyelerden birini oturtuktan sonra elindeki siyah çantayı dikkatlice duvarın kenarına yerleştirdi. Genç kız eldivenlerini çıkardı ve etrafına baktı. "Burada gerçek bir içki bulabileceğimizi sanmıyorum."

"Pardon?"

Kız iç çekti. "İki haftadır buradayım ve doğru dürüst bir martini içmek için ölüyorum demek istedim."

"Bunu daha önce söyleseydin, Le Fumoir'a gidebilirdik." Omzunu silkerek, "Soru değil," dedi kız. "Sadece şarabı o kadar da çok sevmiyorum, bilirsin. Ayrıca dışarı çok soğuk olduğu için bir türlü ısınamıyorum. Kimse bana

Paris'in dondurucu soğuşundan bahsetmemiştin." "Ocak ayındayız."

* Seine Nehri'nin güney kıyısı. (Ed. N.)

"Evet, şey, belki de beklemeliydim. Paris'te nisan ayı daha güzel olabilirdi ve bunları yaşamak zorunda kalmazdım."

Gülümsedi ve garsona gelmesini işaret etti. Ardından ikisi için de sipariş verdi. Garson içkilerle geri döndüğünde, kız gözlerini kendi bardağına dikti.

"Bu nedir?"

"*Vin chaud*. Sıcak şarap. Denesene."

Kız, bardağın içindeki tarçın çubuğunu eliyle kenara iterek içkisinden bir yudum aldı. Gülümseyerek, "Güzel," dedi. Sonraki yarım saat boyunca sadece kızı dinledi. Bilgi sayarla ilgili olan işinden, altı tırnaklı kedisi Toby'den ve birlikte kullandıkları banka hesabını boşaltıp kaçan erkek arkadaşından bahsetmişti. Paris'e gelmesindeki en büyük etken ayrıldığı erkek arkadaşıyla. Ayrıca anne ve babasının, orada kaliteli bir erkekle tanışıp hayatını düzene sokacağını düşünerek üye oldukları Houston Golf Kulübü'nde profesyonel bir tenis oyuncusu olma hayalini de anlatmıştı.

Üç kadeh sıcak şaraptan sonra, "Dean'den boşanıp, sarışın bebekler doğurmadığım için beni asla affetmediler," diye devam etti kız konuşmasına.

Kıza kalsa hiç susmadan Dean'den bahsedip dururdu ama adam onu dinlemek zorunlu değildi. Ona bakmak bile onu yormaya başlamıştı, çünkü daha önce yüzünde gördüğü şeyin çoktan yok olduğunun farkındaydı. Kızı, öğleden sonra Tuileries'te görmüş ve görür görmez çekimine kapılmıştı. Sonra da hiç düşünmeden kendini tanıtarak konsere davet etmişti.

Fakat Şimdi kafenin parlak ışıkları altında ona bakarken hiÇ de güzel olmadığını fark etti. Sarışın ve mavi gzly ola bilirdi ama ne zaman aŐzını aŐsa sıradanlaŐıyordu. Adam başını yana çevirip pencereden dışarıya, soŐukta aceleyle yürüyen insanlara baktı.

"KaÇ yaŐındasın?"

Kızın sesiyle tekrar kendine geldi. "Bu önemli mi?" "Sanırım deŐil," diye cevap verdi kız. İÇkisini bitirdi ve tarÇın  ubuŐunu bardaŐın i inden çıkardı. "Olgun erkeklerle ri severim, özellikle de senin gibileri. Dean sarışındı. Ama ben uzun boylu, esmer ve yakışıklı olanları her zaman daha hoş bulmuŐumdur." Gözlerini bir süre onunkilere kilitledi, sonra da köşede duran siyah kutuya çevirdi.

"Oldukça büyük bir enstrüman olmalı," dedi kız gülüm seyerek.

Cevap vermedi. "AŐır mı?"

"Bir süre sonra alıŐıyorsun," diye cevapladı.

Kız, elindeki tarÇın  ubuŐunu emiyordu. Uzun bir süre sadece ona baktı ve sonunda, "Beni eve götür," dedi.

Kızdan kurtulacaŐını düşünerek bir an rahatladıŐını his setti. "Nerede kalıyorsun?"

"Hayır, senin evine demek istedim."

Kız onun tereddüt ettiŐini görünce gülümseyerek devam etti: "Neden olmasın ki? Bu gece Paris'te son gecem."

Cevap vermek için biraz daha beklerse kızın kendisini aŐaŐılanmıŐ hissedeceŐini biliyordu. Aslında bir yanı bunu umursamıyordu ve onu taksiye bindirip hemen ondan kurtulmak istiyordu. Ancak bilinçaltında uykuda olan diŐer yanı yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı. Bunu hissedebiliyordu. Kafasının içindeki saŐır edici uŐultu çok yakında kasıklarını saran bir titreşim haline dönecekti. Ama bastıra bilirdi, daha önce yapmıŐtı.

Gözlerini kıza dikti. *Peki neden?*

Onu, hemen köprünün karşısında olmasına raŐmen ile Saint-Louis'deki dairesine deŐil, çok daha başka bir yere götürecekti. Ne de olsa bunu hak etmişti.

Uzun süren yolculuk boyunca kız susmak bilmemiŐti. Ama araba Sacre-Coeur'un arkasındaki dik yokuştan aŐaŐı inip karanlıŐa karıŐınca sessizleşti.

Boş caddeleri, yıkılmayı bekleyen harabe binaları, Senegalese Restoran'ın meta panjurları üzerine yazılmış küfürlü yazılan ve plastik taburelere  kmŐ takkeli Arapları incelediŐini görebiliyordu. Simsiyah tenleri kafeteryadan yansıyan yeşil floresan ıŐıŐıyla aydınlanıyordu. Left Bank'in kafelerinden ve turistlerin zihnindeki Şehir kavramı uzak olan La Goutte d'Or isimli bir muhitteydiler. Goutte d'Or *Altın damlası*. Asırlar önce bu isim burada yetiŐen üzüm baŐlarının dan elde edilen Şarabın adıydı. Şimdiyse barların ve eski de poların arkalarında satılan eroinin argodaki karŐılıŐı olmuştu. Arabayı park etti. Kız yerinden kalkmayınca arabadan inip kapıyı açtı. Gözlerini dikmiş, üzerinde kırk dört yazan hurdaya dönmüş  elik kapıya bakıyordu. "Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu kız. "Evet, ucuz oluyor."

Arka koltuktan siyah çello kutusunu aldı ve boşta kalan elini kıza uzattı. Kız bir an tereddüt etse de daha sonra elini yavaşça onun eline bıraktı.

Hemen giriş kapısının yanında bulunan düğmeye bastı. Tavandaki lambadan yayılan ışık, kıvrımlı merdiveni ve boyası dökülmüş duvarları aydınlatmıştı. Basamakları çıkma ya başladı, kız da onu takip ediyordu. Beşinci kata gelince anahtarını çıkarmak için elindeki siyah kutuyu yere koydu. Tam o sırada ışıklar sönünce kız nefes nefese kalmıştı.

Uzun bir süre hiç hareket etmedi. Yanı başındaki kızın hızlı hızlı nefes alıp verdiğini duyabiliyordu. Zifiri karanlıkta onun, onunla ilgili her şeyin, nefesindeki belli belirsiz şarabın, bu sabah kullandığı vanilyalı şampuanın ve yün paltosunun altındaki terli vücudunun misk kokusunu ala biliyordu.

"Endişelenme," dedi. "Sadece merdiven lambası. Za man ayarlıdır da."

Kapıyı açıp eliyle içeri girmesini işaret etti. Kutuyu bir kenara koydu ve odanın detaylarını inceleyen kızın yüzüne baktı. Eski bir şilte, içinde CD çalar ve CD'leri bulunduğu metal bir kitaplık, mutfağa giden bir koridor ve tuvalet girişi olduğu anlaşılan açık bir kapı...

"Bu koku da ne?" diye sordu kız. "Hangi koku?"

"Sanki birileri et ya da ona benzer bir şey pişiriyor gibi." "Ah, alt katta bir kasap dükkânı var," dedi atkısını çözüp montunu çıkarırken. "İçki ister misin?"

"Evet... hayır. Yani şarapsa hayır demek istedim. Su da istemiyorum. Burada suyun tadı çok tuhaf. Ot* var mı?"

"Maalesef yok." Mutfağa giderken banyonun kapısını kapattı. Şişenin tıpasını açtı ve kendine bir kadeh bordo şarabı doldurdu. İçkisinden bir yudum alıp odayı inceleyen kızını izleyerek kravatını çözdü. Kız, CD'lerin üzerinde yazan isimleri okuyabilmek için iyice eğilmişti, sonra rafın arkasındaki boşluğa döndü.

* Argoda eroin anlamına gelir. (Ed. N.)

"Hey, sende iki tane çello var," dedi boşluğa doğru uzanırken.

Hızlıca attığı iki uzun adımla kızın yanında bitiverdi ve kolunu yakaladı. "Sakın dokunma!"

Kız zayıf bir çığlık attı ve kolunu hızla çekti. "Neden?" "Ellerindeki yağ yüzünden," diye cevap verdi. "Tellere zarar veriyor."

Kız bileğini ovuşturarak birkaç adım uzaklaştı. "Ama sen çalarken dokunuyorsun. Aynı şey değil mi?"

İç çekerek çelloyu dikkatlice karanlık köşesinden aldı. "Ben sadece boyun kısmına dokunuyorum."

Kızın kaşları hâlâ çatıktı, bir şeylere karar vermeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ancak burada kararları veren o değildi. Fakat elbette bunu bilmiyordu. Çünkü dikkatsiz biriydi ve onun yüzünden, tüm bunları okuyabilecek kadar zeki değildi. Budala bir hayvan gibi öylece suratına bakıyordu. Sonunda başıyla arabadan getirdiği, odanın

karşısın da duran siyah kutuyu işaret etti.

"Peki, neden iki tane var?"

"O diğerleri için," dedi. "Bu ise benim için."

Ve senin için.

Kız ona sert bir bakış attı. Sonra paltosunu çıkardı ve yere fırlattı. Ardından kendini şilteye bırakıp, gülümseyerek, "Benim için bir şeyler çal," dedi.

Gözleri kızın üzerindeydi, çellosunu göğsüne yasladı. Kısa bir süre düşündü. Daha önce hiç bu şekilde deneme mişti. İlginç bir fikirdi. Diğerlerinden farklı hissettirebilir miydi? Peki neden yapacaktı ki? Bu kız asla buna değmez di. Sağır birine çalmaktan farksız olurdu.

"Hayır," dedi.

"Neden?" diye sordu kız.

"Havamda değilim." Çelloyu dikkatlice aldığı köşeye koydu. Arkasını döndüğünde kızın dirseklerinin üzerinde şilteye uzanmış olduğunu gördü.

"Siz Fransızlar nasıl söylüyorsunuz?" "Neyi?"

"'Sevişelim mi?' sorusunu."

Cevap vermedi. Kızın bluzunun altından açıkça belli olan göğüslerine bakıyordu.

"Söylesene," dedi kız. "Bahse girerim Fransızca olunca kulağa çok hoş geliyor." Adam arkasını dönerek şarap kadehini kaldırdı ve bir yudum aldı.

"Haydi ama nasıl söylüyorsunuz?" Gözlerini kapattı.

Kız gülüyordu. "Tanrım, sorun ne söyler misin? Kıpır kıpır mızı oldun. Seni utandırıyor muyum? Tamam, söylemek zorunda değilsin. Tek yapman gereken beni becermek. Ve lütfen-"

Elindeki kadehi şilteye doğru fırlattı. Duvara çarpan bardak, kırılarak kızın bluzunu kan kırmızısına boyamıştı. Kız kesik bir çığlık attı ve adam ona doğru yaklaşırken gözleri fal taşı gibi açıldı. Dudakları kızın kine doğru yaklaşırken parmakları da bluzunun düğmelerini arıyordu. Kız da onun dudaklarını kabul edebilmek için ağzını şehvetle açtı.

Fakat adam onu öpmedi. Bluzunu açıp göğüslerine de dokunmadı. Eteğini yukarı kaldırıp çoraplarını bacaklarından aşağı sıyırırken ve dizlerini kalçalarının arasına sıkıştırırken yüzüne bile bakmadı. İlk başta hissettiği sertlik kızın uyarıya yetmişti. Kıyafetlerini çıkarmasına yardım ederken nefes nefese kaldı. İçine girdiğinde ise gülmekle inlemek arası bir ses çıkararak onu daha da derinlerine çekebilmek için kollarını sırtına doladı. Fakat ne kadar zorlarsa zorlasın olmuyordu.

Kız onu göğsünden iterek kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Hey, hey!" diye bağırdı boğuk bir sesle. "Dur, tamam mı? Eğer beceremiyorsan... hey, bu çok..."

Ancak adam, kıza sert bir tokat atmasıyla onun acıyla bağırmasına sebep oldu. Kızdaki değişimi ve vücudunun çaresizce altında çırpındığını hissedebiliyordu. Neredeyse teninden yayılan korkunun kokusunu bile alıyordu. Ancak bu onu durdurmaya yetmedi.

Kıza abanmaya devam ediyor, çığlıklarını duymuyordu ve sadece bekliyordu. O kutsal mutluluk sıvısının gelmesini bekliyordu ama gelmedi. Asla gelmemişti, en azından bu şekilde.

Birden keskin bir acı hissetti ve boynunu tutarak ne fes nefese geri çekildi. Öyle afallamıştı ki ne olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Kız onu tırmalamıştı. şimdi de duvara doğru gerileyerek yavaşça ondan uzaklaşıyordu.

Önce kanlı parmaklarına, sonra da kıza baktı. Kız dik dik ona bakarken, bir yandan da eteğini ekiştiriyordu.

"Bana bak," dedi kız. "Beni hemen kaldığım otele götürsen iyi edersin."

"Hayır."

Kızın yüz ifadesi sertleşmişti. "Harika. Önce benimle sevişmeyi bile beceremiyorsun, şimdi de gitmeme izin ver meyeceksin öyle mi? Lanet olsun." Kalktı ve çoraplarını çekti "Fransızlar gerçekten mükemmel âşıklarmış."

Kız konuşmaya devam etti, fakat o dinlemedi. Döndü ve ello kutusunun yanına gitti. Kutuyu açıp kapağın içindeki küçük torbayı aldı. Hangisini kullanacağına karar vermeye çalışıyordu. *Larsen D'* mi? Hayır o buna değmezdi. *Jargar A* ise çok inceydi ve kopmayacağına hiçbir zaman güvenememişti. *Spirocore C* gayet keskindi.

En sonunda seçimini yapmıştı. Çantayı kapattı ve yüzü nü kıza çevirdi. Arkası dönük kız, bluzunun düğmelerini ilikliyordu. Sessiz ve çabuk adımlarla ilerledi. Dönüp ona karşı koyacak vakti olmamıştı. elik teli boynuna doladı ve kuvvetlice çekti. Kız elleriyle mücadele ediyordu, çığ lığı boğazında düğümlenmişti. Kızın sırtını göğüne dayadı ve teli daha da hızlı çekti. Ona yaşattığı korkudan zevk alırcasına aynı şeyi birkaç kez daha tekrarladı. Çok fazla sıkılamaya özen gösteriyordu çünkü bunun uzun sürmesini istiyordu. Onu öldürmek ya da hayatta tutmak için ne kadar baskı uygulaması gerektiğini iyi biliyordu. Yüzünü kızın vanilya kokan saçlarına gömüp, gözlerini kapadı.

Sonra teli birdenbire hızlıca çekti. elik, kızın boynunu kesince kız şiddetle titredi. Fışkıran kan şiltenin yanındaki duvara sıçramıştı. Sonunda kız gevşedi. Düşmeden önce onu kollarının altından yakaladı ve göğüne doğru yasladı. Ardından kollarına alıp banyoya götürdü. Küvetin içine koydu ve bakmak için bir adım geri çekildi. Bir an sadece bir saniye için Hélène'i gördü. Ama bu kız Hélène kadar güzel değildi.

* Bir tür ello teli. (Ed. N.)

Saklamaya değmezdi.

Kapıyı kapatarak banyodan çıktı. şiltenin yanındaki duvara sıçrayan kanı görünce durdu.

Lanet olsun!

şahdamarını kestiği için başına iş almıştı. Ortalığın temizlenmesi gerekiyordu. Zararı yok diye düşündü. şimdi lik beklemek zorundaydı. Ellerindeki kan hâlâ sıcakıktı ve kasıklarındaki sıcaklığın da artmasına sebep oluyordu. Acele etmek zorundaydı, yoksa

geç kalacaktı.

Çıplak vücudunda odanın serinliğini hissetti. Köşeye gi dip dikkatlice diğer çelloyu, güzel olanı, Goffriller Rosette'i kutusundan çıkardı. Üç yüz yıllıktan fazla olmalıydı ve pek çok muhteşem el ona dokunmuştu. Ama bundan sonra onu hiç kimse çalamayacak, kimse duyamayacaktı. O hariç.

Yayı alıp bir sandalyeye oturdu. Ardından çelloyu çıplak bacaklarının arasına yerleştirerek arka tarafını göğsüne, boyun kısmını da omzuna dayadı. Akort vidası kulağına değiyordu. Bir an duraksadı ve yayı tellerin üzerinde tutarak boynundan çellonun parlak yüzeyine damlayan kana baktı. Gözlerini kapatıp, kanındaki moleküllerin çellonun gövdesi tarafından emildiğini hayal etti.

Yay, yavaşça tellere dokundu ve Elgar'ın çello konçerto sunun ilk notaları küçük, karanlık odayı doldurdu.

Kasığındaki ağrı şiddetleniyordu, gözleri kapalıydı, ye niden sertleştiğini hissediyordu. Hızla solumaya başladı. Alnından terler akıyordu. Yayı tellere dokundurdukça sarılıyordu.

Beklenti içinde yanıp tutuşarak müzikte kendini kay betti. Sonra birden o an geldi. Beklediği şey, tek bir nota.

Parmak uçlarından başlayıp kasıklarına doğru ilerleyen bir titreşim. O çapkın notayı duyar duymaz boşalmıştı. Vücudu titrerken zevkten çılgılık attı.

Yay elinden yere düştü. Başu aşağı düşmüş ve çelloya sarılmış bir halde nefes nefese olduğu yerde kaldı. "

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Belki de onu iki yıldır görmediğim içindi ve bu süre zarfında genç kızlıktan çıkıp yetişkin bir kadına dönüşmeye başlamıştı bile. Sebebi ne olursa olsun, Mandy çok güzeldi ve ona bakmadan edemiyordum.

Miami Dolphins forması giymiş şapşal bir herifle dans ediyordu. Üzerindeki bir taraftar forması değil. Amerikan Ulusal Futbol Ligi oyuncularının giydiği orijinal formalar dandı. Giyen kişi sağlam bir defans oyuncusu olduğuna ra hatlıkla herkesi inandırabilirdi. Paraya kıyıp arkasına kendi ismini bile yazdırmıştı: Darius. Aslında sinirime dokunan adamın gerçekten bir futbol oyuncusu gibi görünmesiydi. Benden on yaş genç olması ve yaklaşık on kilo daha ağır olan sert kasları, sandalyemde kalmama sebep oluyordu.

Ayrıca aralarına girersem Mandy'nin beni öldüreceğini de biliyordum.

Viskimi yudumlayıp ağzıma gelen buzları kıtırdatarak oturmaya devam ettim. Gözlerimi ondan ve yanındaki futbolcu bozmasından bir an olsun ayırmıyordum. Son yarım

saattir o herifle dans ediyordu. Sonunda parmak uçlarında yükselip adamın yanağına bir öpücük kondurdu ve kalabalığın içinden geçerek masaya döndü.

"Bu gerekli miydi?" diye sordum sandalyesine yerleşirken. "Ne?" Yüzü terler parlıyordu ve gözleri ıslık ısıldı.

"Şu öpücük."

Güldü ama barın loş ışıkları altında bile yanaklarının kı zardığını görebiliyordum. "Hoş biriydi," dedi, şarap-soda karışımı içkisinden bir yudum alarak. "Bir Miami Dolphins oyuncusu."

"Ya, gerçekten mi? Hangi pozisyonda oynuyor?" "Defans."

"Sana böyle mi söyledi?"

Başını evet anlamında salladı. Gözleri kalabalığın içinde onu arıyordu. Başka bir masada oturduğunu görünce birbirlerine el salladılar.

"Mandy o, Miami Dolphins takımının oyuncularından biri değil," dedim.

Bana baktı. "Nereden anladın?"

"Öncelikle bütün kadroyu biliyorum ve Darius isminde bir defans oyuncusu yok. Ayrıca hiçbir oyuncu oyun dışın da takım formasıyla dolaşmaz. Hepsi Coogi marka kazaklar giyiyor."

Bir süre bana dik dik baktı. "Neden her zaman bunu ya pıyorsun?"

"Neyi?"

"Her şeyi mahvediyorsun."

Garsonu çağırma bahanesiyle yüzümü diğer yana çevir dim. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki başım zonkluyordu. Anlayamadığım ve asla da anlayamayacağım bir rap şarkısı

çalıyordu. Biri matkapla beynimi oyuyormuş gibi hissediyordum.

Aniden elini elimin üzerine koyduğunu fark edip yeni den ona baktım.

"Koca Oğlan, bu gece buradaki son gecem. Haydi artık biraz eğlenelim."

Belki söyleyiş tarzı yüzünden, belki de uzun zamandır bana takma adıyla hitap ettiğini duymadığım içindi. Ya da belki onu, o genç ve yakışıklı adamla görmek aramızdaki yirmi yılı bana tekrar hatırlatmıştı. Her ne olursa olsun, sa nırım küçük kız kardeşimin artık küçük olmadığını bir türlü kabul etmek istemiyordum.

Gülümseyerek durumu geçiştirdim. "Özür dilerim." Uzandı ve beni yanağımdan öptü. Shalimar'ın tatlı ko kusunun alabiliyordum. Geçen ayki doğum günü için parfü mü ona ben yollamıştım, tıpkı on altıncı doğum gününden beri her yıl yaptığım gibi. Shalimar ve meyve sulu sakız, işte küçük kız kardeşim böyle kokuyordu. Fakat kokusunda yalnızca bu geceye özgü bir farklılık daha vardı; belli belir siz kadınsı bir misk kokusu ve sodalı şarap.

Etrafı inceleyen Mandy, başını müziğin ritmine uydurarak aşağı yukarı sallamaya başladı. Viskim bitmişti. Kadehimde kalan buzları da ağzıma attıktan sonra barın pembe neon ışık lan tarafından aydınlatılan yüzüne baktım. Uzun, düz, sarı saçları kafasının ritmik hareketlerine uyum sağlıyordu, bur nu kızarmıştı ve mavi gözleri adeta dans

ediyordu.

Müzik bir an için durdu. "Haydi ama," dedim. "En azın dan bana iyi vakit geçirdiğin söyle."

Sırıttı. "Harika. Babamla konuşup gelmem için ikna et mene minnettarım."

Hafifçe tebessüm edip garsona kadehimi doldurmasını işaret ettim. Müzik yeniden başlamıştı.

"Babama söylemeyeceksin değil mi?" diye bağırdı Mandy, etraftaki gürültüyü bastırmaya çalışarak.

"Neyi söylemeyeceğim?"

"Siyahi bir adamla dans ettiğimi."

Ona dik dik baktım. "O herif siyahi miydi?"

Şaka yaptığımı anlaması birkaç saniyesini aldı. Ama sonra o kadar çok güldü ki şarap kadehini devirdi.

"Bu kadar içki yeter," dedim. "Aaa! Haydi ama Koca Oğlan."

"Olmaz. Sınırı iyice aştın. İçkisini bile elinde tutamaya cak kadar sarhoş olmuş kadınlara tahammül edemem."

Garson viskimi getirip dökülen şarabı bezle sildi. Mandy yeniden dans edenleri izlemeye başlamıştı. Kendini müziğe kaptırılmış, olduğu yerde ritme göre sallanıyordu. Bir den kendimi otuz üç yaşından daha yaşlı hissettim. Sonra da birden on beş yaşına, Raleigh'deki odama dönmüştüm. İçeride gümbür gümbür bir Nirvana" şarkısı çalıyor, babam da odamın kilitli kapısını yumrukluyordu. Şimdilerde o evde nasıl bir hayat yaşadığını merak ederek Mandy'ye baktım. Ben Kuzey Carolina'nın sıcakından Miami'nin te miz havasına kaçarak kurtulmuştum. Fakat o, evden ancak Atlanta'ya gidebilecek kadar uzaklaşabilmişti.

Geçen ay kendimi tutamayıp evi arayarak, anne ve babamdan Mandy'nin gelip beni ziyaret etmesini istememin sebebi de buydu. Bunun bir doğum günü hediyesi olacağını söylemiştim. Ama aslında özgürlüğüne kavuşması için bir

* ABD'li bir rock müzik grubu. (Ed. N.)

fırsat olmasını umuyordum. Bildiği küçük dünyanın ötesin de çok daha büyük, harika ve aynı zamanda da berbat bir dünya olduğunu öğrenmesini istemiştim.

O anda telefonum çalmaya başladı. Cebimden çıkarıp arayan numaraya bakınca, suratımı buruşturarak telefonu masanın üzerine koydum.

"Kız arkadaşın mı?" diye sordu Mandy gülümseyerek. "Editörüm," dedim.

"Bir kız arkadaşın var mı?" Keyifle gülümsüyordu. "Düzinelerce."

"Tam bir palavracısın, Koca Oğlan."

"Söyle bakalım mezuniyet nasıldı?" diye sordum konu yu değiştirmek için.

Omuz silkti. "Bunaltıcıydı." "Neden?"

"Hiç kimse iş bulamıyor," dedi. "Arkadaşlarımın hepsi işsiz."

Mandy işletme üzerine okumuştı. Duke Üniversitesi'ni bıraktığım zamanı hatırlayarak içkimden bir yudum al dım. Tıp Fakültesi'ne gitme planımdan vazgeçip bir yılını Uzakdoğu'da aylak aylak dolaşarak geçirmiştım. En so nunda eve geri döndüğümde, For Lauderdale kentindeki bir gazetenin spor köşesinde iş bulmuştım. O zamanlar ha yat benim için daha yeni başlıyormuş gibi hissediyordum, Mandy ise başlamadan bitmiş gibi hissediyor olmalıydı.

"Geri dönünce öğretmenlik sertifikası almayı düşünüyorum," dedi. "İlköğretim okullarında çalışabilmek için."

"Öğretmenlerin maaşları berbat," dedim.

Gülüşü hüzünlüydü. "Babam da böyle söylüyor." "Annem ne diyor?"

"Saks firmasında bir iş bulup her şey yoluna girene kadar beklememi istiyor. Ya da okulda kalıp kendi alanımda yük sek lisans yapmamı."

Kafamı yavaşça salladım. "Ve evde kalıp onlarla beraber yaşamayı, değil mi?"

Bir an sessizleşen Mandy, kadehinin sapıyla oynuyordu. "Ben senin gibi değilim, Koca Oğlan," dedi usulca.

"Ne demek istiyorsun?"

"Evde olmayı seviyorum. Hiç bilmediğim bir yere basıp gidemem. Senin kadar cesur değilim."

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. Ama Mandy'nin yüzündeki kırılğan ifadeyi görünce buna pişman oldum. "Cesur beni anlatan bir kelime değil," dedim.

Bir süre sessizce oturduk. Mandy bu boşluğu etrafa göz gezdirerek dolduruyordu. Ber de o sırada içkimden iki büyük yudum daha aldım. Bardağımı masaya koyarken Mandy'nin bana dik dik bakan gözleriyle kaşılaştım.

"Bu üçüncü kadehin," dedi. "Biliyorum."

"Bir hurdayı süremeyeceğimi de biliyorsun, Koca Oğlan."

Bu, hem eski model Corvette marka arabamla ilgili masum bir gönderme hem de daha fazla içmemem için bir uyarıydı. Aslında normalde buna sinirlenebilirdim - arkadaşlarımdan da pek çok kez uyarı almıştımmama Mandy'nin yüzünde gördüğüm hüzün buna engel oluyordu. Ayrıca şu an ikimizin de aynı şeyi hatırladığını çok iyi biliyordum. Mandy dokuz yaşındayken onu almak için arkadaşı Trudy'nin evine gittiğim o sıcak haziran gecesini. Öncesinde Kappa Alpha'daki çılgın mezuniyet partisine katılmıştı. Mandy ise sarhoş olduğumu bilmesine rağmen bana güvenmişti. Ancak ben eve

giden yolda Opel marka arabamı ağaca çarpmıştı. Kolumu, köprücük ve kaburga kemiklerimi kırarak bir yılını yatakta geçirmiştım. Mandy daha şanslıydı. Kafasını arabanın ön ca mına çarpıp, kazayı sol gözünün üzerindeki hafif bir sıyrıkla atlatmıştı.

Bar ışığında yara izini göremiyordum. Plastik cerrah, babamın Duke Raleigh Hastanesi'nden bir iş arkadaşıydı ve alanında en iyilerden biriydi. Mandy o günden sonra

ka zadan hiç bahsetmedi, bir kere bile beni suçlamadı. Annem ve babamsa... evet, onlar çok daha başka bir hikâye.

"Haydi, gitme zamanı," dedim doğrudan. "Ama daha çok erken!" dedi Mandy.

"Hayır. Saat ikiye geliyor. Uçağın sabah on buçukta kalacak."

"Tamam, ama önce birkaç tane daha resim çekmek isti yorum."

Büyük, altın sarısı çantasını altüst ederek içeri karıştır masını sabırla bekledim. Sonunda pembe renkli, gösterişli telefonunu bulup çıkardı. Benim telefonum onunkinin ya nında geçen yüzyıldan kalma gibi görünüyordu.

Tabureden atladı ve yanıma geldi. Telefonu bir kol boyu mesafeden yüzümüze doğru tutarken, yanağını yanağıma bastırıyordu.

"Peynir!" dedi.

Birçok fotoğraf çektikten sonra telefonu yeniden çanta sına attı. "Şimdi de seninkini ver," diye bağırdı müzik sesi ni bastırmaya çalışarak.

"Neyi?"

"Telefonunu. Senin için de birkaç tane çekeceğim." "Kendi telefonunla çektiklerin gönderirsin."

"Fotoğraftan nasıl indireceğini gerçekten biliyor musun?" "Tabii ki."

Başını iki yana sallayıp telefonumu eline aldı ve yanak yanağa olduğumuz bir çift poz daha çekti.

Mandy telefonu geri verirken alнімından öptü. "Artık son suza dek yanındayım," dedi.

Ekrandaki resmimize baktım. "Başımın üst kısmını al mamışsın."

"Ah, olamaz yeniden çekeyim."

"Ben bunu sevdim. Zaten saç tıraşına ihtiyacım vardı." Güldü. Viskimden hızlı bi yudum aldım ve gitmek üzere ayağa kalktım. Mandy de çantasını omzuna aldı. "Önce tuvalete gitmeliyim."

Kalabalıkta kayboluşunu izlerken içkimi bitirmek için fazladan zaman kazanmanın verdiği memnuniyetle san dalyeme yaslandım. Miami'de sıradan bir ekim gecesiydi. Hava sıcak ve aşırı nemliydi ama Nassau'yu etkisi altına alan tropikal fırtına yüzünden sert bir rüzgâr da esiyordu. Clevelander Otel'deki büyük havuz partisinin ikinci yarısı başlıyordu. Burası kesinlikle benim tarzım değildi ama yine de Mandy'yi buraya getirmiştım, çünkü dans etmek iste mişti ve burayı seveceğini biliyordum.

South Beach'teki kalabalığı gördüğünde yüzünde oluşan ifadeyi hatırlayınca gülümsedim. Leopar desenli bir biki ni giymiş, göbeğinde piercing olan kumral kıızı... Dövmeli boynuna, albino pitonu dolamış sıska çocuğu... Mor peruklu karısını nazik bir şekilde Bentley marka otomobili ne bindiren beyaz saçlı ve takım elbiseli adamı... Sirklerin geçit törenlerini andıran bu manzarayı dikkatle seyreden Mandy'ye bakmıştım, her ayrıntıyı içine çekmeye çalışı yormuş gibi bir hali vardı. Onun için üzülüyor ve her şeyin en iyisine sahip olmasını istiyordum.

Hemen çıkabilelim diye garsonu çağırıp hesabı ödedim. Önce saatime, daha sonra da barın yanındaki tuvaletlere göz attım. Mandy yeniden dans pistine yönelmişti ve Darius'la döne döne dans ediyordu. Beni görünce el salladı. Saati işa ret ettim. Tel parmağını yüzüne doğru kaldırarak, "Son bir dans daha, Koca Oğlan," dedi.

Bunun üzerine ben de başımı sallayıp gülümseyerek bir viski daha aldım. Okyanusa doğru bakıp simsiyah gökyü zünde zikzak çizen şimşeği izledim.

Yeniden piste baktığımda Mandy gitmişti. Miami Dolphins forması giyen adam da ortalıkta yoktu. O sırada çalmakta olan grup, şarkısını bitirdi. Ani bir sessizlik yerini önce kahkahala ra, sonra da banttan çalan müziğin yumuşak sesine bıraktı.

Ağzımdaki buzları kıtırdatarak kalabalığı inceledim. Mandy'nin ortaya çıkmasını bekliyordum. Barın ilerisinde ki kapıya doğru baktım ama gelip geçen kadınların arasın da onu göremedim. Sonunda kalkıp tuvalete gittim. İçeriye girmeyi bekleyen uzun bir kuyruk vardı. Kendimi aptal gibi hissederek bir süre orada durdum. Sonunda bir kadından içeriye girip turkuvaz rengi bluzu olan sarışın biri olup ol madığına bakmasını rica ettim.

Kadın uzun bir süre sonra geri döndü. "Sevgilin içeride değil."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Yeniden dans pistine yöneldim. Mavi bir kumaş parçası ya da beyaz bir Dolphins üniforması arayarak ter kokan kalabalığın içinde gezindim. Ne Mandy'den ne de Darius denilen adamdan en ufak bir iz vardı.

Kalbimin üzerine kocaman bir taş yerleşmiş gibiydi. Yeniden masaya döndüm ama çoktan başkaları otur muştı. İçimden bir ses orada olmadığını söylese de gör düğüm her yüzü dikkatle inceleyerek tekrar dans pistine gittim. Darius'un arkadaşlarıyla birlikte tam olarak ne reye oturduğunu hatırlamaya çalışsam da başarılı olamıy ordum.

"Lanet olsun, Mandy," diye fısıldadım.

Düşünmeye çalışırken renkler ve sesler adeta etrafımda dönüyordu. Dışarıda bekliyor olabilir miydi?

Aceleyle caddeye çıktım. Sarı saçlarını görmeyi umarak kaldırımlarda yürümekte olan insan seline baktım. Hiçbir iz yoktu.

Hediyelik eşya arama ihtimalini düşünerek civardaki dükkânları ve barları hızlıca turladım, ama onu göremedim. Ocean Drive'dan sahile doğru yavaşça ilerleyen arabaları görünce hemen karşıya geçtim. Sahilde çok fazla insan var dı, çoğunlukla da çocuklar. Fakat Mandy burada da değildi. Aceleyle tekrar caddeye döndüm.

Telefon hâlâ elimdeydi. Numarasını tuşladım, bir yan dan da gözlerimle kalabalığı tarıyordum. Telefona cevap veren sesli mesaj servisi oldu.

"Mandy," diye bağırdım. "Hangi cehennemdesin?

Clevelander'ın önündeyim." Telefonu kapattım.

İçinde bangır bangır rap şarkısı çalan bir araba geç ti önümden, çevredeki barlardan

müzik sesi geliyordu ve yakınlarda bir kadının tiz kahkahası duyuluyordu. Sesini kısımadığımdan emin olmak için telefonuma bir kez daha baktım. Bir an önce çalmasını istiyordum.

Yeniden aradım. Hat yine sesli mesaja yönlendi.

Kalbimin üzerindeki soğuk taş gittikçe ağırlaşıyordu. Bu tarz anlaşılması güç hislere güvenen bir adam değildim. Bir gazeteci olarak yalnızca gördüğüme ve kanıtlayabildiğin^ inanırdım.

Fakat bütün kalbimi kaplayan bu his çok gerçekti. Mandy gitmişti.

olis memuru, ağzındaki sakızı evirip çevirerek devriye X aracının açık penceresinden bana bakıyordu.

"Bak," dedim sakin olmaya çalışarak. "Kız kardeşimi tanırım. Öylece çekip gitmez. Acaba siz ikiniz..."

"Geri çekil," dedi polis.

Bir adım geri çekilerek ellerimi kaldırdım.

Sonunda arabadan çıkıp tam önümde durdu. Son yarım saatimi Mandy'yi arayarak geçirmiş ve sonunda Miami Beach Polis Teşkilatı'na ait bir devriye arabasını durdurmuşum. Polisin boyu ortalamanın altındaydı. Tecrübeleri me dayanarak, kısa boylulara bulaşılmaması gerektiğini iyi biliyordum.

"Telefonuma cevap vermiyor," dedim dördüncü kez.

Yüzümden akan terlere dik dik bakıyordu. "İçkiyi fazla mı kaçırdın?" diye sordu.

"Ne?"

"Ne kadar içtin, ahbap?"

"Bilmiyorum, iki ya da üç kadeh. Bak, yardıma ihtiyacım var. Kardeşim kırk dakikadır ortalıkta yok."

"Tuvalete baktın mı?"

"Evet, bara gittim ve evet, her yere baktım," diyerek elimle yüzümdeki terleri sildim. "Bak adamım, o buralı değil. O..."

Polis arabasının telsizi cızırdayınca, memur dinlemek için arabaya geri döndü. Arabanın içindeki diğer memurun telsize cevap verirken sahildeki kavgayla ilgili bir şeyler söylediğini duydum.

Polis yeniden bana dönünce cüzdanımı çıkararak basın kartımı gösterdim. Gözlerini kısarak kartı inceledi.

"Yani?"

"Bana bir şans ver. Beş yıl boyunca Miami-Dade Polis Teşkilatı'yla ortak çalıştım, dedim.

Polis memuru, sakızı daha hızlı çiğnemeye başladı. "Adım Matt Owens. Merkezi ara doğrulayacaklardır.

Dedektif Brinkley'ye sorabilirsin."

Polis memuru iç çekerek arabanın açık camına doğru döndü. Diğer memurlar konuşmalarını dinlerken bir yandan da gözlerimle kalabalığı tarıyordum.

"Hey ahbab!" dedi polis memuru.

Neon ışıklarının parıltısı altında, bir anlığına gözlerin den geçen şeyin ne olduğunu anlamıştım. Bir kızı vardı.

"Elinde kardeşine ait fotoğraf var mı?"

"Fotoğraf mı?" Hatırlayamıyordum. Bu durumdayken hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Evet, kardeşinin bir fotoğrafını verirsen mesaimin geri kalanında gözümü açık tutarım."

"Hayır yok..." Bir an durdum ve elimdeki cep tele fonuna baktım. Doğru olmasın umarak rasgele bir tuşa bastım. Suratlarımız küçük ekranda belirdi. Mandy'nin Clevelander'da ikimizi çektiği fotoğrafların sonuncusuydu.

Polisin bu teklifi hoşuma gitmemiş olsa da başka seçeneğim yoktu. "Fotoğrafları gönderebileceğim bir cep telefonun ya da bilgisayarın var mı?" diye sordum.

"Evet." Numarasını söyledi ve saniyeler sonra telefonu nun ekran ışığı yandı.

"Sevimli bir kız," dedi.

"Evet, evet öyledir." Elimle yüzümü ovaladım. "O ada mı da arayacaksınız, değil mi?"

"Sırtında Darius yazan, beyaz Dolphins formalı bir siya hi. Anladım."

Hissiz bir şekilde başımı salladım. "Numaram telefo nunda var. Lütfen... Onu bulursanız lütfen beni ara. Ne za man olursa olsun. Adım Matt..."

"Matt Owens. Bunu da anladım."

Polis memuru arabasına dönünce ben de yokuş aşağı yürümeye başladım. Telefon hâlâ elimdeydi, rehberdeki ki şilere göz atıyordum. İşe başladığım ilk yıllarda, yakaladığım birçok hikâyenin gizli bilgi kaynağı, Nora Brinkley'di. Soruşturmalar hakkında bana gizlice vermiş olduğu en ufak bilgi kırıntıları bile editörümün güvenini kazanmaya ve banyomun duvarını ödüllere doldurmaya yetmişti. So nuncusu ise masamda duran çerçeveli Pulitzer Ödülü'ndü. Karşılığında üç yıl boyunca Nora'yla yatmış ve ona, çok geçmeden kedi maması kutusuna koyarak geri gönderdiği bir nişan yüzüğü vermiştim.

Nora'yı aramak için tuşa bastım. Telefonu çalarken, bir yandan da caddelerde Mandy'yi aramaya devam ediyordum. Saat üçü geçmişti. Serseriler sürüler halinde geceye karışıyorlardı.

Nora'nın uyku mahmuru sesini duydum. "Alo?"

Sesimi duyurabilmek için yüksek sesle konuştum. "Nora? Ben Matt."

"Matt mi?" diye sordu. Sonra da iğnelercesine, "Hangi Matt?" diye ekledi.

"Haydi ama Nora. Benim. Lütfen kapatma. Sana ihtiyacım var."

"Bana en son ihtiyacın olduğunda, içkiyi fazla kaçırdığın için iki tane aspirin istemiştin."

Bir anlığına gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Küçük kardeşim kayıp."

"Amanda mı? Nerede kayboldu? Kuzey Carolina'da mı?" Nora'nın ses tonu hemen değişmişti. Kaygılandığı belli oluyordu. Lambayı yakabilmek için elektrik anahtarı na dokunduğunu işittim. Komodinin çekmecesine sakladığı paketten bir sigara aldığını tahmin edebiliyordum.

"Hayır, South Beach'te," dedim. "Yaklaşık bir saat önce, bir anda dans pistinde kayboldu."

"Neredeydiniz?"

"Bir kulüpte," diye yanıt verdim. "Bak, gerçekten yardıma ihtiyacım var. A damlarından onu aramalarını isteyebilir misin?" "Onlar benim adamlarım değil, Matt," dedi Nora "Ayrı ca memurlardan, henüz altmış dakikadır kayıp olan yetişkin bir kadını aramalarını isteme yetkim yok."

"O bir kadın değil. O hâlâ genç bir kız ve buranın ne tür bir yer olduğu hakkında er ufak bir fikri yok!"

"Sakin ol."

Haklı olduğunu biliyordum ama yine de kalbimin deli gibi çarpmasına engel olamıyordum. Caddedeki yüzler bula nıklaşmaya başlamıştı, ayaklarımsa adeta yere basmıyordu.

"Neredesin?" diye sordu Nora.

Etrafıma bakındım. "Sekizinci Cadde'de."

"News Kafe'ye gidip kendine bir kahve al. Sakın içki alayım deme. Mandy'yi aramaya devam et ve orada kal," dedi Nora. "Yarım saate oradayım."

Nora'yı bu saatte yataktan çıkararak şey, bana ettiği onca hakarete ve Miami-Dade Polis Teşkilatının sorgu odasında takındığım tüm o kötü tavırlara rağmen kalbinin derinliklerinde beni hâlâ seviyor oluşuydu. Bense geçmişte çoğu kez yaptığım gibi yine onu kullanıyordum.

Ama şu anda bu caddede, kalbim acıyla ezilip gözlerim yaşlarla dolarken bunu umursamıyordum.

Nora'nın kırmızı cipi önümde durduğunda, kaldırımın ke narındaydım. Uyarısını görmezden gelerek kafede bir içki daha yuvarlamıştım. Kendimi sakinleştirip, aklımı başıma toplamamın tek yolu buydu. Alkol her zaman benim kurtarıcımdı. Gün boyunca kafein tüketip abur cubur depoladık tan sonra, genellikle geceleri beni rahatlatacak bir şeylere ihtiyacım oluyordu. Öte yandan bu şekilde devam etmek gittikçe zor olmaya başlamış ve içtiğim son kadeh de beni rahatlatmak adına hiçbir işe yaramamıştı.

Nora, arabaya binerken beni dikkatlice inceledi. "Sakalını kesmişsin."

"Ne? Ah, evet. Yaklaşık bir yıl önce." Kalabalığı bir kez daha tarayıp Nora'ya döndüm Nora'yla ayrıldıktan hemen sonra patronuma bana yeni bir görev vermesi için baskı yapmaya başlamıştım. Çünkü polis teşkilatında öy lece dolaşp hiçbir şey olmamış gibi davranmak oldukça

zordu. Sonunda *Miami Times* gazetesindeki inceleme ekibi

üne terfi ettim, bu yüzden Nora'yı bir yılı aşkındır görmemiştim. Saçları uzamıştı ve gözleri çok daha temkinli bakıyordu. Hâlâ yoldan geçenlerin bakışlarını üzerine çekecek kadar da güzeldi.

"Böyle daha güzel olmuş," dedi arabayı birinci vitese takarken.

Ocean Bulvarı'nın kuzeyine doğru yavaşça ilerlerken başımı pencereden uzatmış, kaldırımlara bakıyordum. Otel lerin önündeki bankların ve kaldırım kenarındaki masaların önünden adeta bir insan seli akıyordu. Birkaç kişi de merdivenlerin üzerine çıkmış, fırtına kepenklerini kapatmaya çalışıyordu. İçimdeki korku yerini yavaş yavaş ümitsizliğe bırakmaya başlamıştı. Bu kalabalıkta Mandy'yi bulmamın imkânı yoktu.

Nora beni soru yağmuruna tutmaya başlamıştı. Bana yeniden bu gece neler yaptığımızı, tam olarak nereye gittiğimizi, Mandy'yi en son gördüğümde tam olarak nerede durduğunu ve kiminle dans ettiğini sordu. Nora'nın beni sadece sakinleştirmeye çalıştığını biliyordum ama onun o polislere özgü tekdüze ses tonu bunu zorlaştırıyordu.

"Şu son dans ne kadar sürdü?"

Yüzümü Nora'dan yana çevirerek, "Söyledim ya," dedim. "Birkaç dakikadan fazla değil Eliyle son bir kez daha dans etmek istediğini işaret etti."

Nora yeniden caddeye bakmadan önce yüzünde bir şüphe belirtisi gördüm. Nişanımızın hemen ardından onu ailemle tanıştırmaya götürdüğüm gün Mandy'yle tanışmıştı. Savoy'daki o akşam yemeğinin çok da iyi geçtiği söylemeye gerek yoktu. Nora gece boyunca gergindi ve Mandy her zaman manki gibi arabuluculuk görevini üstlenmişti. Bu yüzden Mandy'nin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Onun beni ne kadar sevdiğini de.

Yağmur yağmaya ve arabanın camına yansıyan pembeyeşil neon ışıklar bulanıklaşmaya başlamıştı. Nora silecekleri çalıştırdı. Fakat ne Mandy'den ne de Dolphins formalı adamdan en ufak bir iz vardı.

"Bence polis teşkilatına gitsek daha iyi olur," dedi Nora. Cinayet masasına vardığımızda içeride kimse yoktu. Saatin kaç olduğunu farkında değildim, bu yüzden etrafta saat aramaya başladım. Tüm görebildiklerim duyuru panoları, suç karşıtı afişler ve otayoldan yağmur damlalarıyla lekelenmiş camlara yansıyan turuncu ışıklardan ibaretti. Bu rayın son gelişimin üzerinden yaklaşık iki yıl geçmişti ve o zamandan beri hiçbir şey değişmemişti. Gözlerim karşıdaki duvarda asılı büyük beyaz panoya takıldı. Dedektifler en son cinayet vakalarını buraya not etmişlerdi. İsimler, dosya numaraları, işaretler... Hâlâ açık olan davalar için kırmızı, kapalı olanlar içinse siyah fosforlu kalem kullanmışlardı. "Kayıp vakaları yarın yine başımı belaya sokacak," dedi

Nora. "Bu insanların hiçbiri güvende değil ama nedense onları rahatsız etmemizi istemiyormuş gibi bir halleri de var." "Biliyorum," dedim. "Yaptığın her şeyi takdirle karşılıyorum. Benim ne yapmam gerekiyor?"

"Telefon numarasını sisteme girdim, GPS sayesinde onu takip edebiliriz, bir fotoğrafına da ihtiyacım olacak. Telefonundakini bana gönder, böylece çıktısını alıp çoğaltabiliyim. Ayrıca şu formu da doldurmalısın."

Sandalyeye oturup formu doldurmaya başladım. Basit sorulardan oluşan bir listeydi; kayıp kişinin adı, yaşı, fiziksel özellikleri, üzerindeki kıyafetler. "ACİL DURUMDA ULAŞILACAK KİMSE/EN YAKIN AKRABA"

Tanrım. Buraya babamı yazmam gerekiyordu. Martin L. Owens.

Gözlerim Nora'nın masasının üzerindeki telefona kaydı. *Hayır*, dedim kendime. *Henüz değil*. Mandy'nin uçağı on buçukta kalkacaktı ve onu bulmak için hâlâ vaktim vardı. En yakın akraba kısmına kendimi yazıp, formu doldurmaya devam ettim. Kayıp şahsın yanında ne gibi kişisel eşyalar olabileceği sorusuna gelince yine duraksadım.

Cep telefonu, gümüş küpeler, gümüş yüzük... Başka? O büyük, sarı el çantası. İçinde telefonu ve gözü gibi sakın dığı iPod'undan başka ne olduğuna dair bir fikrim yoktu.

Nora'nın masasındaki telsiz aniden cızırdamaya başladı. Mandy'yle ilgili bir şeyler duyabilmek için kulak kabarttım ama Liberty City'deki bir silahlı soygundan bahsediyordu. Tam da Mandy'yi aramalarını isterken, başka birilerinin polisleri meşgul ediyor olmasına içten içe kızarak tekrar forma döndüm.

"Bitti," dedim başımı formdan kaldırarak.

Nora, bana başka bir kâğıt daha uzattı. "Bana dans ettiği kişiyi tüm detaylarıyla anlat."

Bu çok fazla zamanımı almamıştı. Hemen yaşını, or talama kilosunu, boyunu ve formasının arkasındaki ismi yazdım.

Tekrar Nora'ya baktığımda arkasını dönmüş, cep telefonu ile konuşuyordu. Koyu renk bir kot pantolonla, arkasın da Miami-Dade Polis Teşkilatı'nın arması bulunan siyah, ince bir mont giymişti. Yağmur yüzünden saçları ıslak ve

hafif dalgalıydı. Duştan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Her ne kadar ona bunu hiç söylememiş olsam da bu halini hep çok sevmiştim.

Telefonu kapatıp bana döndü. Koyu kahve bakışlarının altında gizlenen endişeyi sezebiliyordum.

Bir an için yalnızca üzerinde kırmızı, siyah yazılar olan beyaz tahtaya odaklanmayı seçtim.

"Matt," dedi. "Amanda'nın telefonunun yerini tespit etmişler."

Ayağa fırladım. "Onun telefonunu mu? Nerede?" "Sahilde."

"Ya Mandy? Orada mı? İyi mi?"

"Tek bildiğimiz telefonun orada olduğu. Biri telefonu açmış, bu da cihazın GPS sinyali göndermesini sağlamış. Polisler oraya gitmek üzere yola çıktı. Ne ile karşılaşacağı mı bilmiyorum, bu yüzden aslında seni burada..."

"Kesinlikle..."

"Ama yapmayacağım," dedi Nora, sözümü keserek. "Haydi gidelim."

Bir polis muhabiri olarak daha önce yüzlerce kez olay mahallinde bulunmuş, düzinelere tanıkla görüşme yapmış, yakın mesafeden olmasa da birçok ceset görmüştüm. Tele fon geldiğinde manşetleri süsleyecek sarsıcı bir haber ya kalayabilmek umuduyla arabama koşarak giderdim. Fakat şimdi, bir adım bile atamıyordum.

Nora elimi tuttu. "Ben yanındayım, Matt."

Sahile şafak sökmek üzereyken vardık.

Son birkaç saat boyunca tropik fırtına yerini kasırga ya bırakmıştı ve bulunduğumuz yere doğru ilerliyordu. Gökyüzünü kaplayan kara bulutlar, okyanusu küf yeşili bir renge boyamıştı. Dalgalar kıyı şeridini döverken, martılar havada dans ederek yosunların ve kıyıda birikmiş çöplerin arasında yiyecek bir şeyler arıyorlardı.

Hava kapalıydı. Doğan güneş, gümüş rengi yağmur taba kasının arkasından yüzünü göstermeye çalışıyordu. Uzakta, pembe renkli yarım daire şeklindeki bir sahne kumların üzerinde dev bir yengeç gibi yükseliyordu.

Boğazım düğümleniyor gibiydi. Başım, hissettiğim pa niğin etkisiyle fırıl fırıl dönüyordu. Nora, tam üç kez sahil güvenliğinin orada Mandy'nin telefonundan başka bir şey bu lamadığını söylemişti, ama kaldıramayacağımı düşünerek bana doğruyu söylememiş olmasından korkuyordum. Bel ki de sahil güvenlik ona doğruyu söylememişti. Sebebi ne olursa olsun bildiğim tek şey çok korktuğumdu.

Mandy'yle dün tam da bu noktadan geçtiğimizi fark ettim. Al A Caddesi 'ndeki mağazalardan hediye tişörtler almaya gitmişti. Sonrasındaysa etrafı dolaşarak bu sahneye kadar gelmiştik. Birkaç yaşlı adam Glenn Miller'ın saçma şarkılarını çalıyordu.

"Dün tam da buradaydık," dedim. "Anlamadım?" dedi Nora. "Sen ve Amanda mı?" "Evet. Burada durup çalan grubu dinledik."

"Daha sonra bununla ilgili ayrıntılı bilgi almak istiyorum," diye dikkat çekti Nora. "Aslında onunla birlikte adım attığınız her yeri bilmem gerekiyor. Ama şimdi gidip polislerle konuşalım."

Sert rüzgârla beraber yağın yağmura karşı sahneye doğru yürürken iki üniformalı polis bize doğru yaklaştı. Biri Miami-Dade, diğeri ise Miami Beach Polis Teşkilatı'ndan Nora kendi

ünde çalışan polisi tanıyor gibi görünüyordu. Yaklaşırken birbirleriyle selamlaştılar. Bense sahne basamaklarının yanına çömelmiş olan üçüncü şahsa odaklanmıştım. Saçları birbirine karışmıştı, gözleri kan çanağı gibiydi. Kirli, beyaz saçlarından ve yırtık pırtık, pis kıyafetlerinden evsizin biri olduğu anlaşılıyordu.

Kafam soru işaretleriyle dolmuştu. *Bu adam Mandy'ye zarar vermiş miydi? Bir şey görmüştü müydü?* Sonra polislerden birinin elinde Mandy'nin pembe cep telefonunu gördüm. Plastik poşet içerisine konulmuştu. Polisin, Nora'ya anlattıklarını duyabilmek için dikkatimi zor da olsa o tarafa yönelttim.

"İsteğiniz üzerine üç saat önce takibe başladık, dedektif ama hiçbir şey bulamadık.

Yaklaşık kırk dakika önce GPS sinyali alana kadar telefon kapalıydı. Sinyali alır almaz yeri tespit edip buraya damladık."

"Telefonu bulan adam bu mu?" diye sordu Nora.

Polis memuru, evsiz adama doğru döndü. "Dedektife telefonun nasıl bulunduğunu anlat."

Adam burnunu kıyafetinin koluna sildi. "Telefonu orada buldum," dedi sahneyi işaret ederek. "Sahnenin tam ortasındaydı."

"Orada ne işin vardı?"

"Bilirsiniz işte, rüzgârdan korunup uyuyabileceğim kuytu bir yer arıyordum."

"Oraya çıkmadan önce civarda birilerini gördün mü?" "Şey, şafak sökmeden hemen önce aşağıda genç bir çift vardı," dedi güneyi işaret ederek. "Sanırım onlar... Şey, bilirsiniz kendi aralarında eğleniyorlardı. Ne demek istediği mi anlamışsınızdır."

Kendimi tutamadım. "Kız nasıl biriydi?"

Evsiz adam sanki yumruğumu kaldırmışım da üzerine geliyormuşum gibi korkarak geri çekildi. "Maalesef bilmiyorum, ahbab. Çok uzaktaydılar."

"Sakın bana, çifti gözetlemek için yakınlarına gitmedim deme!"

"Matt, kes şunu," dedi Nora. Sonra tekrar adama döndü. "Çifti izledin mi?"

Adam omzunu silkerek, "Belki birkaç dakika," dedi. "Bunun ne zararı var? Onlar buraya o boku yemek için geliyorlar ve hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünüyorlar. Ben neden umursayayım?"

"Kız nasıl biriydi?" diye sordu Nora. "Bilmiyorum."

"Düşün."

"Meksikalı ya da Kübalı gibiydi," dedi adam. "Siyah, gür saçları vardı."

Nora, polise baktı. "Bu adamın sicilini kontrol ettiniz mi?" "Evet, temiz çıktı. Ayrıca kız ölü bulursak soruşturma sırasında ihtiyacınız olabilir diye kimlik bilgilerini ve parmak izini de aldık."

Göğsümün sıkıştığını hissetsem de sakin olmaya çalıştım. Bu tür konuşmalara pek çok kez şahit olmuş olsam da bu kez kayıtsız kalamıyorum, etrafıca düşünemiyordum.

"Sizin için de uygunsa onu biraz misafir edelim," dedi Nora diğer polise. "Kendisiyle tekrar konuşmamız gerekebilir."

"Sorun değil, dedektif."

Miami Beach polisi, adamı devriye arabasına doğru götürdü. Onu gözaltına almalarını memnundum ama hâlâ bu sahilde Mandy'nin başına gelmiş olabilecekleri düşünerek kaygılanıyordum. Ayrıca el çantası neredeydi? O kocaman çantayı fark etmemek imkânsızdı. Onu kaçıran kişi çantasını da alıp, civarda bir yerlere atmış olabilir miydi? Ya Mandy de buralarda bir yerde bilinçsizce yatıyorsa?

"Nora," dedim. "Sahil boyunca yürüyüp etrafı bir " "Hayır, olmaz," dedi. "İki devriye arabası yolda. Gelip sahilin her yerini metal dedektörleriyle arayacaklar. Birkaç saat içinde de zaten burası bu işi senin için yapabilecek bir sürü turistle dolacak. Yaklaşan bir

fırtına olduğunda insan ların nasıl olduğunu bilirsin. Bir şey gördüklerinde bizi ha berdar etmeleri için kayıp ilanları asacağız."

"Evet, turistler bunu yapabilirler gerçekten!"

Nora, bana ters ters baktı. "Yapabileceğimiz başka bir şey yok, Matt. Elimizdeki ufak tefek ipuçlarına dayanarak polisleri tüm gün burada tutamam. Özellikle de yaklaşan bir fırtına varken."

"Biliyorum," dedim. "Ama burada böyle hiçbir şey yap madan bekley emiyorum."

Nora cebinden bir not defteri çıkardı. "Öyleyse bana burası haricinde son bir hafta boyunca nerelere gittiğinizi anlatmaya başla."

Anlamsız bir ifadeyle Nora'ya baktım. Fakat sonra ne yapmaya çalıştığını anladım. Mandy biri tarafından kaçırıldıysa, öncesinde sinsice takip edilmiş olabilirdi. Mandy'yi izleyerek onu kaçırmayı bekleyen bir alçağın varlığını dü şünmek bile karnıma ağırlar girmesine neden olmuştu.

"Matt?"

Nora'nın sakin sesi beni kendime getirdi. "Tamam," de dim. "Bir düşüneyim." Issız sahile bakarak son birkaç günü hatırlamaya çalışıyordum.

"Buraya dört gün önce, yani cumartesi günü geldi," de dim. "O gece evde kalıp pizza sipariş ettik, çünkü biraz üşütmüştü."

"Hâlâ Grove'daki o evde mi yaşıyorsun?" diye sordu Nora.

Başımı evet anlamında salladım. "Pazar günü onu Dolphins-Bills maçına götürdüm. Maç saat dörtteydi. Maçtan sonra hemen eve geldik, çünkü kendini hâlâ biraz halsiz hissediyordu."

Duraksadığımı gören Nora, devam edebilmem için, "Pazar günü ne yaptınız?" diye sordu.

"Alışverişe gitmek istedi. Bu yüzden Grove'da kahvaltı ettikten sonra Lincoln Caddesi'ne gittik. Uzun bir süre do laştık. O caddede eski tasarımları satan küçük bir dükkân var. Mandy oraya bakmak istedi."

"Fly Butik mi?"

"Evet orası. Pucci markalı bir fular aldı. Kemer olarak kullanacağını söyledi. Mandy'yi bilirsin. Parçaları birleştirdi ve kendi tarzını yaratmaya bayılır. Bekle, şimdi hatırladım. Fuları bu gece takmıştı ve ben..."

"Bunu merkezde söylemiştin zaten. Başka nereye gittiniz?" "Evet, söylemiştim," diye fısıldadım. Başım ağrıyordu, hatırlamakta zorlanıyordum. Sanki son dört gün hafızamdan silinmişti. "Kitapçıya gittik. Uçakta giderken okuması için ona Pete Dexter'in yeni çıkan kitabını alacaktım. Ama o, zaten Jeffery Deaver'm kitabını telefonuna indirdiğini söyledi."

"Başka?"

"Öğle yemeği için kitapçının bahçesindeki kafeye gidip kral yengeci sipariş ettik. Daha

önce hiç kral yengeci ye memiştii."

Nora sessizleşti. Bütün bunları bana hatırlattığı için bir an ona karşı içimde gücenmeyle karışık küçük bir öfke his settim. Oysa sadece işini yapıyordu. Derin bir nefes alarak bir sonraki günü hatırlamaya çalıştım.

"Ertesi sabah plaja gittik," diye devam ettim konuşmaya. "Bir şezlong kiraladık ve tüm gün uzanıp kitap okuduk. Ak şam hava yağmurluydu, bu yüzden Fontainebleau'ya gittik."

"Neden?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum, kahrolası Flori da işte. Mandy orayı sevmişti *Sex and The City* dizisindeki kadınların içtiği Cosmo kokteylinden içmek istiyordu. Sonra merdivenlere doğru yürüyüp, fotoğrafını çekmemi istedi."

Telefonumu çıkardım ama fotoğrafına bakmaya cesaretim yoktu.

"Başka nereye gittiniz?" diye sordu Nora. Duraksadım. "Onu *Mac's*'e götürdüm."

Nora, bakışlarını bana çevirdi. Nora ile o gece kulübü ne pek çok kez gitmiştik. Sarhoşlar, polisler ve eşcinseller eksik olmazdı. Mandy'yi oraya götürmüştüm, çünkü görmek isteyeceği ama Raleigh'de asla bulamayacağı türden bir bardı.

"Şüpheli birini fark ettin mi?" diye sordu sonunda.

Bir anda kendimi oldukça bitkin hissetmişim. Yavaşça başımı salladım.

"Matt?"

"Hayır," dedim usulca. "Hiç kimseyi fark etmedim." Nora tekrar sessizliğe büründü. Yağmur durmuştu. Eliyle yağmurun yağıp yağmadığını kontrol ettikten sonra bir sigara yaktı. Yalnızca gergin olduğu zamanlarda sigara içtiğini biliyordum. "Ya dün?" diye sordu sonunda.

"Yeniden buraya, sahile geldik. Yirmi Birinci Cadde'den geçip eski iskeleye çıktık ve buraya kadar yürüdük."

Aniden aklıma bir şey geldi.

"Reginald and the Retros. Şarkının adı Moonglow'du\" Nora sesimdeki değişimi fark edip bana baktı. "Matt?" "O yaşlı insanlar dans edip harika vakit geçiriyordu. Ben şarkıya eşlik ederken Mandy de bana gülüyordu. Tanrım, o gülüyordu. Gülüyordu ve ruhumun bedenimden önce yaşlandığını söylüyordu."

Elimi yüzüme götürüp diğer tarafa dönünce, kıyıya vuran yeşil, dev dalgalarla yüz yüze geldim. Denizin tuzlu kokusu suratıma çarpıyordu. Yaklaşmakta olan kasırga yüzünden endişelenmeye başlamıştım. Bu havada Mandy'yi nasıl arayabilirdik?

* İng. *Ay Işığı*. (Ed. N.)

"Ya buradan ayrıldıktan sonra?" diye sordu Nora nazikçe. "Ona Art deco mimarisinin örneklerini göstermek iste dim, bilirsin işte, şu eski otelleri. Essex'te akşam yemeği yedikten sonra dans etmek istediği için Cleaveland'a git tik." Duraksadım, adeta tükenmişim. "Hepsi bu." Nora'nın cep telefonu çaldı. Hâlâ birlikte olduğumuz za

manlardaki melodiyi kullanıyordu. The Beatles grubunun

Let It Be' isimli şarkısı.

Sigarasını kuma fırlattı. "Bunu cevaplamam gerekiyor," dedi. "Bu arada sen de aileni aramayı düşünmeye başlasan iyi olur. Amanda bu sabah eve dönmek üzere yola çıkma yacak mıydı?"

Nora cevap vermemi beklemeden arkasını dönüp yü rüyerek uzaklaştı. Saatime bakınca şaşırırım, yedi buçuk olmuştu bile. Mandy'nin uçağının kaçta kalkacağını unutmuşum. Ne gariptir ki hatırladığım tek şey öğlen on iki bu çukta Raleigh'e inmiş olması gerektiği. Babamın siyah Cadillac'ının içinde onu eve götürmek için bekliyor olacağını da biliyordum.

"Matt."

Nora'nın sesinde aniden ona doğru dönmeme neden olan bir endişe vardı. Esen rüzgârla saçları savruluyor, ince montu dalgalanıyordu. Yüzündeki ifade son kalan gücümü de tüketmeye yetmişti. Bir yerlere "utunup destek alabilmek umuduyla elimi ileri doğru uzattım ama etrafımı saran so ğuk rüzgârdan başka hiçbir şey yoktu.

"Bir ceset bulduk, Matt," dedi Nora. "Amanda olduğunu düşünüyoruz."

* İng. *Oluruna bırak. İngiliz The Beatles grubunun 1970 yılında piyasaya sürdüğü aynı isimli albümlerinde yer alan şarkı. (Ed. N.)*

Oraya vardığımızda yağmur tekrar yağmaya başlamıştı. İlk önce ışıkları gördüm. Yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar gözlerimi alıyordu. Sileceklerin çalışmasıyla bera ber diğer detaylar da ortaya çıktı; kireçtaşı kaplamalı ön cephesinin rengi yıllar içinde griye dönüşmüş ve pencere leri kontraplakla kaplı, eski bir otel. Sahilde bulunduğumuz noktadan buraya gelmemiz on dakikadan fazla sürmemişti.

Bu yüzden art deco bölgesinde olduğumuzu biliyordum.

Nora, ekip arabalarının arasında park yeri bulabilmek için etrafa bakınırken iyice yavaşlamıştı. Ancak kapı kolu na uzanarak kapıyı açtığımda araba hâlâ hareket halindeydi.

"Matt!" diye bağırdı.

Ama ben otel girişindeki merdivenlere giden yolu çok tan yarılamıştım. Siyah yağmurluk giymiş iriyarı bir polis beni omuzlarımdan yakalayıp geri itti. Kenardaki çalılık ların arasına düşmüştüm. Çabucak kendimi toparlayıp tek rar ayağa kalktım. Daha nefes bile almadan Nora yanımda belirdi. Bir eliyle göğsümden iterken, diğer elinde tuttuğu kimlik kartını memura gösteriyordu.

"Problem yok," dedi polis memuruna. "Ben ilgilenirim." Ona başka neler söylediğinden duymadım. Sarı renkli ikaz şeridinin arkasındaki açık kapıya bakıyordum. İçeride biri leri vardı. Aniden birinin bileğimi sımsıkı kavradığını his settim. Nora'ydı, ıslak saçları yüzüne yapışmıştı ve kimlik kartını boynuna asmıştı. "Oraya giremezsin," dedi.

"Saçmalık! Girmek zorundayım."

"Matt dur. Sakin ol ve burada bekle."

Göğsüm damlıyordu. Nefes almakta zorlanıyordum. Önce otele, sonra tekrar Nora'ya baktım. "İçerideki o mu?"

Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bilmiyorum. Görevli memur genç, sarışın bir kadır olduğunu söyledi."

"Mavi renkli bir bluz giymişti, bir de turkuvaz..." "Ceset çıplak," dedi Nora.

Gözlerimi kapattım. "Oraya girmek zorundayım." "Kardeşin olduğunu düşünürlerse girmene asla izin vermezler," dedi Nora. Bir an için sessizliğe büründükten sonra koluma dokundu. "Burada kal."

Nora, polis memurunun yanına gitti. Bir şeyler söyleye rek beni gösteriyordu. Ardından eliyle oraya gelmemi işaret etti. "*The Times* gazetesi için söyledim. Basın kartını görmek istiyor," dedi.

Beceriksizce cüzdanıma uzanıp, kartımı çıkardım. Memur, karta göz attıktan sonra şeridi geçmemize izin verdi. "Arkamda kal ve hiçbir şeye dokunma," dedi Nora merdivenlerden çıkarken.

"Kuralları biliyorum."

Bana kısa bir bakış attı ve içeri girdi. Kimseyle göz teması kurmamaya çalışarak Nora'yı takip ettim. Yüzümdeki

soğukkanlı ifadeyi korumak oldukça zordu. Pis merdivenlerden yukarı çıkarken, vücut ısımın düştüğünü ve kalp atışlarımın yavaşladığını hissediyordum. Yavaş yavaş etrafımdakileri seçmeye başlamıştım; duvarlardaki yazıları, duvar kağıtlarındaki siyah küf lekelerini, deniz tuzuyla karışık küf kokusunu, merdiven korkuluklarını tuttuğum zaman avucuma bulaşan pas lekesini. İşimi yaparken bana fazlasıyla yardımcı dokunan profesyonellik maskemi takmak ve bir muhabire dönüşmek zorundaydım.

Üçüncü kata çıkarken içimdeki o garip his hâlâ benimleydi. Etrafta daha fazla üniformalı ve siyah yağmurluklu polis vardı. Duvarlarında apliklerin asılı olduğu loş koridor boyunca Nora'yı takip ettim. Toz ve çürüme kokusu burada daha baskındı. Aniden etrafımda yıllanmış ruhların varlığını hissettim ve bir müzik sesi duyar gibiy oldüm. Garip bir şekilde sahildeki şu yaşlı adamların çaldığı parçaya benziyordu.

Nora geniş giriş kapısında durmuştu. Fransız usulü çift kanatlı kapının menteşeleri sökülmüş ve boyası dökük duvara dayanmıştı. Girişte başka bir polis daha bekliyordu. Gri ışıklarla aydınlatılmış büyük bir odaydı. Kokular bura da daha yoğundu, rüzgâr da çok daha kuvvetli esiyordu. Bir buçuk metre kadar arkada hareketsiz duruyordum.

"Matt?"

Nora önümdeydi. Saçlarına bone takmıştı ve ellerine plastik eldivenler geçirmekle meşguldü. "Burada kalmak zorundasın," dedi. "Mandy olup olmadığını ben de anlayabilirim."

İçimdeki muhabir ruhundan artık eser yoktu. Geriye ne kaldığından bile emin değildim.

Başımla onayladım. Nora kolumu sıvazladı. A yaklarına galoş giyip odaya girerken onu izledim. Sonra, gözkapaklarının üzerindeki ağırlığı az da olsa atabilmek için gözlerimi kapatıp duvara yaslandım. Şiddetini artıran fırtınanın sesini duyabiliyor, rüzgârı yüzümde hissediyordum. O an müthiş bir şey oldu. Kendimi dua etmeye çalışırker buldum. Daha önce hiç dua etmemiştim. Annemin beni zorla kiliseye gö türdüğü zamanlarda bile pederi ve etrafımdaki insanların yüzlerini inceler, kendime neden dua ediyor olduklarını so rardım.

Söyleyeceğim kelimeleri hatırlamaya çalıştım, herhangi bir kelime olabilirdi. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen."

Rüzgâr... Sadece rüzgâr vardı. Gözlerimi açıp kapıya doğru baktım.

Kapıdaki memurun arkasından gelip geçen polisleri gö rebiliyordum. Nora'dan ise hiçbir iz yoktu. Biraz yaklaş tım. Hareket eden bacakların arasından, yerde yatan soluk renkli bir şey çarptı gözüme. Ne olduğunu seçemiyordum ama görmek zorundaydım.

Aniden koridordan bir ses gelince bakışlarımı o tarafa çevirdim. Yağmurluk giymiş üç polisle beraber spor ceketli iki adam daha geliyordu. Kapıda nöbet tutan polis, kimlik leri kontrol etmeye başladı. Arkasından odaya gizlice gir mek için bundan daha iyi fırsat olamazdı.

Dikkatli olmam gerektiğini, yoksa dışarı atılacağımı bi lecek kadar aklım basımdaydı. Hemen odanın ortasına ba kacak cesaretim yoktu, bu yüzden etrafa odaklandım. Bi tarafı yükseltilmiş döşeme ile kaplanmış geniş, çember şek linde bir odaydı. Aniden bir tıkırtı duyunca başımı kaldırıp

yukarı baktım. Kristal taşlarının çoğu kırılmış, tozla kaplı avize içeri dolan rüzgâr yüzünden sallanıyordu.

Doğu tarafındaki kırık camları kaplayan soluk renkli mavi kumaşlar, rüzgârla beraber okyanus dalgaları gibi ha reket ediyordu. Kendimi yere bakmaya zorladım. Zemin, yıldız desenli dökme mozaiklerle kaplanmıştı. Rengi bir zamanlar mavi olmalıydı ama şu an moloz, çöp ve toz için deydi. Siyah yağmurluklu adamların etrafından daire çize rek sessizce ilerledim. Odanın tam ortasında yerde yatan ve ilgi odağı olan soluk nesneye biraz daha yaklaşıyordum. Nora'yı fark ettim. Dizlerinin üzerine çökmüştü, yüzünde rahatlamaya benzer bir ifade vardı. İlk defa bu pis yerde yatanın Mandy olmadığına dair umutlanmışım.

Sonra birden bedenim etrafındaki çember açıldı. Uzun, derin bir nefes aldım.

Gördüklerim, fotoğraf makinelerinin yakaladığı anlık görüntüler gibiydi. Beyaz ten, sarı saçlar, açılmış kollar ve bacaklar... Bedeni yere öyle dikkatli yerleştirilmişti ki her bir uzvu mozaik döşemedeki yıldız desenine uygundu. Göğsünün ortasıdaysa kapkara bir delik vardı.

"Ah!" dedim.

Bütün yüzler bir anda bana çevrildi. "Ah, hayır, hayır, olamaz..."

Nora aniden önümde belirip görüşümü kapattı. Mandy'nin hareket edip edemediğini görebilmek için onu kenara itmeye çalıştım. Ama o benden daha güçlüydü. Kol larımdan tutup beni geri itti. Onunla mücadele ederken ba şındaki bone yere düştü. Ani bir darbeyle duvara çarptım. Dizlerimin bağı çözülmüştü ama Nora beni tutup kaldırdı.

"Biraz dolaşalım, Matt," dedi. "Buradan çıkalım, ta mam mı?"

Ağlıyordum.

"Haydi Matt," dedi usulca.

Merdivenlerden inip ikinci kata gelince kendimi Nora'nın kollarından çekip kurtardım. Kusmaya başla mıştım. İçimdeki her şeyi kirli zemine döküyordum adeta. Öğürürken dengede durabilmek için tek elimi duvara da yadım. En sonunda bitti. Nora'nın soğuk elini boynumda hissettim. Elimle yüzümü ovuşturup, koridorda duran po lislere baktım.

"Onu buradan çıkar, Brinkley," dedi içlerinden biri.

Birinci kata inen merdivenlerden sersemlemiş bir halde inerken, alt basamakta duran bir adam hızımı kesti. Yanından geçerken gözüm bir an için sarı şapkasına ve kareli gömleği ne takıldı. Gözleri benimkilere kitlenmişti, ağlıyordu.

Sendeleyerek kapıya çıktıktan sonra başımı kapının per vazına yasladım. Nora'nın arkamdan geldiğini hissediyordum. Dönüp merdivenlerde oturan adama baktım.

"Onu bulan kişi bu mu?" diye sordum.

Nora arkasını dönüp adama göz attı. "Evet. Şantiyeyi açmak için yedi buçukta gelmiş. Burayı restore ediyorlar."

"Onunla konuşabilir miyim?" "Hayır. Şimdi değil."

Dışarıya, yağan yağmura baktım. İki polis arabasının yanma beyaz bir kamyonet park edilmişti. Aracın içinden çıkan iki adamın da ellerinde kutular vardı. Ağır ağır merdivenlerden çıkmaya başladılar. Arkadaki adam durup siga rasından son bir nefes çekti ve içeri girmeden önce sigarayı kaldırım kenarındaki oluğa fırlattı. Böylesine yavaş hareket ediyor oluşları sinirime dokunmuştu. Gözlerimi kapattım. Hissettiğim acının arasında etrafımdaki adamların konuş malarını, kıkırdamalarını duyuyordum. Futbol... Kahrolası futboldan bahsediyorlardı. Onlara doğru döndüm.

"Yapma," dedi Nora sert bir şekilde.

Yeniden açık olan kapıya dönüp yağmuru izlemeye baş ladım. Orada öylece bardaktan boşanırcasına yağan yağ mura bakarak ne kadar süre durduğumu bilmiyorum. Da kikalar, belki de saatler sürmüş olabilirdi. Sonra Nora'nın koluma dokunduğunu hissettim.

Yanında koyu, kıvrıkcık saçlı, kısa boylu bir kadın vardı. Gri pantolon, beyaz bir bluz giymişti ve boynunda kimlik kartı asılıydı. Benimle göz göze gelebilmek için yukarı bakması gerekiyordu ama bunun yerine bakışlarını yere çevir diğini hissediyordum. Nora ~>na bakıp başını salladı.

"Bu, Dedektif Janet Mou'na. Kardeşinin davasında gö revli."

"Acı kaybınız için çok üzgünüm," dedi.

Gergin bir halde başımı salladım. Söyleyecek bir şey ler bulmaya çalışsam da aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Son birkaç saattir beni ayakta tutan güç her ne ise, artık yoktu. Ayakta durma çabam yüzünden kemiklerim bile ağrıyordu.

"Tek yakını siz misiniz?"

Kafamı toparlamaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım.

Yakını mı?

"Hayır," dedim. "Hayır değilim." "Anlamadım."

"Annem ve babam... Yani Mandy..." Elimle gözlerimi sildim. Önce Dedektif Molina'ya sonra da Nora'ya baktım. Dedektif sakin görünüyordu, Nora'nın yüzünde ise acı dolu bir ifade hâkimdi. Elimi kaldırarak konuşmasına engel ol dum. "Ben... Banabir saniye müsaade eder misiniz?"

"Matt?"

Nora'yı görmezlikten gelerek oradan uzaklaştım. Karan lığa doğru yürüyüp kuytu bir köşe buldum. Üzerinde hâlâ anahtarlarının sallandığı, her yanı örümcek ağlarıyla kaplı küçük çekmeceleri olan bir masa vardı. Masanın arkasına geçip tamamen karanlığa karışarak olduğum yere diz çök tüm. Cebimden telefonu çıkardım. Numarayı tuşlarken el lerim titriyordu. Telefon, üçüncü çalışmada açıldı.

"Baba? Ben Matt."

Her yerde insan vardı. Sandalyelerine çökmüş, yere uzanmış, her köşeyi tika basa doldurmuş bir sürü in san... Ve gürültü... Ortam bebek ağlamaları ve farklı diller de yükselen kulak tırmalayıcı seslerle doluydu. Herkes yor gunluktan perişan olmuş, gerilen sinirleri kopma noktasına gelmişti.

Uzun boyuyla o keşmekeşin tam ortasında, gayet sakin duruyor ve bir sonraki hamlesini düşünüyordu. Hareket sa atlerini bildiren panoya yeniden baktı ama son iki saattir hiçbir değişiklik yoktu. Dev ekran televizyona çevirdi ba kışlarını, CNN kanal açıktı. Haberde söylenenler, seyahat acentesinin uyarılarını haklı çıkarır nitelikteydi. Hızı, kate gori 3'e kadar yükselmiş olan Jackie Kasırgası, Nassau'nun batısında şiddetin azaltmıştı. Miami Uluslararası Havaala nındaki bütün uçuşlar ya gecikmeli olarak yapılacaktı ya da iptal edilmişti.

Bir ter damlası yavaşça sırtından aşağı aktı. İki gündür uyumamıştı, buna rağmen uyanık kalıp dikkatli olması ge rektiğinin farkındaydı. Çello kutusunu ve valizini yük taşıma

arabasına koyup erkekler tuvaletini aramaya koyuldu. Tuva lete vardığında küçük deri çantasını açtı. İlaç şişesini çıkarıp içinden büyük, uzunca bir hap aldı ve yuttu. Bu hapi son üç saat içinde ikinci alışıydı. Duraksadı, sonra yuvarlak beyaz bir hap daha çıkardı.

Bu iki Provigil* onu, en az kırk saat uyanık tutacaktı. Çı kardığı üçüncü hap olan

GHB'yi" ise uçağa binene kadar ce binde taşıyacaktı. Ardından onu da içerek saatlerdi beklediği o güzel ve derin uykuya teslim olacaktı. Tuvaletten çıkıp la vaboda yüzüne bolca su çarptı, kravatını düzelitti ve valiziyle çello kutusunu aldı. Çıkış kapısına tekrar gitti ve sabırla asık suratlı yolculardan oluşan uzun kuyruktaki yerini aldı. Her zamanki gibi çok fazla bir şey yememişti ve aldığı Provigil, bilet satış gişesine gitmeden önce etkisini göstermişti.

Bulanıklık geçmiş, kontrolü yeniden eline almaya baş lamıştı.

Gişedeki genç kız bilgisayarda bir şeyler yazmakla meş guldü. Bu yüzden kafasını kaldırıp ona doğru düzgün bak madı bile. Atkuyruğu şeklinde topladığı saçları dağılmış ve ruju çoktan silinmişti. İnce bluzunun üzerinde asılı duran Air France Havayolları'na ait yaka kartında CLAIRE yazıyordu.

"Durum hâlâ kötü, değil mi?" dedi.

Kız homurdanarak saçını geriye doğru savurdu.

"Bu durumda yarına kadar Paris'e gitme ihtimalim ne dir?" diye sordu.

"Sen hiç cehenneme kar yağdığını duydun mu?" diye söylendi kız.

* Beyin viagraı olarak da bilinen, uyku apnesi gibi rahatsızlıklar için tavsiye edilen doping türevi bir ilaç. (Ed. N.)

** Gamma Hidroksi Bütirat. *Sıvı olarak da alınabilen bir uyuşturucu türü.* (Ed. N.)

Dişlerini sıktı ama gülümsemeye devam etti. "Yapabi leceğiniz hiçbir şey yok mu? Belki oraya giden başka bir havayolu olup olmadığını..."

"Bakın," dedi kız, yorgun gözlerle ona bakarak. "Doğu ya giden bütün uçuşlar fırtına yüzünden beklemeye alındı."

"Miami'den çıkmak zorundayım," diye karşılık verdi. Kız başını sağa sola sallarken hâlâ bilgisayarda bir şey ler yazmaya devam ediyordu. "Claire," dedi.

Kız, kafasını kaldırıp ona baktı.

"Buradan çıkmak zorundayım," dedi kibarca. "Şimdi." Kızın gözbebekleri iki küçük siyah top gibi hareket edi yordu. İnsanların gün boyunca o çirkin suratlarıyla bu gişe ye gelip, nefeslerindeki kahve kokusunu etrafa yayarak ona bağırdıklarını, bunun da kıza kendisini basit hissettirdiğini ve onu kızdırdığını çok iyi biliyordu.

"Je suis désolé que tout le monde ait été si méchant avec vous aujourd'hui."''''

"Ne?"

"Pardon, Fransızca biliyorsunuz zannettim," dedi kıza gülümseyerek. "Fransızlara benziyorsunuz."

Kız saçını tekrar savurdu. "Hayır, Fransız değilim."

"O halde kabalık ettim. Bugün herkes size kaba davran dığı için üzgünüm demiştim."

Kızın gülümsemesi onu neredeyse duygulandırmıştı. "İşim gereği bu tür şeyler yaşıyorum, sanırım katlanmak zorundayım." Kızın gözleri bir süre onunkilere kilitlendi, son ra da omzunun üzerine doğru kaydı. "O nedir?" diye sordu.

Siyah kutunun üzerine elini koyarak, "Bir çello," diye yanıt verdi.

"Vay be. Müzisyen misiniz?"

Gülümseyerek başını salladı. İlaç aniden enerjisini yük seltmişti. Claire'i, Marriott'a götürüp o ince ve renksiz dudaklarını morartırcasına hayata döndürmeyi hayal etti.

"Yarın Paris'te bir konserim var," dedi. "Önemli bir konser. .. Bana yardım eder misiniz?"

Kız biraz duraksadıktan sonra elini uzattı. "Biletinizi ve pasaportunuzu göreyim."

İkisini de kıza verdi. Kız, kaşlarını çatarak bilgisayarda bazı tuşlara bastı. Kuyrukta hemen arkasında duran adam ona iyice yaklaşmıştı. Vücudundan gelen kokuyu bile alabiliyordu.

"Dallas'a bilet ayarlayabilirim," dedi kız bakışlarını yuvarı kaldırarak. "Oradan Charles de Gaulle Havalimanı'na saat altı buçukta uçuş var."

"Dallas mı?"

"Kasırğa yüzünden bütün uçuşlar batıya yapılıyor." Başını salladı. "Tamam, o zaman Dallas'a gideceğim." Kız duraksadı. "Sadece birinci sınıf biletimiz var."

"Bu iyi," dedi gülümseyerek. "Yan yana iki boş yeriniz var mı?"

"İki mi?"

Başıyla çello kutusunu işaret etti.

"Ah," dedi kız usulca. Birkaç tuşa daha bastıktan sonra kafasını kaldırdı. "Evet, yerimiz var. Ancak bunun için fazladan sekiz bin dolar vermeniz gerekiyor."

"Buna değer."

Pencerenin ardında batan güneşin kırmızı ışıklarını görebiliyordu. Yan koltukta duran çellosuna uzanıp emniyet keçerini taktı ve penceredeki gölgesi aşağı indirdi. Sonra da koltuğunu yavaşça arkaya yatırıp gözlerini kapattı. Provigil hâlâ kanında dolaşıyor, içini kıpır kıpır ediyordu. Kendini sakinleştirmesi gerekiyordu.

Gözlerini açtı. Kemerini çözüp, yiyecek ve içeceklerin hazırlandığı e giden hostesi izledi. Hostes yanından geçerken onunla göz teması kurup yanına gelmesini sağladı.

Hostese, "Hangi şaraplardan alabilirim?" diye sordu. "Bana birkaç dakika verebilerseniz bayım, size..." "Hayır, şimdi bir kadeh almak istiyorum. Hangi şaraplar var? Bordo şarap olursa sevinirim."

Hostes, mutfak

üne doğru baktı. "Hemen kontrol edip geliyorum efendim."

"Neyse, sadece bir kadeh şarap getir. Ne olduğu önemli değil."

Gözlerini yeniden kapattı. Damarları, adeta içinden azgın bir nehir akıyormuşçasına atıyordu. Sakinleşmeliydi.

Birkaç dakika sonra hostes, bir bardak kırmızı şarapla geri geldi. Cebinden hapı çıkarmadan önce hostes gidene kadar bekledi. Hapı şarapla birlikte yutarak gözlerini kapattı ve bekledi.

Zihnini özgür bıraktı. Miami'ye, mavi bluzunun içindeki sarışın kıza geri döndü. İlacı

ona ne hissettirdiğini, kendi hissettiklerinden farklı olup olmadığını merak etti. Elbette farklı olmuş olmalıydı. O yıllardır GHB kullanıyor, uyuyamadığı zamanlarda ondan yardım alıyordu. Ama o kızın daha önce, o gece içtiği şaraptan daha güçlü bir şey aldığından emindi. Bu yüzden onu kalabalık dans pistinde kollarına alıp o siyahi adamdan yavaş yavaş uzaklaştırırken iğneyi koluna batırdığında, ilaç etkisini hemen göstermişti. Sersemlemiş ve kafası karışmıştı. Sıvı GHB'nin güzelliği

de buradan geliyordu zaten, ilacı alan kurban sadece sarhoşmuş gibi görünürdü.

Siyahi adama gelince, onu kandırması kolay olmuştu. Kızın ağabeyi olduğunu ve artık biraz dinlenmesi gerektiğini söylemişti.

Aslında bu seferkini planlamamıştı. Her şey bir anda olmuştu. Akşamüzeri onu sahildeki sahnede gördüğü zaman ona sahip olmak zorunda olduğunu hissetmişti. Geçen ocak ayında o iğrenç kızı konserine davet ettiğinden beri dokuz ay boyunca hiç kimse olmamıştı. O şiddetli arzuyu artık daha sık hissetmeye başlamıştı. Miami'deki kız da oldukça sevimli ve sarışındı.

Onu ve yanındaki adamı dikkatlice gözlemleyerek sıkı bir takibe almıştı. Adam fazlasıyla korumacı bir tipti. Fakat bu kızın onun için daha da çekici kılmaktan başka bir işe yaramamıştı. Peki, kızın ondan nasıl uzaklaştırılacağı?

Kırmızı şarabından bir yudum aldı.

Dün gece onları restorana, ardından da gece kulübüne kadar takip etmişti. Barda oturmuş, kızın izliyor ve bekliyor du. Siyahi adam onunla üçüncü kez dans etmek istediğinde o şansı yakalayacağını biliyordu.

Hostes, yanına gelip kadehini yeniden doldurdu. İlaçlar la alkol güzelce birbirine karışıyordu.

Yeniden ilacın kıza ne hissettirdiğini merak etti. GHB onu rahatlatmıştı. Peki ya o kız? Gülümsedi. Kızın yaşadığı şey de bir tür rahatlama olmalıydı.

Onu eski otele götürdüğünde kız hâlâ hayattaydı elbette. Sıcaklığını hissedebileceği kadar canlı, ama onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacak kadar ölü. Hava karanlıktı ve

yağmur insanları sokaklardan temizlemişti. Bu yüzden etrafta, kızın ara sokaktan eski otele taşıdığını görebilecek kimse yoktu. Oteli önceden bulmuş ve o yıkık dökük, bakımsız halinden etkilenmişti. Odadaki kırık avizenin altında, yıldız desenli kirli mozaik döşemenin üzerinde öldürmüştü kızın. Bedeni soğurken merdivenlerden inip kiraladığı arabaya geri dönmüştü. Sonra çelloyu alıp üst kata çıkarmış ve kırık bir sandalyeye oturup Kodaly'nin Sonatı'nı çalmıştı. O his, çağrıldığını duyan bir kurt gibi tekrar açığa çıkmış ve nota lar şiddetini artıran rüzgâra karışıp kaybolmuştu.

Soğuk ve gri bir sabahta Paris'e indi. Taksi şoförü çello kütüsünü almamakta ısrar etse de avucuna tutuşturduğu yirmi avro onu susturmaya yetmişti. Sonrasında ise aldığı adres

-eski Rothschild yerleşim bölgesinin yakınındaki île SaintLouis'in doğu yakasında büyük bir evşoförün kaşlarının şaşkınlıkla havaya kalkmasına neden oldu. İyi bir bahşiş almayı bekliyordu.

Hizmetçi kadın evi dönüşü için hazırlamıştı. Bir buket beyaz gül, muntazam bir şekilde katlanmış *Le Monde* gaze tesi, buzdolabında taze sıkılmış greyfurt suyu ve Hedi'den alınmış, paketinden tereyağının süzüldüğü bir tatlı çörek... Valizini yere bıraktı ve çelloyu koridordaki dolaba yer leştirdi. Yatak odasına giderken de espresso makinesinin düğmesine bastı. Hemen giysilerini çıkarıp duşa girdi.

Uçakta aldığı GHB üzerinde bir uyku hali yaratmış olsa da uyumanın hâlâ imkânı olduğunu farkındaydı.

Kapı çaldığında üzerinde bornozuyla masada oturmuş, hızla akan yeşil Seine Nehri'ne bakıyordu. Gözlerini kapat tı. Zil tekrar tekrar çaldı. Zile basanın Maud olduğunu ve vazgeçmeyeceğini biliyordu.

Diyafon sisteminin yanına gidip aşağıdaki kapıyı açacak olan tuşa bastı. Asansörün sesini duydu ve masadaki yerine geri dönmeden önce ön kapıyı açık bıraktı. Maud geldiğin de gazetede küresel ısınmanın en üst aşamasıyla ilgili bir makale okuyordu.

"Laurent?"

"Buradayım!" diye seslendi.

Maud şingirdayan bilezikleri ve güçlü parfüm kokusuyla içeri girdi. Yanağına öpücük kondururken geri çekilme isteğini bastırmak zorunda kalmıştı.

"Tıraş olmuşsun," dedi Maud. "Güzel."

"Kahve var," dedi başıyla mutfağı işaret ederek. "İstemiyorum. Kahve içmekten böbreklerim suda yüzü yor." Maud karşısına otururken, kendisi de gazetenin spor sayfasını açtı.

Maud bir süre sessiz kaldı. Bakışlarını üzerinde hissediyordu ama kafasını kaldırıp ona bakmadı.

"Anlat bakalım," dedi sonunda Maud. "Miami nasıldı?" "Sıcak ve yorucuydu."

Maud uzandı ve elini onun gür, siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Saçlarını çok uzatmışsın."

Geri çekilerek gülümsedi. "Bence kadınlar böyle seviyor." Maud paltosunu çıkarıp sandalyeye astı.

"Yorgun görünüyorsun. Orada eğlenebildin mi?" "Eğlenmek mi?"

"Sanırım eğlenemedin," dedi Maud gülümseyerek. "Çün kü Miami'de gezilebilecek esk katedraller ve tarihi harabeler yok."

"Art deco mimarisini yansıtan birkaç tane güzel, eski otel vardı."

Maud onu dinlemiyor, evrak çantasını karıştırıyordu. Sonunda ne aradığını anladı. Maud, çok geçmeden faksları masaya koydu. "Eleştiri yazıları harika."

"Koleksiyon defterine koyabilirsin."

Maud sandalyede arkasına yaslandı. Kızın sert bakışla rını üzerinde hissediyordu ama kafasını kaldırıp bakmadı. "Neden bu kadar aşağılık olmak zorundasın?" diye sordu Maud.

Bir süre sessiz kalıp espressosunu yudumladı. "Bilirsin, eleştiri yazılarını okumuyorum."

"O zaman ben senin için okurum." Maud, okuma gözlü ğünü çıkardı ve gözlerini kısarak baktı. "'Notalar ruhunun derinliklerinden yükseliyor.' Bu *Miami Times*'m haberiydi. 'Genç çellist, Rostropovich'i anımsatıyor.' *Palm Beach Post*un haberi. 'Rachmaninoff'un* eseri ile süper bir yete nek olduğunu kanıtladı.'" Maud gözlü ğünün üzerinden ona baktı. "Rachmaninoff'tan nefret etti ğini sanıyordum."

Cevap vermedi. Maud, iç çekerek elindeki kâğıtları ma saya bıraktı ve gözlü ğünü çıkardı. "Yalnızca senin menajer li ğini yapmadı ğımı biliyorsun."

Aniden aya ğa kalktı. "Evet, ama en iyisi benim." Mutfa ğa gidip bir kahve daha aldı. Geri geldi ğinde,

Maud elini çenesine dayamış oturuyor, pencereden dışarı bakarak nehri seyrediyordu. Karşısına geçip oturdu.

"Üzgünüm."

Maud ona bakmadı.

* Sergei Vasilievich Rachmaninoff, Tatar kökenli Rus besteci, orkestra şefi, piyanist. (Ed. N.) _

"Uyuyamıyorum," dedi. "Kendimde de ğilim."

Maud en sonunda bakışlarını ona çevirdi. "Ne alıyorsun?" Omuz silkti. Maud Laurent'in espressosunu elinden çe kip aldı. O espressodan bir yudum alırken, Laurent de faks kâğıdını kendine doğru çevirdi. Alaycı bir tavırla, "Gelecek vaat eden bir sanatçı," diye okudu. "Otuz altı yaşındayım."

"*Vous avez commence tard dans la vie.*"

Maud'un Fransızca konuşmaya çalışmasından nefret ediyordu. Manchester aksan: kula ğa hiç hoş gelmiyordu. "Geç başladığının farkındayım," dedi.

Maud sessizli ğe bürünmüştü. Bu konuyu daha önce tar tışmışlardı. Maud'dar kendisine daha saygın mekânlarda gerçekleştirilen çok daha iyi konserler ayarlamasını istiyordu. Fakat Maud her seferinde ona sabırlı olması gerekti ğini söylüyordu. Fakat Laurent artık sabretmekten bıkmıştı.

"Sanırım yakında neler olacağını konuşmanın tam za manı," dedi Maud. Yeniden çantasını karıştırdıktan sonra BlackBerry'sini çıkardı. Laurent'se gergin bir halde onu izliyordu. Bugünlerde herkesin kullandığı bu küçük teknolo ji k aletlerden nefret ediyordu. Kendisi bütün görüşmelerini Palais Royal'deki, Corto Moltedo Butik'ten aldığı ciltli bi defterden takip ederdi. Bir cep telefonuna sahip olmasının tek sebebi Maud'un ısrarıydı. Ayrıca e-posta atabilme si için ona bir de mini dizüstü bilgisayar almıştı. Laurent, Maud'dan e-posta almaktan da nefret ediyordu. Çünkü kendine tasma takılmış gibi

hissetmesine neden oluyordu. Fakat bilgisayardan müzik indirip, performans videolarını izleyebileceğini keşfedince buna aldırmadı.

* Fr. *Hayat senin için biraz geç başlamış.* (Ed. N.)

Dallas'tan bindiği uçakta bir saatini Pablo Casals'ın 1954 yılında kaydettiği Bach'ın Numaralı Çello Süiti'nin siyah beyaz videosunu izlemekle geçirmişti. Eski Katalan manastırının ıssız gölgelerinde yalnız bir adam ve çellosu... "Madrid'deki Forum de Vioncello'da ustalık sınıfı eğiti mi vermeni istiyorlar," dedi Maud.

Başını kaldırıp ona baktı. "Eğitim vermek istemiyorum." "Laurent..."

"Bu gereksiz. Hepsi aptal. Onlara olmaz de."

Maud, BlackBerry'nin ekranındaki görüntüyü yakınlaştırırken Laurent, uzun parmaklarıyla masada tempo tutarak onu izliyordu.

"Hepsi bu mu?" diye sordu sonunda. "Yapacak işlerim var." "Sezon bitiyor, Laurent," dedi Maud ve duraksadı. "Bir de Padua'daki I Solisti Veneti Orkestrasından* gelen ü konserlik şu davetiye var. Ancak sen Miami'den sonra se yahat etmek istemediğini söylemiştin."

Laurent pencereden dışarı, ağaçlara bakıyordu. Yaprak lar altın sarısı rengini kaybetmeye başlamıştı. Kış yakla şıyordu. Yılın bu zamanlarında ruhu daralır, kendini bas kı altında hissedirdi. Gökyüzü neredeyse kurşuni bir renk almıştı ve bu rengin ağırlığını adeta üzerinde hissedebili yordu. Son birkaç yıldır klostrofobisi daha beter bir hal al mıştı. Sanki her şey onu boğuyor, nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Geçer ocak ayında, o kızı öfkeyle boğazını sıkarak öldürdüğü zaman kontrolünü ilk defa kaybetmişti. Bir hataydı ve her şeyi altüst etmişti.

O his onu tam da o an yakalamıştı. Miami'deki kızı öl* Modern enstrümanlar kullanan ilk İtalyan orkestrasıdır. 1959 yılında Claudio Scimone tarafından kurulmuştur. (Ed. N.)

dürmesinin sebebi de buydu. Bu bir sinyaldi. İçgüdüleri kontrolü yeniden ele alması gerektiğini söylüyordu. Belki de yeni yerler bulmaya ihtiyacı vardı. Paris'te çok fazla kan dökülmüştü. Burası onun eviydi. Başka bir yere gitmek zo rundaydı.

İtalya...

"Onlara kabul ettiğimi söyle," dedi.

Maud, başını BlackBerry'sinden kaldırıp gülümsedi. "Bugün e-posta atıp bildireceğim."

"Ve İspanya..." diye devam etti Laurent. Maud ona baktı. "Ne dedin?" "İspanya'ya da gitmek istiyorum."

"Ama öğretmenlik yapmak istemediğini söyledin," dedi Maud.

Laurent, pencereden Seine Nehri'nin yeşil sularına bakı yordu. "Hava değişikliğinin ihtiyacım var."

Bana doğru yürüyüşünü izlerken, zihnimde ilk defa otuz yıl sonraki halim canlandı. Daha doğduğu gün den Mandy'nin, annemin alımlı beyaz teninden ve güzel liğinden payını aldığı belliydi. Bense Dr. Martin Lowell Owens'in günden güne netleşen bi kopyasıydım.

Altmış üç yaşında, kolay şekil almayan beyaz saçları ve al yanaklarıyla çoğu insanın sağlıklı olduğunu düşündüğü iriyarı bir adamdı. Oysaki ben bunun kaliteli konyak sev gisi ve Güney'in en tanınmış kalp cerrahı olmanın verdiği stresten kaynaklandığını biliyordum.

Burada olma nedeninin verdiği huzursuzlukla babam, annem Ginny'nin birkaç adım önünde yürüyordu. Annemse elinde sıkıca tuttuğu Chanel marka çantasıyla savaş mağlubu bir ülkede çıkmaza düşmüş bir kadına benziyordu. Babamın onu çok sevdiğini biliyordum ama şu an Miami Havaalanı'nın kalabalık yolcu salonunda yürürlerken, ona destek olmak için hemen yanında olmadığına inanamıyordum.

On üç yaşındaki bir anımı hatırladım. Küçük Erkekler Beyzbol Şampiyonası'nda soru topu ıskalayıp oyun dışı kalarak takımımın kaybetmesine sebep olmuştum. Geri dönüş yoluna çıkmak üzere arabaya doğru ilerlemeye başlamıştık. Babamdan kolunu boynuma atarak bana destek olmasını bekliyordum. Ancak o, hızlı adımlarla önümden yürüyüp gitmişti. Her cumartesi, oyunlarımı izlemek için mutlaka zaman ayırırdı ama oyundan sonra hep aceleyle başka birinin kalbini onarmaya koşardı.

Önümde durup dağılmış görüntümü inceledi ama hiçbir şey söylemedi. Hafifçe arkaya dönerek annemin yanına gelmesini bekledi, sonra yeniden bana baktı. Yüzünde şaşkınlığın acıya karıştığı bir ifade vardı. Ayrıca bakışlarındaki o belli belirsiz suçlayıcı dalgalanmaları da görebiliyordum. Ve her nedense bu beni hiç şaşırtmamıştı.

Annem adeta bütün gücünü Kuzey Carolina'da bırakmışçasına babama yaslandı. Tepeden topladığı bal rengi saçları, son yirmi yıldır olduğu gibi yine kusursuzca şekillendirilmişti ve dudaklarına da hafifçe ruj sürmüştü. Ancak bunlar dışında onunla ilgili hiçbir şey hatırladığım gibi de gildi. Bir günde çökmüştü sanki. Anneme uzun uzun sarıldıktan sonra babama döndüm.

"Çantalarımızı almamız gerekiyor," dedi babam. "Emi'nin halletmemiz gereken çok şey vardır."

"Şu an için halledilemesi gereken bir şey yok baba," dedim.

İleriye, kalabalık terminale doğru baktı. Yüksek pence relerden sızan gri ışık yüzünü aydınlatıyor, yüzündeki kırık şıklıklarla beraber, bıyığını ve kirpiklerini de ortaya çıkarıyordu. Kıpkırmızı olmuş gözlerine yaşlar dolmuştu. Bu zamana kadar babamın ağladığını hiç görmemiştim. Şimdi de görmek istemiyordum.

"Coconut Grove'daki, Bayfront Otel'de sizin için oda ayarladım. Benim evime de çok yakın. Sizi oraya götürebilirim. Otele yerleşip akşam yemeği yersiniz."

"İyi," dedi babam. "Gidelim."

Babam arkasına dönüp annemin koluna girdi, diğer eliyle de küçük valizini tutuyordu. Yanımdan geçip bagaj teslim noktasına doğru yürümeye başladı.

Havaalanının alt katı, üst kattan da beterd. Her yer kasırga yüzünden uçağı ertelenen insanlarla doluydu. Yavaşça dönmek isteyen olan bagaj taşıma sistemine bakıyordum. En

sonunda, başı mın zonklaması biraz olsun geçsin diye gözlerimi kapattım.

"Matt, bu ne kadar sürer?" diye sordu annem.

Ona baktım. "Birkaç dakika sürer anne. Oturmak ister misin?"

Annem boş bir bank var mı diye etrafa bakındı ama olsa da göremeyeceğinden emindim. Çünkü sadece 1 metre 60 santim boyundaydı.

"Haydi gel, sana bir yer bulalım," dedim. "Olduğu yer gayet güzel," dedi babam.

Babama baktım. Ses tonu beni şaşkına çevirmişti. Tam kar şı çıkmak üzere ağızımı açmıştım ki annemi yanından ayırmak istemeyişinin, annemin yorgun görünmesiyle ilgisi olmadığını fark ettim. Benim yaşamayı seçtiğim ve kendisinin bir zaman lar "cehennem çukuru" olarak adlandırdığı bu yerde annemi de kaybederim korkusuyla bana güvenmiyordu.

Havaalanından birkaç kilometre uzaktaki 836. Otoban'da bir tırm arkasına takılmış gidiyorduk. Kendi arabama kim seyi sığdıramadığımdan Nora'nın cipini ödünç almıştım.

"Bu kasırğa daha ne kadar şiddetlenecek?" diye sordu babam.

"Kuzeydoğuya doğru yön değiştiriyor," dedim. "En kötü hali bu olmalı."

Bir dakika boyunca yolu izledikten sonra boğazını te mizledi.

"Dün gece neler olduğunu bana yeniden anlat."

Sabırlı olmaya çalıştım. Miami Beach Polis Teşkilatı'nda, şu anda ismin hatırlayamadığım Latin bir dedektife bütün hikâyeyi saatlerce anlatmıştım. Çünkü Nora'ya anlattığım şeyler yeni dedektif için hiçbir şey ifade etmemiş gibi görü nüyordu. Sanırım olayı baştan sona bir de kendisi duymak istemişti. Şimdi de aynı şeyi babam istiyordu.

"Bir kulüpteydik. Mandy kulüpten ayrılmadan önce bir kez daha dans etmek istedi ve dans pistine çıktı. Şarkı bitti ğinde onu bulamadım."

"Saat kaçta oldu bu?"

Tereddüt etmeden cevaplamaya çalıştım. "Gece iki ci varında."

"İçiyor muydunuz?"

Dikiz aynasından anneme baktım. Beni iziiyor, o da ce vabımı bekliyordu. Aniden yine Opel marka arabamla kaza yaptığım o güne dönmüştüm. Gözlerimden adeta kan dam lıyor, Mandy'nin hıçkırıkları kulaklarımda yankılanıyordu. "Evet," dedim. "İkimiz de biraz içmiştik. Orası bir gece kulübü... İnsanlar öyle yerlerde içerler. Ama Mandy sarhoş değildi."

Babam ses tonumdaki gerginliği duymazlıktan geldi. "Polis dans ettiği çocuğu sorguya çekti mi?"

"Mandy'yi bulamayınca aradığım ilk kişi o oldu," dedim.

"Ancak ne yazık ki o da kayıp. Polislere adamın eşkalini ve ismini verdim. Arıyorlar."

"Nasıl biriydi?"

Babamın dar kafalı olmadığını biliyordum. Fakat şimdi ona Mandy'nin son dans

partnerinin formalı bir siyahi ol duğunu söylediğimde, nasıl tepki vereceğinden emin değil dim. Babamın çok fazla siyahi meslektaşı vardı ama yine de Amerikan İç Savaşı ndaki müttefik güçlerde komutanlık yapmış birinin soyundandı ve yaşadığı toplum tamamen be, yazlardan oluşuyordu.

Daha sonra polislerden duyacaktı zaten ama şimdilik ona olayı genel hatlarıyla anlattım ve dans ettiği adam için geniş çapta bir araştırma başlatıldığını hatırlattım.

"Onu görmek istiyorum," dedi babam.

Öyle sersemlemiştim ki az kalsın aracın kontrolünü kay bediyordum. "Ne?"

"Kızımı görmek istiyorum," diye tekrarladı. "Beni mor ga götür."

"Ben zaten resmi olarak kimliğini tespit ettim, baba," dedim. "Oraya gitmen için hiçbir sebep yok."

"Kızımı görmem gerekiyor." "Neden? Bana inanmıyor musun?"

Aniden etrafı saran o sessizlikte her şey üzerime geliyor du sanki; nem, arabanın içindeki sıcak hava, sileceklerin ve yağmurun sesi. Gözlerimi yola dikip arabaların arka lamba larının yağmurlu cama vuran yansımalarına baktım.

Gözlerimin önüne yeniden Mandy'nin o kirli zemindeki hali geldi. Şu anda nasıl görüldüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Onu temizlemişler miydi? Vücutundaki kan ları silmişler miydi? Saçlarını taramışlar mıydı? Öte yan dan o çelik masadaki korkunç görüntüsü hâlâ aklımdaydı. Üzeri kâğıtla örtülmüş, teni bembeyaz, dudakları mosmor olmuştu.

"Kızımı görmek istiyorum," dedi babam yeniden. "Sen den istediğim tek şey bu oğlum."

Telefonumu cebimden çıkarıp Nora'yı aradım.

Artık morg olarak adlandırılmıyordu. Zaten morga da ben zemiordu. Joseph H. Davi Center isimli adli tıp binası

1 Bob Hope Caddesi üzerinde bulunan büyük ve modern bir yapıydı. Önünde dört yüzyıl önce Miami'de batan bü yük bir İspanyol savaş gemisinden kurtarılmış bir bronz top bulunuyordu. İçeride o tüyler ürpertici işin yapıldığını hissettiren hiçbir şey yoktu. Oda parfümü kokusu, Florida manzarası, palmiye ağaçları ve leylak rengi kanepeleriyle dört yıldızlı otele benziyordu.

"Adli tabiple görüşecek miyiz?" diye sordu babam. "Hayır," dedim. "Asistanlardan birini göreceğiz." Annemi kanepeye oturtup danışmaya gittim. Danışma daki görevliye Dedektif Brinkley'nin, Owens Ailesi'nin geleceğini bildirmiş olması gerektiğin söylediğimde yüzü acıma duygusuyla yumuşadı.

Birine telefon etti ve ıssız lobide beklemeye başladık. Babam kapının yanında oturuyor, morgun görevli listesini okuyordu. Annemin bakışlarıysa donuk ve ifadesizdi, çan tasını sımsıkı tutuyordu.

"Bay Owens?"

Kapıdan giren adamı selamlamak için arkamı döndüm

ama babam elini uzatmak için öne doğru adım atmıştı bile. Adli tabibin asistanı kır saçlı, ufak tefek, siyahi bir adamdı.

"Görüyorum ki yanınızda bir polis memuru yok." "Evet," dedi babam.

"O zaman sizi uyarmak zorundayım bayım, kişinin çok sevdiği birinin cesedini görmeye gelmesi..."

"Ben bir cerrahım bayım," dedi babam. "Sizi temin ederim ki elimi tutacak birine ihtiyacım yok. Lütfen beni Amanda Owens'a götürün."

Asistan bana baktı. Başımı sallayarak onayladım, ba bamı ben bile ikna edemediysem bu adamın edebilmesine imkân yoktu.

"Ben burada annemle kalacağım," dedim.

Kapı arkalarından kapanıncaya kadar onları izledikten sonra gidip annemin yanına oturdum. Cüzdanını açıp bir fotoğraf çıkardı. Mandy'nin evimizin önünde çekilmiş bir fotoğrafıydı. Üzerinde pembe bir gömlekle beyaz şort vardı. On altı yaşın verdiği güzellik ve mutluluk objektife de yansımıştı. Bu fotoğraf bana Mandy'nin, son dakikalarda dans pistinde nasıl görüldüğünü hatırlattı. *Bir dans daha, Koca Oğlan.*

"Ona bakmaya doyamıyorum," diye fısıldadı annem.

Kolumu annemin omuzlarına doladım. Ne kadar kırılğan olduğunu hissedebiliyordum, onu kendime doğru çektim. Ve en sonunda saatlerdir söylemek isteyip de söyleyemediğim kelimeler döküldü dudaklarımdan.

"Çok özür dilerim," dedim sessizce.

Annem yanağıma dokunarak, "Ah, hayır Matty," diye fısıldadı. "Bunun için kendin suçlamamalısın."

"Ama sırf..."

"Sus Matty," dedi annem. "Amanda bunu yapmanı iste mezdi. O seni çok seviyordu."

Başımı annemin omuzlarına dayadım ama ağlamadım. Sanki uçurumun kenarındaymışım da boşluğa düşecekmişim gibi, ellerimi sımsıkı tutuyordu. O an geriye kalan tek evladının ben olduğumu fark ettim.

"Bay Owens."

Asistan, koridorda durmuş eliyle o tarafa gelmemi işaret ediyordu. Annemin yanından kalkıp uzun koridor boyunca adamı takip ettim.

Asistan, açık bir kapı girişinde durdu. "Orada," dedi ya vaşça. "Babanı rahatlatmak isteyebileceğini düşündüm."

Odanın içine baktığımda göğsümde bir acı hissettim. Mandy masada yatıyordu. Üzerinde beyaz bir örtü seriliydi. Başının altında etkili ve kusursuz bir görüntü oluşturan me tal bir destek vardı. Sarı saçları nemliydi. Cildi soluk beyaz değil açık pembe, dudaklarıysa morun garip bir tonundaydı.

İçeri ilk girdiğimde babamı görememiştim. Sonra başı Mandy'nin omzunun hemer

üzerinden göründü. Masanın diğer tarafındaki bir tabureye oturmuştu. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, dudakları dua eder gibi hareket ediyordu. Gözleri açık olmasına rağmen içeri girdiğimi görmediğini hissettim.

Masanın etrafından dolanarak beni fark etmesini bekle dim ama etmedi. Mandy'nin yüzüne dalıp gitmiş, saçlarını okşuyordu. Sadece fısıltılarını duyabiliyordum.

Dua etmiyordu. Ona doğduğu günden bahsediyordu. Bilirdim çünkü bu hikâyeyi annemden pek çok kez dinlemiştim. Dünyaya gelişinin Tar Heels-Blue Devils maçının nasıl bölüğünü, çok nadir görülen güney tipisinde Üniver site Hastanesi'ne yapılan o telaşlı yolculuğu, otuz dakikalık kısa doğum sancısını, hepsini biliyordum. Annem her zaman, "küçük kızının biraz aceleci" olduğunu söylerdi.

Hikâye bitince babam başını önüne eğip ağlamaya başladı.

"Kızım," diye fısıldadı. "Benim küçük kızım."

Eğilip kollarımı babamın geniş omuzlarına doladım ve gözlerimi kapattım. Açtığımda kendimi Mandy'nin yüzüne bakarken bulmuştum. İlk defa başımı çevirme ihtiyacı hissetmedim çünkü onunla ilgili her detayı hafızama kazımak istiyordum.

Ofis adeta terk edilmiş gibiydi. Son iki yılın büyük bir bölümünü evde çalışarak geçirmiştim, bu yüzden sabahın sekizinde ortalığın ne kadar sessiz olduğunu unutmuşum.

Dün morgda gördüğüm manzaranın ardından ailemi otele bırakıp eve gitmiş ve zulamda sakladığım viski şişesinin yarısına yakını içmişim. Tek başına viski beni sarhoş etmeye yetmeyince, içine bir de futbol maçından yaralandığım zamandan kalma ağrı kesici haplardan bir tane ekledim. Sonunda Elvis Costello'nun *Goodbye Cruel World* şarkısıyla uykuya daldım.

Sabah saat beş civarında uyandığım zaman, geniş TV koltuğuna kıvrılmış yatıyordum. Kulağымda hâlâ kulaklık, zihnimdeyse gördüğüm kâbuslar vardı.

Sonrasında ise ofise gelmişim. Çünkü gidecek başka yerim yoktu.

Ofiste kendilerine ayrılmış küçük bölmelerinde oturan bir çift adam vardı, ama telefonlarla ilgilenmek yerine Starbucks'tan aldıkları içeceklerle meşguldüler. Haber oda* İng. *Elveda Zalim Dünya* (Ed. N.)

sının böyle boş olmasının sebebiyse sadece saatin bu kadar erken olması değildi.

Gazete giderek değer kaybediyordu. Son beş yıldır da gitim ve reklam gelirleri azalmıştı. Son günlerde ofise çok nadir uğramama rağmen durumun ne kadar kötü olduğunun farkındaydım. İşten çıkarılanların kurduğu cemiyetlerden davet e-postaları alıyordum. Şanslı olanlar tazminatlarını almıştı ama son dönemde işine son verilenler yalnızca kovulduklarıyla kalıyordu. Burada olduğum on yıllık süre içinde editör kadrosu üç yüzden, yüz elliye düşmüştü. Bütçeler kapatılmış, tirajlar düşmüş, son baskının ne zaman olacağı konuşulmaya başlanmıştı.

Şu ana kadar dayanmıştım. I-Team* grubunda kalan üç gazete muhabirinden biriydim fakat araştırmacı gazetecilik para ve vakit demekti aynı zamanda sabır da gerektiriyordu. Bütçe kesintileri on ikinci kata kadar geldiğinde adımın listede olabileceğini biliyordum.

Sanırım artık ofise gelmememin nedenlerinden biri de buydu. Çok sevdiğim bir şeyin bin parçaya bölünüp yok olmaya başlamasını izlemek zordu.

Danışma görevlisi kimlik kartımı gösterip geçerken bana baktı

"Gazete ister inisiniz?"

Elinde bu sabahki *Times* gazetelerinden birini tuttuğunu fark ettim. Teşekkür ederek gazeteyi almak için geri dön düm. Gazete sıcaktı ve her zamanki gibi mürekkep koku yordu. Bu kokuyu çok seviyordum.

Önce finans

ünün önünden, ardından da bir za* Ödüllü araştırmacı gazeteciler topluluğu. (Ed. N.)

manlar sanat ve eğlence

leri olan kısımlardan geçerek yoluma devam ettim. Odam her zamanki gibi darma dağınıktı. Bir yığın sararmış gazete, altı ay önce birinin doğum günümde gönderdiği sönmüş bir balonla ölmüş bir bitki, hâlâ şubat ayını gösteren bir takvim ve kaybolduğunu düşündüğüm eski bir Dunkin' Donuts bardağı...

Bardağı ve bitkiyi çöpe attıktan sonra oturdum. Bilgi sayarın ekranı tozdan görünmüyordu. Kolumla ekranı silip bilgisayarı açtım.

Öylece açılan bilgisayara bakıyordum. Orada ne ara dığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ama en azından evde oturup duvarlara bakmaktan ya da otele gidip annemin bir hayalete dönüşmesini izlemekten daha iyiydi.

Başımı yavaşça diğer tarafa çevirirken gözlerim masada duran *Times* gazetesine takıldı. Haber orada, ilk sayfanın alt kısmındaydı. Mandy'nin küçük ve renkli bir fotoğrafı da vardı, gülümsüyordu. Kısa bir süre sonra onun sahilde polis memuruna verdiğim fotoğraf olduğunu fark ettim.

En azından fotoğrafı benim olduğum kısmı keserek kul lanmışlardı.

Haber Jeannie Laughlin tarafından yazılmıştı. Ben polis muhabirliği görevin bıraktıktan sonra yerime getirilen genç bir kadındı. Jeannie beni dün gece aramıştı.

Üzgünüm Matt, ama sana bazı sorular sormak zorun dayım.

Haber yapmak istiyorsun, değil mi Jeannie?

Aslında ailenle konuşmak istiyorum. Raleigh 'deki evle rini aradıma ama Onları rahat bırak Jeannie.

Matt, haydi ama Darıy 'nin ne istediğini biliyorsun.

Aileme yaklaşma. Lanet olası olayı ben anlatırım ama annemden ve babamdan uzak duracaksın, anladsın mı?

O konuşma bana unutmak istediğim bir şeyi hatırlatmış tı. Polis muhabirliğindeki ilk haftamdı. Kampta attan düşüp boynunu kıran on beş yaşındaki bir kızın ailesini aramak zorundaydım. Görevim bu konuda bir röportaj yapmaktı. Ancak henüz kimse onlara çocuklarının öldüğünü söyleme mişti. Bunu ilk yapan ben olmuştum.

Bir yanım Jeannie'nin bu konuda suçlu olmadığını anlı yordu. Haberi ana sayfaya taşımak için mücadele ediyordu sadece. Öte yandan bu şekilde tüm bu yaşananların

tümüyle tarihe geçeceğini de biliyordum.

Mandy'nin cansız bedeni bulduktan kısa bir süre sonra ofise Miami Beach Polis Teşkilatı'ndan bir dosya gelmişti. Böylelikle Jeannie de sabah dokuza kadar *Miami Times*'m internet sayfasına ilk bilgileri girebilmişti. Çok fazla bilgi yoktu ama bu önemli değildi. Okuyucular için mücadele şu anda caddelerde değil, internetteydi. Önemli olan haberi en hızlı kimin girdiği idi. *Times*, blog yazarlarına karşı yarıştı yordu. Artık mesele ne kadar çok tıkladığınızdan ibaretti, kaliteli gazetecilik anlayışınız ya da üslubunuz değil.

Muhtemelen Mandy'nin gülümseyen fotoğrafı, daha cansız bedeni adli tıbbi götürülmeden çok daha önce internete düşmüştü. Hiç televizyon izlememiştik ama öğle saatlerinde bu cinayetten bahsedildiğinden adım gibi emin dim. Genç ve güzel sarışın bir turistin Güney Sahili'nde öldürülmüş olması onlar için harika bir malzemeydi.

Gazeteyi alıp okumaya başladım.

Miami Beach Polis Teşkilatı'ndan ismi belirtilmemiş bir kaynak, Mandy'nin bedenini "buz kırıcıya benzer bir alet"

saplanarak öldürüldüğünü ve polislerin şüpheli kişiyi aradığını bildirmişti.

Beni kurbanın kardeşi olarak tanıtan ve *Times* çalışanı olduğumu yazan bir paragraf da vardı. Fakat Jeannie benim söylediklerimi yazmamıştı. Dürüst olmak gerekirse ona ne söylediğimi tam olarak hatırlayamıyordum.

Okudukça kalbim biraz daha sıkışmaya başladı. Jeannie, Mandy'nin üniversite arkadaşlarından birkaçıyla iletişim kurmayı başarmıştı. Kız kardeşim hakkında söylenenler içimi acıtıyordu. Gazeteyi bir kenara fırlattım.

Yeniden bilgisayara döndüm. Ekrandaki imleç kalp atışlarını andırırçasına yanıp söniyordu. Uzun bir süre öylece izledikten sonra parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdiren yazmaya başladım.

MATT OWENS'tan

Yeni yürümeye başlayan bebeği çocuk bahçesinde kaybolan ve dört gün sonra drenaj kanalında ölü bulan annenin çektiği acıyı o zaman anlamamıştım. Olayı yazmıştım ama annenin, "Sadece bir an için kafamı çevirmiştim," deyişine hiçbir zaman anlam verememişim.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Sandalyemde arkama döndüm. Darcy Tuchman karşımda duruyordu. Kaydet ve kapa seçeneğine tıklayınca bilgi sayarın ekranı karardı.

Darcy, masamın kenarına oturup gözlüğünün üzerinden bana baktı.

"Geç kaldın. Gördüm," dedi. "Sorumu tekrar ediyorum.

Burada ne halt ediyorsun?"

"Bunu yazmak zorundayım, Darcy."

"Pekâlâ, yazabilirsin ama onu basmayacağım."

Ellerimle boynumu ovuşturup gözlerimi kapadım. Elini omzumda hissedince başımı

kaldırıp ona baktım.

"Ofisime gel," dedi.

Tükenen gücümün son damlasını da kullanarak san dalyeden kalktım ve onu haber odasına kadar takip ettim. Darcy'nin ofisi Biscayne Körfezi manzaralı büyük pen cereleri olan, doğu cephele bir odaydı ve binanın en gü zel yerindeydi. Jackie Kasırgası şu anda Güney ve Kuzey Carolina'ya doğru ilerlediğinden, gökyüzünde tüm gücüyle parlayan güneş gözlerime vuruyor ve canımı yakıyordu.

Darcy kanepelyi işaret edince koltuğun üzerine yığıldım. Masasına doğru yöneldi. Baz belgeleri karıştırırken onu iz liyordum. Altmışlı yaşlarda, saçları kırışmış bir kadındı. On yıl önce spor makaleleri yazma konusundaki yetene ğimi keşfedip, *Times* için çalışmamı teklif etmişti. Haber odasında, yazdığım makalelerin editörlüğünü yapması ko nusunda güvendiğim tek kişiydi.

Çıkardığı gözlük, boynunun etrafındaki boncuklarla süs lenmiş mor zincirde sallanıyordu.

"Kardeşin için üzgünüm Matt."

Kendimi arkamdaki yastıklara doğru bırakarak başımı salladım. "Teşekkürler."

"Buna nasıl dayanıyorsun?" Gözlerimi pencereye doğru çevirdim.

"Neyse boş ver," dedi Darcy. "Aptalca bir soruydu." Yüzüne bakmaya cesare edemedim.

"Matt," dedi yumuşak bir sesle. "Şu anda burada olmana gerek yok."

Metanetimi koruyup ona bakabilmem birkaç dakikamı aldı. "Sence nereye gitmeliyim, Darcy?" diye sordum. "Eve."

Yavaşça başımı salladım.

"Bu haber üzerinde çalışamazsın Matt," dedi. "Neden?"

"Nedenini açıklamak zorunda mıyım?"

Cevap vermeyince masasından kalktı ve kanepelye gelip yanıma oturdu.

"Öncelikle bu senin değil, Jeannie'nin haberi," dedi. "Ayrıca olaya, haberini yapamayacak kadar yakınsın."

"Olayı ilk ağızdan anlatabilirim."

"Bu bir terapi değil." İleri gittiğini hissediyor olmalıydı ki derin bir iç çekti. "Özür dilerim bu biraz fazla oldu."

O sırada telefonu çalmaya başladı ama Darcy oralı ol madı.

"İlla şirret olmam için zorluyorsun beni Matt, ama umu rumda değil," dedi. "Buradan iki haftalığına ayrılmanı isti yorum."

Gözlerimi aniden ona çevirdim. "Buradan gitmemi mi emrediyorsun?"

"Seni işten uzaklaştırmam gerekiyorsa, bunu yaparım.

Kendi iyiliğın için."

Öne doğru eğilip başımı ellerimin arasına aldım. Elle rime bulaşan mürekkebin

kokusunu alıyor, çalan telefonu duyabiliyordum.

Darcy'nin sırtıma koyduğu eli serin ve nazikti. Sonunda kanepeden kalktığını hissettim ama hareket etmedim. Bir süre sonra ofisteki ışıklar söndü. Başımı kaldırıp baktığım da Darcy kapının yanında duruyordu.

"Bir süre burada kal. Biraz dinlen," dedi. Sonra da kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Orada öylece oturdum, ardından yavaşça kanepeye kıvrılıp yattım ve gözlerimi kapattım. Nihayet uyku kulağıma fısıldadığında zihnimde Elvis Costello'nun ses yankılanıyordu.

O zamanlar iyi bir fikirdim. Şimdi ise muhteşem bir hata...

Günün ilerleyen saatlerinde nihayet otele gidip anne ve babamı görme cesaretini toplayabildim. İlk bir saat odalarında oturduktan sonra otelin restoranına gidip, iki saat boyunca sipariş verdiğimiz salataları didiklemiş ve su içmiştik. Annem lafı döndürüp dolaştırıp Raleigh'deki cenaze düzenlemelerine getiriyordu. Babamsa adli tabibin otopsi işini ağırdan almasından yakınıyordu.

Fakat en kötüsü havanın keder ve suçluluk duygularıyla ağırlaştığı o sessizlik anlarıydı. Düpedüz boğulduğumu hissediyordum.

Sonunda gençken sürekli dert yakındığım ama Miami'ye geldiğimden beri hiç tekrarlamayan migrenim tutmuş gibi yaparak kendimi içinde bulunduğum zor durumdan kurtardım. Eve giderken bir şişe viski almak için likör dükkânına uğradım.

Günün geri kalanını TV koltuğuna kıvrılarak geçirdim. Haberleri duymayacağım da emin olmak için televizyonun sesini kısımış ve bir alışveriş kanalı açmışım.

Kapı çaldığında saat onu geçiyordu. İş arkadaşlarımdan başsağlığı e-postaları yağıyordu ama bu gece bilgisayarımı, telefonuma cevap vermemeye ve kapıyı açmamaya kararlıydım. Sonra Nora'nın sesini duydum.

"Benim Matt, aç lütfen."

Sağa sola yalpalayarak elimde viskimle kapıyı açtım.

Mandy'nin cesedinin bulunmasının üzerinden otuz sekiz saat geçmişti ve Nora bu sürenin her anında çalışmış gibi görünüyordu. Kot pantolonu giymekten dolayı esnemiş, rimeli akmış, saçları matlaşmıştı. Elinde ince bir karton dosya ve küçük bir kâğıt poşet vardı.

"Sarhoşsun," dedi. "İlaç aldım."

İçeri girip elimden bardağı aldı. Karşı koymadım ve kendimi TV koltuğuna bıraktım. Nora da koltuğa bakıyordu. Onu, bana yirmi dokuzuncu yaş günü hediyesi olarak verdiği günü anımsadığını tahmin edebiliyordum.

O an aklıma bizimle ilgili çok fazla şey geldi. Güzel şeyler... Bu koltuğa birlikte sıkışık Dolphins maçını izlememiz, vahşice sevişmekten yürümeye bile mecalimin kalmaması, görevden döndüğümde yaptığımız sıradan şeyler... Ne zaman havaalanından arayıp, beni almasını istesem, "Biraz dan orada olurum," derdi.

Ve bir gün, onca ihanetin ardından onu havaalanından aradığımda telefonumu, "Kendine seni oradan alacak başka birini bul, Matt," diyerek yanıtlamıştı. Nora bana bakarak bardaktaki viskiyi bir dikişte içti. Ara vermeden içtiği vis kinin sıcaklığı yüzünün rengini değiştirmişti. Yorgunluktan bitmiş ve sinirli olmasına rağmen hâlâ güzeldi.

Başımı çevirmek zorunda kaldım.

"Çok zor bir durumdayım," dedi. "Çok az bilgi alabil dim, o da sırf Miami Beach Polis Teşkilatı'ndaki birkaç ki şile aram iyi olduğu için. Bu benim davam değil. Davaya Dedektif Molina bakıyor."

"Biliyorum."

"Seninle bazı şeyleri paylaşmak için ondan izin aldım ama araştırmada şu an gelinen noktaya dair çok fazla bilgi veremem."

Başımı olumlu anlamda salladım. Gözlerim Nora'nın elindeki dosyaya kayıyordu.

Nora dosyayı açıp içinden zımbalanmış bazı belgeler çıkardı ve bana verdi. Aldığım sağlıkla ilgili dersler sa yesinde tıbbi terimlerin çoğunu anlayabiliyordum. Polis teşkilatında geçirdiğim günlerde başka otopsi raporları da görmüştüm. Fakat ağzım bu rapordaki bir detayı okurken kumdu; Mandy'nin vücudundaki tek yara, kalbini delmek için batırılıp çekilen uzun ve ince bir şeyin göğüs kafesinin hemen altında açtığı küçük, yuvarlak delikti.

Boğazımı temizleyip Nora'ya baktım. "Jeannie'nin 77/«es'daki haberine göre bir buz kıracağıymış."

"Bir buz kıracağı ya da ona benzer bir şey," dedi Nora karşıma geçip oturarak.

Yeniden rapora baktım. İnsan figürü iki farklı daireyle işaretlenmişti. Bir tanesi figürün kasık bölgesinin etrafındaydı ve şöyle yazıyordu: "DİŞİLİK ORGANINDA VE VAJİN BÖLGEDE ŞİDDETLİ TRAVMA."

Kafamda korkunç resimler şekilleniyor olsa da kendimi objektif olup, profesyonelce davranmaya zorladım. "Teca vüze mi uğramış?"

"Evet, ama katil içinde hiç meni bırakmamış," dedi Nora. "Prezervatif mi kullanmış?"

"Öyle olduğunu düşünmüyoruz," diye cevapladı. "Mandy'nin vücudunun dışına boşalmış gibi görünüyor. Bedeninin yanında, yerde sperm buldular."

"Öyleyse elinizde DNA örneği olmalı, değil mi?" "Evet, ama adam sistemde görünmüyor."

Hemen bir eşleşme olmaması beni hayal kırıklığına uğ ratmıştı ama sonuçta DNA örneğine sahip olmak da bir şey di. Bir şüpheli bulduklarında bu örnekle eşleşmesi, katilin yakalandığı anlamına gelecek ve o piç kurusu elektrikli sandalyede idam edilecekti.

Yeniden otopsi raporuna odaklanarak, daire içine alı nan diğer bölgeyi inceledim. Figürün sol koluna çizilmiş ve iğne izi olarak etiketlenmişti. Mandy'nin hayatı boyunca asla uyuşturucu kullanmadığını biliyordum.

"Ne enjekte edildiğini biliyorlar mı?" diye sordum. "Gamma hydroxybutyrate."

"Tecavüz ilacı mı?"

"Evet. İfadene ve iğne izine dayanarak hemen bir toksin testi yaptık. Adli tabip iğnenin dans pistinde saplandığını düşünüyor."

"Ama enjekte edilen GHB'nin etkisi birdenbire ortaya çıkmaz mıydı? Hemen oracıkta barda bayılması gerekmez miydi?"

"Belli olmaz," dedi Nora. "Sadece fena halde uyku bas tırmış gibi hissetmiş olması da mümkün. Bu durumda sarı hoş gibi görünecek ve kolayca alınıp götürülebilecekti."

"Tanrım neden onu daha yakından izlemedim? Peki ya Dolphins forması giyen adam? Onunla ilgili herhangi bir ipucu var mı?"

"Henüz değil," dedi Nora. "Polisler bize verdiğin ifade

Özerine dün gece bütün kulüpleri bastı ama maalesef hiçbir şey bulamadılar."

Yüzü olmayan figüre birkaç saniye daha baktıktan sonra raporu Nora'ya geri verdim. GHB hakkında yeteri kadar bilgim vardı. O aşâğılık herif ona tecavüz ederken Mandy muhtemelen onun etkisi altındaydı, bu yüzden çok fazla bir şey hissetmemişti. Belki çok fazla korkmamıştı da. Katilin elindeki buz kıracağına asla görmemiş olmasını diliyordum.

Er ya da geç öğreneceğini bilsem de bu bilgilerin her hangi birini babamla paylaştığımı hayal bile edemiyordum. Ancak tüm bunları adli tabipten olmasa da elindeki mikrofonu ona uzatıp, kızının bir buz kıracağı ile katledilmesi karşısında nasıl hissettiğini soracak olan birkaç dengesiz den öğrenecekti.

"Jeannie Laughlin otopsi raporunda yazanları öğrenir mi?" "Basına ne sızdırıldığını bilmiyorum," dedi Nora. "Ama sanırım bunun bir tecavüz olduğunu, çıplak olarak bulunduğunu ve tabii ki zanlının bir siyahi olabileceğini ortaya çıkaracaklar."

"Yanında olay yeri fotoğrafları var mı?" diye sordum. "Birkaç tane var ama hiçbiri Amanda'ya ait değil," dedi. "Onu yeniden o şekilde görmek isteyeceğini düşünmüyordum."

Yavaşça başımı salladım. "Yanında olanları görebilir miyim?"

Nora, 8x10 cm. boyutundaki fotoğraf yığını çıkarıp bana uzattı. Renkleri son derece net ve parlaktı. Mozaik döşemenin mavi ve yeşil renklerini, eski avizenin parıltısını, bir sahilin resmedildiği, duvardaki o eski tabloyu gösteren karelerdi. Kirli camların arasından, yağmurlu gökyüzünün

gri tonlarını yakalamış olan bir fotoğraf garip bir şekilde güzel görünüyordu.

Fotoğrafları karıştırmaya devam ederken Mandy'nin kafasını ve ayak parmaklarına sürdüğü pembe ojeleri gösteren iki fotoğrafta durdum. Fakat bunlar dışın da, yiyecek ambalajlarının atıldığı çöp kutusu, dağılan sıva, kırılmış bardak, yerinden çıkmış vidalar, bükülmüş çiviler ve yırtılmış plastik kaplama dışında görülecek hiçbir şey yoktu.

"Senin için elimde bir şey daha var," dedi Nora. "Bildığın gibi Mandy'nin el çantasını ve

kiyafetlerini bulamadık ama bunu, onun yanında bulduk."

Nora, elinde Mandy'nin pembe iPod'unu tutuyordu. Bir süre öylece bakakaldım. Sanki Mandy bir an için hayata dönmüştü ve odada benimleydi. Sonra göğsüme aniden inen bir yumruk gibi Mandy'nin ruhu kayboldu.

"Çantasından düşmüş ya da katilinin onu aceleyle kaçırmış düşürmüş olabileceğini düşünüyoruz," dedi Nora. "Dedektif Molina işleminden geçirildiğini ve sana iade edebileceğimi söyledi. Eğer bu benim davam olsaydı, bunun gibi kişisel bir eşyayı bu kadar kısa bir zamanda asla geri vermezdim. Fakat benim davam değil. Bu yüzden, istersen alabilirsin."

Tabii ki istiyordum. Yeryüzündeki en değerli şeymiş gibi aldım onu ellerime. Aslında o an gerçekten de öyle olduğumu hissediyordum. Üzeri hâlâ parmak izi almak için kullanılan siyah tozla kaplıydı. Temizlemek için gömleğimin koluyla sildim ama bir işe yaramadı.

"Artık gitmem gerek," dedi Nora. Doğrudu ve fotoğrafları almak için elini uzattı. Yerimden kalkarken fotoğrafları bir araya getirip düzelttim. "Onlar bende kalıyor." Nora sıkıntıyla gözlerini kapatarak, "Onlar şubeye ait," dedi. "Benden isteyecekleri soruşey, tarafsızlığını kaybetmiş bir gazete muhabirinin eline düşmem."

Darcy'nin izne çıkmamı istediğini bilip bilmediğini merak ediyordum. "Bu ucuz bir numara Nora, senin için bile. Ne düşünüyorsun, birkaç aşağılık blog yazarından daha iyi olmadığını mı?"

"Bana fotoğraflarımı ver." "Hayır."

"Bunları almana izin verirsem işimden kovulabilirim." Bunu zaten düşünmüştüm. Bölge avukatı peşimden gelecek olsa bile şansımı deneyecektim. Fakat Nora'yı daha fazla sıkıntıya sokamazdım. Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden ofisime gidip kapıyı kilitledim. İlk fotoğrafı tarayıcıya koydum ve YAZDIR tuşuna bastım.

"Ne yaptığını biliyorum. Lanet olsun!" diye seslendi Nora koridordan.

Yaklaşık bir dakika boyunca kapıya vurduktan sonra vazgeçti. Bütün fotoğrafların kopyasını alıp masamın çek mecesine sakladım ve orijinallerini Nora'ya geri götürdüm. Ön kapıda duruyordu ve kollarını kavuşturmuştu. Öfkeden gözleri kararmış, yaşlarla dolmuştu. Kendimi bir pislik gibi hissetmeme rağmen bunu umursamadım.

"Onları nereden aldığımı kimseye söylemem." Fotoğrafları elimden çekip alır almaz evimi terk etti.

Arabasını çalıştırdığını duyana kadar açık kapıda öylece bakakaldım. İstese beni tutuklayabileceğini biliyor ve ne den yapmadığını merak ediyordum.

Kendime bir kadeh daha viski doldurdum ve elimde Mandy'nin iPod'uyla birlikte oturdum. Tuşa dokununca ana menüyü gösteren ekran açıldı.

Viskimden büyük bir yudum alıp şarkı listesine tıkladığım an iPod'un ekran ışığı yandı. Sadece kız kardeşimin hayatının parçası olan bir şeyler görmek istiyordum. Mü

zikse bana göre hepimizin bir parçasıydı. Yıllar önce in sanların içlerindeki eksik ritmi bulduklarına inanarak keş fettikleri bir üstünlüktü. Benim içinse seksenli yılların, The Clash ve Sex Pistols gibi punk rock gruplarıyla başlamıştı. Onlar da beni geçmişe, Zappa The Velvet Underground ve The Stones'a yöneltmişti.

Mandy'nin müzik tarzıysa bana İrlandalı denizcilerin şarkıları kadar yabancı geliyordu. Ekrandan Shakira, Kesha ve Lady Gaga'nın şarkıları geçerken içimi tuhaf ve hissetti ğin acıdan çok daha farklı bir keder kapladı.

Bir saniye bile geçmeden bu kederin sebebini anladım. Olay sadece kız kardeşim kayıbı değil, artık asla tadamayacağı şeylerin kaybıydı. Âşık olduğu biriyle Venedik'i görmesi, yeni doğan bebeğini kucağına alması, hayatının geri kalanında yaşayacağı yeri bulması gibi...

Gözlerimden akan yaşları silip, iPod'u kapatmaya ko yuldum. Çünkü artık viskimi bitirip yatmam gerektiğini dü şünüyordum. Fakat tam kapatacağım sırada beni iten güce engel olamadım.

Çaldığı son şarkıyı görmek için tuşa bastım. Dinlediği son şarkıyı bilmek istemek hastalıklı bir düşünce olsa da elimde değildi.

Şarkı, ekrana gelmişti...

Rolling Stones'tan "Too Much Blood."

Bir süre öylece ekrana baktıktan sonra tam kapatacağım anda durdum. Mantıklı değildi. Kardeşim eski rock şarkı larından nefret ederdi. Arabadayken bu tarz bir şarkı denk geldiğinde belki de yüz kere kapatmamı söylemişti. Daha geçen hafta CD'lerim karıştırırken müzik zevkimle dalga geçmişti. Stones grubunun şarkılarından bir tanesinin bile ismini bildiğinden emin değildim.

"Too Much Blood" bana hiç tanıdık gelmiyordu ama bir anda Mandy'den bile yaşlı olar bu şarkıyı dinlemek iste dim. Kulaklığımı kapıp avluya çıktım.

Dakikalar sonra Mick Jagger'ı dinliyordum. İlk başlar daki sözleri diğer şarkılarında çok da farklı değildi. Jagger şarkıyı düzensiz bir ritimle ve bağırarak söylüyordu. Fakat aniden şarkıda dans etmekten ve sevişmekten bahsetmemeye başladı.

Paris'te bir sevgili... Başım kestim... Kemiklerini alıp Bois de Boulogne Parkı 'na götürdüm.

Gözlerimi kapattım. Kendimi berbat hissediyordum. Ama hepsini dinlemek zorundaydım. Jagger sonunda şarkı yı iğrenç bir nakaratla bitirdi.

Çok fazla kan.

Kulaklığımı çekip çıkardım ve olduğum yerde kalakal dım. Islak yüzümde gecenin serinliğini hissedebiliyordum.

Byte Me, South Dixie Otoyolu'nda bir tefeci dükkânıyla, indirimli ayakkabı satış mağazası arasında sıkışmış bir elektronik marketti.

Dükkânı, dizüstü bilgisayarım arızalandığında keşfet miştim. Andy adında bir teknik servis elemanı, virüs bula şan sabit diskimdeki notlarımı kurtararak araştırma yazımı

yazabilmeme yardımcı olmuştu. Ve en sonunda Andy beni yeni bir bilgisayar almaya ikna ettiğinden beri, cihazın kul lanımıyla ilgili ne zaman bir sıkıntım olsa soluğu mağazada alır olmuştum. Tanıdığım en iyi bilgisayar kullanıcısıydı.

Şimdi de Rolling Stones şarkısının Mandy'nin iPod'una nasıl atıldığını çözmesin umuyordum.

Andy tezgâhın arkasında eğilmiş, bir bilgisayarı parçala ra ayırmakla meşguldü. Başının üzerindeki rafta duran tele vizyonun sesi kısıktı ve ekranda "Üç Kafadar" filmi vardı.

Kapıdaki çingırağı duyunca başını kaldırıp bana baktı.

Büyüteçli bir gözlük takmıştı. Saçlarını jöleyle yukarı dikip yelpaze biçimi vermişti ve saç spreyiyle gökkuşağı renklerine boyamıştı.

"Selam Matt," dedi gözlüğünü çıkararak. Sonra ciddi leşti. "İnternette kardeşinle ilgili haberleri okudum, ahbap. (,'ok üzüldüm. Bu gerçekten çok, çok feci bir şey..."

"Evet, teşekkürler."

Cebimden iPod'u çıkardım ve tezgâhın üzerinden uzat tım. "Bu şeyin sabit diskinde girip yüklenmiş şarkılarla ilgili bilgi verebilir misin?"

"Herkes yapamaz ama ben halledebilirim," dedi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Emin değilim," dedim. "Sadece bana şarkıların nereden geldiğini ve ne zaman yüklendiğini açıklayan rapor ya da onun gibi bir şey çıkar."

"Denerim."

Andy, iPod'u aldı ve kalkıp dükkânın arka tarafına doğ ru gitti. Bir süre sonra ger döndü. "Üzerindeki bu siyah lekeler de ne?"

"Parmak izi tozu."

"Vay be. iPod kardeşine mi ait?" "Evet."

Belli belirsiz başını salladıktan sonra boncuklarla süs lü bir perdenin arkasında kayboldu. Tezgâhın yanında du rup bir süre "Üç Kafadar" filmi izledim. Sonra cebimden bir kâğıt çıkardım. Yarın sabah Raleigh'e giden bir uçağın biletiydi. Babam bileti bana bir saat önce öğle yemeğinde vermişti. Bileti benim yerime onun alması jeni fazlasıyla kızdırmıştı. Elbette eve gitmeyi planlıyordum ama bu, ba bamın işini garantiye alma yöntemlerinden biriydi.

Kalkış saatine baktım. On buçuktaydı. Bu Mandy'nin eve dönüş uçağıydı. Ölmeseyd uçakta bizimle olabileceği ni düşündüğümde kalbime sanki bir bıçak saplanmıştı.

Bileti yeniden cebime koydum. Cenazeden başka bir şeyler düşünmeye çalışırken vitrindeki küçük aletleri in celedim. MP3 çalarlar, iPod'lar, iPad'ler, elektronik kitap okuyucuları, CD çalarlar, yenilenmiş iPhone'lar, kâğıt ka dar ince şarj aletleri BlackBerry'ler ve bir parmağın dokunuşuyla ya da insan sesiyle hayat bulan diğer küçük şeyler.

"İşte geldik," dedi Andy.

Elinde iPod ve bir kâğıt parçası ile tezgâha geri dönmüştü. Elindeki kâğıt, iPod'un sabi diskindeki dosyaların bir dökü müydü. Mandy'nin geçen yıldan beri yüklemiş olduğu bütün şarkılar listelenmişti. Son şarkı, "Too Much Blood"tu.

Yüklenme tarihi: 21 Ekim, saat 5:22.

Bakakaldım. 21 Ekim iki gün öncesiydi. Yani bu, Mandy'nin kaybolduğu tarihi.

Andy'ye, "Bu saat, sabah saatleri mi yoksa akşam saat leri mi?" diye sordum.

"Yüklemeler yirmi dört saatlik zaman dilimi üzerinden listelenmiş, bu durumda şarkı sabah 5:22'de yüklenmiş."

Sabah saat beşte Mandy zaten katilinin ellerindeydi. "Bunda bir hata olmalı Andy, dedim.

"Belki de aletin saati o anda bozuktur," dedi Andy. "Fakat şu anda saat doğru çalıştığı için bunu söylemek de olduk ça garip olur. Biri şarkıyı yüklemeden önce zaman ayarıyla oynamış, sonra cihazı tekrar başlatıp saati eski konumuna getirmiş olabilir. Fakat bu da teknik uzmanlık gerektirir. Ayrıca bir insan yüklediği şarkının saatini neden değiştirmek ister ki?"

Stones şarkısını işaret ederek Andy'ye elimdeki çıktıyı gösterdim. "Bunun yanlış olabileceğini kanıtlayan başka hiçbir sebep olamaz mı?"

"Söyleyebileceğim tek sebep bu."

Sabah beşi yirmi iki geç... Mandy o saatte ya bilincini yitirmişti ya da ölmüştü. Bu şarkıyı yükleyebilecek tek kişi onun katiliydi.

Elimdeki bilgisayar çıktısına yeniden baktım. "Bu bana şarkının nereden geldiğinden bahsetmiyor," dedim.

"iTunes'tan* hangi kullanıcı adıyla indirildiğini mi soru yorsun?" diye sordu Andy.

"Evet."

"Yasal bir kullanıcı hesabına sahip olan birinin hangi şarkıları indirdiğini bulmanın hiçbir yolu yok," dedi Andy. "Tek söyleyebileceğim şey iPod, bilgisayara sabah saat 5:22'de bağlanmış ve şarkı eklenmiş."

Eğer katil şarkıyı iPod'a o eski oteldeyken aktardıysa bu, izlenebilir bir kablosuz internet ağı olabileceği anlamına geliyordu. "Peki ya bir IP adresi falan?"

"Emin değilim," dedi Andy. "Ayrıca anlamak zorunda sını, Matt. Bir şarkıyı bilgisayardan iPod'a aktarmak için internete bağlı olmana gerek yok. O şarkı haftalardır, hatta yıllardır kaynak bilgisayarda olabilir."

"Bütün bu söylediklerinden emin misin?" diye sordum. "Tamam, belki de sana bundan daha fazlasını söyleye bilecek bir uzman vardır ama benim söyleyebileceklerim bunlar. iPod, küçük, muhteşem bir alet ancak kapasitesi sınırlı olduğundan fazla bir şey bekleyemezsin."

Gözlerimi ovuşturup içimi çektim. Andy, bana daha fazla yardımcı olamadığı için hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

* Apple şirketinin ürettiği, ücretsiz bir müzik oynatıcıdır. Müzik oynatmak tan, arşiv organize etmeye ve hatta müzik satın almaya kadar pek çok özelliği vardır. (Ed. N.)

"Bu şarkıyı yükleyen her kimse kardeşimi öldürdü," de dim. "Bütün bu teknolojiyle onun bir izini bulmanın hiçbir yolu olmadığına inanamıyorum."

Andy içtenlikle başını salladı. "Bir kullanıcı hesabının izini sürebilsek bile, adam şarkıyı yasadışı yollardan indirdiyse onu yine de bulamayabilirsin. Kendini bir şekilde gizlemiş olabilir." iPod'u aldım. Nora'ya ya da Dedektif Molina'ya teslim edersem FBI' gönderip daha fazla veri elde edebilecek uz manlara ulaştırabilirlerdi. Fakat Andy haklıysa hiçbir çeşit ileri teknoloji, kimseyi Mandy'nin katiline götürmeyecekti. Sessizce pembe iPod'un üzerindeki çirkin siyah lekelerle baktım. "Bunu temizleyecek bir şeyler var mı?" diye sordum. Andy çabucak birkaç tane temizleme mendili hazırladı.

Parmak izi tozunu iPod'dan dikkatlice temizledim. Nora'ya öğrendiklerimi söylemek zorunda olduğumu biliyordum. Ama şu anda Mandy'den bana kalan tek şeyin elimden gitmesine izin veremezdim.

Etrafı saran gardenya kokusu o kadar yoğun ve hoştu ki dilimde tatlı bir tat bırakıyordu. İnsanlar birbirleri ne Mandy'nin gardenyaları sevdiğinden bahsedince herkes törene bu çiçekten göndermişti. Mandy'nin gardenyaları sevip sevmediği hakkında bir fikrim yoktu ama en sevdiği çiçeğin beyaz gül olduğunu biliyordum. Yedi yaşındayken televizyonda Prenses Diana'nın cenazesini izlediğinden beri en sevdiği çiçek buydu.

Üniversite yıllarımda ondan, öldüğü zaman onun etra fında da beyaz güller olmasını istediğini anlatan bir mektup almıştım. Akın akın gelen gardenyaları geri çevirmek için çok geç olduğunu düşünsem de sipariş ettiğim çiçek aranj manını görünce, artık tabutunu kaplayacak şeyin beyaz güllerden oluşan bir örtü olacağından emin olmuşum.

Suyumdan bir yudum alıp taziye için gelen insanların bulunduğu odaya bakındım.

Bir yerden org sesi geliyordu. Çalan melodi hayal meyal tanıdık gelse de çocukken öğrendiğim ilahilerin ço ğunu unutmıştım. Kiliseden eve yaptığımız yürüyüşleri,

Mandy'nin giydiği fırfırlı elbiseyi ve taktığım klipsli kra vatı hatırlayabiliyordum. Annem ve babam önden yürürken ben de Mandy'yi yanımda sürüklerdim. Bazer yorulup, mızımızlanırdı. O zamanlarda da babam benden onu taşıma mı isterdi. Şikâyet edermiş gibi görünsem de aslında öyle değildi. Mandy omuzlarıma binmeyi severdi. Bunun, ona kendisini büyükmüş gibi hissettirdiğini söylerdi. Kimse ye söylememiş olsam da, onu omuzlarımda taşıyor olmak bana da kendimi öyle hissettirirdi.

Gelen misafirlere bakındım. Anne ve babamın birçok arkadaşı buradaydı. Taziyeleri kabul ederken ne kadar bü yüdüğüm hakkında yorum yapan adamlarla tokalaşmak iş kence gibiydi.

Ancak tüm kalabalığın içinde dikkatimi çeken grup öğ rencilerdi. Yaklaşık otuz kişiydiler. Bazıları kot pantolonla rı ve gömlekleriyle gelmişlerdi. Görgü kurallarını ya da na sıl göründüklerini umursamıyor gibiydiler. Tek istedikleri arkadaşlarına veda etmekte.

Tabutun etrafını doldururlarken onları izledim. Ağlamaktan utanmıyorlar, muziplik yapmaktan ya da Mandy'yle ilgili komik anıları anlatmaktan korkmuyorlardı. Bunun için onları takdir ettim.

Fakat aynı zamanda onlara acıdım. Henüz o kadar toy lardı ki dünyanın gerçekte nasıl bir yer olduğundan haber sizlerdi. Bir anlığına bile olsa başınızı başka tarafa çevirdiğinizde, bir şeyler değişebilirdi.

Biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Dışarıya çıkıp Kuzey Carolina'daki o muhteşem sonbahar gününe adım attım. Yeşil çimler, masmavi gökyüzü ve parlak renkli kelebekler gibi havada süzülen alev kırmızısı yapraklar...

"Pardon, siz Mandy'nin kardeşi misiniz?"

Ortalama yirmi yaşlarında, geniş omuzları ve saman ren gi saçları olan bir adamdı.

"Ben Roger," dedi. "Roger Washburn."

Gri gözleri yaşadığı hayal kırıklığıyla donuklaşmıştı.

Kim olduğunu bilmiyordum.

"Roger Washburn," dedi yeniden. "Ben Mandy'nin erkek arkadaşım."

Kendimi zorlayarak gülümsedim. Mandy bu çocuktan hiç bahsetmemişti ama bunu ona söylemeyecektim.

"Ah evet, kusura bakma," dedim. "Tanıştığımıza mem nun oldum."

"Mandy sizden çok bahsetti," dedi Roger. "Size gerçek ten hayrandı."

Konuşmakta zorlanıyordum. "Teşekkür ederim."

Roger, elleri pantolonunun cebinde sessizliğe gömüldü. Takım elbisesi çok şıktı ve ona yakışmıştı. Maddi duru munun iyi olduğu belliydi. Ancak Mandy için bunun ciddi bir ilişki olduğunu düşünmüyordum. Öyle olsaydı, Mia mi'deyken bana kesin bahsederdi. Roger da muhtemelen çoğu erkek gibi, Mandy'yi enerjisiyle insanları etkisi altına alan, çekici ve sevimli biri olarak buluyordu. Fark edilecek kadar şanslıysanız kalabalıklar arasındaki sıradan, yakışıklı bir yüz olsanız bile, Mandy size sanki hayatındaki en önem li kişi sizmişsiniz gibi hissettirirdi.

"Sadece birkaç haftadır görüşüyorduk," dedi Roger. "Ama sanırım ben ona âşık oldum."

"Ona söyledin mi?" diye sordum.

Başını hayır anlamında iki yana salladı. "O kadar cesur değildim."

Kendime hâkim olamayarak, "Bir dahaki sefere bunu his settiğinde söyle," dedim. "Çok geç olana kadar bekleme."

"Tamam efendim."

Roger'ın gidişini izlerken, annemin bir dizi beyaz gar denyanın yanında durduğunu fark ettim. Dik yakalı, uzun kollu, sade ve siyah bir elbise giymiş, sarı saçlarını tüllü şapkanın altında toplamıştı. Babamın meslektaşı olduğunu düşündüğüm bir kadınla konuşuyordu.

Ona doğru yürümeye başlayınca yanındaki bayandan nazikçe izin istedi. Ellerimden

tutup beni oradan uzaklaş tırdı. Çimle kaplı alanın ortasından yürümeye başlamıştık. Ayaklarımızın altındaki yapraklar hışırdıyor, ılık rüzgâr annemin başındaki tülü dalgalandırıyor. Avucumun için deki minicik elleri, ellerimi sıkıca kavramıştı. Pudra şekeri gibi kokuyordu, annem her zaman böyle kokardı.

"Burası güzel bir yer," dedi. "Etraf harika... Belki de tö reni aşağıda, bahçede yapmalıyız Cenaze evinin böyle bir hizmeti de varmış."

"İçeride olması daha iyi," dedim.

Annem, beni bir çeşmenin yanındaki taş banka doğru sürükledi. Yorulduğunu düşünerek onu oturttum. Bana ba karak banka hafifçe vurdu.

"Yanıma otur, Matty."

Birkaç dakika sonra sessizliğe gömüldük.

"Buna nasıl dayanıyorsun?" diye sordu sonunda. "Ben iyiyim," dedim.

"Eve geldiğinden beri içki içmedin," dedi.

Ara verdiğimi söylemiştim, bu sefer doğruydu. İki gün önce Raleigh'e geldiğimder beri evde yalnızken bile tek damla içki içmemiştim. Belki de içersen dağılacığımdan 100 korkuyordum. Ya da evime ve akrabalarımaya düşündüğüm den daha fazla saygı duyuyordum. İkinci sebep yüzünden olduğuna inanmak istiyordum.

"Biliyorsun, söz verdiğin halde Pulitzer Ödülü'nün bir kopyasını bana hiçbir zaman göndermedin," diye dikkat çekti annem.

Bir süre konuşamadım. Annemle bunu konuştuğumuzu bile hatırlamadığım için utanıyordum. Hatırladığım tek konuşma babamla yapmış olduğumuzdu. Piyasaya yeni çıkan ilaçlarını, hastaları üzerinde deneyip onları kobay olarak kullanmaları için doktorlara rüşvet veren ilaç firmalarını konu alan haberimi babam hiç onaylamamıştı.

"Eve gittiğim zaman göndereceğim anne," dedim. "Söz veriyorum."

Dikkatini cenaze evine çevirdi. Tören için daha fazla insan geliyordu. Gidip insanlar selamlamayı umursamıyor gibiydi. "Roman yazma işi nasıl gidiyor?" diye sordu annem.

"Hani şu genç çocukla ilgili olan."

Onunla paylaştığımı unuttuğum şeylerden biri de buydu. Çekmecemde öylece duran iki yüz sayfa... Yazar kilitlenmesi dedikleri şey yüzünden, üzerinde epey vakit harcadığım otuz üçüncü

... Ya da içki yüzünden... Ya da başka bir şey... "Hâlâ üzerinde çalışıyorum," dedim. "Bir gün bitireceğim." "Çok fazla bekleme," dedi annem. "Ölmeden önce oku mak istediğimi biliyorsun."

Annemin elini sıktım. şu anda sevdiğim bir kişiye daha kaybetme düşüncesine dayanamıyordum.

"Geri dönünce polis merkezindeki arkadaşlarıyla Mandy'nin davası üzerinde çalışacak mısın?"

Aklıma iPod geldi. Hâlâ Nora'ya ondan bahsetmemiştim. "Bilmiyorum," dedim.

"Peki ya Nora, görüştüğün şu polis memuru?" diye sor du annem. "Sana yardım etmeyecek mi?"

"Artık pek fazla görüşmüyoruz," diye yanıt verdim.

Annem başını salladı. "Nişanı attığınızı söylediğinde üzüldüm."

"Ben attım dersem yalan söylemiş olurum," dedim. "Bi tiren taraf oydu."

Annem bir anlığına sessiz kaldı. "Nora'yı sevmiştim. Ve her zaman senin için iyi bir olduğunu hissettim, Matt. Hatta..."

Sesi canlılığını yitirmişti. "Hatta ne anne?"

"Senin çocuklarını doğurabileceğini bile umdum. Bir gün torunlarım olsun istiyorum."

Annemin beni incitmek istemediğini bilmeme rağmen mideme yumruk yemiş gibi oldum. Mandy'nin gidişiyle beraber annemin, kocaman evinde koşup oynadıklarını hayal ettiği, sırma saçlı torun hayalleri de yok olmuştu.

Güneş alçalmaya başlamıştı. Saat altıya geliyor olma lıydı. Ceketimin cebine tikiştirdiğim kısa anma konuşmamı çıkardım. Annem konuşma yapmamı istediğinde yapama yacağım dan korkmuşum. Ama Miami'de taktığım profesyonellik maskem hâlâ benimleydi, bu yüzden kendimi kaybetmeyeceğime inanıyordum.

İki gündür beni ayakta tutan da bu histi. Saatlerce cenaze evinde koşuşturup Mandy'nin cenaze düzenlemelerine yardım etmemi, evde uzun saatler geçirmemi, umursamadan insanlara geldikleri için teşekkür etmemi, hatırlamadığım insanlarla telefonda konuşmamı, buzdolabındaki yemeği bile tıka basa yememi sağlamıştı.

Bir sürü farklı rol içinden güçlü olan birini seçmişim.

Babamsa...

Mecburen kederli ev sahibi rolünü üstlenmişti. Ama son radan, sıkacak daha fazla el kalmayıp da kocaman ev sessizleşince tanımadığım bir adama dönüştü. Arka taraftaki karanlık bahçeye bakarak ya da Mandy'nin yatak odasında tek başına oturarak uzun saatler geçiriyordu. Sadece annem hatırlattığı zaman bir şeyler yiyor ve gerektiği zaman konuşuyordu. Yürüdüğünde, pantolon ceplerindeki ufak ilaç şişelerinin çıkardığı belli belirsiz sesleri duyabiliyordum.

"Babam için endişeleniyorum," dedim sessizce. "Biliyorum," dedi annem. "Ama iyi olacak. Biraz zaman alacak ama iyi olacak."

Sesindeki bir şey başımı çevirip ona bakmama sebep olmuştu. Başındaki tülü kaldırmıştı. Bugün ilk defa ne kadar iyi görüldüğünü fark ettim. Bunu nasıl başardığını sormak üzereyken boynundaki gümüş haçı fark ettim. Dün gece de rinlerde kaybolmuşçasına tamamen teslim olmuş ve huzur bulmuş bir halde, kilisede iki saatten fazla vakit geçirdiğini hatırladım. Zamanla iyi olacağını, babamın da onun sayesinde iyileşeceğini biliyordum.

Annem parmaklarını benimkilere doladı. Uzunca bir süre sessiz kaldık. "Eve dönüşür ne zaman?" diye sordu.

"Cumartesi."

"Belki de daha erken gitmelisin."

Bunu söylemesi beni şaşırtmıştı. Bir an için beni uzak laştırmaya çalıştığını düşündüm. Fakat bunu söylerken, eli mi daha da çok sıkılmıştı.

"Babam biraz daha kalmamı istiyor," dedim.

"Ben onunla konuşurum," diye karşı çıktı annem. "Bana kalırsa evinde, arkadaşlarıyla olmaya ihtiyacın var."

"Bilmiyorum."

Annem elimi yanağına götürüp orada bir süre tuttu. Ya şadığım anıların hepsini tek tek hatırlatarak kalbimi acıtan o güçlü kokusu her yanıma sarmıştı.

"Burada yapabileceğin hiçbir şey yok, Matty," dedi. Kendimi ona bakmaktar alıkoyamadım. Hayatımda hiç bir zaman kendimi bir yere ait olarak görmemiştim fakat o an benimle olan anneme, babama ve bütün çocukluğuma rağmen kendimi dayanılmaz bir şekilde yalnız hissettim. Ölümün dışında her şey uzaktı sanki bana, her şey boştu.

Birinin bize seslendiğini duydum. Vaizdi. Cenaze evinin açık kapısından bize el sallıyordu.

Kız kardeşime veda etme zamanı gelmişti.

Perşembe sabahı saat yedide mutfaktaki annemi öpüp, çal ışma odasındaki babama sarılarak onlarla vedalaştım ve havaalanına gitmek üzere bir taksiye atladım. Gök gürültülü fırtına sebebiyle oluşan gecikme yüzünden saat on bire kadar Atlanta Havaalanı'nda mahsur kalmıştım. Köşede bir yere oturmuş bir yandan lastik gibi olmuş jambonlu ve yumurtalı sandviçimi yerken bir yandan da dizüstü bilgisayarımda iskambil oyunu oynuyordum.

Raleigh'in kederli havasından kurtulduğum için rahat lamış olsam da anne ve babamı aklımdan çıkaramıyordum. Son birkaç günde onlarla ilgili düşüncelerimin ne kadar değiştiğinin farkındaydım. Çocuklara, anne ve babalarını farklı bir açıdan inceleme şansı verilene kadar onları ger çekten tanıyabiliyorlar mı diye merak ediyordum.

Ben bunu yaşamıştım ve gördüğüm şey beni şaşırtmıştı.

Babam ne mucizeler yaratan bir kahramandı ne de bazen düşündüğüm gibi zalim. Yalnızca herkes gibi kolay incinen bir adamdı. Genelde acı çeken, fedakâr eş rolünü oynadığı için acıdığı annem ise dayanıklı, sakin ve sevgi doluydu. Babamı kendine getirebilecek tek şeyse annemin gücüydü. Hareket saatlerini bildiren pano, Miami'ye gidecek olan uçağın hâlâ gecikmeli olduğunu söylüyordu. Bilgisayarımı kapatıp müzik dinlemeyi düşündüm ama yanımda olan tek şey Mandy'nin iPod'uydu.

Neden onu yanımda Raleigh'e getirdiğimi bilmiyordum ama varlığı omuzlarımdaki bir yük gibiydi ve her geçen gün ağırlaşıyordu.

Too Much Blood.

Bu lanet olası şarkı neden Mandy'nin iPod'undaydı? Ne anlama geliyordu

Bilgisayarımın ekranındaki iskam bil kartlarına baktım. Sonra başka bir sekme açarak *Miami Times* ın internet sayfasına girdim. Mandy'nin katilinin araştırılmasıyla ilgili yeni haberler arıyordum ama hiçbir şey yoktu. Siteden çıktım. Tam bilgisayarı kapatmak üzereydim ki gözüm bir simgeye takıldı. LexisNexis progra mına tıkladım. Kullanıcı adımı ve şifremini girdim. Saniyeler içinde dünyanın en güçlü arama motorlarından birinin giriş sayfasına bakıyordum.

Kafamın içinden bir sürü şey geçiyordu. En sonunda, "GAZETE MANŞETİ buz kırıcı kullanan seri katil," yazdım.

Ekrana dökülen sonuçlar elli sayfadan fazlaydı. Aramayı daraltmak zorundaydım, bu yüzden "ipucu Rolling Stones şarkıları" yazmayı denedim.

O anda bir şeyler ilginçleşmeye başladı. Ekranım müzik aleti çalan meleklerle birlikte katiller ve Rolling Stones der gisinde ortaya çıkmış inançlar hakkında makalelerle doldu. Otuz altı yaşında bir kadın, Oregon'da elektrikli gitarla dövülerek öldürülmüştü. Karma eğitim yapılan okuldaki bir kız öğrenci tecavüze uğramış, vücudu parçalara ayrılmış Michigan'da bulunan bir müzik mağazasının arkasındaki çöp kutusuna atılmıştı.

Bir düzine makaleye daha hızla göz gezdirdikten sonra, "tecavüz mastürbasyon" yazarak aramayı yeniden daraltmaya çalıştım. Bunu yazmak karşıma çoğunlukla erotik hikâyeler ve porno hakkında makaleler çıkardı.

Başımı duvara yasladım. Başka hangi kelimelerin beni Mandy'ninkine benzeyen bir cinayete yaklaştıracaklarını düşünmeye çalışıyordum.

En sonunda şarkıyı, o lanet olası şarkıyı ekledim. "Too Much Blood."
Karşıma Rolling Stones ve o şarkıyla ilgili genel makalelerden başka bir şey çıkmadı. Şarkının sözlerini hatırlama ya çalışınca, aklıma Teksas'taki motorlu testere katliamıyla ilgili bir kısım geldi. Fakat bunu yazarsam karşıma filmlerle ilgili yüzlerce makale geleceğini biliyordum. Bu yüzden onun yerine sadece "Teksas" yazmayı denedim. Ancak o eyalette çok fazla kadının öldürülmüş olduğu gerçeğinden başka hiçbir şeye ulaşamamıştım.

Sonra şarkının başka bir kısmını hatırladım.
Paris 'te bir kız arkadaşı vardı.
Arama seçeneğini değiştirdim. Artık makalelerin için deki satırları da görebilecektim. "Cinayet tecavüz Paris" yazdım.

Karşıma merkezi Paris'te olan International Herald Tribune gazetesindeki bir makale çıktı. Yirmi beş yaşındaki Amerikalı bir kadının öldürüldüğü ve Bois de Boulogne Parkı'ndaki Le Moulin de Longchamp denilen yere bırakıldığı yazıyordu.

Bois de Boulogne...
Şarkıda bahsedilen yer.
Özet şeklinde kısa bir haberdi. Kurban, Houston'da yaşayan Tricia Downey'di. Paris'te

tek başına tatil yapıyordu. Çırlıçiplak ve tecavüz edilmiş halde bulunmuştu. Olay yerinde bulunan tek şey kasetti. Polisler hiçbir şüpheli bula mamışlardı.

Haberle ilgili başka bir gelişme varsa bile bulamadım. Kaçırduğım, ilgi çekici bir yer olmuştu umuduyla maka lenin aslına geri dönüp, tekrar tekrar okudum. Fakat hiçbir şey yoktu.

Makalenin üzerindeki tarihe baktım. Bu kadın geçtiği miz ocak ayında öldürülmüştü. Yeniden uçuş panosuna göz attım. Hâlâ uçağımın gecik meli olarak kalkacağını gösteriyordu. Fakat altı satır aşağı da Paris'e giden Delta Havayolları'na ait bir uçuş gördüm. Fikir çılgıncaydı, bu cinayetin kardeşiminkiyle bir bağ lantısı olması ihtimali çok düşüktü. Şehri bilmiyordum, dili konuşamıyordum. Ayrıca Miami'deki bir cinayetin dokuz ay önce Paris'te işlenmiş bir cinayete bağlantılı olabileceği konusunda Fransız polisini nasıl ikna edecektim? Fransa'da hiç kimseyi tanımıyordum bile.

Cameron Cohick.

Spor haberleri yazarken *Fort Lauderdale* gazetesinde birlikte çalışmıştık. Bir gün, Paris'e gidecek olan kız ar kadaşının peşinden gitmek için aniden işi bırakmıştı. Kısa bir süre sonra ben de *Miami Times*'la. çalışmak için işten ayrılmıştım. Sonradan Cameron'ın, Herald Tribüne'de çalı şabilmek için Paris'teki işinden de ayrıldığı duymuştum. Fakat bu yaklaşık on yıl önceydi ve Herald Tribüne'ün bü tün Avrupa'da şubeleri bulunuyordu. Bu yüzden şu anda Paris'te olmama ihtimali de vardı.

Burada yapabileceğin hiçbir şey yok, Matty.

Annem haklıydı. Burada yapabileceğim hiçbir yok, yok tu. Ama belki de Paris'te yapabileceğim bir şeyler olabilirdi. Bilgisayarımı kapatıp kılıfına koydum. Duraksadım. Pa saportum... Lanet olası pasaportuma ihtiyacım vardı.

Çantamı açıp içindeki belgeleri altüst etmeye başladım. Sonunda üzerinde altın renkli amblem bulunan karton par çasını bulup çıkardım. Times'ın araştırma ekibinde çalışmaya başladığımdan beri anlık ihbarlara hazır olmak için pasaportumu saklamayı ve çantamı her an hazır halde tut mayı öğrenmiştim.

Kısık bütçem yüzünden son beş yıldır pasaportumu kullanmam için bir sebebim olmamıştı. Dikkatsizlik ya da gamsızlıktan dolayı onu bilgisayar kılıfımın cebine terk etmişim.

Pasaportumu açınca rahat bir nefes aldım. Süresinin dol masına daha üç hafta vardı.

Panoya göz atınca John F. Kennedy Havaalanı aktarmalı Paris uçuşunun doksan dakika sonra olduğunu fark ettim. Çantalarımı toplayıp hızla koşmaya başladım.

Sabah saat altı sularında Charles de Gaulle Havaalanı'nın kapısından çıktığımda soğuktan nefesim kesildi. Raleigh'deki evime sadece spor ceket, birkaç gömlek, bir kravat ve iç çamaşırı alarak gitmişim. Ayrıldığı zaman hava sı caklığı yirmi bir dereceydi.

Paris'te ise belki de dört dereceydi ve yağmur yağmaya başlamıştı. Spor ceketimin yakasını kaldırdım. Bilgisayar kılıfını ve çantamı başımın üzerine tutarak taksi aramaya

başladım.

Atlanta'daki uçağım kalkmadan önce *Herald Tribune* ofisiyle bir görüşme yapmayı başarmıştım. Paris'te saat akşam yediye geçiyor olsa da *Herald Tribune*'den bir bayanı Cameron Cohick'e önemli bir mesaj iletmem gerektiğine inandırmıştım. Adamın ben hatırlayacağından bile emin değildim. Fakat Paris'e vardığımda telefonumu açtığı zaman ondan gelen mesajı görünce rahatladım.

KAFE LE SELECT'TE BULUŞALIM 99 MONTPARNASSE BULVARI

Taksi şoförü üzerine adresi yazdığım kâğıdı homurdanarak aldıktan sonra yola koyulduk. Koltukta arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. John F. Kennedy Havaalanı aktarmalı Delta Havayollarına ait uçakta boş kalan son koltuğu almıştım. O da ekonomi sınıfında ve dört yaşındaki huysuz bir çocuğun tam önündeydi. Üstelik uçak yolculukları boyunca gerilirdim. Ancak tüm bunlara rağmen içki içme isteğime direnmiş, hatta uyku ilacı bile almamıştım. Bu yüzden artık ayakta duracak halim yoktu.

Taksi durduğunda yağmur sağanak halinde yağıyordu. Yaslandığım koltukta doğruldum. Camdan bakıp "Le Select" yazan pembe neon ışıklı tabelayı görünce şoförüne eline birkaç dolar sıkıştırdım. Şoför Fransızca bir şeyler homurdansa da sonunda parayı aldı. Arabadan inip soğuk yağmurun altında kafeye doğru koştum.

İçeri girince duraksadım. Barın üzerine sere serpe uzanmış şişman, gri bir tekir kedi bana bakıyordu. Köşede kahve içen bir çifti ve bardakları düzenleyen garsonu saymazsak mekân terk edilmiş gibiydi. Cameron'la son görüşmemizden bu yana on yıl geçmişti. Etrafta iriyan, san saçlı, gözlüklü bir adam anı yondum. Aklımda son olarak, rock konseri eleştirilerini sunmak üzere tembel tembel haber odasına giderkenki hali kalmıştı. Üzerinde kot pantolonla Bob Marley tişörtü vardı. Ancak taba rengi yağmurluğu ve kareli atkısı içinde incecik bir adam orta yaşta çıkıp, elini uzatınca hafızamdaki görüntü yok oldu.

"Selam Matt."

Gözlerimi kırıştırdım. "Cam?"

"Benim adamım." Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Görüşmeydi köprüdür altından çok sular aktı."

El sıkıştıktan sonra kucaklaştık. "Gözlüğün olmayınca seni tanıyamadım," dedim geri çekilerek. no

"Lensleri fark ettin yani. Aferin sana, verdiğim on üç ki lodan hiç bahsetmiyorsun."

"Harika görünüyorsun, Cam."

"Keşke iltifatına karşılık verebilseydim."

Güldüm. Güldüm çünkü bir anda eski günlere dönmüş ve Cameron'ın yanında kendimi nasıl da rahat hissettiğimi hatırlamıştım. Bizimkisi aslında tam anlamıyla bir arkadaşlık sayılmazdı, bunun için gereken şans hiç tanımamıştım. Bizi bir araya getiren şey rock müziğe olan sevgimizdi. Bir likte birkaç konsere gidip bira içmiştik. Sonra da

Cameron aniden bir kadının peşine takılarak Paris'e gitmişti.

"Hâlâ o kızla..." İsmi ni hatırlayamamıştım.

"Suzanne mi? Aşkımız çabuk bitti," dedi. "Ama Paris'e olan aşkım hiç bitmeyecek." Gülümsedi ve yerden çantamı aldı. "Haydi gel. Seninle güzel bir kahvaltı edelim. Bu sırada bana gönderdiğin şu esrarengiz e-postadan bahsedersin."

Etrafı camlarla kapatılmış olan terasta bir masaya oturduk. Büyük ısıtıcılar sayesinde iliklerime kadar işleyen soğuktan kurtulmaya başlamıştım. Üzerine güzel bir omletle bir fincan sıcak espresso da beni hayata döndürmeye yetmişti.

Ben konuşurken Cameron da henüz yakmadığı sigarasıyla oynuyordu. Aceleyle gönderdiğim e-postada ona sadece Miami ve Paris'te işlenmiş olan iki cinayet arasındaki bağı araştırdığımı söylemişim. Mandy'den bahsetmeye içim el vermemişti. Ancak yüz yüze her şey bir anda dudakla rımdan dökülmeye başladı. Kız kardeşimi kaybettiğim o ilk anlarda hissettiğim panikten, cansız bedenini yerde görene kadar yaşadıklarımı bir bir anlattım.

Cameron'sa, sonunda bitip tükenmiş halde oturduğum sandalyede geri yaslanana kadar hiçbir şey söylemeden dikü katle dinledi. Ve konuşmaya başlamadan önce garson bana yeni bir espresso getirene kadar bekledi.

"Başın sağ olsun, Matt. Gerçekten çok üzüldüm," dedi. "Nasıl görüdüğünle ilgili yaptığım espri için kusura bak ma lütfen."

Elimi kaldırarak onu susturduktan sonra pencereden dışarıya baktım. Yağmur dinmiş, cadde insanlarla dolmuştu.

"Arşivlerimizden o eski cinayeti buldum," dedi Cameron dikkatimi tekrar kendine çekerek. "Bildiklerinden fazlası yok. Fakat Le Monde gazetesinde bir şeyler var."

Yağmurluğunun cebinden bir kâğıt çıkarıp bana uzattı.

Baktım ve ona geri verdim. "Fransızca bilmiyorum."

"Ah, pardon." Cameron kâğıdı geri alıp hızlıca göz gezdirdi. "Adı Tricia Downey. Yirmi beş yaşındaydı, Houston'dan buraya tatil için gelmişti. Anne ve babası bu radaki polisle bağlantıya geçene kadar yani bir hafta boyunca kayıp olarak rapor edilmedi. Aileden birinin doğum günü partisine katılması için zamanında evde olması bekleniyormuş. Ortalıkta görünmeyince Paris'ten aslında hiç dönmediğini anlamışlar. Sonunda Jeanne Dupont ismiyle buradaki morgda buldular."

"Jeanne Dupont mu?"

"Ah, özür dilerim," dedi Cameron. "Burada kimliği belirsiz kadın cesetleri için kullanılan bir tabirdir."

"Bir fotoğrafı var, değil mi?"

Cameron başını evet anlamında sallayıp kâğıdı bana verdi. Makale bilgisayardan çıkarılmıştı ve bulanıktı. Küçük, siyah-beyaz fotoğrafta, iri gözlü, sevimli bir kadın vardı.

"Peki ya bulunduğu yer?" diye sordum. "'Bois de' gibi bir şeydi."

"Bois de Boulogne. Şehrin batı tarafında bir parkta bulmuşlar."

"Stones'un 'Too Much Blood' şarkısındaki gibi," dedim. "Too Much Blood mu?" dedi Cameron. Sonra yüzünde anladığına dair bir ifade belirdi. Sözlerini hatırlamaya çalıştığımı fark edebiliyordum.

"Tam olarak nerede gömüldüğü hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordum.

"Gömülmedi. Eski bir yel değirmeninin içinde bulundu." "Yel değirmeni mi?"

Başını olumlu anlamda sallayarak, "Moulin de Longchamp," dedi. "Hipodrom alanının içinde bulunuyor. Paris bir zamanlar yel değirmenleriyle doluydu."

Fotoğrafa bir kez daha baktım ve katlayıp cebime koydum. Başım zonkluyordu. Aldığım kafeine rağmen bedenim kısa bir süre sonra iflas edecekti. Saatime bakınca bedeni min hâlâ Miami saatine göre çalışmakta olduğunu gördüm.

"Saat kaç?" diye sordum Cameron'a.

Fincan tabağına birkaç avro atarken, "Neredeyse do kuz," dedi. Karşı çıkmak üzereydim ki paramı henüz avroya çevirmediğimi hatırladım. "Dinle, kaldığım yer hemen köşede," diye devam etti Cameron. "Neden gelip bende sa bahlamıyorsun? Sonra ne yapman gerektiğini düşünürüz."

"İlk önce yel değirmenine gidebilir miyiz?" diye sordum. "Şimdi mi?"

Başımı evet anlamında salladım. "Nedenini bilmiyorum ama orayı görmek istiyorum."

Bir an için beni inceledi. Ne düşündüğünü kestiremiyordum. Birbirimizi uzun zaman önce ve sadece kısa süreliği ne tanımiştık. Mandy'nin akıl sağlığımı ne hale getirdiğini sorguluyor olmasından kuşkulandım. Lanet olsun ki aynı şeyi bende sorgulamaya başlıyordum.

Sandalyesinden kalkarken sigarasını yağmurluğunun ce bine soktu. "Haydi gel. Arabam dışarıda."

Yağmurlu caddede ilerlerken Mandy'yi düşünmemeye çalışıyordum. Pencereden akıp giden manzaraya odaklanmaya çalıştım. Eski binaların gri, güzel cephelerine, cadde boyunca uzanan yapraksız ağaçların sık dallarına, modern bir mağazayla eski bir kilisenin garip bir şekilde yan yana olmasına... Sileceklerin yavaş hareketi arasından Eiffel Kulesi'nin üst kısımlarını görünce bakmak için öne doğru uzandım. Ancak kalbim bin parçaya bölünmüşken böyle bir yeri görmenin doğru olmadığını düşününce bambaşka bir üzüntüye kapıldım.

Cameron, Paris'teki sade hayatını anlatmaya devam ediyordu. Sürekli konuştuğu için minnettardım. Ayrılışından sonra Herald Tribune'de çalışmaya başlamıştı. Gazetenin editör kadrosunda yer alıyordu. Bana yazmayı, hatta müzikle uğraşmayı bile özlemediğinden bahsetti.

"Radiohead'in *OK Computer* albümü bence son çıkan en güzel albüm," dedi. "Geri kalanların çoğu gürültüden ibaret."

Cevap olarak, yeni grupların eskilerin yanından bile geçemeyeceği ile ilgili bir şeyler

zırvaladım. O sırada baş ka bir bulvarı geçip parka girdik. Cameron, Bois'in sekiz yüz hektardan fazla bir alanı kapladığını söylemişti. Yani, Central Park'tan iki kat daha büyüktü. XIV. Louis araziyi tahsis ettiğinden beri haydutların, fahişelerin ve işgalcilerin evi olmuştu. İçinde gölleri, hayvanat bahçelerini, müzeleri, birinci sınıf bir at yarışları pistini, bisiklet yollarını, çocukla ıııı bindiği atlıkarıncaları ve eşcinsellerin toplandığı tenha yerleri barındırıyordu.

Bir de yel değirmenini...

Arabayı park edip çiseleyen yağmurda yürümeye başladık. Uzaktaki kulübü ve parkurun beyaz korkuluklarını görebiliyordum. Küçük yel değirmeni sonbahar ağaçlarının arasından adeta bir hayaletmiş gibi görünüyordu. Küçük bir hendekle çevrelenmiş bir tepenin üzerine kondurulmuştu. Gri taşlarının çevresini kahverengi sarmaşıklar sarmıştı ve tepesi koni şeklinde bir metalle kaplıydı. Dört büyük tahta kanat devasa kollar gibi gri gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Durup yel değirmenine baktım. Cameron da hemen arkamdan gelmişti. "Bin üç yüzli yıllardan beri burada," dedi. "Önceleri bir manastırın parçasıydı ama sonra kral, rahibeleri kovdu ve onu su tulumbası ya da onun gibi bir şey haline getirdi."

"İçine girebilir miyiz?" diye sordum.

Cameron başını hayır anlamında salladı. "Halka açık değil."

"O zaman katil nasıl içeri girdi?" "Güzel bir soru."

Bir köprüden karşıya geçip bir bekçi kulübesini ardımız da bıraktık. Çakıllı bir yol, yel değirmeninin girişine, asma kilitli kalın bir tahta kapıya doğru gidiyordu. İç geçirerek geriye dönüp parkura baktım. Koyu yeşil alanda sadece bir at ve binicisi vardı. Cameron ortalıkta yoktu.

Fransızca sesler... Bir tanesi fazlasıyla kulak tırmalıyordu. Birkaç saniye sonra Cameron göründü. Yeşil rüzgârlık giymiş kısa, şişman bir adam da hemen arkasından onu izliyordu.

"Bu bir bekçi," dedi Cameron. "Konuşup bizi içeri alma sını istedim."

"Nasıl?"

"Paranı avroya çevirince bana geri ödersin."

Adam asma kilidi çözdü ve kapıyı çekerek açtı. Yel değirmeninin içine girdik. Soğuk ve rutubetliydi. Taş zeminde su birikintileri oluşmuştu. Işık, sadece yukarıdaki pencereye benzer küçük oyuklardan geliyordu. Kim bilir yüzyıllar önce burada neler yapılmıştı. Ancak artık görülmeye değer hiçbir şey yoktu. Tavana kadar yükselen, büyük, ahşap kirişler dışında etraf boştu. Gözlerim zeminin ortasındaki gri, yuvarlak taşa takıldı. Yaklaşık bir buçuk metre genişliğindeydi ve ortasında bir delik vardı.

Cameron yanıma gelince. "Bu ne işe yarıyordur sence?" diye sordum.

"Bir tür değirmen taşı mı acaba?" Burnunu çekerek atkı sını boynuna doladı.

Yuvarlak taş bana eski zamanlardan kalma bir tür sunağı hatırlatmıştı. "Kız çıplak

mıydı?" dedim.

"Ne?"

"Burada bulunan kız. Çıplak olup olmadığını biliyor musun?"

"Evet çıplaktı."

Taşı işaret ettim. "Burada mı yatıyordu?" "Bilmiyorum."

Ceketimin cebinden kâğıdı çıkarıp 16 Ocak 2010 tari hine baktım. Büyük ihtimalla soğuk hava sayesinde cesedi çok iyi korunmuştu.

Kanat sesi duyunca kafamı kaldırdım. Kirişlerin en te pesine iki güvercin konmuştu. Taş duvarlarda sürükleniyormuşçasına aşağıya doğru süzülen bir tüyü izledim.

Daire biçiminde taş duvarlar... Birden aklıma Miami Beach'teki otel odası geldi. O da daire şeklindeydi.

Bu bir tesadüftü. Lanet olası esrarengiz bir tesadüf... "Kaseti ele geçirmek zorundayız," dedim.

"Ne kaseti?" diye sordu Cameron.

"The Herald Tribüne Gazetesi'nin anlattığı hikâyeye göre cesetle birlikte bulunan bir kaset vardı."

Cameron, başıyla onayladı. "Ben onu unutmuştum." "İçinde ne tür bir müzik olduğunu öğrenmemiz gere kiyor."

"İçindeki müzik olmayabileceğini hiç düşündün mü, Matt?" dedi. "Her şey olabilir."

Söylediği şeyi algılayabilmem birkaç dakikamı almıştı. Çünkü hissettiğim çaresizlik yüzünden bu olayı Mandy'nin ölümüyle ilişkilendirip, kasetin içinde müzik olduğunu düşünüyordum. Fakat sonra aklıma Nora'nın bana araştırma larla ilgili söylediği bir şey geldi. İşlenen bir cinayetin tam bir yapboz olduğunu ve ilk başta resmin tamamını göremeyeceğimi söylemişti. Yapabileceğim tek şey parçaları bir araya getirmek ve uyumadıklarına bakmaktı.

"Kasette ne olduğunu bulmak zorundayım, Cameron," dedim.

"Polis merkezine gidip dalga geçer gibi delillerden birini görmek isteyemeyiz, Matt."

"Beni sadece doğru adama götür."

Polis merkezine giden yolda Cameron, bana Fransa'da kanunların nasıl uygulandığını anlatmaya başladı. Baş kent olarak Paris'in yargısal yapılanması tam anlamıyla bir bulmaca gibiydi. Şehir, yerel idare adı verilen ve bir salyan göz kabuğunu andırırcasına saat yönünde dönen bir spiral den oluşan yirmi bölgeye bölünmüştü. Her bölgenin bir adı, belediye başkanı ve kendine özgü bir yapısı vardı.

Bir de kendi polis teşkilatı.

Cameron'm bana kibarca *Miami Times* basın kartımın buradaki kapıları açamayacağını söylemeye çalıştığını bili yordum. Polislerin aslında her yerde aynı olduklarının, gazetecileri ve yabancıları sevmediklerinin de farkındaydım. Ayrıca her zaman duyduğum şu klişe söz doğruysa burada Amerikalıları da sevmezlerdi.

Öte yandan beni dinleyecek birini bulabileceğime ken dimi inandırmıştım.

"İşte geldik," dedi Cameron aracını durdururken. "Unut ma, nazik ol. 'Lütfen' kelimes bütün kapıları açar. Söyle yeceğin her.sözün önüne 's 'il vous plaif ekle."

Gözlerimi kısarak polis merkezine baktım. Gotik görü nen bir şeyler görmeyi umuyordum. Mesela kapıların üze rinde canavar şeklinde heykelcikler olabilirdi. Ama aksine iki katlı bir binanın oldukça sıradan, cam kapılı girişine ba kıyordum. Önündeki direklerde sallanan Fransa bayrakları olmasaydı, Hialeah'da alışveriş merkezlerinin bulunduğu sokaklardan birindeki gibi bir kuaför salonu olduğu düşü nülebilirdi.

Giriş salonu yorgun fahişelerle, evsizlerle ve sıranın kendilerine gelmesini beklerken sigara içen, siyahlara bü rünmüş, koyu saçlı, ufak tefek insanlarla doluydu. Fran sızca konuşmalarını saymazsak Amerika'daki herhangi bir polis merkezi gibiydi.

Masaya yorgun görünen, kıdemli bir adam yerleştiril mişti. Kollarında çok sayıda rütbe işaretiyle beraber iki ka lın beyaz çizgi vardı. Cameron kolumdan tutup beni masa ya götürdü.

Memurun bakışları üzerimdeydi. Kırış kırış olmuş spor ceketimi ve kızarmış gözlerimi görünce muhtemelen beni soyulan turistlerden biri sanmıştı. Ancak Cameron sayesinde gülümseyen bir yüz ve tanıdık bir dille karşılaştı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, bayım?" diye sordu.

Cameron basın kartını gösterip bizi tanıttı. Burada olma sebebimizi açıklamaya başlamıştı ama ben onun önüne geç tim. Çünkü anlatırken hiçbir şey atlamasını istemiyordum ve eğer polis hikâyeyi benden, yakınıni kaybetmiş ve o ka dar yoldan gelmiş birinden dinlerse sempatilerini kazana bilirdim. Memur baştan savma bir bakış atıp basın kartımı verdi. Beni birkaç saniye sessizce dinledikten sonra da sö zümü kesti.

"Adınızı tekrar eder misiniz?" diye sordu. "Matt Owens."

"Merhume sizin kardeşinizdi değil mi, Bay Owens?" "Evet bayım."

"Başınız sağ olsun." Eline bir kalem aldı. "Burada, Paris'te mi öldürüldü?"

Söylediğim hiçbir şeyi duymamış olduğunu fark ettim. "Hayır, Miami Beach'te."

"Amerika'daki Miami Beach mi?" "Evet ama-"

"Fransa'da olduğunuzun farkındasınız, değil mi bayım?" "Elbette," dedim.

"Sanırım bir müfettişle görüşmeniz gerekiyor," dedi po lis memuru. "Size çalışma saatlerini-"

Aniden bir polis tarafından kenara doğru itildim. Üstü başı yırtık pırtık bir adamı sürüklüyordu. A damın üze rinden yayılan şarap kokusundan uzaklaşmak için geri adım attım. Cameron'sa yarı Fransızca yarı İngilizce ko nuşarak boşluğumu doldurmaya çalışıyordu fakat poli sin gözlerindeki bakıştan sabrının tükendiğini görebili yordum. Dikkat çekmek için biraz taşkınlık yapmayı ve dirseğimle polisi iterek yerime geçmeyi düşündüm ama sonra tutuklanabileceğimi fark ettim. Cameron haklıydı. Polisler her yerde aynıydı. Dar görüşlü, emretmeyi seven ve inatçı...

Diğer tarafa dönmek üzereyken masanın arkasında du ran bir kadını fark ettim. Onu gözden kaçırmak imkânsızdı. Ortalama 1 metre 80 santim boylarında ve esmerdi. Uzun, siyah ve kıvrıkcık saçları vardı. Beyaz bir bluzla siyah panto lon giymişti. Boynunda aslında bir kimlik kartı vardı. Gözleri, Cameron'a takılmıştı. Dikkatlice anlattıklarını dinliyor gibiydi. Bir an için yüksek rütbeli bir memur olduğuna inan dığım bu kadının konuşmaya müdahale edip Mandy'nin Cinayetini çözmek için yanımızda olmasını ümit etmiştim.

Ama sonra arka odaya doğru gidip sigara için mavi üni formalı bir gurubun içinde kayboldu.

Sanırım duymak istediğinden fazlasını dinlemişti. Mandy'nin, dünya turu yapan ve önceki kurbanını Paris'te bir yel değirmeninde bırakan Rolling Stones hayranı bir kati tara findan öldürüldüğü teorisini, Nora'ya ve Dedektif Molina'ya da anlatsaydım nasıl tepki verirlerdi merak ediyordum.

"Cameron," dedim. "Haydi gidelim."

"Ama biraz gelişme kaydetmeye başladım." "Gidelim."

Polis merkezinden ayrılıp, yağmurlu, buz gibi havaya çıktım. Cameron'ı beklerken soğuktan titreyen ellerimle ceketimin yakasını kaldırdım.

Cameron merkezden çıkınca beni arabanın yanında çömelmiş bir halde bulmuştu. Burberry atkısını çıkarıp bana uzattı. "Al bunu."

Tereddüt edince, "Caddede üç avroya satıyorlar," diye ekledi.

Atkıyı alıp boynuma doladım.

Arabaya binince koltuğa yığıldım. Soğukla yorgunluk bir leşince, kendimi cehenneme düşmüşüm gibi hissediyordum. Mandy'yi kaybetmek... Sonra cesedini bulmak... Uzun bir zamanı babamın kıpkırmızı gözlerine bakıp, karşısın da oturarak geçirmek... Annemin ellerini sımsıkı tutmak... Miami'deki ofisimde ve cenazede gördüğüm bulanık surat lar... Çok az uyku... Çok fazla içki... Çok fazla acı...

Ben polis değildim. Öte yandan artık iyi bir araştırmacı gazeteci olmadığımı bile düşünmeye başlıyordum.

"Belki de sadece eve geri dönmeliyim," dedim.

"Çok uzak yoldan geldin, Matt," dedi Cameron. "Bu ka dar çabuk pes etmemelisin."

Mandy'nin cansız bedeninin yanında durduğum andan beri ilk defa gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Bu gelip geçici, ani bir duygu patlaması değildi. Canımı acıtıyor, nefesi mi kesiyordu. Henüz kendimi kaybetmemiştim. Ah Tanrım, kendimi tutmalıydım, burada ağlamamalıydım. Yabancı bir şehrin ortasında, bu küçük arabada, üstelik çok az tanıdığım bir adamın yanında otururken bunu yapamazdım. Kendimi koyvermemek adına vücudumdaki bütün kasları sıktım ve bir robot gibi hissettiren o duygu geri gelene ka dar dayandım.

"Dinle," dedi Cameron. "Neden birkaç gün bende ka lıp kafanı toplamıyorsun? Eri azından dinlenmeye ihtiyacın var. Güzel, yumuşacık bir kanepem var."

Kendimi arabanın koltuğuna bırakarak başımı ona doğru çevirdim. "Viski var mı?"

"Hayır, ama mükemmel bir konyağım var," dedi Cameron.

"O da yeter."

Kırmızı... Restoranın içinden gözlerini alıyordu. Parlak kırmızı bir atkı, dalgalı, uzun sarı saçlar...

Pencerenin kenarına oturmuş kitap okuyor, sağ işaret parmağıyla kahve fincanının

kulpunu tutuyordu. Fincanı ağzına götürüp yavaşça üfledi. Dudakları oldukça dolgun du. Kahveyi üflerken dudaklarını büzüş şekli çok hoşuna gitmişti.

Bir saat kadar onu izledi. Hediyelik eşya mağazasından aldığı plastik kar küresiyle oynarken, şeftalili pastasını bi tirirken, tatil broşürünü cüzdanına sokarken, atkısını ince, beyaz boynuna dolarken... Eiffel Kulesi'ndeki restorandan aşağıya inerken, kalabalık asansörde tam arkasında durdu ve çim kokulu saçlarının kokusunu içine çekerken gözlerini kapattı.

Champ de Mars'ın çimlerle kaplı alanına indiklerinde ka dın durdu. Rehberi eline aldı. Kaybolmuş gibi etrafına bakınıyoru. Onunla konuşmak için can atıyor olsa da içindeki bir his ona beklemesini söyledi. Kadın parktan ayrılan cadde lerden birine doğru yürümeye başlayınca onu takip etti.

Bunu planlamamıştı. Henüz çok erkendi ve o şiddetli arzuyu bile hissetmemişti.

Ama bu kızda farklı bir şeyler vardı, oldukça özel bir şey. Evet sarışındı. Güzeldi. Ama daha da fazlası vardı. Saçı örgülü olsaydı neredeyse...

Gitmişti!

Saint Dominique'deki karışıklığın arasında kızın izini kaybetmişti. Olduğu yerde kalıp gözleriyle kalabalığı taradı. Sonra birden kırmızı atkıyı fark etti. Orada, yirmi metre kadar ilerideydi. Kızı yakalamak için acele etti. Kız nehre doğru döndüğünde tam olarak nereye gittiğini anlamıştı.

Orsay Müzesi'ndeki bilet gişesinde kızın üç kişi kadar arkasındaydı. Müzenin içi insan kaynıyordu. Yüksek çatı sı camla kaplı bu müze bir zamanlar tren istasyonu olarak kullanılıyordu. Kadın, suda yüzen gümüş renkli bir balık misali hızla kalabalığın içinde ilerlerken, kırmızı atkısı onu takip etmesini kolaylaştırıyordu.

Kızı merdivenlerden yukarı çıkarken takip etti. Fakat kız aniden karar değiştirip Monet ve Renoir eserleriyle dolu salondan döndü ve kenardaki küçük bir odaya girerek onu şaşırttı.

Odanın karanlığı onu gafil avlamıştı. Daha önce de bu müzeye gelmişti ama bu küçük köşeye hiç girmemişti. Işık ların, camın arkasına yerleştirilmiş hassas pastel resimleri koruyabilmek için bu kadar loş olduğunu düşündü. Büyük salonun parlaklığından sonra burası mağara kadar karanlık ve kasvetli hissettirdi. Yine de güzeldi.

Odada sadece birkaç kişi vardı. Kızın camın arkasındaki bir şeye baktığını fark edince yanına gitti. Bir süre pastel resimleri, loş ışıkta hafifçe parlayan yumuşak renk tonlarını, ii smedilen dansçıların yuvarlak vücut hatlarını, tenlerindeki mükemmel beyazlığı inceledi.

Sonra kırmızı atkılı kıza baktı. Gözleri yaşlarla doluydu. "İyi misin?" diye sordu.

Sesi kızı ürkütmüştü. Ona bakıp gözlerini sildi ve başını diğer tarafa çevirdi. Loş ışıkta kızın yanaklarının kızardığını görebiliyordu.

"Evet, evet," dedi kız. "Aptalca, bu çok aptalca..." "Aptalca olan ne?" diye sordu.

Kız yeniden ona baktığında gözlerinin hâlâ ıslak ve parlak olduğunu gördü. "Bu kadar güzel olacaklarını düşün müyordum."

"Daha önce bir Degas' resmi görmemiş miydin?" "Sadece kitaplarda."

"Asla gerçeğiyle aynı olmuyorlar değil mi?"

Kız başını iki yana salladı. "On üç yaşındayken sanat dersi kitabında bir resmini gördüm." dedi camın arkasında ki pastel resimlerden birini işaret ederek. "Sanırım şuydu. Hep bir balerin olmak istemiştin. On sekiz yaşına kadar ders aldım."

"Ama çok uzamışsın," dedi sessizce.

Kız, gözlerinin içine baktı. "Bunu nasıl anladın?" "Ben bir müzisyenim. Dansçılarla çalıştım."

Yüzünü inceliyordu. "Paris Opera Balesi için de çalışıyor musun?"

Başını evet anlamında salladı. Yalan değildi. Öğrencilik yıllarında pek çok orkestrada çalmış ama bundan hiç hoşlanmamıştı.

* Edgar Degas. tam adı Hilaire-Germain-Edgar Degas olan. Fransız ressam, heykeltıraş ve çizer. (Ed. N.)

"Opera binasını görmeyi çok isterim," dedi kadın. "Bilet alabilirsin. Şu anda *Don Carlo* sahneleniyor." "Hayır, aslında sahne arkalarını görmek istiyorum." "Sanırım oraya da geziler düzenleniyor."

Kızın gözleri ışıldadı. "Yeraltına girmeye de izin veriyorlar mı? Erik'in Christine'y götürdüğü yere?"

Önce kafası karışsa da sonra ne demek istediğini anla mıştı. "*Operadaki Hayalet* müzikalinde olduğu gibi," dedi. "O müzikali tam dört kez izledim," dedi kız gülümseyerek.

"Bir kez Broadway'de, üç kez de Orlando'ya geldiğinde." Kızın ilgi alanınının modern müzik olması hiç hoşuna gitme mişti. Yaşadığı hayal kırıklığını gizlemesi zor olsa da kız çok tatlıydı. Cildi, Degas resimlerindeki dansçılannki gibi ıslık ısıldı.

"Benimle gel," dedi. "Nereye?" diye sordu kız.

"Seni opera binasına götüreceğim."

Kızı odadan çıkarıp aşağıdaki ana salona inen geniş, mermer merdivenlere yöneltti. İçerisi sıcaktı. Kıza montunu taşıyabileceğini söyledi. Montunu çıkardığında bir balerinininki kadar zarif bir vücudu olduğunu görmek onu memnun etmişti.

Sanat galerisine geldiklerinde durup, kıza opera binasının maketini gösterdi. Maketi görünce elini şaşkınlıkla ağzına götürdü.

Ona doğru döndü, yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı. "Gerçek opera binasını kastettiğini düşünmüştüm."

Kızın gülümsemesine karşılık verdi. "Şu anda elimden bu kadarı geliyor."

Kadın, eski opera binasının maketine doğru yaklaştı. Maket, yarıya bölünmüş şekilde tasarlanmıştı. Böylece

büyük sahneden, en küçük soyunma odasına kadar her şey sergilenmişti. Tıpkı

gösterişli, eski bir oyuncak ev gibiydi. Ayrıca alt kısmında kaderine binanın yeraltı mezarlığına gi den kavisli taş geçitler vardı. Kaderine terk edilmiş hayale tin biricik rehinesini götürdüğü mezarlık.

"Çok güzel," dedi kız. "Teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk," diye yanıt verdi. "Memleketimin küçük gizemlerini göstermeyi seviyorum."

Kadın gülümsüyordu. "Henüz bana adını söylemedin." "Laurent."

"Casey," dedi kız elini uzatarak. Kibarca kızın elini sıktı.

Salon çok sıcaktı. Sırtının ıslandığını hissediyordu. Kızın, elini hâlâ ellerinde çekmediğini fark etti.

Etraf bu kadar sıcakken kızın teninden yayılan serinlik miydi? Yumuşacık mavi kazağının altından belli olan köprücük kemikleri miydi? Yürüme şekli miydi? Yoksa saçlarının böyle kokması mıydı?

Hayır, Laurent tam olarak ne olduğunu anlamıştı. Bu kız diğerleri gibi değildi. O farklıydı. Tıpkı Hélène gibiydi.

Kız sonunda elini çekti. Göğsüne bakıyordu. "Ne kadar güzel bir kolye," dedi.

İlk başta kızın neden bahsettiğini anlamadı. Ama sonra gömleğinin önünün açıldığını ve her zaman taktığı kolyenin görüldüğünü fark etti.

"Eski bir şey mi?" diye sordu Casey. "Evet, çok eski."

"Bakabilir miyim?"

Uzanıp madalyona dokundu. Laurent, bunu hiç tahmin etmemişti. Dengesini kaybetmiş gibiydi. Nefesini tuttu.

Madalyonu elinden bırakırken, "Eski mücevherlere bayılırım," dedi.

"Annemin hediyesiydi."

Kız gülümsedi. Çok tatlı, çok tanıdık bir gülüştü bu. Farklı bir zamandan gelen, yansı unuttu mu ş eski bir şarkı gibi. Bir anda içinden öyle bir şey yapmak geldi ki kendi ni tutamadı. Kelimeler aniden dökülürdü dudaklarından. Engel olamamıştı.

"Almak ister misin?" diye sordu.

Kız bir adım geri çekildi. "Anlamadım?"

"Lütfen," dedi. "Kar küresinden daha iyi bir hatıra oldu ğu kesin."

Casey'nin bakışları bir an için donuklaşmıştı.

Daha önce onu izlediğini bilmesini istemediğinden, gülümseyerek yaptığı gafı düzeltmeye çalıştı. "Güzel bir kadyın tarafından takılmayı hak ediyor." Madalyonu boynundan çıkarıp ona verdi. "Bunu almanı istiyorum."

Kız önce tereddüt etse de kolyeyi aldı. "Bence hemen takmalısın."

Kız gülümseyerek kolyeyi başının etrafından geçirdi. Madalyon kızın köprücük kemiklerinin arasında harika görünüyordu. Uzun bir süre sadece kıza baktı. Kız, ona güvenmeye başlıyor gibiydi. O sarı saçlar, mavi gözler... Sonra aniden beden

yeniden şekillenmiş ve sanki yerine Hélène geçmişti.

"*Les Misérables*'ı sever misin?" diye sordu.

Kız ona baktı. Bir yandan da parmağıyla madalyona do kunuyordu. "*Sefillerdi* mi?"

"Evet, söylemek istediğim oydu." "İki kez izledim."

"Jean Valjean'ın, Javert'ten saklandığı yeri görmek ister misin?"

"Başka bir maket daha mı?" "Hayır, bu sefer gerçek bir yer."

Kız yeniden bütün sevimliliğiyle gülümsedi. "Macera dolu olacak gibi geliyor."

"Öyle olacak," dedi Laurent.

Yağmur bütün şiddetiyle yağmaya devam ediyordu. Miami'den döndüğünden beri hemen hemen hiç dinmemişti. Fakat yanın daki kız havayı pek umursamıyor gibi görünüyordu. *Sefiller** \ izlemekten bahsediyordu. Kitabını da okumuştı mutlaka ama Fransızcasını değil. Kız, Fantine ölüp de Jean onun soğuk elini öptüğünde kendin tutamayıp ağladığını dile getirdi.

Adının Casey Hoffmann olduğunu söylemişti. Paris'e gelesi daha iki gün olmuştu Arkadaşı Paula Ridley ile bir likte Avrupa'ya gelebilmek için yıllardır para biriktirmiş lerd. Inter Rail* biletleri ile Münih, Zürih ve Lucerne'e gitmişlerdi. Fakat iki gün önc Paula, Strasbourg'da gıda zehirlenmesi geçirmiş ve Paris'te ilk gecesini Neuilly A merikan Hastanesi'nde geçirmek zorunda kalmıştı. Şu anda da otellerindeki yatağa hapsolmuş durumdaydı.

Albion Otel'de kaldıklarını söylemişti. Anlattığına göre çok temiz ve ucuzdu, ama c kadar küçüktü ki ortasında du rup elleriyle iki duvara birden dokunabiliyordu. Oteli bilip bilmediğini sormuştu Laurent'e.

* Inter Rail, belirli bir süre için, kapsadığı ülkelerde, 2. sınıf tüm trenlere ücret ödmeden binebilme imkânı sağlayan özel bir tren biletidir. (Ed. N.)

Bildiğini ve güzel bir otel olduğunu söyledi kıza. Anlat tıklarına odaklanmakta zorlanıyordu. Kendini kızın yüzüne bakmaktan alıkoyamıyordu.

"Bugün dışarı çıkınca kendimi suçlu hissettim," dedi Casey. "Ama Paula gezip tozman için ısrar etti."

"Eğleniyorsun değil mi?"

"Şu anda evet," dedi kız gülümseyerek.

Nehir kenarındaki Place de la Resistance bölgesine ge lince büfeden iki bilet aldı. Kız VISITE DES EGOÜTS DE PARİS yazan tabelaya baktı ama ne olduğunu anlamaya açıktı. Kalın metal kapının, yeraltına inen dar merdivenlere açıldığını görünce duraksadı.

"Bu ne?" diye sordu.

"Kanalizasyon Müzesi," diye cevapladı Laurent. "Ne dedin?" Kız, küçük bir kahkah attı.

Buna karşılık Laurent sabırla gülümsedi. Bunların hiç birini planlamamış olsa da başarılı olacağından emindi. Ancak bu sefer dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Her zamanki gibi şarap eşliğinde güzel bir akşam yemeği onu cezp etmek için yeterli

olmayacaktı. Bu seferinde derinlik ve zarafet vardı, çaba harcamaya değerdı. Bu defa farklı olacaktı. Sonunda onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Sadece sabırlı olmak zorundaydı.

Kanalizasyon kanalının girişini işaret ederek, "İnan bana çok ilginç," dedi Laurent "İçeride çok güzel bir müze var. Burayı çok az turist bilir."

Kız deliğe dikkatle baktı. Sonra sanki Laurent'in kur nazlığını fark etmişçesine gariğ bir gülümsemeyle bakışla rını ona çevirdi.

"Tamam," dedi en sonunda. "Haydi gidelim."

Koku hatırladığı kadar kötü değildi. Fakat uzun zaman dır buradan aşağıya inmemişti. Bu kısım hiçbir zaman tu ristler için dezenfekte edilip düzenlenmezdi.

Eski tüneller parlak ışıklarla donatılmış olsa da nemi ve soğuşu gidermek için yapılabilecek bir şey yoktu. Kız tabelaları okuyarak yavaşça ilerliyordu. Laurent de Fransızca yazıları onun için çevirerek yüzyıllardır kanalizasyon sisteminin ne kadar değiştiğini anlatırken kızın arka sından yürüyordu. Büyük boruların ve kabloların altından hızlıca akan pis suyun üzerindeki metal geçitler boyunca yürüdüler.

Bir süre sonra kız ona doğru döndüğünde kırmızı atkısını yüzünde tuttuğunu gördü.

"Koku için üzgünüm," dedi.

Kız atkıyı aşağı indirdi. "Burada, kanalizasyon farelerinin içinde, cehennem havasını içine çeker gibi alışırsın bu kokuya."

Laurent, kıza boş bir ifadeyle baktı.

Gülerek, "Sefiller'den bir alıntı," dedi kız. Kahkahası tüneller boyunca yankılanmıştı.

Bir an için ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra keyifle gülümsedi ve kızı kolundan tuttu. "Haydi gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

Yandaki tünele yöneldiler. Burası sergilerin bulunduğu büyük tünelden daha dardı. Laurent karşlarına çıkan bari katın altından başını eğerek geçti.

Kız bir an tereddüt etse de onu takip etti. Laurent, duvar da Bosquet Caddesi'nin altında olduklarını gösteren mavi tabelalardan birini gördü. Fakat buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu, nereye gitmesi gerektiğinden emin değildi.

Tünel daraldı, ışıklar azalmaya başlamıştı. Sağa mı döne cektı? Hayır, soldaydı. Eve oradaydı.

Metal bir kapı... Kızın, kapının üzerindeki paslanmış, kırmızı tabelada yazan yazıyı okuyamadığından emindi: LES RISQUES SONT NOMBREUX ET PEUVENT ÊTRE

MORTELS. Ancak üzerindeki bir kelime oldukça açıktı:

DANGER.*

"Buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunı düşünmüyorum," dedi kız.

"Her şey yolunda," dedi Laurent. "Hem burası eski kı sım. Bin sekiz yüzlü yıllarda kalma. Oldukça güzeldir. Be ğeneceğine eminim."

Kapı kolayca açıldı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu; işçiler muhtemelen

buralardaydı. Dikkatli olmak zorun daydı.

Alçak tavanlı, kemer şeklindeki taş bir tünele girdiler. Kızın arkasından yavaşça yürürken, biraz eğilmek zorunda kalıyordu. İlerledikçe akan suyun sesi daha da yükselmeye başlamıştı. Kavisli ağızlarından gürül gürül suların aktığı üç yüksek tünelin kesiştiği bir noktaya vardılar.

Bir dakikasını bu eski yerin güzelliğinin tadını çıkarmak için ayırdı. Ona göre burası günahkârların affedilmek için geldiği, bahçesinde azizlerin gömülü olduğu eski bir köy kilisesinin kubbesi gibiydi.

Kıza baktı, onun da bunu düşünüp düşünmediğini me rak etmişti. Ama kızın ifadesi düşüncelerini ortaya döktü. Laurent, bunu kızın gözlerinde görebiliyordu. Zemin ıslak ve kaygandı. Yukarıdaki cılız yeşil ışık taş duvarlarda par* kg Tehlike. (Ed. N.)

lıyordu. İki köprünün altındaki duvarlardan akan su, hemen aşağıda bir metre genişliğindeki kanala dökülüyordu. Bir fare kanalın kenarında basacak sağlam bir yer aradı ama bulamayınca kanalda sürüklenmeye başladı.

Kızın güvenini kazanmak zorundaydı.

"Seni buraya getirmemeliydim," dedi. "Böyle bir yer için fazlasıyla narin olduğunu anlamalıydım."

"Ben narin değilim," dedi kız. Yeniden gülümsüyordu.

Tanrım, çok tatlıydı.

"Bu gece benimle akşam yemeği yer misin?"

Kızın ifadesi değişti. Yüzünde hâlâ bir tebessüm vardı, ama bakışları tereddütle gölgelenmişti. Bunu loş ışıkta bile görebiliyordu.

"Le Coupe-Chou diye bir restoran var," dedi. "Benim için çok özel bir yerdir ve-"

Kızın gülümsemesi kaybolur gibi oldu. "Gerçekten çok tatlısın ama ben sanmıyorum-"

"Hélène, lütfen-"

Kız bir adım geri çekildi. Yüzündeki gülümseme tama men silinmişti. "Benim adım Casey," dedi.

Casey? Kıza baktı. *Tanrım, sorunum ne benim,* diye ge çirdi içinden. Adı tabii ki Hélène değildi.

"Gitsek iyi olur," dedi kız.

O sırada küçük bir öfke patlaması hissetti. Kızın hakkında yanıldığı için kendine, ona şans tanımadığı için de kıza öfkeliydi. "Lütfen," dedi. "Benimle akşam yemeği ye."

Kız ondan bir adım daha uzaklaştı. "Sanırım otele dön sem iyi olacak," dedi. "Gerçekter arkadaşımın iyi olup ol madığına bakmam lazım." Etrafına bakındı. "Beni geri gö tü lütfen."

Yerinden kımıldamadı. Hiçbir şey söylemedi.

Kız önce ona baktı, sonra geçip gitmeye yeltendi ama Laurent kolunu yakaladı.

"Hey!" diye bağırdı kız.

"Artık onu geri almak zorundayım." "Neyi?"

Suyun gürültüsünü bastırmak için sesini yükselterek, "Kolyemi," dedi. "Benimle birlikte olmayacaksan onu geri vermelisin."

Kızın parmakları aceleyle boynuna gitti ama gözlerini Laurent'ten ayırmıyordu.

Kızın yüzünden, hata yaptığını düşündüğünü okuyabiliyordu. Yabancı bir ülkede, yabancı bir adama güvendiği için ne kadar da aptal olduğunu düşünüyordu. Sonra kızın gözlerinde, her defasında akıllarına gelen o soruyu gördü.

Neden?

Artık gözlerinde korku dolu bir parıltı da vardı, kızın kaçmayı planladığını biliyordu. Peki, ama nereye? Bu dar geçitte onu geçmeyi başaramazdı. Ayrıca bu tünellerin ne reye gittiğini bilmiyordu. Ama Laurent biliyordu.

Kız, parmaklarının ucunda yükseldi ve yüksek sesle, "Bırak gideyim," dedi.

Laurent kafasını iki yana salladı. "Bırakamam."

Kızın gözlerindeki korku, paniğe dönüşmüştü. Fakat bunu saklamak için çok çaba sarf ediyordu. Laurent, kızın gücü karşısında gerçek bir saygı duyuyordu. Aslında her şey çok mükemmel olabilirdi.

Kız hızlıca dönüp, tünellerden birine doğru koşarak kaçmaya başladı.

Laurent de kaygan geçitten aşağı doğru kızın peşinden

koşmaya başladı. Acele etmedi çünkü kısa bir süre sonra kaybolacağını biliyordu. Ama onu yakalayınca ne olacaktı? Öfkesi giderek artıyordu. Bunun sebebi sadece reddedilmek değildi. Onu hayal kırıklığına uğratması bile değildi. Asıl sebep gerçekten istemediği, yapmayı *planlamadığı* bir şeyi yaptırıyor olmasıydı.

Kızı takip ederken elini montunun cebine soktu. Daha önce hiç kullanmamış olmasına rağmen her zaman orada bir tane bulundururdu. Ama kız ona başka seçenek bırakmamıştı. Parmakları çello telini buldu. Teli, yumruğunun etrafına sıkıca doladı.

Kızı, çıkışı olmayan tünellerden birindeki küçük, metal bir köprünün üzerinde dururken buldu. Ayaklarının altında akan su köpürüyordu. Ana tünelden yansıyan cılız ışık hari cinde etraf karanlık sayılırdı. Fakat kızın kırmızı atkısını ve beyaz oval yüzünü çıkarabiliyordu.

Ona doğru ilerlemeye başladı.

Ancak kızın sağır edici, tiz çığlığı bulunduğu yerde do nup kalmasına sebep olmuştu. Hiç durmadan çığlık atıyordu. Bağırılmayı kesmeyeceğini fark edince teli yumrukla rınır arasında sıkıca gererek, kıza iyice yaklaştı. Tam teli uzatmıştı ki araya kızın eli girdi. Daha kısa olsaydı, daha güçsüz olsaydı ve Laurent onun yaşama arzusunu yanlış hesaplamamış olsaydı tel hedefini bulacaktı.

Öte yandan tel, kızın avucunun kenarını sıyırmıştı. Can havliyle Laurent'i kenara itti.

Laurent'in ayağı kaygan taşın üzerinden kayd ve yeni den dengesini sağlamaya çalıştı. Kız ise kanlı elini tutarak duvara yaslanmıştı. Laurent, kızın Hélène'e olan bütür benzerliğinin yok olduğunu görebiliyordu. Hissettiği öfke yüzünden hepsi uçup gitmişti.

"Sürtük!" diye tısladı.

Kıza doğru koşup, ona vurmak için yumruğunu havaya kaldırdı. Kız yeniden onu itmeye çalışsa da Laurent bu sefer kolunu yakalamıştı, sert bir şekilde büktü. Kız acı içinde feryat edip gevşemeye başlamıştı.

Ancak, Laurent kızın numara yaptığını çok geç fark etti. Casey, diziyile kasıklarına vurduğunda aldığı darbe canını çok feci yakmıştı.

Nefesi kesildi ve iki büklüm oldu. Nefes almaya çalışıyordu. Elini uzattı ama kız o anda kendini geri çekti.

Kızın yaralı kolunu ve bembeyaz yüzünü görmek için başını kaldırdı. Fakat Casey bir anda kendini arkadaki kanalına içine attı.

Aceleyle kanalın korkuluğuna doğru koştururken göre bildiği tek şey, hızla akan gri suda sürüklenen kırmızı at kıydı. Düşünebildiği tek şeyse kızın boynundaki kolyeydi.

Rüyamda bir gemi seyahatinde olduğumu ve *Poseidon Macerası* filmindeki gibi dev bir dalganın gemimize çarptığını gördüm. On beş metre yükseklikten buz gibi suya çakılıyor ve bir türlü yüzeye çıkamıyordum. Çünkü yolumu kapatan bir sürü ceset vardı.

Sıçrayarak uyandığımda Cameron'ın yüzüyle karşılaştım. "Giyin," dedi.

"Ne? Saat-"

"Onu geçiyor. On iki saattir uyuyorsun."

Cameron'ın dairesinin loş ışığında, sersemlemiş bir halde bacaklarımı kanepenin kenarından sallandırdım. Ancak kafamı toparladıktan sonra saatin akşam değil sabah olduğunu fark etmiştim.

Cameron, elinde bir fincan kahveyle geri geldi. "Matt, haydi giyin," dedi fincanı elime tutuştururken.

"Neden?" İki elimle sıcak fincanı kavradım.

"Nehirden bir ceset çıkarıyorlar," dedi. "Genç bir kadın cesedi..."

Birden tam anlamıyla kendime geldim. Sandalyeden kırık yafetlerimi kaptığım gibi soluğu banyoda almıştım. Cameron, açık olan ön kapıda bekliyordu. Elinde yağmurluklarından biri vardı. Merdivenlerden aceleyle inip, dışarıdaki soğuk havaya çıkarken yağmurluğu üzerime geçirdim.

"Bunu nereden öğrendin?" diye sordum arabaya bindiğimizde.

"İşten eve gelirken Athena aradı. *Trib'de* muhabir olarak çalışan bir arkadaş," diye açıkladı Cameron. "Polisin alar ma geçtiğini görmüş. Şey... O benim nişanlım. Sanırdan bahsetmiştim." Bakışlarımı hissedince bana doğru döndü. "Her şeyi değil. Sadece gerekenleri..."

Kafaya takmadım. Trafik çok sıkıştı. Cameron, arabaların arasından sıyrılmaya çalışırken savrulmayayım diye sıkıca tütündüm. On dakika sonra geniş caddeden sola, Seine Nehri'ne giden yola döndük. Bir an için nehrin karşısındaki Nötre Dame Katedrali'nin gri kubbesini görür gibi oldum ama onun dışındaki her şey bulanıktı.

Sonra o tanıdık, mavi ışıkları gördüm.

Trafik durdurulmuştu. Cameron, Citroen marka otomo bilini kaldırım kenarına doğru sürüp, *PRESSE* yazan bası na ait

e gelişi güzel park etti. Arabadan indiğimizde alçak köprünün üzerinde toplanan kalabalığı fark etmiştik. Bir an için bazı klişe filmlerde olduğu gibi, mavi şapkalı jandarmaları göreceğimi sandım ama ellerindeki coplarla kalabalığı dağıtmaya çalışan polislerin Miami'dekilerinden hiçbir farkı yoktu.

Cameron, basın kartını göstererek ikaz şeridini geçti. Nehir seviyesindeki bir geçide giden merdivenleri inerken durdu. Dedektif olduklarını düşündüğüm polislerle tartıştı yordu. İki polisten uzun boylu olanı, kıvrıkcık saçlı ve siyah

deri kıyafetler giymiş bir kadındı. Sonradan dün polis mer kezinde gördüğüm kadın olduğunu fark ettim.

Çiseleyen yağmurda bir an göz göze geldik ve üç dört sa niye kadar birbirimize baktık. Ardından dedektif, dikkatini yeniden nehre yöneltti. Olayı yakından görebilmek için kar maşayı fırsat bilerek merdivenlerden aşağı indim. Kendimi nehrin kenarında, san ikaz şeridinin hemen yanında duran yağmurluklu bir polis memurunun arkasında bulmuştum.

Omzuna dokunarak, "*S'il vous plait,*" dedim.

Kötü aksanım beni ele vermiş olmalıydı. Öte yandan memurun beni İngilizce yanıtlamasına minnettardım.

"Evet bayım?"

"Bana burada ne olduğunu anlatabilir misiniz?" "Nehirde bir kadın var."

Artık olay yerinden kovulmayacağımı düşünmenin ver diği güvenle etrafıma uzun uzun bakındım. İki polis botu köprünün ayaklarından birine yanaşmıştı. Hızla akan ye şil nehirdeki siyah figürleri görebiliyordum. İki dalgıç. Su seviyesinin hemen altında bir şeye takılmış gibi duran gri cismin etrafında yüzüyorlardı. Cismin çevresini halatlarla sarmaya çalıştıkça akıntı onları uzaklaştırıyordu.

"Ona ne olduğunu biliyorlar mı?" diye sordum. "Büyük ihtimalle intihardır."

Bakışlanmı tekrar polis memuruna çevirdim. "İntihar mı?" Memur, derin bir iç çekerek, "Seine Nehri üzerinde otuz yedi tane köprü var," dedi. "Her zaman birileri bu köprüle den atlar, çoğunlukla da kadınlar."

Yeşil suyun içinde bir kırmızılık dikkatimi çekmişti. Daha sonra onun, kadının boynundaki atkı olduğunu fark ettim. Bütün kıyafetleri üzerindeydi.

"*Merci,**" dedim memura.

Dönüp oradan uzaklaşırken hayal kırıklığına uğradığımı hissediyordum. Hemen ardından da bu kadının ölümünün bir cinayet olmasını umduğum için kendimden iğrendim. Mandy'nin ölümüne bir anlam verebilmek için çaresizlik içinde herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyordum. Bir çift şarkı dizesi ya da bir yabancının intihan gibi...

Nehirden uzaklaşırken Cameron'ın merdivenlerden çık tığını fark ettim ve yanma gittim.

"Bir intihar," dedi.

"Biliyorum."

"Üzgünüm Matt," dedi Cameron. "Moralini daha fazla bozmamalıydım."

Başımı kaldırıp Eiffel Kulesi'nin siyah iskeletine baktım.

"Sorun değil," dedim. "Haydi gidelim."

Pont Neuf Köprüsü'nün üzerindeki kalabalığın arasından olay yerini çok ne görebiliyordu. Miami'deki gezisi sıra sırada şansı hep yaver gitmişti ve hâlâ öyle gidiyordu. Sabah haberlerinde kendini Seine Nehri'nin sularına bırakan kadını hikâyesini izlediği, bütün geceyi sinir krizleriyle geçir mesine ve aldığı GHB'ye rağmen hâlâ uyanık kalabildiği için şanslıydı.

Nehirdeki kadının kanalizasyon kanalına düşen kişi ol duğunu hemen anlamıştı. Şiddetli yağmurun ardından her zaman neyin geldiğini iyi bilirdi. Kanalizasyon suları, su* Fr. *Teşekkürler. (Ed.-N.)*

larla beraber atıklar, ölü fareler ve cesetler -evet, cesetlerkanallardan nehre dökülürdü. Buraya gelmesinin tek sebebi gerçekten o kadın olduğuna emin olmaktı.

Köprü'nün üzeri kalabalıktı. Bu yüzden daha iyi görebil mek için yaklaşmakta zorlanıyordu. Siyah kıyafetleri ve ye şil eldivenleriyle suyun içindeki dalgıçlar, kadının bedenini kurtarmaya çalışıyorlardı.

O sırada kırmızı bir şey fark etti. Sonra yeşil suda yüzen kan kırmızısı nesnenin kızın atkısı olduğunu anladı. Dal gıçların sarı eldivenleri cesedin etrafında adeta yem yiyen balıklar gibi dolaşıyordu. Ama geri kalan detaylar seçeme yeceği kadar uzaktaydı.

Kolyesi hâlâ kadının boynunda mıydı, yoksa kanalın de rinliklerinde bir yerde miydi?

Laurent köprü'nün alt tarafına inip korkuluklara doğru yaklaştı. Gözleri rüzgârdan değil kaybetmenin verdiği acıyı la yanıyordu.

Dalgıçlar kadının cansız bedenini çıkarmışlardı! Cesedi, yüzüstü bir halde nehir kenarına doğru sürüklüyorlardı. Adamların beceriksizlikleri Laurent'i çileden çıkarmıştı. *Çevirin! Çevirin ki boynunu görebileyim!*

Biraz daha yaklaşmak zorundaydı ama çok fazla polis, çok fazla engel vardı. Aşağıdaki geçide kimsenin inmesine izin vermiyorlardı. Hemen yakınında yüksek kaliteli fotoğraf makinesi olan bir adamı fark etti. Makinenin, teleskobu andıran bir objektifi vardı. Sahibi Hintliydi. Yanındaki kadının alnında kırmızı bir nokta vardı ve yeşil bir Hint elbisesi giymişti.

"Affedersiniz?" dedi Laurent, İngilizce konuşabildikle rini umut ederek. "Objektifinizden bakabilir miyim?"

Adam fotoğraf makinesini indirip, ona baktı. Laurent, makineyi işaret etti, sonra elleriyle gözlerini gösterdi. Kadının kocasına Hintçe bir şeyler söyledi ve adam gönülsüzce makineyi Laurent'e uzattı.

Makine sayesinde dalgıçları ve kadını net bir biçimde görebiliyordu. Kadını, kıyıya

çekmeye çalıştıkları bir salmışçasına sürüklüyorlardı. Hâlâ yüzüstü duruyordu.

Çevirin!

Nehir kıyısına yaklaşan dalgıçlar ve kaldırımında bekle yen diğer insanlar kadını kollarından yakalamak için uzan dılar. Cansız bedeni yukarı kaldırırlarken diğer ayakkabısı da suya düşmüştü.

Hintli adam Laurent'in koluna dokundu ama Laurent adama aldırış etmedi. Hintçi homurdanmasını da duymaz ıktan geldi.

Şimdi... Evet! Kadını ters çevirip turuncu bir tahta üze rine yatırdılar. Baş, Laurent' doğru dönüktü, saçları ıslak yosunlar gibi yüzünü kaplıyordu ve kolları iki yana düş müştü. Sarı eldivenli adamlardan biri kadının kollarını kal dırıp düzeltti. Ve evet! Kemeri göğsünün üzerinden bağla yabilmek için kırmızı atkayı çözdü.

Oradaydı!

Altın bir madeni para gibi göğsünde duruyordu. Makineyi yeniden Hintli adamın eline tutuşturdu ve yo luna çıkanları iterek hızlıca köprünün alt kısmına doğru gitti. Bir yandan da kadının cansız bedenini arabaya götür melerini izliyordu. Kaldırıma inen taş basamaklar güven lik çemberi içinde kalıyordu. Sarı şeridin yanında iki tane polis vardı. Aniden durdu. Dikkat çekmemesi gerekiyordu. Aslında korkulacak bir şey olmadığını biliyordu. Polisler bunun sadece bir intihar olduğuna inanacaklardı.

Öte yandan hesaba katması gereken başka cesetler de vardı. Bulunan ve cinayete kurban gittikleri açıkça bilinen cesetler. Ve henüz haberdar olunmayan ama hâlâ şehrin he men altında yatan diğer cesetler.

Kendine hâkim ol.

Kadın, siyah ceset torbasına konulurken Laurent onu iz ledi. Kadının ve kolyenin yok oluşunu seyretti. Gözlerinin dolduğunu hissediyordu. Yıllardır ağlamamıştı, belki de yirmi yıl olmuştu.

Elinin tersiyle alnını sildi. Şimdi kafasını toplamak zorun daydı. Kolyeyi nasıl geri alacağını düşünmeliydi... Ama nasıl? Cesedin konulduğu araba uzaklaşırken arkasından baktı.

Kızın ona söylediği şeyleri hatırlamaya çalışıyordu. Bir ar kadaşından bahsetmişti... Evet, bir kız arkadaşıyla seyahat ediyordu. Arkadaşı eninde sonunda Casey'nir kaybolduğu nu fark edecek ve polise gidecekti. Er ya da geç, kızın üze rinden çıkan eşyaları o teslim alacaktı.

Adı neydi? Gözlerini kapattı, odaklanmaya çalışıyordu.

Paulette? Hayır... Paula.

Gıda zehirlenmesi geçirdiği için otelde tıklılı kaldığını hatırladı. Lanet olsun... Kaldığı otelin adı neydi?

En sonunda hatırladı. Albion Otel.

En geç bir hafta içinde İspanya'da olması gerekiyordu. Mecbur kalırsa Maud'dar

İspanya'daki işi iptal etmesini isteyecekti.

Bir fısıltı duyunca dönüp baktı. Fakat kimsecikler yoktu.

Kalabalık dağılmıştı ve şu anda köprüde tek başınaydı.

Yine de fısıltıyı net bir şekilde duyabiliyordu. Sanki yanı başındaydı ve her zamanki gibi ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu.

L'espoir est le rêve d'une âme éveillée, Laurent. Bu an nesinin ona daima söylediği şeydi. *Umut, uyanan bir ruhun hayalidir.*

Annesi için kolyeyi geri alacaktı.

Önceki gün köprüden ayrıldıktan sonra Cameron'a, bir an önce uçuş biletini ayarlayıp Miami'ye geri döneceğini söylemişim. Bana şehri gezdirmekte ısrarlı olduğu için günün geri kalanında işyerinden izin aldı. Hava soğuktu ama en azından yağmur dinmişti. Bu yüzden yürümeyi tercih ettik.

Oysa ben yürümeye alışkın değildim. Miami tam bir araba şehriydi. Yaşadığım Grove semtinde bile insanlar, üç sokak ilerideki restorana gitmek için yürümektense arabaya binerdi. Doğrusu bütün o tropikal albenisine ve Brickell Caddesi'ndeki pırıl pırıl binalara rağmen Miami, caddede yürürken insana evindeymiş gibi hissettiren bir şehir değildi.

Ama Paris'in farklı olduğunu görebiliyordum. Belirli bir rotamız bile olmadan önce yolu yürüdüktan sonra, son bir hafta boyunca ilk kez kaslarımın gevşediğini hissettim. Banklara oturduk, eski haritalar satan bir dükkânı gezdik, Vietnam Kafe'de birer birer içtik. Ardından, fahişelerin kuşlar gibi kapı diplerine tünediği Pigalle'de dolaştık.

Sacre-Coeur Bazilikası'nın* tepesine çıkıp muhteşem şehir manzarasına bakmayı da ihmal etmedik. Yüreğim hâlâ sızlıyordu. Eğer görebilseydi, Mandy'nin Paris'i çok sevdiğini biliyordum. Ayrıca şu ana kadar kardeşim için tek bir damla gözyaşı bile dökmemişim. Ama en azından içimde bir yerlerde beni yiyip bitiren o his kaybolmuştu.

Günün sonunda nehir kenarındaki bir meyhanede Yunan yemekleri yedik. Sonra meyhanenin hemen yanındaki caz kulübüne girdik. Orada Cameron'ın kötü kokan sigaralarından içip, kadın gibi giyinmiş bir adamın yanındaki pisuvara işedim. Üzerine de garsonun Amerikan viskisi olduğuna dair yemin ettiği rezalet bir içkiyle körkütük sarhoş oldum.

Ertesi sabah kendimi, Cameron'ın daracık banyosunda ki raflarda aspirin ararken bulmuştum. Sonunda vazgeçip mutfığa döndüm. Kendime kahve yapmayı planlıyordum. Makinenin kahveyle dolu olduğunu görünce bir fincan dolurup kanepeye oturdum.

Cameron, bana o günkü Herald Tribune Gazetesi'nden bir tane bırakmıştı. Sayfalar göz atarken dördüncü sayfada, SEINE NEHRİ'NDEN ÇIKARILAN KADIN CI başlığında durdum.

Amerikalı olduğunu öğrenmek beni şaşırtmıştı. Adı Casey Hoffman'dı ve Florida'da turist olarak gelmişti. Ak şama kadar otele dönmeyince arkadaşı Paula Ridley, polis le irtibata geçmişti. Polis bana bunun bir intihar olduğunu söylese de makalede bundan bahsedilmediğini gördüm.

* Kutsal Kalp Bazilikası, Paris'in Montmartre Mahallesi'nde bulunan önemli bir Hıristiyan yerleşimidir. Nötre Dam Katedral i "nden sonra Fransa'da en çok ziyaret edilen anıttır. (Ed. N.)

Fakat adli tabip onaylayana kadar ölüm sebebinde resmi bir karara varılamayacağını tecrübelerimden biliyordum.

Gazeteyi incelemeye devam ettim. Miami'den ayrıl dığım dan beri okuduğum ilk gazeteydi bu ve bana evi me dönüp işime gömülmek istediğimi hatırlatmıştı. Bana yardım edebilecek tek şey buydu. Ne zaman hayatımda bir şeyler ters gitse, kendimi avutmak için işime sarılır dım. Nora benden ayrıldıktan hemen sonra, ilaç firmala rının sahtekârlığıyla ilgili ödüllü haberime yoğunlaşmış tım. Altı ay süren çalışmalarım boyunca kalbimdeki acı aklıma bile gelmemişti. Öte yandan haberi yapıp bitir diğimde, ruhumdaki derin boşluğun hâlâ orada olduğunu nu fark etmiştim. Pulitzer Ödülü almış olmak da pek işe yaramamıştı.

Gazeteyi bir kenara atıp kahvemi elime aldım ve evi dolaşmaya başladım. Cameron beni dairesinin bir çöplük olduğuna dair uyarmıştı. Gazetede çok fazla kazanma dığın ı, bu saatten sonra da iyi yerlere gelmeye çalışmak gibi hırsları olmadığını söylemişti. Burası sadece mutfağı, yatak odası ve banyosu olan küçük bir evdi. Ama içinde yaşamaya değer iki özelliği vardı; tavanı kaplayan kalın, tahta direkler ve Cameron'ın anlattığına göre, on ikinci yüzyılda istilacılara karşı siper olarak kullanılan taşlardan yapılmış duvar.

Ayrıca, nereye baksanız içinde daha önce yaşayan insan larla ilgili ilginç hikâyeler anlatıyor gibiydi.

Dün gece caz kulübünde birkaç kadeh içtikten sonra Came ron bir ara yanıma sokuldu ve bana söyleyeceği önemli bir şey olduğunu söyledi. Hâlâ hatırlayabildiğime inanamıyordum.

Bir ayağın geçmişte, bir ayağın gelecekteyse Matt, bu günün içine ediyorsun demektir.

Dün gece sarhoş olduğumdan tam olarak ne demek iste diğini anlamamıştım. Ama şimdi, Cameron'ın evinde boş boş dolaşırken, sözleri bana çok daha anlamlı gelmeye baş lamıştı.

CD'lerin ve eski kitap rafların bulunduğu raflara, duvar lardaki Japon resimlerine ve bir antika bir porselen tabağın içindeki sigara izmaritlerine göz gezdirdim. Buzdolabında bir şampanya şişesi ve tereyağı vardı. Öyle güzel görünüyordu ki kaşıkla tadına baktım. Sonra da uzunca bir süre Cameron'ın, nişanlısı Athena'ya sarılırken çektiği çer çevelenmiş fotoğrafa diktim gözlerimi. Çok mutlu görünüyordu, doğrusu biraz kıskanmıştım.

İki gün içinde eve dönmeyi planlıyordum. Peki, beni orada ne bekliyordu? Lekeli TV koltuğum ve kapının ya nında duran spor çantamla, bomboş bir ev. İçinde kayda değer

olan tek şey, duvara asma zahmetine katlandığım la net olası bir Pulitzer Ödülü'ydü... Ayaklarımdan biri yitip gitmekte olan mesleğime adadığım geçmişimde, diğeri ise hep daha iyi şeyler başaracağıma inandığım geleceğimde takılıp kalmıştı.

Mandy... Ona çok daha büyük bir hayat yaşamasını söylerken, kendi hayatımın sınırları daracıktı.

Ya Nora?

Kapının aniden çalmasıyla bir anda düşüncelerimden sıyrıldım. Şaşırılmışım çünkü apartmana girmenin tek yolu, binanın girişindeki tuş takımındaydı. Kapıyı yavaşça araladım. Karşımda siyah, etkileyici gözleri olan bir kadın duruyordu.

"Buyurun?"

"Matt Owens mı?" "Evet, benim."

Kapıdaki aralıktan kimlik kartını gösterdi. Kimlikte bir fotoğraf ve yazılı birkaç kelime vardı: *Prefecture de Polıçe.*'

"Girebilir miyim?" "Buraya nasıl...?"

"Beni kapıcı içeri aldı. Girebilir miyim, lütfen?"

İçeri girmesi için kenara çekildim. Üzerimde sabahlığım vardı. Kadın beni süzdükten sonra odaya göz attı. Sonra ba kışlarını yeniden bana çevirdi.

"Ben Dedektif Eve Bellamont," dedi.

En az benim kadar uzundu. Belki de kıvrıcık saçlarından dolayı boyu beni geçiyor bile olabilirdi. Çirkin sabahlığım ve siyah çoraplarıma karşılık, onun üzerinde kot pantolonla siyah deri ceket vardı. Yanında kendimi palyaço gibi hissetmişim.

"Sanırım eski bir cinayeti araştırmak için buradasınız," dedi.

Bir anda bu kadının dün köprüde ve ondan önceki gün de polis merkezinde gördüğüm kadın olduğunu fark ettim. Yollarımızın kesişmesi oldukça garip görünüyordu. Peşime düşüp izimi bulma zahmetine girmesiye daha da garipti.

"Evet," dedim. "Yel değirmeninde bulunan kadını araştırıyordum."

"Bana kız kardeşinizin cinayete kurban gittiği söylendi," dedi. "Çok üzgünüm." Bakışlarından, bunu içtenlikle söylediği belli oluyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Ayrıca, buradaki olayla bağlantılı olduğunu düşündüğünüz de söylendi."

Hiçbir şey söylememeye karar vermişim. Bu eski bir gazete muhabiri hilesiydi. İnsanlar sessizlikten nefret eder* Fr *Paris Emniyet Müdürlüğü (Ed. N.)*

di. Bu yüzden onları bekletirseniz, boşluğu her zaman dolururlardı. Ama bu kadın gayet sakin bir şekilde sadece yüzüme bakıyordu.

"Bunu araştırmak için çok uzun bir yoldan gelmişsiniz," dedi sonunda.

"Aşağı yukarı altı bin kilometre," dedim. Gözüm, hâlâ elim de tuttuğum kahve fincanına kaydı. "Biraz kahve alır mısınız?"

Başını hayır anlamında salladı.

Mutfağa gidip kahveyi lavaboya döktüm. Geri döndüğümde Eve Bellamont etrafı

bakmıyordu. Sonra tekrar bana döndü.

"Neden kız kardeşinizin ölümünün benim davamla ilgili olduğunu düşünüyorsunuz?"

Onun davası mı? En azından bu gerçekten ilginçti. Ayrıca yel değirmeni davasının hâlâ kapanmamış olduğu anlamına geliyordu. Yüzünde gördüğüm ifadeyle, ağızındaki baklayı çıkarıp çıkarmayacağını merak etmeye başlamıştım.

Ancak bu sefer tek kelime etmemeye kararlıydı. Küçük bir oyun oynuyorduk adeta ve şimdi sıra bendeydi.

"Kız kardeşimin bir iPod'u vardı," dedim. "İçinde bir şarkı bulunuyordu, eski bir Rolling Stones şarkısı. Şarkı Paris'te yaşayan ve kurbanını Bois de Boulogne'a gömen bir seri katili anlatıyordu."

Konuşmadı. Devam etmemi bekliyordu.

"Şarkı, kız kardeşimin dinleyeceği türden değildi," de dim. "Sanırım içine katili tarafından yüklenmiş."

Eve Bellamont hâlâ bir şey söylemiyordu. Bu yüzden devam ettim.

"Yel değirmeninde bulunan kadının yanında bir kaset olduğunu okudum," dedim. "İçinde ne vardı?"

"Bay Owens," dedi. "Size devam eden bir soruşturma ile ilgili detaylardan bahsedemem."

"Pekâlâ, o zaman burada ne aradığınızı öğrenebilir miyim?" Eve bir an duraksadı. "Hâlâ açık olan bir davayla ilgili sorular soruyorsunuz," dedi. "Ayrıca dün köprüdeydiniz. Saadece merakınız yüzünden orada olduğunuzu sanmıyorum." "Belki kız kardeşimin cinayetiyle ilgilidir diye düşündüm." "Bir intihardı," diye cevap verdi dedektif.

"Emin misiniz?"

"Burada çok fazla intihar vakası yaşıyoruz." "Bunu biliyorum."

Aşağıdan önce bir okul zilinin sesi, ardından da bahçeye dağılan çocukların bağırışları ve kahkahaları geldi.

"Gazetede çıkan habere göre kadın Amerikalıymış ve Florida'dan gelmiş," dedim. "Amerikalı turistler hep böyle buraya gelip köprülerinizden atlarlar mı?"

Eve Bellamont cevap vermedi.

"Ölüme gitmek için oldukça uzun bir yol gibi görünüyor," dedim.

"Buraya gelmeden hemen önce nişanlısından ayrılmış." "Bunu size kim söyledi?"

Siyah gözleri parlamıştı. "En yakın arkadaşıyla konuştuk," diye açıkladı. "Başındar geçen üzücü olayı biraz olsun unut sun diye Bayan Hoffman ile birlikte tatile çıktıklarını söyledi." Aklıma Nora gelmişti. Nişanı attığımızda yüzüğünü kedi maması kutusuna koyup, bana gönderdiğini hatırladım. Bütün kadınların farklı olduğunu biliyordum. Ama bir kadının, biten ilişkisi yüzünden kendini öldürmek için kilo metrelerce uzağa geleceği fikrini hâlâ kabullenemiyordum. "Arkadaşı olduğunu söylediğiniz bu Paula denilen kişi, arkadaşı nişanı attığı için üzgün müydü?" diye sordum. "Evet, bize öyle

söyledi," dedi Eve. "Amerikalı bir ka dının intihar etmek için yabancı bir ülkeye gelmesinin size

biraz garip geldiğini biliyorum, ama inanın bana bazen böy le şeyler olabiliyor."

Sessiz kaldım. Bu kadının bana yardım edeceğine dair umutlarım tükenmeye başlıyordu.

"Paris'te ne kadar kalacaksınız diye sorabilir miyim?" dedi Eve Bellamont.

Bu soru beni şaşırtmıştı. "Yarımdan sonra gitmeyi planlı yorum," diye cevap verdim.

Hafifçe başını salladıktan sonra, "Yeniden kız kardeşiniz için başsağlığı diliyorum," dedi ve kapıya doğru yöneldi.

"Bekleyin," dedim.

Çantamın yanma gidip, kartvizitlerimden birini çıkara rak ona uzattım.

Eve kartviziti alıp okuduktan sonra bana baktı. "Gazete muhabiri misiniz?"

Başımı evet anlamında salladım. "Yel değirmeni cina yetiyle kız kardeşimin cinayeti arasında bir bağlantı ya da herhangi bir şey duyduğunuzda, bana haber verirseniz memnun olurum."

Bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra kartviziti deri ce ketinin cebine koydu. Onu kapıya kadar geçirdim ve kapıyı arkasından kapattım. Ardından masadaki gazeteyi tekrar eli me alıp Casey Hoffman ile ilgili haberi bir kez daha okudum. Buradaki polislerin neye inandığı umurumda değildi. Bu kadının bütün o yolu kendini öldürmek için gelmesini man tıklı bulmuyordum. Ayrıca insanlar genellikle umutsuzluğa düştüklerinde ve yalnızken intihar ederlerdi. İntihar, en yakın arkadaşınızı bulaştırmak isteyeceğiniz türden bir şey değildi.

Belki çılgınlıktı, belki de çaresizliğimin sonuçlarından biriydi. Ama ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Paula Ridley'yle konuşmak zorundaydım.

Paula'yı, Albion Otel'in lobisinde bekledim. Çok fazlaAmerikalı ve Japon turisti çekiyormuş gibi görünen iki yıldızlı, güzel bir oteldi. Paula Ridley'nin nerede kaldığını Cameron öğrenmişti, ama ben tek başıma gelmiştim. Re sepsiyon görevlisine basır kartımı gösterip Paula Ridley'nin odasını araması ve bir gazetecinin, arkadaşı Casey hakkında konuşmak istediğini söylemesi için ikna ettim. Yaptığım düzenbazlık için kendimi kötü hissetsem de yüz yüze gelir gel mez durumu toparlayacağıma dair kendime güveniyordum.

Paula'nın nasıl biri olduğu hakkında en bir fikrim yoktu. Fakat mor kazak ve siyah pantolon giymiş bir kadını asansörden çıkarken görünce o, olduğuna emin oldum. Kısa boylu, etine dolgun, iri , yuvarlak gözleri ve kahveren gi kıvrıcık saçları olan bir kadındı. İltifat edilmesi gereken durumlarda genellikle, "Ah, ama çok tatlı bir yüzün var," denilen türden biriydi.

Sevimli bir yüzü olduğu doğruydu. A ncak yüzünden yaşadığı felaketin acısını okumak

da mümkündü ve bunu benden iyi kimse bilemezdi. Etrafına bakıp beni ararken ona el salladım. Paula'nın tokalaşmak için uzattığı eli buz gibiydi.

"Merhaba," dedi gergin bir ses tonuyla. "Gazeteci mi sizsiniz?"

Başımı evet anlamında sallayarak, "Adım Matt Owens," dedim. "Sizinle arkadaşınızı Casey hakkında konuşmak istiyorum. Bunun için bana zaman ayırabilir misiniz?"

"Ah, Amerikalı mısınız?"

Başımı tekrar sallayarak onu onayladığımda, yüzünde oluşan rahatlama ifadesini görmek içimi sızlatmıştı.

"Çok zor," dedi. "Burada yapayalnızım ve polisler ger çekten çok katı. Amerikalıları hiç umursamıyor gibiler."

"Eminim umursuyorlardır," dedim. "Sadece profesyonelce davranmaya çalışıyorlar."

"Herhalde öyledir," dedi Paula.

Yüzü solgun görünüyordu. Bir anda gıda zehirlenmesi geçirmiş olduğunu hatırlamıştım. Bu yüzden oturmak isteyip, istemediğini sordum. Başını sallayınca onu pencere kenarındaki sandalyelere doğru yönlendirdim.

"Hasta olduğunuzu duydum," dedim. "Şimdi biraz daha iyi hissediyor musunuz?"

Başını evet anlamında salladı. "Hastanedeki insanlar çok iyidiler. Ama bilirsiniz, tek başına evden bu kadar uzakta olmak çok zor."

Paula, lobiye göz attıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Peki, siz Casey'yle ilgili ne konuşacaktınız?"

Bu zavallı kadına olanları nasıl açıklardım? Mecburen yalan söylemek zorunda kaldım, en azından başlangıç için. İçimden daha sonra beni affetmesini diliyordum.

"Henüz emin değilim," dedim. "Ama bu olayla ilgili gerçekleri öğrenmek istiyorum. Doğru bilgilere erişmem önemli, beni anlıyorsunuz değil mi?"

Paula, donuk bir ifadeyle başını salladı.

Ona çok fazla acı vermeden, nasıl açık bir şekilde konuşabilirim diye düşünüyordum. "Polisler, nişanlısından ayrıldığı için arkadaşınızın moralinin çok bozuk olduğunu düşünüyorlarmış," dedim. "Sadece bunun doğru olup olma dığını merak ediyorum."

İçini çekerek, "Başta öyleydi," dedi. "Ama bir gün beni şaşırttı. Balayı için biraz para biriktirdiğini ve bu parayı balayı yerine güzel bir tatil yapmak için kullanmak istediğini söyledi. Benden de onunla gelmemi istedi. Benim de biraz birikmiş param vardı. Daha önce hiç yurtdışı tatili yapmamış olduğumdan heyecanlandım ve kabul ettim."

"Siz ve Casey iyi arkadaşınız, değil mi?" diye sordum. "Çok yakın arkadaştık," dedi Paula. "Hem de dördüncü sınıftan beri. Disney World'de birlikte çalışıyorduk. Oraya hiç gittiniz mi?"

Başımı hayır anlamında salladım.

Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Ben, Pinocchio Village House'da garsonluk

yapıyorum sadece. Ama Casey, Spirit of Aloha Show'da* bir Hula dansçısıydı."

Tebessümü kayboldu. "Bu gezi Casey'yi çok mutlu etmiş gibi görünüyordu," dedi "Çünkü hep böyle bir tatil yapmanın hayalini kurmuştu." Bir an duraksadı. "Kadın dedektife bütün bunları anlattım. Ayrıca ona Casey'nin asla böyle bir şey..."

Sesi kısıldı ve gözleri yaşlarla doldu.

* İng. *Aloha'nın Ruhü Şov. Disney World'de bir gösteri grubu. (Ed. N.)*

"Öyleyse Casey'nin intihara teşebbüs ettiğine inanmıyorsunuz," dedim nazikçe.

"Tanrım, tabii ki hayır," dedi Paula. "O bir Katolikti." Onu anladığımı gösterircesine başımı salladım.

"Ama sadece bu kadar da değil," diye devam etti Paula. "Casey aynı zamanda çok güçlü biriydi ve yaşamayı çok seviyordu, anlıyor musunuz? Söylediğim gibi Jack'le ilişki bittiğinde üzgündü ama bana, hayatına onsuz devam etmeye hazır olduğunu söylemişti."

Yaşlar, Paula'nın yüzünü ıslatıyordu. Başını diğer tarafa çevirdi, utanmış gibiydi.

"Ne kadar süredir Paris'teydiniz?" diye sordum. "Efendim?" Paula, tekrar bana odaklanmakta güçlük geçiyordu.

"Ne zamandan beri buradasınız?" diye sorumu tekrarladım. Katilin Mandy'yi sinsice izlediğine inandığım gibi, eğer Casey'yi de bir izlemişse, nerede kaldıklarını bilmesi önemliydi.

"İki gündür," dedi Paula. "Ama ben hastaydım ve ilk gün sabahtan akşama kadar hastanedeydim. Dün de bütün gün burada yatağımdaydım."

"Bu durumda Casey dışarıya yalnız çıktı, değil mi?" diye sordum.

Paula başını salladı. "Paris'te benimle ilgilenerek vakitini boşa harcamasını istemedim," dedi. "Ona dışarı çıkıp eğlenmesini söyledim."

Cebinden bir kâğıt mendil çıkarıp devam etmeden önce burnunu sildi. "Sürekli uyudum, bu yüzden geç saatlere kadar otele dönmediğini fark etmedim bile," dedi. "Uyandı gımda yatağına hiç dokunulmamış olduğunu gördüm. Yani,

Jack'i kıskandırmak için yakışıklı, yabancı bir erkek bulmasıyla ilgili şakalaştık ama onun böyle bir şeyi asla yapmayacağını biliyordum."

Kâğıt mendili yüzünden çekince yüzünün ağlamaktan şiştiğini fark ettim. "Endişelendim ve polisi aradım. Buraya gelerek bana bir fotoğraf gösterdiler. Fotoğraftakinin Casey olup olmadığını sordular ve ben..."

Tekrar ağlamaya başlamıştı. Kendini toparlayana kadar bekledim.

"Size birkaç soru daha sorabilir miyim?" dedim nazikçe. Paula, başını evet anlamında salladı.

"Casey size o gün nereye gideceğini söyledi mi?"

Bu kez başını hayır anlamında iki yana salladı. "Ama bir gezi günlüğü vardı. Seyahatimiz boyunca içine bir şeyler karalıyordu. Muhtemelen hâlâ çantasımdadır."

"Çantası sizde mi?" diye sordum.

Başını yeniden salladı. "Hayır, hâlâ polislerde. Kişisel eşyalarını almak için merkeze gitmek zorunda olduğumu söylediler." Gözlerimin içine bakarak, "Biliyorum, bunu yapmak zorundayım," dedi. "Ama istemiyorum anlıyor musunuz? Her şey çok zor... Anne ve babasını aramak zorunda olan kişi de bendim. Hayatımda hiç bu kadar zorlanmamıştım. Annesi gözyaşlarına boğuldu. Bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin edemezsiniz."

Paula'ya bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi bildiğimi söylemek istesem de kendimi tuttum.

Paula, yeniden ağlıyordu. Eline dokundum.

"Bir fincan kahve içmek ister misiniz?" diye sordum na zikçe.

Başını kaldırıp bana bakarak, hafifçe tebessüm etti. "Çok naziksiniz ama Casey'nin eşyalarını almaya gitmem gerek. Ayrıca giydirilmesi için birkaç kıyafet de götürmemi iste diler." A deta gözleriyle yalvararak, "Ne götürebilirim ki?" diye sordu. "Bir tabutun içinde olacağı ve Orlando'daki ce naze evine gidene kadar kimse onu görmeyeceği için çok da önemli olmadığını söylediler. Ama Casey'ye eski bir şey götüremem değil mi?"

Bu soruya nasıl bir cevap verilebilirdi ki?

"Casey kıyafetleri konusunda çok titizdi," diye devam etti Paula. "Kırmızıyı severdi. O güzel, kırmızı atkıyı Münich'den almıştı ve..."

"Ne götürürsen götür çok yakışacağına eminim," dedim sözünü keserek.

Paula, beni başıyla onayladı ve sandalyeye yığıldı. Ba kışları donuktu.

"Bu kadarı sizin için yeterli mi?" diye sordu usulca. "Ne için yeterli mi?"

"Yazacağınız haber için."

Önce duraksadım. Fakat sonra Paula'nın doğruları bil meye hakkı olduğunu düşündüm. "Paula, ben bir haber yaz mıyorum," dedim. "Ben bir gazeteciyim ama sizinle konuş mak istememin sebebi bu değil."

Bakışları değişmişti. Ona doğru yaklaştım.

"Kız kardeşim Miami'de öldürüldü," dedim sessizce. "Bu kulağa çok çılgınca geliyor ancak şu anda size her şeyi açıklayamam. Öte yandan, şimdilerde Paris'te olan biri tarafından öldürüldüğünü düşünüyorum. Casey'nin öldüğünü duyduğumda onun ölümünün de bununla bağlantılı olabileceğini düşündüm. Bu yüzden sizinle konuş mak zorundaydım."

Paula'nın benzi attı. "Casey'nin öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?"

Elimle daha kısık sesle konuşmasını istediğimi işaret ederek, "Bilmiyorum," dedim. "Ama tüm bu anlattıkları nızdan sonra bu olayı daha fazla araştırmam gerektiğini düşünüyorum. İhtiyaç duyduğumda sizinle yeniden iletişime geçmem sorun olur mu?"

Paula, bana bakıyordu. Anlattıklarımı sindirmeye çalı şırken ne düşündüğünü kestirmek zordu. Bir an, onu aptal ca teorime bulaştırdığım için neredeyse pişman

olmuştum. Kartvizitimle beraber bir kalem uzattım.

Aldı ve Orlando'daki adresiyle ev telefonunu yazdı. Ardından, "Benim için bir şey yapmanızı isteyebilir miyim?" diye sordu. "Elbette."

"Benimle gelir misiniz?" dedi. "Yani, onlara Casey'nin kıyafetlerini vermek için... Bi kuruma ya da onun gibi bir yere gitmek zorundayım. Resepsiyondaki adam oraya nasıl gideceğime dair bilgiler verdi ama kaybolurum ya da başı ma bir şey gelir diye korkuyorum."

Bu şehirde tamamen yalnızdı. Yabancı bir şehirde olmanın ve insanlara derdini anlatamamanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordum.

"Elbette, sizinle gelirim," dedim.

Ayağa kalkarken hafifçe tebessüm etti. "Bana birkaç da kika verin, hemen geliyorum."

Asansöre doğru giderken birden arkasına dönüp baktı. "Affedersiniz, gitmeniz gereken bir yer yoktu değil mi, Bay Owens?"

"Kesinlikle şu anda olmam gereken yerdeyim."

Institut Medico-Legal, Paris'in adli tıp merkezi ve morguydu. Oraya doğru giderken şoför, bize kırmızı tuğladan yapılmış büyük bir binayı işaret ederek aradığımız yerin orası olduğunu söyledi.

Paris'in çok az turistin gördüğünü düşündüğüm bir bölgesindeydik. Biraz daha temiz olmasına rağmen Amerika'daki endüstriyel atıklarla kirlenmiş nehir kenarlarını andırıyordu. Seine Nehri kıyısına kurulmuş olan kurumun yakınından bir demiryolu geçiyordu. Gösterişli demir kapısıyla etrafındaki modern binaların tam aksine, on dokuzuncu yüzyılın akıl hastanelerine benziyordu.

İçeriye girdiğimizde bizi İngilizce konuşan bir kadın karşıladı. Paula ona Casey'nin adını verince bir telefon görüşmesi yaptı ve bizden beklememizi istedi.

O sırada bir kapı açıldı ve beyaz önlük giymiş bir adam eliyle onu takip etmemizi işaret etti. Destek olmak için elimi Paula'nın sırtına koydum. Bana bir kez daha akıl hastanelerini hatırlatan bir koridordan aşağı indik. Bütün kapılar kapalıydı ve üzerlerindeki levhalarda Fransızca yazılar yazıyordu. Miami'deyken İspanyolca dersleri almıştım ve bu iki dil birbirine benziyordu. Bu yüzden levhalarda yazanları çevirmenin kolay olduğunu keşfetmiştim ama şu durumda çok da fazla önemsemedim. Paula için endişeleniyor ve arkadaşını görünce kendini kaybetmemesini diliyordum.

Adam, bizi ölenlerin aileleri için bekleme odası olduğunu düşündüğüm bir yere götürdü. Pencerelerdeki panjurlar

kapalıydı. Paula bana doğru döndü, Casey'nin katlanmış kıyafetlerini göğsüne bastırarak sıkıca tutuyordu.

Taksideyken yanına kırmızı bir kazakla siyah etek aldığını görmüştüm. Ancak şimdi eteğin kıvrımlarından dışarı sarkan beyaz danteli de görebiliyordum. Anlaşılan o ki arkadaşına sutyen ve külot da getirmişti.

Kapı yeniden açılınca içeri kendini Bay Gravois olarak tanıtan başka bir adam girdi.

"İkinize de başsağlığı diliyorum," dedi Paula'yla el sı kışarak.

Paula belli belirsiz teşekkür ederek, bana baktı. Kendi mi Paula'nın arkadaşı olarak tanıttım ve kıyafetleri yavaşça ondan aldım. İç çamaşırları düşmesin diye özellikle dikkat ediyordum.

"Bunlar çok güzel," dedi adam. "Özenle seçtiğinizi görebiliyorum."

Paula, ağlamaya başlamıştı. Gravois ona bir mendil uzattıktan sonra bana bakarak, "Arkadaşınızı şimdi görmek ister misiniz?" diye sordu.

Paula, başını hayır anlamında salladı. Biraz düşününce Paula'yı o ortama sokmamanın en iyisi olacağına karar verdim. Casey Hoffman'ın fotoğrafını görmek istersem, Cameron'dan isteyebileceğimi biliyordum.

"Bayan Ridley otopsi raporunun bir kopyasını alabilir mi?" diye sordum.

"Henüz hazır değil," dedi Gravois. "Hem maalesef otopsi raporları yalnızca aileye veriliyor. Sanırım adresleri biz de var, değil mi?"

Paula başıyla onayladı.

"Arkadaşınızın nakil işlemlerini yaptınız mı?"

Paula elini çantasına atıp bir yol güzergâhı ve uçak bileti çıkardı. Casey'nin ailesinin Orlando'dan bu yürek parça layan düzenlemelerle uğraştığını düşününce, birden hem Casey'nin hem de Mandy'nin, evlerinden çok uzakta ölümlüklerini fark ettim.

Gravois hemen arka tarafta olacağını söyleyerek gitti. Ardından elinde bir dosya ve geniş bir plastik torbayla geri döndü. Plastik torbada kırmızı atkı, hemen üzerinde de katlanmış, monta benzeyen bir şey ve diğer kıyafetler vardı. Bir de küçük zarf.

"Ya çantası?" diye sordum Gravois'e. "Bulunamadı bayım."

Paula bana baktı. "Artık gidebilir miyiz?"

"Bayan Ridley," dedi Gravois. "Listedeki her şeyin tamam olduğunu onaylamak için kişisel eşyaları kontrol ederseniz seviniriz. Eşyaları teslim aldığınıza dair imzalamanız gereken bir belge var."

Paula plastik torbayı masanın üzerine koyup, içindeki kıyafetleri çıkardı ve zarfı aldı. Torbadakileri masaya koyarken elimi omzuna koydum.

Yedi tane bozuk para, yeşil taşlı altın bir yüzük, ucunda küçük bir altın madalyon olan kolye, turistik yerlerde verilenlere benzer üç adet buruşturulmuş bilet parçası.

Masanın üzerindeki eşyalara bakarken Paula'nın gözle rinden yaşlar boşaldı.

Bilet parçalarını elime aldım. Kulağa aptalca gelen teo rimde yanılmıyorsam, bunları hedefe ulaşmamı sağlayacak olan ipuçlarımdı.

"Bu biletlerin nerelere ait olduğunu bana söyler misiniz?" diye sordum, biletleri Gravois'e uzatarak.

En büyük olanı gösterdi. "Bu Eiffel Kulesi'ne ait." "Ya bu?"

"Orsay Müzesi." "Anlamadım?"

"Kulenin yakınlarında olan bir müzedir."

"Peki ya bu?" diye sordum üçüncüyü göstererek. Gravois, yüzünü buruşturdu. "Le Musée des Égouts." Adamın yüzüne baktım.

"Kanalizasyon kanalları," dedi.

Biletteki *musée* kelimesine takıldı gözüm. "Kanalizasyon kanallarında bir müze mi var?"

"Turistlere açık olan bir müze ama çoğu insan aşağıya inmeyi göze alamaz," dedi Gravois. "Seyahat rehberlerinde adına pek rastlanmıyor."

Paula'ya baktım. "Sence, Casey böyle bir yere gidebilir mi?" Paula, parmağıyla altır kolyeyi inceliyordu. Gravois'le aramızdaki konuşmaya odaklanması biraz zaman aldı. "Bir kanalizasyon kanalı mı?" dedi. "Tanrım, hayır. Casey pis yerleri sevmezdi."

O anda içimden hemen Cameron'a gidip şehirdeki kanalizasyonlar hakkında bilgi almak geçti. Ya da buradan bir an önce çıkabilirsek, müze kapanmadan önce oraya yetişebilirdim.

"Bu biletler bende kalabilir mi?" diye sordum Paula'ya. Uyuşmuş bir halde başını salladı.

Gravois, yeniden başsağlığı dileklerinde bulunup, ihtiyacımız olursa onunla iletişime geçebileceğimizi söyleyerek yanımızdan ayrıldı.

Gravois uzaklaşırken Paula, endişeli bir halde onu izliyordu. Sonra yeniden bana döndü.

"Sorun ne?" diye sordum.

Kolyeyi hâlâ elinde tutuyordu. "A dam buradayken bir şey söylemek istemedim," dedi "Ama bu Casey'ye ait değil."

Kolyeyi bana uzattı. Garip tasarımlı, yirmi beş sent bü yükünde altın bir madalyondu ve saat pili gibi birbirine yapıştırılmış iki parçadan oluşuyordu. Bir tarafına elyazısıyla bir şey yazılmıştı ama Fransızcaydı ve net olarak görülemez kadar küçüktü.

"Bunu Casey'nin o gün satın almadığına emin misin?" diye sordum.

Paula, başını evet anlamında salladı. "Para sıkıntımız vardı, bu yüzden her kuruşun hesabını yapıyordum."

Kolyeyi ona geri vermeye çalıştıysam da almak istemedi. "Sende kalsın," dedi. "Eğer Casey öldürüldüyse belki bu çok önemli bir kanıttır. O Fransız adama bir şey söylememin nedeni bu. Almasından korktum."

"Belki değerli bir şeydir," dedim.

"Belki birileri için öyledir," dedi Paula. "Ama benim için değil."

Kolyeyi biletlerle birlikte montumun cebine koydum. Sonra da Paula'ya, Casey'nin eşyalarını yeniden torbaya koymasına yardım ettim. Çok bitkin görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını sallayarak usulca, "Teşekkür ederim," dedi. "Bü tün bunları tek başıma kaldıramazdım."

Elimi koluna koydum. "Hiç kimse kaldıramaz."

Laurent, kafede oturduğu masanın yanındaki pencereden caddenin karşısındaki adli tıp merkezini rahatça göre biliyordu. Bir saattir orada oturuyor ve Paula Ridley'nin gelmesini bekliyordu.

Albion Otel'deki resepsiyon görevlisine, büyükelçiliğin gönderdiği bir temsilci olduğunu ve Bayan Ridley'nin ar kadaşının cesedinin Amerika'ya taşınmasına yardımcı olmak için geldiğini anlatmıştı. Fakat görevli, Bayan Ridley'nin adli tıp merkezine gitmek için otelden az önce ayrılmış olduğunu söyledi.

O anda bunun ne demek olduğu geldi aklına. Paula, bir saat içinde sarışın kadının kişisel eşyalarını almış olacaktı. Ve bu, kolyeyi de alacağı anlamına geliyordu.

Laurent kahvesini bitirdi. Gözlerini tuğladan yapılmış binadan ayırmıyordu. Kadını nasıl biri olduğunu hiç bil miyordu ama binanın girişinde kısa, kilolu ve esmer bir kadın belirince aradığı kadının o olduğunu tahmin etti. Parlak, mor kazağı ve siyah kumaş pantolonunun üzerindeki mavi yağmurluğuyla tam bir Amerikalı gibi giyinmişti.

Laurent kalkıp masaya birkaç avro bıraktı ve kapıya doğru yöneldi. Ancak pencereden dışarıya doğru bakarken donup kalmıştı.

Yanıdaki o adam da kimdi?

Birbirlerine çok yakın duruyorlardı ve şimdi de adam kolunu, kızın omzuna atmıştı. Erkek arkadaşı mıydı? Ha yır, bu imkânsızdı.

Onlara biraz daha yaklaşmak zorundaydı. Kafeden ayrıldı ve otobüs durağındaki insanların arasına karışmak için cad denin karşısına geçti. Şimdi adamı net olarak görebiliyordu.

Açık kumral saçları ve bronz bir teni vardı. Garip bir şekilde ona tanıdık geliyordu.

Laurent'in göğsü sıkışıyor gibi oldu.

Bu, Miami Beach'teki adamdı. Sarışın kızla birlikte olan adam... Burada, Paris'te ne arıyordu? Ridley denilen kadınla birlikte ne yapıyordu?

Laurent derin bir nefes alıp düşünmeye çalıştı. Bu Amerikalı adamın onu Miami'dek gece kulübünde görmüş ol masına imkân yoktu. Onu daha önce hiç kimse görmemişti. Öyleyse nasıl...? iPod'daki şarkı.

Laurent gülümsedi. Müzikle ilgili bilmeceleri üzerinde çok uğraşmış, her kıza ve mekâna en uygun şarkıyı bula bilmek için çok kafa yormuştu. Tıpkı eski Dedektif Maigret romanlarındaki katillerin, arkalarında bir dizi ipucu bıraktıklarını düşündürmeleri gibi. Şu ana kadar bunların bir bilmecenin parçası olduğunu görüp, çözebilecek kadar zeki biri çıkmamıştı. Ama şu Amerikalı adam bunu anlamıştı. Evet, etkileyiciydi. Ama ortada endişelenilecek bir durum yoktu.

Amerikalı, caddenin sağına, soluna bakıp duruyordu. Laurent, adamın etrafta bir taksit

aradığını anladı. Galiba taksilerin caddede durmayacağını bilmiyordu. Bunun için taksi durağına gitmek zorundaydı.

Kadına bir şey söyleyip ileriye işaret etti. Ardından kadının koluna girdi ve caddeden aşağı doğru yürümeye başladılar. Laurent, meydanadaki metro istasyonuna doğru gittiklerini gördü.

Onları altgeçitte kayboluncaya kadar izledikten sonra ta ki ip etmeye başladı.

Paula Ridley ve yanındaki adam Bastille İstasyonu'nda metrodan inince, Laurent de peşlerinden gitti. Birkaç saniye süren kafa karışıklığının ardından hangi yöne giden treni aktarma yapacaklarını buldular. Laurent, nereye gittiklerini anlamıştı. Oldukça büyük ve kalabalık bir yer olan Châtelet aktarma merkezine gidiyorlardı. Oraya gittikleri anda kadını yalnız yakalamanın mümkün olmayacağını farkındaydı.

Adamla kadını görüş alanında tutmaya gayret ederek peşlerinden trene bindi. Châtelet'e vardıklarında, trenden inip iş çıkış saatine denk gelen kalabalığa karıştılar. Laurent hâlâ peşlerindeydi.

Kadının, 'Matt' diye seslendiği adam, kaybolmuş gibi etrafına bakıyordu. Laurent yakınlarında durdu. Onları izliyor, soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Böyle olduğu zamanlarda metrodan nefret ediyordu. Pis kokan kalabalıktan, tren seslerine karışan gürültüden hiç hoşlanmazdı. Üzerine bir de sanki durumu daha da kötüleştirmek için adamın biri keman çalıyordu. İçine para atılmış olan keman kutusu da ayaklarının dibindeydi.

Kemanın tiz sesi gelen metronun sesini bastırmak için yükseldi. Laurent kendine hakîm olabilmek için gözlerini kapatmıştı.

Gözlerini açınca, adamın Paula Ridley'yi metro hattını gösteren halitanın yanına götürdüğünü gördü. Adam renklerle kodlanmış hatları işaret ederek, aptal kadına otele geri dönmek için hangi metroya binmesi gerektiğini açıklamaya çalışıyordu. "Yeşil hat," dedi kadın okul çocuğu gibi tekrar ederek.

"Emin misin?"

"Eminim," dedi adam. "Yeşil hat, yani Port de la Chapelle güzergâhına giden trene bin. Benim de mor hattı, yani Left Bank güzergâhına gidene kaçırmamam gerek."

Adam, otele onunla dönmeyecekti. Amerikalı adam ellerini kadının omuzlarına koydu. "Seninle gelmemi istemediğine emin misin?"

"Hayır," dedi kadın. "Elinden geleni yaptın zaten. Merak etme her şey yolunda."

Adam saatine baktı. "Tamam, kaybolursan birinden yaradım iste."

Kadın gülümsedi ve bir şey söyledikten sonra, adamın yanağına bir öpücük kondurdu. Sonunda adam merdivenlerden hızla çıkarak gözden kayboldu. Paula Ridley artık yalnızdı.

İşaretlere bakarken yüzü ifadesizdi. Yeniden metro hattını gösteren haritaya döndü. Kadın, parmağını Châtelet istasyonunu gösteren noktaya koyup yeşil hat üzerinde hare

ket ettirirken Laurent onu izlemeye devam ediyordu.

O an, yanlış yeşil hatta baktığını fark etti. Onu otele götüreceğ olan koyu yeşil hat ile şu anda baktığı hattın birbiriyle hiç alakası yoktu. Açık yeşil olana bakıyordu. *Oynak'* ? hat onu kilometrelerce uzağa götüreceğ olan bir hızlı tren Laurent kadına yaklaştı.

"Affedersiniz matmazel," dedi. "Yardıma ihtiyacınız var gibi görünüyor."

Paula ona doğru döndü. Yüzü kızarmıştı. İçinde kolyenin de olduğu plastik torbayı göğsünde sıkıca tutuyordu. "Sa nırım iyiyim," dedi. "Sadece gideceğim durağı arıyorum."

"Nerede olabilir?"

Yüzü daha da kızardı. "Otelime dönüyorum," dedi. "Nötre Dame de... gibi bir ismi olan yeşil hatta binmem gerekiyor. Matt, katedral gibi bir şey olduğunu söylemişti." "Katedrale gitmek istiyorsanız yanlış yöne bakıyorsunuz."

"Kiliseyi kastetmedim," dedi. "Cadde ismiydi." *Hem çirkin hem de cahil*, diye düşündü Laurent. "İsminizi öğrenebilir miyim?"

"Paula Ridley."

"Matmazel Ridley," dedi Laurent.

Adını Fransız aksanıyla duymaktan memnun olmuş gibi görünüyordu. Neredeyse kadim kandırma'yı başarmıştı.

"Ben de aynı yöne gidiyorum," dedi Laurent. "İzin verir seniz doğru trene kadar size eşlik edeyim. On dakika içinde gitmek istediğiniz yerde olacaksınız."

Gözlerinden belli belirsiz bir şüphe bulutu geçti. Görü nen o ki , sıkıcı hayatının bir noktasında yabancılarla takılmaması gerektiği öğretilmişti. Kendini güvenilir biri olarak göstermek zorundaydı.

"Bunun ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu bilirim," dedi

gülümseyerek. Bir yandan da haritayı işaret ediyordu. "Ben de bazen burada kayboluyorum."

Kadın dudağını ısırıyordu.

Hafifçe başını salladı. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "İyi akşamlar Matmazel Ridley."

Laurent uzaklaşmaya başlamıştı. "Bekleyin!"

Geri döndü.

"Beni yeşil hatta kadar götürebilirseniz," dedi Paula Ridley. "Gerisini kendin halledebilirim."

Châtelet'in adeta bir yeraltı şehrini andıran, seyyar satıcılar ve büfelerle dolu, boydan boya fayans kaplı tünellerinden geçerek, merdivenlerden indiler. Sonunda daha تنها olan bir perona gelmişlerdi. Burada dükkânlar da seyyar satıcılar da yoktu. Sadece yorucu bir iş gününün ardından eve dön me telaşı içinde olan az sayıda insan vardı. Bir de köşede saksafon çalan biri.

Kadını başka bir güzergâh haritası daha gösterdi. "İşte buradayız," dedi eliyle işaret

ederek. "Yeşil hat."

Kadının yüzündeki boş ifadeye bakılırsa onu bindir mek üzere olduğu trenin, Seine-Saint-Denis'teki kenar mahallelerden birine gittiğini bile anlayamadığını söyle yebilirdi.

Orada ya da daha ileride bir yerde yaşamıyorsa veya stadyuma gitmeyecekse, kimse bu trene binmezdi. Paris'e göç eden bir milyondan fazla insan, o bölgedeki sıra sıra dizilmiş evlerde yaşırdı. Yıllarca önceki ayaklanmalarda

yakılıp kül edilen binaların kalıntıları, yöre halkını hâlâ te dirgin ederdi.

Tren geliyordu.

"İlk istasyonda inin," dedi Laurent. "Kaldığınız otelin tam önüne çıkacaksınız."

"Yardıminız için teşekkür ederim."

"Paris'te iyi eğlenceler," dedi gülümseyerek.

Tren gıcırdayarak durdu. Kapıları gürültüyle açıldı ve insanlar trene binmek için ilerlediler. Paula'yı, arkasından iterek öyle bir sıkıştırmıştı ki neredeyse düşüyordu ve den geyi sağlamak için bir yere tutundu. O an plastik torbayı ka pıp kaçmanın tam zamanıydı. Fakat biri Laurent'in önüne geçti ve Paula insanların arasına karıştı.

O sırada, kadına hızlıca el sallayıp aceleyle uzaklaştı. Ama tam kapılar kapanacakken kendini diğer vagona at mayı başardı.

Tren hareket etti. İki vagonun arasındaki geçiş kapıla rından kadını izliyordu. Paula, asık suratlı genç siyahilere ve eşarplı kadınlara bakarken gözlerini ondan ayırmadı. Kadın, telaş içinde karanlık tünele bakıyor, neden diğer bü tün trenler gibi bu trenin de bir yerlerde durmadığını merak ediyordu.

Saint-Denis İstasyonu'na giden yol uzundu. Merdiven lerden çıkmaya çalışırsa onu neyin beklediğini biliyordu. Güneş battıktan sonra etrafta kimsenin kalmadığı, ıssız bir mahalle ve gecenin karanlığı.

Ancak eğer Laurent şanslıysa -k i her zaman öyleydi kadar yolu gitmesine gerek kalmayacaktı.

Sonunda tren sarsılarak durdu ve kapılar açıldı. Trenden ken dini hızla dışarı atar Paula'nın haline gülmeden edememişti.

Paula, peronda durmuş etrafına bakınırken bir direğin arkasına saklandı. Tren gürültüyle uzaklaşırken, Paula du vardaki yazılara ve rüzgârla ayağının altına savrulan çöp lere baktı. Sonunda NÖTRE DAME-DE-LORETTE değil, STADE DE FR/ SAINT-DENIS yazan istasyon tabela sını gördü.

Trenden inen en fazla altı ya da yedi kişi çoktan merdivenlerden çıkmıştı. Karanlık peronda hiç kimse yoktu. Laurent hiç kimsenin gelmeyeceğini de biliyordu. Bir sonraki tren on dakika sonraydı.

Paula ağlamaya başladı.

Laurent cebinden çakısını aldı ve saklandığı direğin ar kasından çıktı. Kadının sırtı dönüktü. İç içe geçmiş metal çubuğu açarak sessizce, hızlı hızlı ilerledi. Paula'mn arkası

na geldiğinde, torbayı kalbinin üzerinde taşıdığını bildiğin den tam sırtının ortasını hedef aldı.

Ancak kadın onu duymuş ve ona doğru dönmüştü. Alet, sırtı yerine göğsündeki plastik torbaya isabet etti. Torbayı patlattı ve içindeki bir şeye saplandı.

"Kes şunu!" diye bağırdı Paula. "Yardım edin! İmdat!" Torbayı acımasızca çekerken aleti sertçe çekip çıkardı.

Sonra da kadının kollarına ve omuzlarına sapladı. "Onu bana ver!"

Elleri kana bulanmış olsa da kadın hâlâ torbaya asılıyordu. Laurent'in yüzü sıçrayan kanlar yüzünden sırlıklam olmuştu, aletse hâlâ kadının montuna saplanmış bir halde duruyordu.

Düşünceler zihninde dönüp duruyordu. Kolye...

Elleri... Eğer elleri kesilirse bir daha çello çalamazdı.

Gözünün önüne kanalizasyon kanalına atlayan o budala kadın ve onu arzulayarak yaptığı büyük aptallık geldi.

O anda Paula aniden dizlerinin üzerine düştü ve torba ellerinin arasından kayıverdi. Boynunda açılmış yaradan kan akıyordu, muhtemelen birkaç dakika içinde ölmüş olacaktı.

Torbayı yakaladı ve parçalayarak açtı. Eşyalar etrafa saçılmıştı; kırmızı bir atkı, bir mont, bir etek ve kazak, bir ayakkabı ve evet, sonunda bir zarf. Zarfı yırtarak açarken o kadar gergindi ki içindeki madeni paralarla yüzük raylara fırladı.

Kolye yoktu!

Önünde lanet betondan başka hiçbir şey kalmayana dek kıyafetleri salladı, bir kenara fırlattı.

Sonra dizleri üzerine çöktü. Kadını montundan yakala yıp, adeta yırtarcasına montunun yakasını açtı. Boynunu görebilmek için de kazağını yırttı. Fakat kolye boynunda değildi.

"Kolye nerede!" diye bağırdı onu sarsarak. "O nerede?"

Kolyem nerede?"

Matt dediği şu Amerikalı adam.

"Ona mı verdin? Kolyeyi! Kolyeyi ona mı verdin?" Sesler merdiven boşluğunda yankılanıyordu.

Laurent ayağa kalktı. Gözleri son kez peronda kolyesini ararken, ellerinden kan damlıyordu.

Büyük bir feryatla Paula'nın kolunu kavradı ve onu pe ronden aşağıya, raylara attı. Nefes nefese kıyafetleri topla yıp poşete koydu. Ardından onları da tüm gücüyle tünelin karanlığına fırlattı. Kan lekelerini ardında bırakıp koşarken, metal çubuğu katlayarak cebine koydu.

Bir direğe yaslanıp kalp atışlarının normale dönmesini bekledi. Elleri kıpkırmızıydı.

Dudaklarını yalayınca Paula'nın kanının tadını aldı. Sonra yağmurluğunu fark etti. Üzerinde çizgi çizgi kan lekeleri vardı ve omzundan yırtılmıştı.

Bu haldeyken şehir merkezine nasıl dönecekti? Neden işler böyle sarpa sarmıştı? Ona neler oluyordu böyle?

Sesler! Perondan geliyordu. İnsanlar... İnsanlar gittikçe yaklaşıyordu.

Kan. Çok fazla kan vardı. Bütün bu kanla ne yapacaktı? Üç genç adam itişip kakışarak ve gülüşerek yaklaşıyorlardı. İçlerinden birinin kanla kaplı olduğunu fark edince dondu kaldı.

Daha sonra görüş alanına diğerleri girdiğinde birinin yü zünün zebra gibi siyah-beyaza boyalı olduğunu, diğerininse pembe renkli bir silindir şapka taktığını gördü.

Kanla kaplı olan Laurent'i görünce aniden durdu. Sonra da plastik vampir dişlerin göstererek gülümsedi.

"*Quel costume, mon med Formidable*.*" dedi.

Uç kişilik grup gülüşerek, sallana sallana uzaklaştı. Laurent gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Cadılar Bayramı...

Bu gece caddeler, şu saçma Amerikan geleneğini benim semiş aptallarla dolu olacaktı. Bu gece sokaklar, üstü başı sahte kanla kaplı sarhoşlarla dolu olacaktı. Bu gece üzerin de Paula Ridley'nin kanıyla Champs-Elysees Caddesi'nde yürüyebilecek ve hiç kimse onu fark etmeyecekti.

Laurent başına konan talih kuşuna güldü. Bu gece görünmez olacaktı.

* *Fr.* Güzel kostüm, adamım! Muhteşem görünüyor. (Ed. N.)

Su ısıtıcısı adeta düdük çalınca ocağın yanına gittim. O Kahve makinesine kahveyi dikkatlice koydum. Üzerine sıcak suyu ekledim ve makineyi yeniden pencerenin yanındaki masaya götürdüm.

Kahvenin demlenmesini beklerken önümde duran parçalara baktım. Altın kolye, beni yarın evime götüreceği olan uçak bileti ve Casey Hoffman'ın montundan çıkan biletler. Kanalizasyon Müzesi'ne ait olan bileti elime aldım. Da irenin içi soğuktu ama dür olanları düşününce terlediğimi hissetmişim.

Paula'yı, Châtelet İstasyonu'nda tek başına bırakmak kabalıktı. Ama gerçek şu ki , oradan hemen çıkıp kurtulmak istiyordum. Kapalı alanlara, özellikle de yeraltına girince daralırdım. Bazen Miami'ye taşınma sebebimin de bu olduğunu düşünüyordum. O mav gökyüzünde, denizde ve küçük evimde nefes almamı kolaylaştıran bir şeyler vardı.

Kanalizasyon kanallarına girdiğim anda bunun üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm. Fakat dar, metal merdivenler den aşağı bakınca kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı.

Ayaklarımın altında uzanan karanlığa girmek için ken dimi zorladım. Kaygan geçitlerde yavaşça ilerleyip aşağıda hızla akan gri sulara bakarken, yeraltında olduğumu

düşünmemeye, yalnızca Casey HoffmanTa ilgili soru işaretlerime odaklanmaya çalıştım. Onun gibi bir kadın neden böyle iç karartıcı bir yere gelmek isterdi?

Ama sonra birden Casey'yle ilgili bütün düşünceler yok oldu. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Soğuk terler dök meye başlamıştım. Gri duvarlar üzerime geliyordu sanki. Bulantı mideme adeta bir yumruk gibi saplanmıştı. Ağzıma acı su gelince gözlerimi kapattım. O an etrafımı saran koku nun ve hissettiğim duygu karmaşasının arasında gözümün önüne geçmişte yaşadıklarım geldi.

On yaşındayım.

Yaz kampında, ilk defa evimden uzaktaydım... Gece nin ilerleyen saatlerinde, Joey ve Hank ile çadırlarımızdan sessizce sıvışıp serin, karanlık ormanın içine doğru koşuşumuzu hatırladım... El fenerlerimizden yansıyan ışıklar, terk edilmiş zümrüt madeninin girişindeki tahtaları aydın latırken attığımız gergin kahkahaları... Nemli ve soğuk mağaraların duvarlarında yankılanan ayak seslerimizi... Aralarında en küçük ben olduğum için zümrütlere giden delikten geçmesi gerekenin ben oluşumu ve Hank'in ce saretimi kıran alaycı sözlerini... Karanlığa doğru sürünür ken taşın dizlerimi sıyırışını ve çarpan kalbimi... Başımın üzerindeki eski tahtaların gıcirtısını, kırılırken çıkardıkları gürültüyü ve beni boğan toprak örtüsünü... Hepsini hatırlıyordum.

Toprağı kazıp, beni oradan kurtarana kadar beş saat bo yunca içeride kaldığımı söylediler. Dört bir yanımı kap layan karanlık ve sessizliğin dışında hiçbir şey hatırlamı yordum. Aklımda kalan diğer şeyse annemin gözyaşları ve oradan çıktığımda beni sıkı sıkı saran kollarıydı.

Kahvenin kokusu beni tekrar kendime getirdi.

Hâlâ bilet parçasını elimde tuttuğumu fark ettim. Sigara izmaritleriyle beraber porselen tabağa attım.

O sırada Cameron, gömleğini pantolonunun içine so kuşturarak yatak odasından çıktı. Bakışları uçak biletime kaydı.

"Bu durumda kararın ne?" diye sordu. "Yarın eve dönü yor musun?"

Altın madalyonu elime aldım. "Bilmiyorum."

Bir süre beni inceledi. "Bugün tatil olduğu için ofiste sa dece birkaç saat kalacağım," dedi. "Sonrasında öğle yemeği için buluşalım mı?"

Başımı olumlu anlamda salladım. O sırada madalyonun üzerindeki kabartmanın ne anlama geldiğini çözmeye ça lışıyordum. Sonra Cameron'a uzattım. "Bunun ne anlama geldiğini söyleyebilir misin?"

Gözlerini kısarak kolyeye bakan Cameron, "*Deux co eurs*" dedi. "İki kalp anlamına geliyor. *Très romantique.*' Senin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Kime ait olduğunu bilmiyorum." Cameron evden çıkınca duvarlar üzerime geliyormuş gibi hissettim. Bu yüzden yürüyüşe çıktım. Dükkânların çoğu kapalıydı. Cameron'ın bugün tatil olduğundan bah settiğini anımsadım. Caddede

açık olan tek yer, iyi para ka zanyor gibi görünen çiçekçiydi.

* Fr. Çok romantik. (Ed. N.)

Hava soğuktan ama mavi gökyüzü öyle parlaktı ki göz lerim yaşarmıştı. Lüksemburg Bahçeleri'nde biraz gezip, bir banka oturdum ve bowling oynayan birkaç yaşlı adamı izledim.

Kendimi yorgun ve mağlup hissediyordum. Belki ka nalizasyon kanallarındaki panik atağım, belki de dün Paula ile birlikte o kırmızı tuğlalı, kahrolası binada olmam yüzündendi. Ya da sanki burada her şey bir sis perdesinin ardından görünüyor gibi durduğu içindi. Tıpkı kötü bir tiyatro oyunundaki gibi soru soran ama cevap vermeyen polisler vardı. Hatta belki de bir yerlerde kız kardeşimi alan bir hayalet.

Düşüncelerim, dönüp dolaşıp Nora'ya geldi. Yarın Miami'ye döndüğümde ona Mandy'nin iPod'unu teslim edip, işini yapmasına izin vermeye karar verdim. Buraya gelişim hiçbir işe yaramamıştı. Boş yere umutlanmıştım.

Eve geri dönüp Cameron'ı beklemeye karar verdim. Evinin bulunduğu caddede köşeyi dönünce durdum. Kı vırcık saçlı bayan dedektif, Cameron'ın kapısının önünde duruyordu.

Arkasına dönünce geldiğimi gördü. "Dedektif Bellman," dedim. "Bellamont," diye düzeltti.

Başımı salladım ve Cameron'ın atkısını boynuma daha sıkı doladım. "Sizi buraya getiren nedir?"

"Sizinle konuşmak istiyorum." "Ne hakkında?"

Caddeye doğru bakındı. "İçeri girebilir miyiz?" "Ne yani, şimdi beklenmedik bir anda gelip..."

"Casey Hoffman'ın arkadaşı dün bir saldırıya uğradı," dedi.

Öylece bakakalmıştım.

"Metro istasyonunda saldırıya uğradı."

"Saldırıya mı uğradı?" diye sordum. "Şimdi iyi mi?" Eve Bellamont, yavaşça başını salladı. "Hâlâ yaşıyor.

Ama bize hiçbir şey anlatamadı."

Olanları yeni yeni idrak etmeye başlıyordum. "Metro is tasyonunda mı?" diye tekrarladım. "Ama ben onunlaydım, onu orada bırakıp..."

"Biliyorum. Söylediği tek şey bu..." Bir çift yanımızdan hızla geçti.

"Yukarı çıkabilir miyiz lütfen?" dedi Eve Bellamont.

Ancak üç denemeden sonra doğru kodu tuşlayıp kapıyı açabildim. Eve, sarmal merdivenlerden daireye çıkana ka dar peşimden geldi. Siyah kot pantolonu, deri ceket ve gür saçlarıyla bu küçük daireyi doldurmuş gibi görünüyordu. Kanepeyi işaret edip oturmasını söyledim.

Paltomu çıkardım ve masaya doğru gittim. Kahve ma kinesi, bilet parçaları ve kolye

hâlâ bıraktığım yerdeydi. Kolyeyi çaktırmadan pantolonumun cebine koyup Eve Bellamont'a döndüm.

"Dün neden Paula Ridley'yi görmeye gittiniz?" diye sordu. "Çünkü Casey Hoffman'ın intihar ettiğine inanmıyor dum ve ondan daha fazla bilgi alabileceğimi düşündüm," dedim masaya oturarak.

"Matmazel Ridley'nin kaldığı yeri nasıl buldunuz?" Eve Bellamont'un suçlayıcı ses tonundan hoşlanmamıştım. Öte yandan Cameron'ın başını polislerle belaya sokmak istemiyordum. Bu yüzden dedektife iyi bir gazeteci olduğumu, iyi bir gazetecinin işinin de insanlarla ilgili bilgi toplamak olduğunu söyledim.

"Oyun oynamayı bırakın Bay Owens," dedi Eve Bellamont. "Matmazel Ridley hayattaki kalacak gibi görünmüyor."

Afallamıştım, bir anda sessizliğe büründüm. Aklıma, Paula'nın yanağıma bir öpücük kondurduğu zamanki hali geldi. Bana güvenmişti. Bense onu orada tek başına bırakmıştım.

Dedektifin söylediklerini duymuyordum. Ancak sert bir şekilde adımla söyleyince kendime geldim.

"Size bir soru sordum," dedi.

"Ben... Özür dilerim. Sorunuz neydi?" "Onunla neden merkeze gittiniz?"

"Çok üzgündü. Benden onunla birlikte gitmemi istedi." "Matmazel Ridley'den tanınan olarak nerede ayrıldınız?" "Châtelet İstasyonu'nda," diye yanıt verdim. "Ona, otele giden hattı gösterdim."

Eve Bellamont o siyah gözleriyle bana dik dik bakıyordu. Bakışından benim de şüpheliler arasında olduğumu anlamıştım.

"Bu nasıl olur?" diye sordum. "İstasyon çok kalabalıktı, neden hiç kimse..."

"Bayan Paula yanlış trene binmiş," dedi. "Seine-Saint-Denis'e giden bir hızlı trene. Orası bir turistlerin gideceği yer değil."

Ağzım kurumuştum. "Paula'ya tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum," dedim.

Eve Bellamont bir süre düşünürken. Sonra öne doğru eğilip, dirseklerini dizlerinin üzerine dayadı. "Söylediğim gibi Matmazel Ridley bize sadece sizinle olduğunu söyledi," dedi. "Saldırıya gelince, sadece onu bulup bize getiren üç adamın anlattıklarını biliyoruz. Raylarda bilinçsizce yatı yormuş. Vücuduna defalarca delici bir alet batırılmış. Çok fazla kan kaybetti."

"Neden?" diye sordum sessizce.

Eve Bellamont yüzüme baktı. "Ne neden?" "Biri Paula'yı neden öldürmek istemiyor olabilir?" "Gasp edilmiş olabileceği söyleniyor."

Başımı iki yana salladım.

"Ama ben böyle olduğuna inanmıyorum," dedi dedektif. "Cüzdanı alınmamış ve çok şiddetli bir saldırıya uğramış. Bunu her kim yaptıysa ondan bir şey istiyordu."

Eve Bellamont cebinden küçük bir defter çıkarıp, bir sayfasını açtı. "Bu Casey Hoffman'ın özel eşyalarının lis tesi. Matmazel Ridley'nin merkezden onları teslim aldığını biliyoruz. Kolye hariç her şeyi bulduk. Ona saldıran kişi nin aldığını düşünüyoruz." Gözleri benimkilere kilitleti. "Bize yardım edebilecek bir şey biliyor musunuz?"

Kolye cebimdeydi ve Eve Bellamont'un bilmediği bir şey biliyordum. Kolye, Casey Hoffman'a ait değildi. Bunu kanıtlayamazdım ama artık Paula'nın başına gelen saldırının da Mandy'nin ölümüyle ilişkisi olduğuna inanıyordum. Ayrıca kolyeyi Eve Bellamont'a teslim edersem, Mandy'yle olan bağlantısını araştırma zahmetine girmeyeceğinin farkındaydım.

Ortada büyük bir problem daha vardı. Paula Ridley'yi gören son kişi bendim. Saldırganın çalmış olduğunu düşün dükleri kolye bende idi. Paula ölürse masumiyetimi savu nacak hiç kimse kalmayacaktı.

"Bay Owens?"

Eve Bellamont'a bakarken sakın olmaya çalıştım. "Ha yır," dedim. "Hiçbir şey bilmiyorum."

Uzun süren bir sessizliğin sonunda, Eve Bellamont def terini kapatıp ayağa kalktı.

"Eve ne zaman dönüyorsunuz?" diye sordu. "Yarın."

"Sanırım uçuş planlarınızı ertelemeniz gerekecek." "Neden? Şüpheli miyim?"

"Bu olay hakkında daha fazla şey öğrenene kadar, evet..."

O kadar sinirlenmişim ki aniden ayağa fırladım. "Bakın, katil ben değilim," dedim. "Katil o adam. Ayrıca kurban sa dece Paula da değil. Paula, Casey, yel değirmenindeki kız ve lanet olsun ki bir de benim kardeşim."

Eve Bellamont bana baktı.

Odayı arşınlayarak, "Casey Hoffman kendini öldür medi," dedim. "Paula gasp edilmedi ve biliyorum ki bütün bu olanların kız kardeşimle bir ilgisi var. Bundan eminim."

"Bay Owens..."

Duraksadım. "Vücuduna ne saptanmış?" "Kimin?"

"Paula'nın! Lanet olası adamın ona saptadığı şey neymiş?" "Bunu neden soruyorsunuz?"

"Sadece bana ne olduğunu söyleyin!" "Buz kıracağı olduğunu düşünüyoruz."

Sandalyede arkama yaslanıp, gözlerimi kapattım. Haklı çıkmışım gibi hissetmiyordum, sadece artık usanmıştım.

"Bay Owens. İyi misiniz?"

Başımı kaldırıp bakmadım. Kelimeler zar zor döküldü dudaklarımdan. "Kız kardeşin bir buz kıracağı ile öldü rüldü."

Eve Bellamont'un tekrar kanepeye oturduğunu hisset tim. Ama hâlâ ona bakamıyordum. Tabaktaki bilet parça sına baktım. Dikkatle bakarsam bir ipucu yakalayabilirim umuduyla üzerindeki her harfe odaklanmaya çalıştım.

"Bay Owens," dedi Eve Bellamont. "Üzgünüm ama bunu size sormak zorundayım"

Kardeşiniz kaç defa bıçak landı?"

"Bir kez," dedim. "Göğsünden." "Kalbinden mi?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Beni affedin," dedi usulca. "Peki, tecavüz edilmiş miydi?" Yeniden sadece başımı salladım.

"Onu nasıl bıraktı?"

Her şey film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Sal lanan mavi perdeler... Büyük daire biçiminde otel odası ve Mandy'nin pis zeminin üzerine düşmüş bir yıldızı andıran çıplak bedeni.

O an kendimi daha fazla tutamadım. İki haftadır zor da olsa bastırduğım ne varsa aniden ortaya dökülmüş gibiydi. Profesyonellik maskemin yüzümden kayıp gittiğini hissede biliyordum. Cenazede ağlamamıştım ama şimdi başımı kol larımın arasına alarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamıştım. Çektiğim acının şiddeti beni korkutuyor olsa da kendimi durduramıyordum. İçimden sadece ağlamak geliyordu.

Eve Ballamont'un bana doğru yaklaştığını hissedebiliyordum. Masaya doğru gelip yanıma otururken deri kıyafetinin çıkardığı hışırtıyı duyabiliyordum. Eve, sigara ve tarçın ko kuyordu. Sonra birden elini kolumun üzerinde hissettim.

O an için tamamen kendimi kaybetmemi engelleyen tek şey de bu olmuştu.

Cameron'ın dar banyosunda kendimle baş başa kalarak, yüzüme soğuk su çarptım. Sonra da klozete oturdum.

Bir yanım cesaretimi toplayıp banyodan çıktığım zaman, Eve Bellamont'un gitmiş olmasını umut ediyordu. Fakat kapıyı açtığımda onu kanepede otururken buldum.

"İyi misiniz?" diye sordu. Başımı evet anlamında salladım.

Not defterini cebine koyup ayağa kalktı. "Öyleyse ben gideyim."

"Bu durumda şüpheli değil iniyim?"

"Hayır," dedi. "Paula Ridley'ye saldırdığınıza inanmı yorum." Bir an dıraksadı. "Bir ke daha kardeşiniz için üz gün olduğumu belirtmek isterim."

Sesinde farklı bir şey vardı. Bunlar, polislere özgü o sı radan ses tonuyla formalite icabı söylenmiş sözler değildi.

Bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra kapıya doğru yürümeye başladı.

"Biraz hava aimaya ihtiyacım var," dedim yağmurluğu mu ve Cameron'ın atkısını alırken. "Size dışarıya kadar eş lik edeyim." .

Aşağıya inerken durup, güneş gözlüğümü bulmak için yağmurluğumun cebini hafifçe yokladım. Güneş hâlâ tüm ışıltısıyla parlamaya devam ediyordu. Derin bir nefes aldım.

"İyi olduğunuza eminsiniz, değil mi?" diye sordu Eve

Bellamont.

"Evet, evet," dedim. Tekrar yüzüne bakmadan önce ce bimden çıkardığım gözlüğü taktım. "Bakın, özür dilerim."

"Özür mü? Ne için?" diye sordu.

"Yukarıda olanlar için. Kendimi o şekilde kaybetmeme liydim."

"Özür dilemenize gerek yok, Bay Owens," dedi. "Ke derlenmeniz çok doğaldı."

Başımı çevirip, yeniden derin bir nefes aldım. Dükkânlar kapalıydı ve sokaklar sessizdi.

"Dinleyin..." diyerek söze başladım. Beni izliyor, devam etmemi bekliyordu. "Biraz yürümek ister misiniz?"

Bana garip bir bakış attıktan sonra saatine baktı. "Ah," dedim. "Sizi işinizden alıkoyuyorum."

Başını sallayarak, "Saat üçte yeğenimi almak zorunda yım," dedi. "Bugün gitmemiz gereken bir yer var." Duraksadı. "Bize katılmaya ne dersiniz?"

Dilim tutulmuştu. Cameron'ın, beni caz kulübüne gö türdüğü gece nişanlısı Athena'dan bahsettiğini hatırlamış tım. Ailesiyle tanışmadan önce bir yıl kadar flört ettiklerini söylemişti. Cameron'ın söylediğine göre Fransızlar kolay kolay sizi ailelerinin arasına sokmazlardı. Bunu yapmaları sizi kendilerinden biri gibi gördükleri anlamına geliyordu.

Eve Bellamont'un bana acımış olabileceğini düşünmüş tüm. Belki de beni yalnız bırakmaya cesaret edememişti. Öte yandan sanırım ben de yalnız kalmak istemiyordum.

"Ailenizle ilgili bir durumsa, davetsiz misafir olmak is temem."

"Evet, öyle bir şey," diye yanıtladı. "Ama davetsiz geli yor olmayacaksınız." Başıyla caddenin köşesini işaret etti. "Arabam hemen şurada duruyor."

Nötre Dame'ın yanındaki bir köprüyü geçip morgun bu lunduğu yere çok benzeyen bir mahalleye saptık. Cadde ler, Paris standartlarına göre oldukça boştu. Bir kez daha Cameron'ın bugün tatil olduğunu söylediğini hatırladım. Eve Bellamont araba kullanırken cep telefonunu çıkarıp bi rini aradı. Fransızca konuştuğu için söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum fakat ses tonundaki yumuşaklığa bakılırsa yeğeniyle konuştuğu aşikârdı.

Araba bir çiçekçi dükkânının önünde durdu. Diğerleri gibi burası da müşteriyle doluydu. Eve Bellamont korna ya bastı ve birkaç dakika sonra elinde sarı krizantemlerin olduğu bir saksı tutan, uzun boylu, zayıf ve siyah saçlı bir genç kız görüldü. Bana bakıyordu. Tam ona ön koltuğu vermek için arabadan iniyordum ki arka koltuğa yöneldi. Kız arabaya binerken burnuma gençlerin kullandığı türden bir parfüm kokusu geldi ama kısa bir süre sonra krizantem lerin kokusu bu kokuyu bastırdı. O an, D. H. Lavvrence'ın "Krizantem Kokusu" adlı öyküsünü ve bu çiçekleri, "soğuk ölümcül bir koku" olarak tanımladığını anımsamıştım.

Eve Bellamont, kıza Fransızca bir şey söyledikten sonra kız, arka koltuktan bana elini uzattı. "Ben Juliette."

Elini sıktım. "Enchante." Juliette güldü.

* *Fr.* Memnun oldum. (Ed. N.)

"Aksanım o kadar kötü mü?" diye sordum.

"Hayır, mükemmel," dedi gülümseyerek. Gülümserken bana değil daha çok teyzesine bakıyordu. "Fransızca konu şabiliyor musun?"

"Maalesef hepsi buydu."

"Güzel, o zaman sadece İngilizce konuşacağız," dedi. "Öğ retmenlerim pratik yapmam gerektiğini söylüyorlar zaten."

Arabada giderken Juliette durmadan okulundan, lakros takımından ve anladığım kadarıyla onu göz hapsine aldı ğı Antoine isimli zavallı bir çocuktan bahsedip durdu. Onu dinliyor olsam da duyduğum sanki Mandy'nin sesiydi. Ce nazede tanıştığım, kız kardeşime âşık olduğunu söyleyen o genç çocuğu düşünüyordum. Eve Bellamont bir iki kez bakışlarını bana çevirse de beni düşüncelerimle baş başa bırakmayı tercih etti.

Arabayı park edip yürümeye başladık. Juliette, sessizli ğe bürünmüş bir halde arkamızdan geliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum Eve'ye. "Mezarlığa," diye yanıt verdi.

"Ne?"

Yüzüme bakarak, "Bugün Azizler Yortusu," diye yanıt ladı. "Tıpkı sizin bayramınız gibi Sevdiklerinizin mezarla rına çiçek götürüp bırakırsınız ya hani."

"Anma Günü'nden bahsediyorsunuz," dedim. "Ancak biz o gün, savaşlarda yaşamını yitirmiş yurttaşlarımızı anarız."

Mezarlıkta olmak canımı sıkıyordu. Aslında bir baha ne uydurup oradan ayrılabilirdim ama son olaydan sonra bir daha metro görmek istemediğim için sessiz kaldım. Paula'yı düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. Bu yüzden Eve ve Juliette'nin peşinder gittim.

Yüksek duvardaki küçük tabelada yazana göre mezarlı ğın adı, Cimetiere du Pere-Lachaise'di. Taş kapıdan geçerken farklı bir dünyada olduğum hissine kapıldım.

Manolya ağaçlarının altında, yeşil çimenlerin üzerinde, beyaz mezar taşlarının dizili olduğu mezarlıklara alışkın dım. Fakat burası yosun tutmuş anıtmezarlardan ve za manla kararmış gösterişli mezar taşlarından oluşan gotik bir mezarlıktı. Sonbaharın son kızıl kahverengi yaprakları, Arnavut kaldırımlarının üzerinde kemer oluşturan kocaman ağaçlara sıkı sıkı tutunmuştu.

Mezarlığın derinliklerine doğru yürürken yollar daraldı ve mezarlar sıklaştı. Bazıları yeniydi. Parlak granit taşla rın üzerindeki isimler net bir şekilde okunabiliyordu. Ama çoğu eskiydi. Paslanmış demir kafesleri yana yatmış, lekeli küçük camları kırık ve üzerindeki yazılar zamanla silinmişti.

Etrafta dolaşan çok az insan var gibiydi. Gelenler de ge nellikle ailelerdi ve herkesin elinde çok sayıda mum vardı.

"Buranın büyüklüğü ne kadar?" diye sordum.

"Kırk hektarın üzerinde," dedi Eve. "Burada gömülü çok fazla ruh var."

"Dur bir dakkika," dedim birden. "Jim Morrison'ın gö müldüğü yer burası mı?"

Eve gülerek, "Evet," dedi. "Chopin, Piaf, Balzac, Colet te, Isadora Duncan, Oscar Wilde senin şu rock şarkıcısı arkadaşından daha ünlü olan niceleri ile birlikte."

"Senin tanıdığın kişi de çok ünlü müydü?"

Eve, Juliette'ye baktı. "Sadece hatırlanmaya değerdi." Başka bir dönemeci geçtikten sonra Eve ve Juliette durdu.

Bir mezar taşına bakıyorlardı. Oldukça yeniydi ve diğerleriyle karşılaştırınca çok küçük, siyah bir granit taşı. Üzerinde MAURINE BELLAMONT 1974-2000 yazıyordu.

"Kız kardeşiniz mi?" diye sordum. Eve, başını evet anlamında salladı.

Ve Juliette 'nin annesi, diye düşündüm mezarın yanın da diz çökmüş kıza bakarken. Juliette mezarın üstündeki ölü bitkiyi söküp bir kenara attı. Sonra da sarı krizantemle ri saksıdan çıkarıp mezarın üzerine dikti. İşi bitince ayağa kalktı ve ellerini birbirine vurarak toprak kalıntılarını te mizledi.

O ve Eve başlarını öne eğmiş, ayakta duruyorlardı. Dua edip etmediklerini bilmiyordum. Bu yüzden orada öylece durup bekledim. Aniden esen rüzgâr ağaçlardan sarı yapraklar dökerek etrafımıza saçtı. Sonunda Eve başını kaldırdı ve büyük el çantasından küçük bir şişeye üç plastik bardak çıkardı.

"Bunları tutar mısınız?"

Bardakları aldım. Eve, içlerine biraz kırmızı şarap dök tükten sonra şişeyi yerine koydu ve bardakların ikisini elimden alıp birini Juliette'ye verdi.

Bardaklarını kaldırdılar. "*C'est parce que tout doit finir que tout est si beau*" dedi Eve.

İkisi de içkilerinden birer yudum alıp, bana baktılar.

Juliette, teyzesinin ne söylediğini bilmek istediğimi ama sormadığımı anlamıştı. "Her şey, bir gün son bulacağı için bu kadar güzel," diye tercüme etti.

Juliette benim de içkimi yudumlamamı bekliyordu. Ben de hemen şaraptan bir yudum aldım.

Eve, bardaklarımızı topladı ve düzenli bir şekilde çanta ya yerleştirdi. Ardından Juliette'nin yanına giderek kolunu

kızın omzuna atıp, Fransızca bir şey söyledi. Sonra da bana döndü.

"Biraz yürüyelim," dedi. "Peki ya...?"

"Onunla yalnız vakit geçirmek hoşuna gidiyor."

Patika yoldan aşağı doğru yürümeye başladık. Hemen yanı başımızda üç yaşlı kadın bir mezarın üzerindeki ya banı otları yolup dökülmüş ıslak yaprakları temizlerken, bir taraftan da muhabbet ediyorlardı. Gülüşme sesleri duyunca kafamı çevirdim, yaprak yığını içinde iki çocuk oyun oynuyordu. Anne ve babaları da başka bir mezarın başındaydı.

Bir anda gözümün önüne Mandy'nin tabutu başında ağ layan kızlar geldi. Bir de çalışma odasında, karanlıkta tek başına oturan babam.

"Çok mutlu görünüyorlar," dedim. "Kimler?" diye sordu Eve.

Başımınla çocukları olan çifti ve kadınları işaret ettim. Eve'nin kaşları çatıldı. "Bu siz şaşırtıyor mu?" "Geldiğim yerde böyle değil," diye yanıt verdim.

Eve'nin gözleri çocuklara kaydı. "Burada işler böyle yürür," dedi. "Azizler Yortusu'nur gerektirdiği gibi. Keder lenme zamanı değil. Ailene saygı gösterip geçmişteki güzel şeyleri düşünme zamanı. Onların anılarını canlı tutma şeklimiz bu."

"Kız kardeşiniz öldüğünde çok gençmiş," dedim.

Eve, sadece başını sallamakla yetindi ve yürümeye de vâm etti.

"Nasıl öldüğünü sorabilir miyim?"

Kelimeler. ağızımdan çıktığı an pişmanlık duydum.

Cameron, Fransızların özel hayatlarıyla ilgili son derece hassas olduğu konusunda beni uyarılmıştı ve bu kadını henüz çok fazla tanıımıyordum.

"Erkek arkadaşı, yani Juliette'nin babası öldürdü," dedi Eve. "Pisliğin tekiydi. Kardeşin ondan ayrılmaya çalışıyordu." Duraksadı. "O zaman Juliette daha beş yaşındaydı. Olaydan sonra benimle yaşamaya başladı. Birbirimizden başka kimsemiz yok."

Hava gittikçe soğuyordu. Cameron'm atkısını boynu ma daha sıkı sarıp, ellerimi cebime soktum. Sanki gezi parkındalarmış gibi eğlenip gülen başka aileleri ve çiftleri geçerek yürümeye devam ettik. Yürüdükçe Eve'nin sessizleştiğini fark ediyordum. Deri ceketinin içinde öne eğilmiş yürüyor, kıvrıkcık, siyah saçları güneşte parlıyordu. Kendimi, Eve'nin güçlü görüntüsüne ve buğday rengi cildine bakarken buldum. Göçmen olup olmadığını me rak etmiştim. Peki, ama nereli olabilirdi? Cezayirli mi? Fransız sömürgeci olan Cezayir ve Cezayir Savaşı'nı tarih derslerinden hayal meyal hatırlıyordum. Fransa'nın etnik kökeniyle ilgili hiçbir şey bilmediğim için kendimi aptal gibi hissettim.

"Bay Owens," dedi Eve birden. "Bence yarın Amerika'ya dönmeseniz iyi olur."

"Şüpheli olmadığımı söylemişsiniz," dedim. "Neden kalmamı istiyorsunuz?"

Bir an başını diğer tarafa çevirdi. Gözleri yeniden gözlerimle buluştuğunda, pek çok polis taktığı o maskenin düşmek üzere olduğunu gördüm.

"Kız kardeşinizin ölümü," dedi. "Yel değirmeninde bir rakılan kadın ya da burada yaşanan diğer cinayet vakalarının onunla bir ilişkisi olduğu konusunda tam olarak ikna olmadım. Ama ihtiyaç duyduğumda sizinle konuşabilmek istiyorum."

Tam öyle bir durumda bana e-posta atabileceğini söylemek üzereydim ki az önce söylediği bir kelime dikkatimi çekti. "'Vakalar' dediniz, başka vakalar da mı var?" diye sordum. "Başka kadınları kastediyorum."

Bir an duraksadıktan sonra başını olumlu anlamda salladı. "Ve siz birbirleriyle bağlantılı olduğunu hissediyorsunuz, ama kanıtlayamıyorsunuz." Gözleri kısıldı. "Evet."

"Kaç tane?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Eve. "Devam eden çok az dava var."

Juliette'yi arıyormuş gibi etrafına bakınarak, diğer tarafta döndü. Fakat bir şeylerden

rahatsız olduğunu görebili yordum. Bunun, onun için kişisel bir durum olduğu hissine kapıldım. Acaba, Eve Bellamont bir vakada duvara toslayıp başarısız mı olmuştu?

Kolyeyi, kot pantolonumun cebindeki elimde tutuyordum. Aniden kafamın içinde bir ses yankılandı.

Ona güven. Koca Oğlan.

"Dedektif?"

Eve Bellamont, bana doğru döndü. Kolyeyi ona uzattım.

"Bu, Matmazel Hoffman'ın kolyesi mi?" diye sordu. "Özel eşyalarının olduğu listedeki kolye," dedim. "Ama

Paula bana onun Casey'ye ait olmadığından adı gibi emin olduğunu söyledi."

"Merkezdeyken onu polise geri vermeliydiniz," dedi.

"Onlara güvenebileceğim konusunda emin olamadım," dedim kolyeyi uzatarak. "A lır lütfen."

Kolyeyi alıp, birkaç dakika inceledi.

O ana kadar ne yapacağıma tam olarak karar vermemiş tim. Paris'e, çektiğim acı ve acizliğimden dolayı duyduğum öfke yüzünden gelmiştim. Fakat hiçbir planım, ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. O gece, South Beach'teki barda Mandy'nin bana söylediği şeyi düşünüyordum. Benim kadar cesur olmadığını söylemişti ama ben cesur değildim. Daha da kötüsü Mandy'nin katilini bulmayı ne kadar çok istiyor olsam da bununla sonuna kadar müca dele etmeye cesaretim olduğundan bile emin değildim. Ve ne gariptir ki Eve Bellamont'un bunu anladığını hissetti yordum.

Juliette yanımıza geldi. Bana sarı renkli bir krizantem uzattı.

"Sizin için Bay Owens," dedi. "Niçin?"

"Yâd etmek için," dedi Juliette. "Yâd etmek istediğinizi birileri yok mu?"

Çiçeği aldım. "Elbette var."

Altın kolye hâlâ Eve'nin elindeydi. Önce tereddüt etse de sonra kolyeyi cebine soktu. Ardından bakışlarını bana çevirdi. Ne kadar güvenilir olduğumu ya da bana daha ne kadar şey anlatması gerektiğini hesaplamaya çalışıyor gi biydi.

"Bu durumda yarın gidiyorsunuz, öyle mi?" diye sordu sonunda.

Birdenbire elimdeki krizantem çiçeğinin keskin kokusu nu aldım.

"Kız kardeşimi öldüren adamı bulmak istiyorum," de dim. "Ama bunu yalnız başaramam. Birinin yardımına ihti yacım var. Sanırım sizin de öyle."

Eve Bellamont, yalnızca gözlerimin içine bakmakla yetindi. "Yani, kalıyorum."

Ertesi gün. Delta Havayolları'nı arayıp, Miami'ye dö nüş biletimi iptal ettim. Ardından patronum Darcy'yi arayarak daha fazla izne ihtiyacım olduğunu söyledim. Cameron'ın dairesinde pasaportumu yeniden kontrol eder ken kapının zili çaldı. Kapı otomatığına basıp, kapıyı aralık bıraktım. Birkaç dakika sonra elinde kâğıt dosyalar ve Çin yemeği kutularıyla birlikte Eve göründü.

Dosyaların üzerindeki kutuları dengede tutmak için bir dizini kaldırarak, "Yardım edebilir misin?" diye sordu. Ye mek kutularını alıp masanın üzerine koydum. Tam elindeki dosya yığınının da almak için geri dönüyordum ki Eve'nin çoktan içeri girmiş olduğunu gördüm.

"Öğle yemeği getirmene gerek yoktu," dedim. "Köşedeki restorandan aldım. Sadece biraz Tayland ye meği."

Kumların bir tanesinin içine baktım. Burada olduğum kısa zaman zarfında fark ettiğim bir şey varsa o da Fransız ların bir otu bile lezzetli hale getirebilecekleriydi.

"Burada, masanın üzerinde çalışalım mı?" diye sordu Eve.

Ne yapacağımızı tam olarak bilmesem de masayı temiz lemıştim. Tüm bildiğim Mandy, Casey ve o yel değirmenindeki kız hakkında konuşacağımızdı. Dün mezarlıkta ken Eve'nin bana söylediği buydu.

Yabancı bir dedektifin, davaların detaylarını öğrenmeme asla izin vermeyeceğini biliyordum. Ama Eve'nin en azın dan beni dinlemeye gönüllü olmasından dolayı ona minnet tardım.

Deri ceketini sandalyesinin arkasına asıp oturdu. Renk li kâğıt dosyalarını seçip, ayırmaya başladı. Ayrıca üzerine kaşe vurulmuş çok sayıda sarı zarf da vardı: PHOTOGRAPHIES/NE PAS PLIER.*

"Paula nasıl?" diye sordum.

"Direniyor," dedi Eve. "Ancak hâlâ bilinci yerinde değil." "Gidip onu görmek istiyorum."

Eve bu fikirden memnun olmamış gibi görünüyordu. "Bence biraz daha beklemeliyiz."

Israr etmedim. Eve, en üstteki dosyayı açıp bir rapora göz atmaya başladı. Sonra aniden başını kaldırıp bana baktı. "Devam etmeden önce sana konuştuğumuz her şe yin gizli kalması gerektiğini hatırlatmak istiyorum," dedi. "Gizli kaynaklar olarak adlandırılan şey Amerikan basının da da var değil mi?" "Her zaman."

"Ve bu kaynakları hapse girmek pahasına korursunuz değil mi?"

"Evet."

"Beni de böyle düşün," dedi. "Tıpkı gizli kaynaklarını

* Fr. FOTOĞRAFLAR/ BÜKMEYİNİZ (Ed. N.)

koruduğun gibi beni de koruman gerek. Bunu yapabilir misin?"

O an Eve Bellamont'un ne yapmakta olduğunu fark et tim. Benimle çalışarak baz sınırları aşıyordu. Bu durum ortaya çıkarsa amirleriyle başı derde girebilirdi. Bu, cina yetler arasındaki bağlantılar hakkında söylediğim her şeyin onun için çok önemli olduğu anlamına geliyordu.

Yani aslında bir çeşit suç ortağı olmuştuk. Açıkçası bunu çok etkileyici bulmuştum.

"Sana yalan söylemeyeceğim, senden gizli iş çevirme yeceğim veya başka bir deyişle sana ihanet etmeyeceğim, Dedektif Bellamont."

"Lütfen bana Eve de."

Başımı olur anlamında salladım. "Ama senin de bana güvendiğini bilmek istiyorum."

"Güvenmeye başlıyorum," dedi gözlerimin içine baka rak. Şu an için bundan fazla bir şey beklemem gerektiğini biliyordum.

Eve, önündeki belgelere geri döndü. "Sen, Matmazel Hoffman'ın, Kanalizasyon Müzesi'ne olan ziyaretinden bahsedince adli tabipten yeni bir inceleme istedim," dedi. "Bulduğu şey biri dikkatimizi oraya yöneltmediği sürece fark etmeyeceğimiz bir şeydi."

Devam etmesini bekledim.

"Suda boğulduğu doğru," dedi Eve. "Ancak ciğerlerin deki suya yoğun miktarda sülfürik ve ürik asitle kanalizasyon borularında bulunan kimyasallar bulaşmış. Ayrıca bu run deliklerinde bir miktar da metan gazı var."

"Kanallardayken dibe batıp, nehirde tekrar su üstüne çıktığını mı söylüyorsun?"

"Kesinlikle," diye onayladı Eve. "Kanalizasyon sistemleri şiddetli yağmurlardan sonra taşınca nehirlere dökülecek şekilde tasarlanır."

"Bu durumda intihar etmedi."

"Meslektaşlarımdan bazıları bunun bir kaza olabileceğini söylüyorlar, ama bir de bu var."

Casey Hoffman'ın eline ait bir fotoğrafını uzattı. Buruşmuş derisine rağmen avcunur etli kısmındaki kesik görebiliyordum. Bana kalırsa, saldırganı uzaklaştırmak için kolunuzu yüzünüzün önüne kaldırdığınızda alabileceğiniz, yani savunma durumunda gerçekleşebilecek türden bir yaraydı.

"Bıçak yarası mı?" diye sordum.

Eve başını iki yana sallayarak, "Çok ince bir kesik," dedi. "Adli tabibimiz bir tel kesik olabileceğini düşünüyor."

"Fakat suyun içinden geçerken ya da düştüğü sırada eli sert bir yüzeye çarpmış ve kesilmiş de olabilir," dedim.

Eve dudaklarını büküp, hafifçe gülümseyerek, "Eski or tağım gibi konuştun," dedi. "Her şeye muhalefet..."

"Sadece farklı bakış açısı sunuyorum diyelim."

"Ancak ben iki ihtimali de düşünmüyorum," dedi. "Dün bana bilet parçalarıyla ilgili anlattığın şeylerden yola çıkarak Matmazel Hoffman'ın gittiği yerlerin izini sürdüm." Önündeki dosyalardan birini açtı. "Eiffel Kulesi'ndeki ve Orsay Müzesi'ndeki güvenlik kameralarından yalnız olduğunu tespit ettik."

"Hani şu sanat müzesi değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı. "Orsay Müzesi'nden ayrıldığı zamanla ilgili bir şey bulamadık ama bunu Kanalizasyon Müzesi'nde bulduk."

Masanın üzerine bir fotoğraf koydu. Kanalizasyon girişiindeki güvenlik kamerası burada Casey Hoffman'la bera ber, görüntüsü tamamen bulanık olan siyah saçlı bir adamı yakalamıştı.

"Bu fotoğraftan kimliğinin tespit edilmesi mümkün görünmüyor," dedim.

"Bu doğru ama elimizdeki tek kanıt bu," dedi Eve. "Bu durumda Kanalizasyon Müzesi'ne biriyle beraber indi ama tekrar yukarı çıkmadı. Yani en azından girdiği şekilde."

Eve kalkıp, mutfağa gitti. Döndüğünde elinde yemek kutusu vardı ve çatalla içinden bir şeyler yiyordu.

"Peki ya kolye?" diye sordum. "Onunla ilgili bilgi toplayabildin mi?"

Dosyada kolyenin bir fotoğrafı vardı. "Üzerindeki kabartmada 'İki kalp' yazıyor," dedi Eve. "Satın alınan kolyenin adı yok. Ayrıca iki parçadan oluşmasına ve parçaların ayrılacakmış gibi durmasına rağmen ayrılmıyor. Madalyon gibi bir şey... Uzmanlarımız en az yirmi yıllık bir kolye olduğunu söylüyorlar."

"Ama hâlâ bunun Casey'nin eline nasıl geçtiğini bilmiyoruz," dedim.

"O bir turistti," diye karşılık verdi Eve. "Turistler gezerken beğendikleri şeyleri alırlar, özellikle de seyyar satıcılardan."

"Ama onun gerçek altın olduğunu söyledin," diye üstel dedim. "Paula bana Casey'nin parasını çok dikkatli harcadığını söylemişti."

Eve, söylediklerimi biraz düşündükten sonra yiyecek kutusuyla birlikte masaya dönerek oturdu. "Diğer kurbanlarımın antika ziynet eşyası yoktu," dedi. "Kız kardeşinde ona ait olmayan bir şey bulundu mu?"

"Ona ait olmayan tek şey iPod'undaki şarkıydı." "Emin misin?"

Elimi bilgisayar çantamın içine attım. "Bunlar olay yeri fotoğrafları."

Eve, fotoğrafları alıp bakmaya başladı. Bende o arada mutfağa gidip bir kutu daha Tayland yemeği aldım.

"Etrafta çok fazla çöp var," dedi Eve. "Bu bir bina şantiyesi mi?"

"Evet," dedim.

Eve fotoğrafı kenara koydu. "iPod'daki müzikten biraz daha bahsetsene."

Spor çantamdan Mandy'nin iPod'unu çıkardım. "Polisler bunu Mandy'nin katilini düşürdüğünü düşünüyorlar," dedim. "Ama ben onun, bunu bilerek bıraktığını düşünüyorum. Ayrıca Rolling Stones'a ait olan şarkının Mandy'nin kaybolduğu saatlerde iPod'a yüklendiğini kanıtladım."

Eve, kaşlarını çatı. "Bu çok önemli bir kanıt," dedi. "Neden şu an sizin polislerde değil?"

"iPod bana geri verildi," dedim. "Şarkıyı polisler beni soruşturmanın dışında bıraktıktan sonra keşfettim ve onlara karşı öfkeliydim. İnternette şarkıyı araştırınca buradaki cinayete ilişkilendirdim. Araştırmacı gazetecilik mesleğim bana dedektiflik vasıfları da kazandırmış olmalı. Bu yüzden iPod'u sakladım ve atlayıp buraya geldim. Tam bir buda laydım."

"Evet, öyleyin," dedi Eve. Hiçbir şey söylemedim.

Başıyla iPod'u işaret etti. "Şarkıyı dinlemek istiyorum." Kulaklığımı ona verip, şarkıyı açtım. Şarkının sözleri

Eve'yi rahatsız ettiyse bile bana bunu belli etmemişti.

"İlginç," dedi şarkı bitince.

"Şimdi nasıl kalkıp da buraya geldiğimi anlıyorsun değil mi?"

Belli belirsiz gülümsedi. "İyi bir araştırmacının yapacağı gibi."

Bu çok büyük bir iltifat olmasa da hoşuma gitmişti. Eve, düşünceli bir şekilde parmaklarını iPod'da gezdiren yordu. "Patavatsızlığım için özür dilerim ama çok da fazla zamanımız yok," dedi. "Bana kız kardeşinin cinayetiyle ilgili her şeyi, tüm detaylarıyla anlatır mısın?"

Hiçbir detayı atlamamaya özen göstererek cinayetle ilgili ne var ne yok hepsini anlattım.

"Polisler tecavüzle ilgili DNA örneği aldılar mı?" Başımı evet anlamında salladım. "Ama katili..." Duraksadım, yüzüm kızarmıştı. Bundan bahsetmeye utanıyordum.

"Vücudunun dışına boşaldı değil mi?"

"Evet," dedim şaşkınlıkla. "Bunu nereden bildin?"

Ona buz kıracağından bahsettiğim zaman takındığı ifa de vardı yüzünde. Bu kez daha derin bir iç çekti. Paris'te, Mandy'nin ölümüyle bağlantılı olan bir şeylerin döndüğünden artık emindim.

Eve, dosyadan renkli bir fotoğraf çıkarıp bana uzattı. Sa man rengi saçları ve belirgin elmacık kemikleri olan genç bir kadının vesikalık fotoğrafıydı. Hoş bir kadındı.

"Bu Tricia Downey," dedi Eve. "Ocak ayında yel değirme ninde bulunan kadın. Kaldığı otelin görevlisi bize, kaybolduğu gece Sainte-Chapelle'e nasıl gidildiğini sorduğundan bahsetti. Notre Dame'm yakınlarında bir kilise burası. Turist çeken ünlü bir yer, ama geceleri sadece dinletiler için açık oluyor."

"Yel değirmenindeki kadının üzerinde sperm buldunuz mu?" Eve, başını iki yana salladı. "Hayır, hiçbir şey yoktu." "Fakat sivri bir şeyle öldürülmüştü, değil mi?"

"Hayır, orada bulamadığımız bir telle boğazı sıkılarak öldürülmüştü," dedi Eve. "Boynu az kalsın kopacaktı. Neredeyse vücudundaki bütün kanı kaybetmişti. Buna rağmen yel değirmeninde hiç kan yoktu."

Cesaretim kırılmış, kafam allak bullak olmuştu. Neden hiçbir detay Mandy'nin cinayetiyle uyuşmazken Eve, bana Tricia Downey hakkında bilgi veriyordu?

"Bu durumda Tricia Downey bir telle öldürüldü," dedim usulca. "Casey Hoffman'ın elindeki kesiğe benziyor muydu?"

Eve, başını evet anlamında salladı.

"Bir seri katilin silah değiştirmesi garip değil mi?"

Eve, yeniden başını salladı. Benim kadar onun da kafasının karışık olduğu belliydi.

"Ama Tricia Downey'nin yanına bir kaset bıraktı," dedim. "İçinde ne vardı?"

"Müzik," dedi. "Büyük bir kısmı, vücut sıvıları yüzün den bozulmuştu ama uzmar ekibimiz kırk saniyelik bir bö lümünü kurtarabildi. Bence kulağa ibadet müziği gibi geli yordu."

En azından artık bu açıdan az çok Mandy'yle bağlantısı vardı. Ancak ibadet müzikleriyle Rolling Stones arasında nasıl bir ilişki olabilirdi?

Eve, dosyasından ikinci bir fotoğraf çıkardı ve Tricia Downey'nin resminin yanına koydu. "Bu Nicole Duval," dedi. Fotoğrafi daha net görebilmek için biraz daha yaklaştım.

Kadının kalp şeklindeki yüzü, dolgun dudakları ve Miami Beach'teki kumlarını renginde uzun saçları vardı.

"International Beauties adlı bir şirkette pahalı bir eskort kız olarak çalışıyordu," dedi Eve. "Erkeklerle, Avrupa'nın dört bir yanından kadın pazarlıyorlardı ama Matmazel Duval, Paris için çalışıyordu. Kaybolduğu gece çalışmıyormuş aslında ama nasıl desem, pek de uy gun bir hayat yaşamadığından günlerce kayıp olarak bil dirilmedi. Yine bu hayat tarzı yüzünden çalıştığım birimdekiler katilini aramak için çok fazla kaynak harcamaya yanaşmadı."

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Dördüncü bir ka dın... Eve'nin dosyasında daha kaç tane kadın vardı?

Eve, devam etti. "Matmazel Duval'ın kalbine keskin bir alet saplanmış. Bulduğunda çıplaktı ve bedeninin yanın da birkaç damla meni vardı."

"Kız kardeşim gibi," dedim.

Eve, beni başıyla onayladı. "Nicole'ün cesedinin bulun duğu yer Pare des Buttes Chaumont"

Sözünü kesmek zorunda kalmıştım. "Başka bir park mı?" "Evet," dedi Eve. "*Sibyl Mabel* denilen bir yer."

"Bir kilise mi?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Bir tapınak. Roma'ya özgü sü tunları olan çok uzun bir kule hayal et."

"Onun yanına da müzikle ilgili ipucu bırakılmış mıydı?" "Hayır."

"Hiçbir şey yok mu?" diye sordum. "Belki de hiç kim senin fark etmediği bir şey vardır. İncelenmemiş kanıtların arasında olabilir." Suçlayıcı bir ses tonuyla konuştuğumu anladığımda, artık çok geçti.

"Burada çok iyi dedektiflerimiz var," dedi Eve. "Olay yerinden topladığımız her parçayı elimizde tutuyoruz. İki

yıldır hepsini gözden geçiriyorum. Seni temin ederim ki müzikle ilgili hiçbir ipucu yok."

Meslektaşlarının yeteneklerini sorguladığım için kendi mi berbat hissediyordum. Ya da onunkini...

"Özür dilerim," dedim. "Kabul edildi."

Son dosyayı da açtı ve içinden başka bir vesikalık fotoğraf raf çıkardı. Bu seferki kaymak gibi cildi, gevşek biçimde örülmüş, uzun, san saçları ve mavi gözleriyle yirmi yaşın üzerinde göstermesine rağmen genç bir kızdı.

"Hélène Molyneux," dedi Eve. "Burada Sorbonne'da üniversite öğrencisiydi ama buranın kuzeyinde kalan Beauvais adında bir şehirde yaşıyordu. Beş yıl önce bu ay, babasının altmışıncı yaş gününü kutlamak için eve gitmesine birkaç gün kala kayboldu. Bu kutlama onun için önemliydi çünkü Hélène küçükken doktorlar ona, babasının elli yaşını göremeyeceğini söylemişti."

"Cesedini nerede buldunuz?" diye sordum. "Bulmadık." dedi Eve. "Hélène Molyneux başlangıçtı, benim başlangıcım. Ama dava hiçbir ilerleme kaydetmedi. Sonuç olarak da bana davanın kapatılması söylendi ve yola devam edildi."

Eve yemeğinden bir lokma almak için biraz ara verdi. İçindekileri bana ya da herhangi bir yabancıya anlatması onun için çok zor olmalıydı. Meslek hayatıyla ilgili olması belki çok daha zordu.

Nora benimle, ülkedeki en büyük polis merkezlerinden birinin, şiddet suçları biriminde çalışan, az sayıda rütbe li bayandan biri olmanın ne demek olduğuyla ilgili çok fazla şey paylaşmamıştı. Fakat şimdi Eve'ye baktığımda,

Nora'nın benden sakladığı kim bilir ne kadar çok sıkıntısı olduğunu ve benim nasıl olup da hiç fark edemediğimi merak etmiştim.

"Lütfen devam et," dedim.

"Biliyorum, Hélène'in diğerleriyle hiçbir ilgisi olma dığını düşünüyorsun," dedi Eve "Ayrıca bütün parçaların birbiriyle uyuşmadığını düşündüğünü de biliyorum. Ama bunun şu anda bir önemi yok. Önemli olan kız kardeşinin de beş yıldır avlamaya çalıştığım adamın kurbanı olduğuna artık inanıyor olmam."

Başından beri düşündüğüm şey nihayet doğrulanmıştı. Buraya gelme sebebim kardeşimin katilinin burada oldu ğunu hissetmem yüzündendi. Fakat bunu Eve'nin ağzından duymanın ve kardeşimi kendi yakmış gibi sahiplendiği ni görmenin hissettirdiği şeyleri tarif etmem mümkün de ğildi. İki haftadır neredeyse ilk defa kız kardeşimi bir baş kasının ellerine teslim etmeye gönüllü olmuşum.

"Bana bir dakika izin ver lütfen," dedim.

Dizüstü bilgisayarımı Cameron'ın odasına götürüp ya zıcısına bağladım. Aradığım fotoğrafı bulmam fazla zama nımı almamıştı. Görüntüyü açıp YAZDIR tuşuna basınca Mandy'nin fotoğrafı yazıcıdan renkli olarak çıktı.

Fotoğrafı alıp masaya götürdüm ve Hélène, Nicole ve Tricia'nın fotoğraflarının yanına koydum.

"Bu benim kız kardeşim Amanda Lynn Owens," dedim. "Yirmi bir yaşındaydı ve ben onu çok seviyordum."

Eve'nin gözleri fotoğraflar üzerinde gezindi. Casey Hoffman'ın fotoğraf!anndan bi

tanmesini alıp Mandy'ninkinin yanına koydu. Beş kadın da ölüm sıralarına göre karşımızdaydı.

Benzer bir manzarayı Ted Bundy'yi anlatan bir kitapta da görmüştüm. Kurbanlarını bu şekilde sıralamıştı. Hepsi esmerdi. Bizim karşımızda duran fotoğraftaki kadınlarsa sarışın ve mavi gözlüydü. Güvenlik kamerasının yakaladığı, bulanık yüzlü, kimliği belirsiz adamın fotoğrafını aldım. "Sibyl Kulesi'nin olduğu parka gidebilir miyiz?" diye sordum.

Eve, sorgular gibi kaşlarını çattı. "Sibyl Mabedi," dedi düzelterek. "Ama neden? Elimiz ne geçecek? Üzerinden iki yıl geçti."

"Ben bir yazarım," dedim. "Kelimelere dökülebilmek için görüntülere, hikâye oluşturabilmek için de kelimelere ihtiyacım var. Benim aklım böyle çalışır. Olay yerlerini *gör mem gerek*."

Eve, Mandy'ninkiyle birlikte bütün resimleri topladı ve dosyaya koydu. Kalkarken ceketine uzandı.

"Tapınağı görmek istiyorsan hemen gitmeliyiz," dedi. "Juliette benim için akşam yemeği yapıyor."

Ceketimi kapıp, kapıya doğru giden Eve'nin peşine düştüm.

Birden durdu ve bana döndü. "Belki sen de akşam yemeğinde bize katılmak istersin?"

Bir an tereddüt etsem de sonrasında başımı olumlu anlamda salladım. Eve'nin programına yabancıyı dahil etme sine bir kez daha şaşırmıştım. Öte yandan belki de onun için artık bir yabancı değildim.

Paris'te çok fazla park olduğunu söyleyebilirdim. Bu

X. şehrin yaşamı için çok önemliydiler ve her biri kendine has görünüşü ve özelliğiyle eşsizdi. Eve, parkların Paris'in "akciğerleri" olduğunu, Parislilere hayat verdiğini söylemişti.

Ayrıca onları ölüme davet ettiği de aşikârdı.

Nicole Duval'ın cesedinin bulunduğu yer olan Buttes Chaumont Parkı, şehrin kuzey sınırındaki on dokuzuncu semtteydi.

Adli tıp merkezinin bulunduğu civar gibi burası da daha çok işçi sınıfının tercih ettiği bir bölgeydi. Şehir rehberlerinde gösterilen Paris'e pek benzemiyordu. Plastik askılarda parlak kaftanların asılı olduğu ve egzotik kavunlar ile kırmızı ahtapotların adeta mozaik gibi dizildiği bir marketin yanından geçtik. Ucuz CD'lerin reklamını yapan dükkânlardan bangır bangır müzik sesleri geliyordu ve havada yoğun bir baharat kokusu hâkimdi. Tabelalardan ne tür bir yer olduğunu çıkaramasam ve Eve'ye sormaya hâlâ çekinsem de bura yığılma, göçmenlerin yaşadığı yerlere benzetmiştim.

Eve, parkın kaldığı eve yakın olduğunu ve Juliette çocukken okulun tatil olduğu günlerde oraya sık sık gittiklerini söyledi. Ancak Nicole Duval'ın cesedi bulunduğundan beri parka gitmekten kaçınmıştı.

Parkın kapısından geçerken burada çok sayıda cesedin gömülü olabileceğini ve asla bulunamayacaklarını düşünüyordum.

Etrafta tek tük tepeler, dolambaçlı yollar, dalları yerlere sarkan söğüt ağaçları ve yemyeşil göletler vardı. Burası bir adamın bir kadını kuytu bir köşede tuzağa düşürebileceği, çığlıkların duyulmayacağı, cesetlerin haftalarca, hatta aylarca bulunamayacağı gizemli mekânları andırıyordu.

Hiç durmadan yokuştan çıktık. Bir dönemeci geçip de gölle çevrelenmiş kayalık tepeye ulaştıkça şaşırımdım. Çıplak ağaçların arasından, tepedeki yapının ne olduğunu seçebiliyordum.

Daha da yukarı çıkıp, bir köprüden geçtik. Sibyl Mabedi'ni artık net olarak görebiliyordum. Korint sütunlarıyla Roma zamanlarından kalma, küçük, tarihi bir harabe ye benzeyen uzun ve görkemli bir yapıydı.

Bir an duraksadım. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissetmiştim.

"Ne oldu?" diye sordu Eve. "Daire şeklinde bir yapı," dedim. Eve, kaşlarını çattı. "Yani?"

"Yel değirmeni de yuvarlaktı," dedim. "Ve Mandy'nin bulunduğu otel odası da yuvarlaktı."

Eve, artık tapınağı ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Basamakları çıkınca durdum. "Burada mı bulunmuştu?" dedim tam ortasını göstererek.

"Evet."

"Bedeni yıldız şeklinde mi yerleştirilmişti?"

"Evet." Devam etmeden önce biraz düşündü. "Matmazel Downey de aynı pozisyonunda bulunmuştu."

"Mandy de öyle," dedim usulca.

Başımı öne eğdim ve tapınağın etrafında yavaşça daire çizerek döndüm. "Burada Nicole ile ilgili hiçbir şey bula mamıştınız, değil mi?"

"Maalesef," dedi Eve. "Ne müzik vardı ne de kaset. On dan başka hiçbir şey yoktu Mart."

Sesindeki hayal kırıklığını fark etmiştim. Dönüp ona baktım. Kendini iki yıl önce ne gördüğünü hatırlamaya zorluyormuşçasına zemini dikkatle inceliyordu. Birdenbire başını kaldırıp bana baktı.

"Burada öldürülmedi," dedi. "Ama bana-"

"Biliyorum," dedi. "Tam olarak hatırlayamamıştım. Ya kınlarda bir yerde öldürülüp buraya getirildi."

"Nicole nerede öldürüldü?" "Gel sana göstereyim."

Geri dönüp, köprüden geçtik ve farklı bir yoldan aşağı indik. Hızla akan suyun sesini duyabiliyordum. Başka bir dönemeci geçip de etkileyici bir şelale görünce çok şaşırmıştım. Eve onu takip etmemi istedi. Kaygan bir kaya taba kası boyunca ilerledik ve küçük bir mağaraya girdik.

"Burada kan bulduk," dedi Eve suyun sesini bastırmak için sesini yükselterek "Nicole'ün kanıydı."

Mağaranın içi, şişeler, sigara izmaritleri, çerçöp ve kulla nılmış prezervatif doluydu. Taş duvarlar çoğu Fransızca olan yazılarla, İngilizce küfürlerle ve beş köşeli yıldızlarla kaplıydı.

Yeniden Eve'ye baktığımda yüzünün asıldığını gördüm. "Bulduğumuz her şeyi topladık," dedi zihnimi okur gibi. "Her şeyi en ince ayrıntısına kadar araştırdık Matt, bütün çöp parçalarını bile. Ama müzikle ilgili hiçbir ipucu yoktu." "Fakat o zamanlar müzikle ilgili bir şey aradığınızı bile bilmiyordunuz," dedim.

Yavaşça başını salladı. Artık kendini ya da meslektaşları savunmaya çalışıyormuş gibi görünmüyordu.

Elimle duvar yazılarını gösterdim. "Belki de buraya bir şey yazdı."

Yanıma gelip kayayı inceledi. "İki yıl önce burada tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum."

"Buradaki Fransızca ne anlama geliyor?" dedim göstererek.

"Sadece küfürler. Çocukların işi."

Yazılı olan her şeyi inceleyerek, bazı Fransızca kelime leri anlamak için kendimi zorluyordum. Sonra gözlerim kırmızı sprey boyayla yazılmış ve artık rengi solmaya başlamış olan üç kelimeye takıldı.

İSA YA AİTMİŞ GİBİ GÖRÜNEN KALBİNDEN

"Bu iki yıl önce burada mıydı?" diye sordum yazıyı göstererek.

Eve, bir süre yazıya baktıktan sonra başını salladı. "Evet, bir cümlenin parçası olduğunu ve fotoğrafını çektiğimizi hatırlıyorum," dedi. "Geri kalanında ne yazdığını hatırlamıyorum."

Bu üç kelime zihnimde dolaşıyordu. Ancak ne olduğunu çıkaramadım. Sadece İngilizce oldukları için değildi. Onlarla ilgili bir şey tuhaf şekilde tanıdık geliyordu.

Tricia Downey'nin yanında bırakılan kasetteki müzik ibadet müziği ise, belki bu da dini bir şey olabilirdi. Gözle rimi kapattım. Kafamdan suyun sesini atarak, annemin beni pazar günleri zorla kiliseye götürdüğü günlere dönmeye çalıştım. İsa ile ilgili bir sürü ilahi... Dini müzik.

Gözlerim birden fal taşı gibi açıldı.

Adı aklıma gelmiyordu ama sanki Amerika'daki evimde dinliyormuşçasına melodiyi duyabiliyordum. Hayal meyal hatırladığım tempo, genizden gelen ses, içimdeki yazarı cezp eden kelime ve imge yağmuru.

"Bu şarkıyı biliyorum," dedim. "Elvis Costello'nun şarkısı."

Ve birden şarkının adını da hatırlayınca mideme yumruk yemiş gibi oldum. Eve'ye baktım. "Şarkının adı *Crimes of Paris.*"

* *tng.* Paris'in Günahları. (Ed. N.)

Farkında değildik ama içinde sadece ikimizin olduğu bir **çember oluşturmuştuk.** Eve

ile yemek odası masasında oturmuş, tamamen masadakilere odaklanmış durumdaydık. Benim dizüstü bilgisayarım, onun dosyaları ve bütün kur banların fotoğrafları önümüzde duruyordu.

Artık elimizde müzikle ilgili iki güvenilir ipucu vardı. Ama hâlâ şarkının ne anlatmak istediğini anlayamamıştık. Mandy'nin iPod'una bırakılan Stones şarkısı, ye değirmeniindeki Tricia Downey'ye gönderme yapıyordu. Bu, diğerleri içinde bir önceki cinayeti işaret ettiği anlamına mı geliyordu? Bir Elvis Costello şarkısına ait olan, "İsa'ya aitmiş gibi görünen kalbinden," sözlerinin bize ne anlatmak istediğini anlayana ve ye değirmenine bırakılan bozuk kasetin geri kalan kısmında ne olduğunu çözene kadar ipuçlarının bize ne söylediğinden emin olamayacaktık.

İlk önce kasete el atmaya karar verdik. Eve, birimindeki uzmanların oluşturduğu müzik CD'sini bulmak için yatak odasına gitti.

Juliette, hazırladığı tatlıyı bitirmek için mutfaktaydı.

Cameron'sa küçük oturma odasının köşesinde bir sandal yeye oturmuş, elindeki Chablis şarabını yudumlarken bir derginin sayfalarına göz atıyordu.

Belki mutfaktan gelen güçlü kahve kokusundan ya da oturma odasındaki sessizlikten dolaydı. Nedenini bilmiyordum ama sonunda okumuş olduğum suç raporundan başımı kaldırdım.

Gece boyunca Cameron ile ilgilenmediğimi fark etmiştim. Eve'ye, kayadaki yazıyla ilgili bağlantıları çözmemize yardım edebileceğini söyledikten sonra, Cameron'dan bu akşam bize katılmasını istemiştim. Eve'nin, tamamen yabancı olan birini akşam yemeğine davet etmek konusunda bazı çekinceleri ol muşsa bile bunu dile getirmeyecek kadar kibar biriydi.

Cameron a gelince, olayları her zamanki soğukkanlılığıyla ele alıyordu. Akşam yemeği boyunca Eve ve ben fikir alışverişi yapmakla meşgulken Cameron, Amerikan rock yıldızlarıyla ilgili hikayeleriyle Juliette'yi eğlendiriyordu.

Şarap şişesini alıp yanına gittim.

"Bir kadeh daha ister misin?" diye sordum.

"Böyle iyiyim," dedi. Sonra mutfağa doğru baktı. "Fakat Juliette için aynı şey söyleyemeyeceğim."

Önce mutfağa, ardından ona baktım. "Neden?"

Omzunu silkerek, "Bana teyzesi için endişeleniyormuş gibi geldi," diye cevap verdi.

"Sana bir şey mi söyledi?" "Hayır, sadece böyle hissettim."

Mutfağa gittiğimde Juliette kahve makinesinin içini duruluyordu. Tezgâhın üzerinde çilekli tart ve birkaç fincan vardı. Bize, alt kattaki dükkândan aldığı Fas kahvesinden ikram edecekti.

"Yemeğin harikaydı," dedim.

Bana doğru dönerek gülümsedi. O an Eve'ye çok benzediğini fark ettim. Ancak Eve'nin

böyle gülümsediğini hiç görmemiştim. "Daha önce hiç ev yapımı mantar çorbası içmemiştim," dedim.

"Nasıl yani?"

"Benim mantar çorbalarım hep konservedir."

Yeniden gülümsedi ve tartı dört parçaya bölmeye başladı.

"Gerçek bir aşçısın."

"Biliyorum," dedi. "Bir profesyonel bile olabilirdim ama çok fazla ilgimi çekmiyor. Ben bilgisayarlarla çalışmak istiyorum." Bir an duraksayarak bana döndü. "Bay Owens..."

"Matt," dedim.

Hafif bir tebessüm yayıldı yüzüne. "Matt." Diğer odaya göz attı. "Seni tanımıyorum, ama bunu söylemem gerek tiğini düşünüyorum. Teyzemi çok seviyorum. Fakat onun için endişeleniyorum."

Juliette'nin henüz on altı yaşında olduğunu biliyordum ama birden sanki bu evin büyüğü oymuş gibi hissettim.

"Ölen bu kadınlar," dedi Juliette. "Teyzem, o-" Aceleyle konuşmaya çalışırken birden Fransızca devam etmeye başladı. Sonra başını iki yana salladı. "Bazen İngilizcem beni yüzüstü bırakıyor. Özür dilerim."

"Hayır, gayet güzel," dedim. "Devam et lütfen."

Derin bir nefes aldı. "Teyzem çok... Sürekli o kadınlarla uğraşiyor. Bu onun için bir *une idée fixe*"

"Kafayı onlarla bozmuş mu demek istiyorsun?"

Juliette başını evet anlamında salladı. "Hélène Molyneaux vakasından beri beş yıl oldu," dedi umutsuzca. "Odasını"

görmelisin. Duvarlar kadınların fotoğraflarıyla, raporlarla dolu. Hepsi orada. Bir türlü kafasını dinleyemiyor."

Bununla yaşamak Eve için oldukça zordu. Ama aniden yeğeni için iki kat daha zor olduğunu fark ettim.

"Bir süredir her şey yolundaydı," dedi Juliette sessizce. "Sanırım yapabileceği her şeyi yaptığının inandığı içindi. Fakat şimdi sen buraya geldin ve her şey başa döndü. Durumlar yine kötü."

Kötü mü? Kim için kötü? Bir an için tüm düşünebildiğim Mandy'ydi ve söylediklerinden dolayı Juliette'ye gücendiğimi hissettim. Ancak sonra kendimi onun o durgun, kahve rengi gözlerine bakarken bulunca anladım.

Une idée fixe. Eve, ölen kadınlara kafayı takmıştı. Ben de öyle. Ama bizi seven insanları için bu takıntımız sadece acı ve yalnızlık anlamına geliyordu.

"Juliette, ben buraya bir şeyleri sizin için zorlaştırmaya gelmedim," dedim. "Ben bir araştırmacı gazeteciyim, teyzen de bir dedektif. Canımızı başkalarından çok daha fazla acıtan her türlü olay bizi takıntılı hale getirebiliyor."

"Biliyorum," dedi Juliette usulca.

"Bizim gibi insanların takıntısını hafifletecek tek şey hakikate ulaşmaktır," dedim. "Ben de teyzene bunun için yardım etmek istiyorum. Sana söz veriyorum, her şeyi berbat etmeyeceğim."

Juliette sadece bana bakmakla yetindi. Gözlerinden üzgün olduğunu okuyabiliyordum. Bir an duraksadıktan sonra tep siyi aldı. "Tatlıyı masaya götürmeme yardım eder misin?"

"Tabii ki. "

Tepsiyi masaya koyduğumda Eve, CD'yi CD çalara ta kıyordu. Böylece ye değirmeninde bulunan müziği dinle yebilecektik.

"Söylediğim gibi kaset çok düşük kalitedeydi," dedi Eve. "Ama uzmanlarımız temiz kısımlarını kopyalayarak tekrar bir araya getirdiler."

Cameron, çilekli tartıyla kahvesini alıp masaya geldi ve yanımıza oturdu. Eve, ÇAI tuşuna bastı. Kulaklıklarımı ta kıp saatlerce müzik dinlemiş, konserlere gitmişim ama bu daha öne hiç duymadığım bir şeydi. Biraz operaya, biraz da ilahiye benziyordu. Şarkıya, bir kadına mı yoksa erkeğe mi ait olduğunu anlayamadığım meleksi bir ses eşlik ediyordu.

Cameron'ın yüzündeki şaşkına dönmüş ifadeyi görünce bir şeyler hatırlamış olabileceğinden şüphelendim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hiçbir ipucu bulamadım," dedi Cameron. "İbadet müziğine çok benzediğine katılıyorum ama müzikle ilgili ha tırlayamadığım belli belirsiz modern bir şey de var. Tekrar çal lütfen."

Eve, şarkıyı tekrar başlattı. Masanın etrafında oturmuş müziği dinlerken, üçümüzün de beyni durmuş gibiydi.

"Bence Fransız Devrimi ile ilgili olan filmin müziğine benziyor," dedi Juliette.

Hepimiz ona döndük. Elinde kahvesiyle, mutfak ile oturma odasını birbirinden ayırır barda oturuyordu.

"Hilary Svank'ın oynadığı film," dedi Juliette.

Cameron'a baktım. Başını iki yana salladı. Juliette de tabureden atlayıp odasına gitti.

Eve, içini çekerek, "Devrime takmış durumda," dedi. "Bu konuyu ele alan her kitabı aldım. Bütün oyunları ve film leri seyretti."

Juliette bir süre sonra dizüstü bilgisayarıyla geri geldi. Bilgisayarı barın üzerine koydu ve bir şarkı açtı. Şarkıda

ilahiler ve arka plandaki çan sesleriyle birlikte bir kadın sesi ön plana çıkıyordu. Müzik yel değirmenindeki şarkıya o kadar çok benziyordu ki ayağa fırladım.

"Bunu kim söylüyor?" diye sordum.

Juliette, birkaç sayfaya göz attı ve başını kaldırıp bana baktı. "*D cad Can Dance* olduğu yazıyor."

"Onları duymuştum," dedi Cameron. "Avusturyalı bir gotik-punk grubu. Her türlü kültürü alıp kendi tarzlarıyla harmanlıyorlar. Çok ilginç bir iş..."

"Juliette," dedim. "Gruba ait bütün şarkıların listesini bulabilir misin?"

Başını evet anlamında salladı. Birkaç yere tıkladıktan sonra, ekranda bazılarının başlıkları yabancı dilde olan uzun bir liste çıktı. Şarkıların kimisi operayı anımsatıyordu, kimisi de oldukça garipti.

"Oradan çıkacak," dedi Juliette başıyla köşedeki yazıcıyı göstererek.

Yazıcının yanına gidip, sayfaların yazdırılmasını bekle dim. Sonra çıktılarını alıp okuyarak odayı dolaşmaya başla dım. Aniden odanın tam ortasında durdum.

"Ne oldu?" diye sordu Eve.

"'Sibyl Mabedi' adında bir şarkıları var."

Eve, Juliette'ye baktı. Juliette hiç konuşmadan bazı tuşlara bastı. Parçayı bulmaya çalıştığını anlamıştım.

Bir dakikadan daha az bir sürede, Dead Can Dance'in *Sibyl Mabedi* adlı şarkısını dinliyorduk. Juliette şarkının tamamını üç buçuk dakika boyunca çaldı ama kasetteki müziğin aynısını dinlediğimizi anlamamız çok sürmemişti.

"Gel, otur Matt," dedi Eve.

Sandalyeye yığıldım. Muhtemelen şarkının sözleri de vardı ama onlara ihtiyacımız olduğunu sanmıyordum. Yel değirmeninde, Tricia Downey'nin yanında bulunan kaset Nicole Duval'in bulunduğu *Sibyl Mabedi*'ni işaret ediyordu. Mandy'nin iPod'una bırakılan şarkı ise bir önceki cina yeti gösteriyordu.

Eve ve Cameron'a baktım. "Şarkılar bir önceki kurbanını nereye bıraktığına dair ipuçlarıydı."

"Öyleyse Elvis Costello şarkısı neyi işaret ediyor?" diye sordu Cameron. "Nicole'den önce bir kurban var mıydı?"

"Sadece bir kadın daha var," dedi Eve. "Hélène Molyneux. Ama onun cesedin bulamadık."

"Ayrıca kaybolalı beş yıl olmuş," dedim. "Diğer cinayetlerin arasındaysa birer yıl var."

"Eğer bu teori doğruysa," dedi Eve. "İki kurbanımız daha var." Sesi, kulağa biraz heyecanlıymış gibi geliyordu.

Juliette'yle göz göze geldik. Hâlâ barda oturuyor ve bizi izliyordu. Dizüstü bilgisayarını kapatıp mutfağa gitti.

"Bu şarkı bize nereden bakmaya başlamamız gerektiğini söylüyor," dedi Cameron. Elvis Costello şarkısının çıktısını elinde tutuyordu.

Çıktıyı alıp masanın üzerine koydum. Bütün sözlerini dikkatlice okuduk.

"Adının 'Crimes of Paris' olması hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Cameron.

"Bu kadar basit olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Peki ya 'Parisli olmayan bir kız' yazan satırda ne anlatmak istiyor?" diye sordu Eve.

"Belki de başka bir Amerika lı turisti kastediyor."

"Bakın burada da 'Eiffel Kulesi biblosu' yazıyor," dedi Cameron.

"Oraya cesedi saklaması çok zor diyebilirim," dedi Eve. "Ayrıca orası daire şeklinde değil," dedim.

"Daire şekli mi?" diye sordu Cameron. "Sonra anlatırım."

Gözlerim satırların üzerinde geziyordu. Sonunda, başka bir şarkı adı olabileceğini düşündüğüm bir satırda durdum. "Cameron," dedim. "'Hammersmith Blues' adında bir şarkı biliyor musun?"

Cameron'm donup kaldığını görünce bu ismin bir ipucu olabileceğini anladım. "O bir şarkı değil," dedi. "Bir yer adı. Burası *Hammersmith Palais de Danse* adında bir dans kulübü. Söylediğine benzer bir şarkı adı da var, *White Man in Hamn,ersmith Palais.*'The Clash söylüyor."

Bunu nasıl gözden kaçırmıştım? Kendi koleksiyonumda The Clash'in bir sürü albümü vardı. "Bu Hammersmith de nilen yer nerede?"

"Londra'da," dedi Cameron. "Mekân yıllar önce kapan dı. Hâlâ yerinde duru durmadığını bilmiyorum."

Londra.

Eve'ye baktım. Sadece şarkıdan bulduğumuz birkaç sa tırın yeterli olmayacağını ikimiz de biliyorduk.

"İnterpol'de bir arkadaşım var," dedi telefonuna uzanır ken. "Bakalım o bir şeyler biliyor mu?"

Çoktan bilgisayarımı kendime doğru çekip Nexis arama motorunu açmıştım. "Hammersmith Londra" ve "cinayet" kelimelerini yazıp arattım. Ekranda *Times* gazetesinin üç yıl öncesine ait bir makalesi açıldı.

Al'ison Stephens adında yirmi beş yaşındaki bir kadın

* *tng.* Hammersmith Palais'deki Beyaz Adam. 1976'da kurulan ve 1986 yılında dağılan İngiliz Punk Rock grubu The Clash'e ait bir şarkıdır. (Ed. N.)

Hammersmith Palais de Danse'ta ölü bulunmuştu. Bütün detayları inceledim. Çıplak bulunması ve göğsüne sapla nan bir ölümcül alet darbesiyle ölmesi başta olmak üzere bazı yönlerden bizim vakalarımıza benziyordu. Tecavüzden bahsedilmemişti ama genç bir kadın çıplak bulunmuşsa, ge nellikle cinsel saldırıya uğramış olduğunu tecrübelerimden biliyordum.

Ama sonra makalenin devamında yazarları gördüm; Dyları Rumsley isminde bir adam cinayet zanlısı olarak tu tuklanmıştı. Stephens'in eski erkek arkadaşıydı.

Eve, telefon görüşmesini bitirdi ve omuzlarımın üzerinden eğilerek haberi okudu. "Mahkûm edilmiş mi?"

Arama motoruna birkaç kelime daha girince karşıma başka bir makale çıktı. Başımı kaldırıp Eve'ye baktım.

Eve, derin bir nefes alıp oturdu. Bir süre yalnızca birbir inize bakmakla yetindik.

Dylan Rumsley 'nin tutuklanması Eve'nin canını sıkmış tı. Bu olayın peşine düşerse İngiliz polisinin soruşturmasına ve yargı sürecine burnunu sokması gerecekti.

Bense aramakta olduğumuz kimliği belirsiz adamı düşünüyordum. Amerika'da bir, Fransa'da dört, hatta eğer Paula öldüyse tam beş cinayet. Şimdi de belki İngiltere'de. Avlanma alanı ne kadar genişti?

"Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" diye sordum.

Eve, Helene'in fotoğrafına bakıyordu. "Evet," dedi. "Ama önce bir yere uğramamız zorundayız."

Uğrayacağımız yer, Paris'in yetmiş dokuz kilometre kuzeyindeki Beauvais şehriydi. Oraya Helene'in ailesini ziyaret etmek için gidiyorduk.

Konuşmasak da bu ziyaretin Eve için çok önemli olduğunu biliyordum. Bu yüzden Londra'ya, Hammersmith'e gitmek için sabırsızlanıyor olsam da buna saygı göstermek zorundaydım.

Tren istasyonundan bindiğimiz taksiyle ilerlerken, Beauvais'in, ağaçlarla kaplı tepelerin eteklerindeki bir nehrin dibine kurulmuş, eski ve güzel bir şehir olduğunu görebiliyordum. Eve buranın, hayranı olduğu Jeanne Hachette'nin doğum yeri olduğunu söylemişti.

Anlattığına göre bin dört yüzlü yıllarda Beauvais, istilacılar tarafından saldırıya uğramıştı. İçlerinden biri zafer bayrağını dikmeye çalışırken köylü kızı Jeanne, eline bir balta alıp adamın kafasını kopartmış ve onu hendeğe fırlatmıştı. Jeanne bayrağı parçalayınca köydeki adamlar da bundan cesaret alarak istilacıları bozguna uğratmışlardı.

Jeanne ve baltasının meydandaki heykelini geçince. Eve

bana Jeanne'nin kahramanlığının her yıl ekim ayının on dördünde kutlandığını söyledi. "O gün, bütün erkeklerin kadınlara saygı duyması gereken bir gün."

"Bana burada patronun kim olduğunu mu hatırlatmaya çalışıyorsun?" diye sordum gülümseyerek.

"Çok istiyorsan üzerine alınabilirsin."

Taksi dar bir caddeye gelince durdu. Önümüzdeki kamyonun yükünü boşaltmasını bekliyordu. Uzun sürünce şoför, arabanın camını indirerek kamyon şoförünü azarladı ama kamyon şoförü orta parmağını gösterip, sakince kutuları indirmeye devam etti.

Eve, bu zamanı telefonuna gelen sesli mesajları dinleyerek değerlendiriyordu. Aniden yüzünde garip bir ifade belirdi ardından telefonu kapattı.

"Bir problem mi var?"

İçini çekti. "Amirim döndüğümde benimle görüşmek istiyor," dedi.

Eve, Hammersmith vakasıyla ilgili amirine bilgi verdikten sonra amiri, olayı araştırmasına izin vermişti. Fakat buradaki işini ihmal etmemesi konusunda onu uyarılmıştı ve Londra'ya gitmesini istememişti. Eve ise birkaç günlük tatilden faydalanıp

başına buyruk bir şekilde seyahate çık mıştı.

Daha fazla bir şey söylemedi ama çok sıkı bir kontrol altında olduğu hissine kapılmışım. Kendimi bir kez daha şiddet suçları biriminde çalışan bir kadın olmanın, onun için ne demek olduğunu merak ederken buldum.

Kamyon şoförü bizi umursamadan işini yapmaya devam ettiğinden, bizim şoför gazete okumaya başlamıştı.

"Neden polis olmayı seçtin?" diye sordum.

Eve, bana bakarak mesajlarını kontrol etmeye devam etti. "Bu oldukça kişisel bir soru."

"Evet, biliyorum," dedim. "Eski kız arkadaşım da po listi."

Eve'nin gözleri benimkilere kilitlendi. "Gerçekten mi?" Başımı evet anlamında salladım "Güçlü bir kadındı." Eve, bir süre sessiz kaldı. "Sana işinden bahseder miydi?" "Bazen, dedim. "Polisler, sivilleri aralarına alma konu sunda garip davranıyorlar." "Farkındayım," dedi usulca.

Kamyon şoförü işini neredeyse bitirmişti. Bizim şoförse garantiye almak için kornaya bastı. Sonra da gazetesini okumaya devam etti.

"Juliette, bazen içime kapanıp kendi içimde kaybolduğu mu söylüyor," dedi Eve. "Bu onu incitiyor, yani mesleğim." Bir an için dün gece mutfakta Juliette'yle aramızda ge çen konuşmadan bahsetmeyi düşünsem de vazgeçtim. "So rumu cevaplamadın," dedim bunun yerine.

"Neden bir polis oldum?" Eve, duraksadı. "Sanırım ken dimi kanıtlamak için."

"Kendine mi?"

Başını evet anlamında sallayarak, "Ve babama," dedi. "Provence'in küçük bir köyünde yaşıyormuş ve çok fakirmiş. Bu yüzden henüz on sekizindeyken Cezayir'e gitmiş. C zamanlar Cezayir bir Fransız sömürgesiydi. Oraya yer leşmiş ve üzüm bağlarında çalışmaya başlamış."

"Annenle de orada mı tanışmış?" diye sordum.

Yeniden başını salladı. "Annem Cezayirliydi," dedi. "Bağımsızlık savaşından sonra buraya dönüp, zor günler geçirmişler."

"Annen Arap olduğu için mi?"

Duraksadı. "Evet, bir de babam *unpiednoir* olduğu için." Boş boş baktığımı görünce devam etti: "'Kara ayak' an lamına geliyor. Savaştan sonra dönenler için kullanılan aşağılayıcı bir terim."

Eve'nin çocukluğunun nasıl geçtiğini, çift ırklı bir çocuk olmanın Fransa'da da Amerika'daki kadar zor olup olma dığını merak etmişim. Babamı ve yaptığım herhangi bir şeyle onu etkilemek zorunda olmadığımı sürekli kendime hatırlatışımı düşündüm. Öte yandan Pulitzer Ödülü alır al maz aradığım ilk kişi babam olmuştu.

"Peki ya baban," dedim. "Sen polis olunca ne hissetti?"

"*Flic* olduğum için gurur duydu."

"*Flic*

"Polis," dedi gülümseyerek. "Kız kardeşim Maurine de benimle gurur duyardı."

"Bu durumda yeğenin de," dedim.

Eve bana baktı ama henüz bir şey söylemeden, yolunu zu kapatan kamyon hareket etti. Bindiğimiz taksi de yalpa layarak dar yoldan aşağı inmeye başladı.

Eve, bana yolda Hélène'in aile yapısı, çevresi ve eğiti miyle ilgili detayları anlattı. Beş yıl önce kaybolduğunda yirmi yaşındaydı. Muhafazakâr ailesi biricik kızlarının baş kentte yaşamak için evden ayrılmasını istemediklerinden, üniversiteye Sorbonne'da devam ediyordu. Hélène onların gönlünü almak için her hafta sonu trene atlayıp Beauvais'e giderdi. Eve, sürekli onun ne kadar sorumluluk sahibi bir evlat olduğunu vurguluyordu.

Eve, Hélène'in vakasına nasıl dahil olduğundan da bah setti. Genç kadın bir hafta sonu eve gelmeyince ve bir süre dir derslere de katılmayınca ailesi polise başvurmuştu. Her zamanki gibi kayıp formu doldurulup, yakın arkadaşları ve eşi dostuyla görüşülerek sıradan bir araştırma yapılmıştı. Hiç erkek arkadaşı yoktu, hiçbir etkinlikte boy gösterme mişti. Bu sevimli, uysal kızın aniden ortadan kaybolmasını açıklayacak hiçbir şey yoktu. Fakat Helene'in kederli ba bası vazgeçmedi. Paris polisinin peşini bırakmadı ve en sc nunda adamın "icabına bakması" için Eve görevlendirildi.

"En kıdemsiz memur bendim," dedi. "Ve birimdeki tek kadın polistim."

Ne demek istediğini anlamışım. Çaylak olduğu dönem lerde Nora'ya da kendi tabiriyle böyle 'eften püften' gö revler verilmişti. Ne de olsa kadın olmanız sizi doğuştan merhametli ya da onun gibi bir şey yapardı.

"Bay Molyneaux iyi bir adamdır," dedi Eve. Ardından bir süre sessiz kaldı. "Belki d olaya çok fazla duygusal bakıyorum ama gerçek bu." Bakışlarını bana çevirdi. "Yü zündeki bu ifade hayır anlamına mı geliyor?"

"Evet anlamına geliyor," dedim.

Taksi küçük bir bahçe içindeki güzel, gri bir binanın ya nına yanaştı. Tel örgülerin arkasında büyük pencereleri ve oymalı, tahta kapıyı görebiliyordum. Yakınlardaki bir kili seden çan sesleri geliyordu.

Hizmetçi kadın bizi, sanki ağırlığımızı kaldıramayıp da kırılacakmış gibi duran sandalye ve kanepelerle döşenmiş oturma odasına götürdü. Sonunda köşedeki küçük sandal yeye oturarak şansımı denedim. Eve de bahçeye bakan büyük pencerelerin yanında duruyordu. Parke döşemedi gelen gıcırtilar bakışlarımı kapıya doğru

çevirmeme neden oldu.

Gerard Molyneaux soluk benziyle yaşlı rahipleri andı ran, uzun, zayıf ve kel bir adamdı. Karısıysa, sarışın olsa anneme benzetebileceğim ufak tefek bir kadındı.

Eve, ismimi söyleyerek beni Helene'in ailesiyle tanıştırdı. Ama ne iş yaptığımdan bahsetmedi. Bana kibarca gülümsedi ler ancak kanepeye yerleşirken gözleri Eve'nin üzerindeydi.

Fransızca konuşuyorlardı. Ancak Eve onlarla konuşma ya başlamadan önce bana söyleyeceklerinden bahsetmişti zaten. Onlara, kızlarının davasının yeniden açıldığını, ölümünün diğer kadınların cinayetleriyle de ilişkili olabileceğini, kızlarının katilini bulmaya yardımcı olabilecek yeni ipuçları üzerinde çalıştığını söyledi.

Onlara benim de farkına varmış olduğum bir gerçeği, yani Helene'i bulana kadar vazgeçmeyeceğini söyleyip söylemediğini merak ediyordum

Bayan Molyneaux sessizce ağlıyordu. Bay Molyneaux'un rengi atmıştı ama Eve'nin ağzından çıkan her ke limeyi can kulağıyla dinliyordu. Konuşmalar arasında bir kelime dikkatimi çekti: Mandy.

Sonrasında bütün gözler bana çevrildi. "Ne oldu?" diye sordum Eve'ye.

"Onlara bunu başaranın sen olduğunu söyledim." "Neyi?"

"Kızlarının davasını yeniden açan kanıtı bulmayı," dedi. "Kız kardeşinden de bahsettim." Yüzünde aniden pişmanlık dolu bir ifade belirdi. "Önce sana sormalıydım."

Daha ağzımı açıp bir şey söyleyemeden Bayan Molyneaux yerinden kalkıp yanıma geldi. Ayağa kalktım. Zar zor çene hizama kadar yükselerek, kısık sesle Fransızca bir şeyler söyledi. Ne olduğunu anlayamadığım için Eve'ye baktım.

"Acı kaybın için üzgün olduğunu söylüyor," dedi Eve.

Bayan Molyneaux önce biraz tereddüt etti ama sonra bana sarıldı. Geri çekildiğinde gözleri yaşlarla dolmuştu. "Teşekkür ederim," dedi.

Başımı salladım. Kocasını yanıma gelip de kolunu karı sının omzuna atınca rahatlamıştım.

"Yaşadığı şeyler karım için çok zor," dedi adam İngilizce. "Hélène kaybolduğundan beri çok değişti."

Morgda, Mandy'nin cesedi başında gözyaşı döken ve çalışma odasında tek başına saatlerce oturan babamı düşündüm. Bay Molyneaux'un da kederini kendi içinde yaşadığının farkındaydım.

"Anlıyorum," dedim.

Bayan Molyneaux başını kaldırıp baktı. "*Souhaitez-vous la voir*, Bay Owens?"

Kocasını oldukça üzgün görünüyordu. Karısına iyice yaklaşıp usulca bir şeyler söyledi. Ancak Bayan Molyneaux ısrarcı bir ses tonuyla cevap veriyordu. Bay Molyneaux en sonunda bana baktı.

"Karım size kızımızın bir fotoğrafını göstermek istiyor," dedi.

Hélène'in fotoğrafını Eve'nin dosyalarında zaten gör müştüm. Ama Bayar Molyneaux'un bana kızını kendi göz lerinden göstermek istediğini biliyordum.

"Tamam, görmek isterim," dedim Eve'ye bakarak. Bayan Molyneaux'un bize çantasından çerçevesi bir fo toğraf ya da ona benzer bir şey çıkarıp göstereceğini düşün düm ama eliyle onu takip etmemizi istedi. Dördümüz de sarmal merdivenden çıkıp bir odaya girdik.

Hélène'in odası olduğu belliydi. Sanırım son beş yıldır hiç dokunulmamıştı. Odanın duvarları taşandı ve güzel, kemerli bir tavanıyla bahçeye açılan eski, vitraylı bir pen ceresi vardı. Biraz ağır kokuyordu ama kötü bir koku de ğildi. Eski bir katedrale girdiğinizde alabileceğiniz türden bir kokuydu. Bunun dışında kız kardeşim de dahil her genç kızın sevebileceği türden bir odaydı.

Odanın içinde parlak mavi-yeşil renklerinde çiçekli bir yorgan, üzerinde çerçevesi fotoğraflar olan bir çalışma ma sası, kitaplık, parfüm şişeleri ve dekoratif süslerle donatılmış antika bir tuvalet masası, yatağın üst kısmındaysa Fransa Bi siklet Turu'nda, bisikletli birinin büyük bir posterini asılıydı.

Bayan Molyneaux kolumdan tutup beni karşıdaki çerçe veli vesikalık resme doğru çevirdi.

Helene'in duvardaki fotoğrafı ona adil davranmamıştı. Belki de fotoğrafçıdan kaynaklanıyordu. Helene Molyneaux, narin yapısı, buğday rengi saçları ve Miami Beach'in en derin sularını düşündüren gözleriyle olağanüstü bir gü zelliğe sahipti. Fotoğrafçı, kafasını hafifçe eğerek omzunun üzerinden arkaya doğru çevirdiği bir poz verdirmişti. Ob jektife değil, yan tarafa bakıyordu. Uzun saçları, bazı Röne sans resimlerinde görebileceğiniz türden gevşek bir şekilde örülmüştü.

Birdenbire içimde derin bir üzüntü hissettim.

Eve kapıda durmuş beni izliyordu. Duygularıma yenil mek istemediğimder odaklanacak başka bir şey aradım. Kitaplığın üst rafında bir CD çalar, onun altında da CD ku tuları vardı.

Bulduğum yerden üzerindeki yazıları okuyamıyordum. Helene'in CD'leri arasında müzikle ilgili bir ipucu aramaktan kendimi alamadım.

Eve, Bay ve Bayan Molyneaux ile konuşuyordu. Bir süre sonra Bay Molyneaux, karısı dışarı çıkardı. Eve de yanıma, CD rafının bulunduğu yere geldi.

"Onlara ne söyledin?" diye sordum.

"Seni CD'lere bakarken görünce Bay Molyneaux'tan odayı incelemek için biraz zaman istedim," dedi. "Herhangi bir şey görüyor musun?"

Başımı iki yana sallayarak, "Sanırım hayır," diye yanıt verdim. "Kim olduğunu çıkaramadığım birkaç Fransız grup var ama çoğu klasik eserler. Ayrıca düşündüğün gibi ilk kurban Hélène'se, katil bir ipucu bırakmamıştır."

CD'lere bakmaktan vazgeçip tuvalet masasına gittim. Kızlara özgü şeyleri karıştırmak

kendimi kötü hissettiri yordu. Mandy'nin gizlice sigara içtiğinden şüphelendiğim zaman odasına girdiğimde, beni yakaladığı anı hatırladım. Birkaç gün boyunca kızgınlığı geçmememiş ama sonra affetmişti. Her zaman yaptığı gibi...

Hélène'in esmer bir kızla çekildiği çerçevelenmiş bir fotoğrafı vardı. Kafa kafaya vermiş gülüyorlardı. Fotoğrafı elime alırken, "Bu kim?" diye sordum Eve'ye.

Eve resme göz atarak, "Sophie Doussard," dedi. "Hélène'in çocukluk arkadaşıymış Hélène, Sorbonne'a gittikten sonra yavaş yavaş kopmuşlar."

"Onunla görüştün mü?"

Eve, başını evet anlamında sallayarak, "Pek çok kez konuştum," dedi. "Hélène'in.. İngilizcede nasıl diyorsun nuz? Doğru yoldan sapmayacak türden biri olduğunu düşünüyör."

"Fotoğrafların arasında bir erkek arkadaş göremedim." "Özel hiç kimse yokmuş," dedi Eve. "Beauvais'li ço cuklarla çıktığı olmuş ama hiçbiri onun için özel değilmiş. Hepsini kontrol ettim."

"Bu durumda Hélène burada kendi halinde, gözlerden uzak bir hayat yaşıyordu değil mi?"

Eve yeniden başını salladı. "Ama Sophie, Hélène'in ev den ilk defa ayrılacağı için çok heyecanlı olduğunu söyledi." Yeniden Mandy'yi düşündüm. Beauvais de bir bakımdan Raleigh'e benziyordu. Kız kardeşim cesur olmadığını söyle mişti. Hélène'in de öyle olup olmadığını merak ettim.

Tuvalet masasının üzerinde gösterişli bir gümüş kutu bu lunmaktaydı. Mandy'nin de buna benzer, içine takılarını ve özel eşyalarını koyduğu bir kutusu vardı. Kapağını açtım. İçinde birbirine girmiş takılar ve arkadaşlarıyla çekilmiş bir kaç tane daha fotoğrafı vardı. İlgi çeken bir şey bulamamış tım. Tam kapatmak üzereydim ki gözlerim bir şeye takıldı. Elime aldım.

Bir kolyeydi. Ucunda küçük ve yuvarlak bir madalyon olan altın bir zincir.

"Eve," diyerek kolyeyi ona uzattım. "Casey Hoffman'ın üzerinde bulunan kolye sende mi?"

Başını iki yana salladı. "Kanıt olarak saklanan eşyaların arasında duruyor," dedi. "Ama aşağıda evrak çantamda bir fotoğrafı var. Ancak bu..."

"Evet, biliyorum, bunun üzeri boş," dedim. "Diğer kol yede yazan yazılar bunda yok. Ama lanet olsun ki ona çok benziyor." Kolyeyi yeniden Eve'den alıp dikkatle incele dim Diğerinden daha küçüktü ve gerçek altından değil, pirinçten yapılmıştı. Ancak diğeri gibi bunun da tuhaf bir tasarımı vardı; boşluğun içinden geçen zincirle bağlanmış iki yuvarlak parça.

Parçaları ayırmaya çalıştım. Kolayca açılıverdiklerinde çok şaşırmıştım. İç kısımları metaldendi, düz bir çizgiyle ortadan bölünmüş iki yarım daire şeklini andırıyorlardı.

"Bu nasıl bir şey böyle?"

Eve, parçalardan birini alarak başını iki yana salladı. Bir ses duyup, başımı kaldırıncaya kapıda duran Bay

Molyneaux'u gördüm. "Karım kahve almak isteyip isteme diğınızı soruyor."

Eve, ona Fransızca bir şey söyleyerek yanma gitti ve kolye parçasını ona verdi. Adam parçayı elinde çevirdikten sonra yanıma geldi.

"Eve, bunun önemli olabileceğini düşündüğünüzü söy ledi."

"Evet," dedim. "Kızınızın bunu nereden aldığını biliyor musunuz?"

"Bir hafta sonu eve geldiğinde boynunda bu kolye var dı," dedi. "Bir arkadaşının hediyesi olduğunu söyledi. Sanırım uğraştığı müzikle ilgiliymiş."

"Hélène, Sorbonne'da keman dersleri alıyordu," dedi Eve.

Bay Molyneaux bir şey hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Sonra arkasına dönüp, dolabır yanına gitti. Dolaptan bir keman kutusu çıkardı, yatağın üzerine koydu ve kutuyu açtı. "Kemanın telleri ile ilgili bir şey olduğunu söylediğini hatırlıyorum," dedi.

"Gitar kaposu gibi mi?" "O nedir?" diye sordu Eve.

"Gitar perdelerinin üzerine konulan bir tür kelepçe," dedim. "Şarkıyı daha yüksek bir perdeden çalabilmenizi sağ lar." Yeniden Bay Molyneaux'a döndüm.

"Kaponun ne olduğunu bilmiyomm," diyerek kolye par çasını geri verdi. "Üzgünüm ama bu konuda daha fazla yar dımcı olamayacağım."

"Zaten çok büyük bir yardımınız dokundu, Bay Molyneaux," dedim.

Kolyenin iki parçasını yeniden birleştirdim. Hélène'e bunu kim vermişse, müzikle olan bağlantısını biliyordu. Belki de bunu Hélène'e veren kişiydi onun hayatını alan.

Kolyeyi elimde çevirdim. Her ne kadar bazı farklılıklar olsa da Casey Hoffman'ın üzerinde bulunan kolyeye ne kadar benzediğini bir kez daha görmüştüm. Biri pirinçten yapılmış ve boş, diğeri altından ve üzerinde yazılar olan kolyeler. Bir tanesi Hélène'e hediye olarak verilmişti. Peki ya diğeri? Bırakılan şarkı sözleri gibi bu da bir işaret miydi? Peki, ama diğerkadınların yanma neden kolye bırakılma mıştı?

Belki de onları henüz bulamamıştık. Ya da bu iki kolye hiçbir şey ifade etmiyordu.

Hâlâ kapıda duran Bay Molyneaux'a baktım.

"Bu bizde kalabilir mi?" diye sordum elimdeki kolyeyi göstererek.

"Evet," dedi. "Ama işiniz bittiğinde geri almak isteriz." Bay Molyneaux bir süre oday baştan sona süzdü. Sonra karısına yardım etmesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıp gitti.

Gidişini izlerken aklıma yeniden babam gelmişti. O an bir şeyi fark ettim ve hissettiğim acı kalbime adeta bir taş gibi çöktü. Babam en azından Mandy'nin cesedini görmüş, biricik kızını sonsuzluğa uğurlayabilmişti. Hélène'in ailesi ise henüz bir hayaletin yasını tutuyordu.

Londra'ya gitmeye karar verdiğimiz an, Manş Denizi'nin altında bulunan ve İngiltere'ye Fransa'ya bağlayan Manş Tüneli'nden geçeceğimizi biliyordum. Umarım ya rım saatlik

bu tren seyahatinde hayatta kalabilirdim. Büyük bir gümüş silah namlusuna benzeyen tünelin içinde yaptığı mız yolculuğun daha ilk on dakikasında terden sıırılsıklam olmuşum.

"İyi misin?" diye sordu Eve. Başım la onu onayladım. "Hasta mısın?"

Başımı iki yana sallayarak sadece tek kelime edebildim. "Klostrofobi."

Eve, koluma dokundu. "Neredeyse geldik sayılır."

Bizi, Londra'da nelerin beklediğini düşünmeye çalışarak gözlerimi kapattım.

Beauvais'ten ayrılırken Eve'nin İnterpol'deki bağlantı sı tekrar aramış, Nexis arama motorunda Allison Stephens hakkında bulduğum bilgiyi doğrulamıştı. Ayrıca Metropolitan Polis Teşkilatı'ndan biriyle görüşmesi için randevu da

ayarlamıştı. Eve, Londra'daki cinayet soruşturmalarının bu teşkilat tarafından idare edildiğini açıkladı. İhtiyaç halinde özel güçlerden de yardım alıyorlardı. Görünen o ki , Allison Stephens cinayetinde hiçbir yardıma ihtiyaç duyulmamıştı. Eski erkek arkadaşı Dylan Rumsley, tutuklanarak cezaevi ne gönderilmiş ve dava kapanmıştı.

Eve, İngiliz polisine Paris'teki çözülmemiş bir intihar la ilgili ipucu araştırdığını söylemişti. Soruşturmayı yürüten Dedektif Gregory Harrison, hapse gönderdiği adamı Fransa'da da bir kadını öldürmüş olabileceği ihtimali hakkında konuşmak için oldukça hevesliydi.

Bana gelince, o kadar yolu gerçek bir suç yazarı rolü oy namak için gidiyordum. Eve, bu durumdan rahatsızdı ama Stephens davasına kendimi kabul ettirebilmemin tek yolu nun bu olduğunu da biliyordu.

Birdenbire trenin pencerelerinden dolan ışıkla, İngil tere'nin kırsal kesimlerinde yağmurlu bir güne kavuştuk. Derin bir nefes alıp oturduğum koltuğun sıkıca tuttuğum kolçağını serbest bıraktım.

"Bu Harrison denilen adam la nerede buluşuyoruz?" "Kulüpte," dedi Eve. "Aslında göre yerinde görüşmek istemişti ama ona olay yerini görmek istediğimi söyledim." "Oranın kapandığını düşünüyordum."

"Sahibinden anahtarları almış," diye karşılık verdi Eve. "Hazır yeri gelmişken, Dedektif Harrison'la konuştuğumda bu davayı yürüttüğü için gurur duyduğunu fark ettim. Bu yüzden işine saygı duymamız gerekiyor, anlaştık mı?"

Önyargılı olmanın doğru olmadığını biliyor olsam da Harrison'ın zaten yanlış adamı tutukladığına inanıyor dum. Öte'yandan Dedektif Harrison'a elimi uzattığım anda, bu hisleri bir kenara atmak zorunda olduğumun da talkındaydım.

Yağmur ve sis Londra'yı adeta karanlığa gömmüştü. Bindiğimiz taksi, kalabalık caddelerin arasındaki ağır akan trafikte ilerlerken, kimi zaman caddenin yanlış tarafında ol duğumuzu düşünmüştüm.

Taksiden inip yağmurlu ve buz gibi havaya çıktık. Eve, şemsiyesini açıp siyah, cam kapıları olan çirkin, gösterişsiz ve beyaz bir binanın önündeki kaldırımda durdu.

Bir zamanlar konserlerin reklamını yapmak için kul lanılmış boş poster çerçeveleri, yapının ön yüzüne sıkıca tutturulmuştu. Kapının üzerindeki dağılmış beton ve paslı demir çubuk, reklam panosunun tamamen sökülüp alınmış olduğu izlenimini veriyordu.

Önümüzde bir araba durdu. Arabanın içinden dama de senli polis şapkası takmış, uzun boylu, bıyıklı bir adam çık tı. Üzerinde uzun, sarı bir yağmurluk vardı. Gelen, Dedektif Gregor Harrison'dı ve kolunun altında eskimiş, deri bir ev rak çantası taşıyordu.

"Sanırım Dedektif Bellamont ve Bay Owens, değil mi?" diye sordu bize doğru yaklaşırken. "Geciktiğim için özür dilerim. Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir."

"İyiymi," dedi Eve. "Geldiğiniz için teşekkür ederiz." Harrison kapıyı açtı ve içeri girdik. İçerisi soğuk, hava sız ve rutubetliydi. Tavandan sarkan ampul, odanın tek ışık kaynağıydı.

Dün geceki araştırmalarıma göre Hammersmith Palais de Danse, 2007 yılında kapanmadan önce neredeyse doksan yıl dır Londra'nın en büyük eğlence mekânıydı. İnternette kulü bün en parlak dönemlerine ait bir sürü resim vardı. Abartılı

kutlamalar, yirmili yılların ses getiren yeni yıl partileri... Alt mışlı yıllardan itibaren birkaç yıl öncesine kadar da sahne, her gece Stones ve Sex Pistols gibi gruplar için rengârenk ışıklarla aydınlatılıyordu.

Ancak kulübün şimdiki görüntüsü bir viraneyi andırı yordu. Mekânın içindeki eşyalar, mobilyalar, barlar hatta korkuluklar bile boşaltılmıştı. Bir zamanlar dans pisti olan yer, şimdi döşemelerinin bazıları eksik olduğu için siyah deliklerin bulunduğu büyük, boş bir alandı.

Duvarlar artık renkleri solmuş olan oyun programlarıyla kaplıydı ve duvar yazılarıyla neredeyse görünmez hale getirilmişti. İşin tuhaf kısmı, bir yabancı dillerde yazılmıştı. Eve'nin fotoğraf makinesi yanındaydı. Duvarlara kargacık burgacık yazılmış her kelimeyi fotoğrafladığımızdan emin olmak istiyordum.

Harrison, Eve'yi davasıyla ilgili soru yağmuruna tut maya başlamıştı ama Eve konuşmayı yeniden Allison Stephens'a yönlendirdi.

"Dedektif," dedi Eve. "Davanızı bize özetleyebilir mi siniz?"

Harrison kendini beğenmiş bir ifadeyle tebessüm etti. "Bayan Stephens'm cesedi bir pazar sabahı kimliği belirsiz bir kişi tarafından alınan ihbarla bulundu," dedi. "Söyle diğine göre içeriye, etrafa zarar vermek için girmiş. İhbarı değerlendirdiğimizde Bayan Stephens'ı sahnede, ölü olarak bulduk."

Loş ışıkta gözlerimi kısarak Harrison'in işaret ettiği yere baktım.

"Sahneye öylece bırakılmış mıydı yoksa belirli bir şekil verilmiş iniydi?" diye sordum.

Harrison çenesini kaşıyarak, "Şimdi bir düşündüm de," dedi. "Sanki şekil verilmiş gibiydi."

"Yıldız gibi mi yerleştirilmişti?" "Yıldız mı?"

Biraz duraksadıktan sonra kollarımı ve bacaklarımı açarak vücuduma yıldız pozisyonu

vermeye çalıştım.

"Yıldız," dedi Harrison. "Sanırım böyle tanımlanabilir." Eve, bana sessiz kalmam istediğini anlatan sert bir bakış attı. "Dedektif," dedi. "Katilin ne tür bir silah kullandığını tespit edebildiniz mi?"

"Suç silahını bulamadık ama buz kıracağına benzer bir aletti."

"Tecavüz edilmiş miydi?" diye sordu Eve.

En az altmış yaşında olan Harrison'ın yüzü kızardı. "Üreme organı biraz zarar görmüştü ama kızın rızasıyla olup olmadığını anlayamadık," dedi. "Bayan Stephens'in içinde oldukça az miktarda meni vardı, bu da bizi erkek ar kadaşı Bay Dylan Rumsley'ye yönlendirdi. DNA'yla bire bir uyuşuyordu."

"Peki ya vücudunun dışında?" diye sordum. "Nasıl yani?" dedi Harrison.

Eve'nin bakışlarını görmezlikten geldim. "Cesedin ya nında meni buldunuz mu?"

Harrison'ın gözleri, Eve'ye kaydı. "Evet bulduk. Sahne nin üzerinde, çok az miktarda."

"Onu test ettiniz mi?" diye sordu Eve. "Şey, zannettik ki... "

Eve ile birbirimize baktık ama ağızımı açmadım. "Başka zedelenmeler var mıydı?" diye sordu Eve.

Harrison'ın keyfi kaçmış gibi görünüyordu. "Kollarının üst kısmında da biraz zedelenme vardı."

"Katilin Dylan Rumsley olduğuna dair başka ne gibi kanıtlar buldunuz?" diye sordu Eve.

"Rumsley ve Bayan Stephens iki yıldır bir ayrılıp bir barışıyorlarmış," dedi Harrison. "Kızın akrabaları adamdan nefret ediyormuş ama zavallı kızı bir türlü ondan vazgeçirememişler. Bayan Stephens'tan yaşça daha büyük, ayrıca şehrin kabadayılarında biri. Her zaman parası olan ama parayı nereden bulduğu belli olmayan şu yakışıklı adam lardan işte."

"Kıza kötü davrandığı oluyor muymuş?" diye sordu Eve. "Evet," dedi Harrison. "Aynı zamanda aşırı sahiplenici ve kıskanç. Öte yandan Bayan Stephens öldürüldüğünde ta ciz edilmediği rapor edildi."

"Öldürüldüğü geceyle ilgili neler söyleyebilirsiniz?" diye sordu Eve.

"İkisi birlikte buraya yakın bir yerdeki barda görülmüşler," diye cevap verdi Harrison. "Görgü tanıkları tekrar barışıp, barışmadıklarından emin değildiler. Bu tip kadınları bilirsiniz, genellikle onlara kötü davranan erkeklere geri dönerler."

Eve'nin ölen kız kardeşiyle ilgili anlattıkları gelmişti ak lıma. O da kendisine şiddet uygulayan bir adamın ellerinde ölmüştü. Eve'nin gözlerindeki kederi fark edebiliyordum ama Harrison için aynı şey geçerli değildi.

"Tanıkların söylediğine göre saat on bir sularında Bayan Stephens bardan ayrılmış ve Rumsley de peşinden dışarıya kadar gelmiş," diye devam etti Harrison. "Daha sonra da onu tekrar canlı gören kimse olmamış."

"Rumsley size bu durumu nasıl açıkladı?" diye sordum. Harrison duraksadı. Muhtemelen sesimdeki küçümse yen tonu fark etmişti.

"Rumsley'nin anlattığına göre," dedi dedektif. "Bayan Stephens ile ilişkisinin gerçekler bittiğini anlayana kadar Hammersmith metrosuna giden yolda sürekli tartışmışlar. Sonra onu merdivenlerde bırakıp gitmiş ve sarhoş olana kadar içmiş."

"Anlattıklarının herhangi birini doğrulayabildiniz mi?" diye sordu Eve.

"Güvenlik kamerası kayıtlarına göre Stephens, ne Hammersmith metro istasyonunda ne de başka bir istasyonda merdivenlerden inerken görülüyor," dedi Harrison. "Başka bir tanığımız Stephens'ı, Rumsley'nin eşkaline uyan bir adamla doğu tarafına, yani şu anda bulunduğumuz Shepherd's Bush Caddesi'ne doğru yürürken gördüğünü söyledi."

"Allison Stephens'ı bıraktıktan sonra Rumsley'nin nereye gittiğini doğrulayan biri çıktı mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi Harrison.

Eve, bana baktı. Düşüncelerini adeta okuyabiliyordum.

Her şey Rumsley'nin aleyinde görünüyordu.

Helene'in kolyesi hâlâ cebimdeydi. Cebimden çıkarıp, ışığa tutarak, "Dedektif Harrison," dedim. "Allison'ın üze rinde buna benzer bir şey buldunuz mu?"

Harrison gözlerini kısarak kolyeye baktı. "Buna benzer bir şey değildi," dedi. "Kulaklarında kafatası şeklinde gümüş küpeler, burnunda da hızma vardı."

"Peki ya evinde?" diye sordum.

Kolyeye yeniden baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Ona ait eşyalar arasında buna benzer bir şey olmadığına kesinlikle eminim."

Harrison yüzümdeki şüphe dolu ifadeyi fark etmiş olmalıydı. "Bay Owens, sizi temin ederim ki her şeyi ince ledim," dedi. "Bu kızın sahip olduğu her şeyi kaydettim. Ayrıca Allison Stephens'ın kıyafet seçiminde çok farklı bir tarzı vardı. Rahatlıkla söyleyebilirim ki bu altın kolye ona göre oldukça mütevazı kalırdı."

Kolyeyi yeniden cebime koydum. Belki de aradığımız katil her kurbanına kolye vermiyordu ama şarkı sözleri bırakıyordu. Paris'te bırakılan ipucunun sadece bir tesadüf olduğuna inanmaya hazır değildim. Allison Stephens'ın yalnızca kötü giden bir ilişki yüzünden öl dürüldüğüne de.

Yerde duran turuncu bir afiş çarptı gözüme. The Fail in April grubunun 2007 yılındaki final gösterisinin reklamını yapıyordu. Tanıtıma, "Palais'te Son Gece" isimli bir başlık atmışlardı.

Bunun bir tür ipucu olup olmadığını merak etmiştim ama burası nereye baksanız müzikle alakalı bir şeyler bulabileceğiniz türden bir çöplüktü. Bütün duvar yazılarını ve etraftaki çöpleri incelememiz günler alırdı. Ayrıca son dört yılda kim bilir burada neler değişmişti.

Üstelik kendime Allison Stephens cinayetinin henüz bizim cinayetlerden biri

olmadığını hatırlatmak zorundaydım. Eve öyle olduğunu söyleyene kadar da olmayacaktı.

Gözlerim, Harrison'ın evrak çantasına takıldı. Eve, dava dosyasını da getireceğini söylemişti. İçinde fotoğrafların da olabileceğini düşünüyordum. Ve bu davada kendine, isteklerimizi geri çevirmeyecek kadar da çok güveniyordu.

"Dedektif," dedim ona doğru yaklaşarak. "Olay yeri fotoğraflarını görebilir miyiz?"

"Tabii ki," dedi Harrison. Çantayı dizine dayayıp, içinden fotoğraflarla dolu bir dosya çıkardı ve Eve'ye uzattı.

Eve, fotoğraf yığınına ikiye bölüp yarısını alarak kalan fotoğrafları bana verdi.

İlk birkaç fotoğraf şu anda bulunduğum yerde, sahneye bakan dans pistinde çekilmişti. Sahnenin önüne doğru yürüdüm, göğüs hizama kadar yükseliyordu. Basamakları bulmak için çevresinde dolandım. Sonra sahnenin üzerine çıkıp orta sına kadar ilerledim. Etraftan sallanan elektrik kablolarının altında durup, bakışlarımı sahnenin diğer ucuna çevirdim.

Tam bir daire şeklindeydi.

Allison Stephens'in cansız bedenini gösteren fotoğrafları bulana kadar resimler karıştırdım. Etrafındaki çerçöpün arasında afişler, Hanoi Rocks grubunun yırtılmış bir posteri, sahne ışıklarının yansımaları, boş şişeler ve anlaşılamayacak kadar bulanık olan kâğıt parçaları vardı.

Daha yakından çekilmiş fotoğraflara baktım. Allison, küçük ayaklarının tırnaklarına mavi renkli oje sürmüştü. Cildi çok soluktu, dudaklarını koyu kırmızıya boyamıştı. Sağ kolunun olduğu fotoğrafta durdum. Sanırım fotoğrafçı kolunun ön kısmındaki dövme odaklanmıştı ama ben başka bir şey daha gördüm.

Sağ elinin parmaklarının altında duran, oldukça net ve düzgün görünen tek parça nota kâğıdına. O anda Mandy'nin sağ elinin yanına bırakılan iPod'u düşündüm. Ayrıca kasette Tricia Downey'nin sağ elinin yanına bırakılmıştı.

Işık yetersizdi. Bu yüzden yüksek pencerenin kenarına gidip kâğıtta yazan şarkının başlığını çözmeye çalıştım.

"Dire Wolf," yazıyordu. Söz: Robert Hunter. Müzik: Jerry Garcia.

O anda patlayan flaş, gözlerimi alınca Eve'den yana döndüm. Duvar yazılarının fotoğraflarını çekiyordu. Avazım

çıktığı kadar bağırarak ona, aradığımız ipucunu bulduğumu söylemek için can atıyordum. Fakat Dedektif Harrison'ı te laşlandırmak istemedim.

Birkaç fotoğrafı alıp ceketimin cebine atacaktım ama sonra, Nora'ya yaptıklarım geldi aklıma. Kapıyı içeriden kilitleyip Mandy'nin fotoğraflarının fotokopisini çekmiş ve iPod'u binlerce kilometre uzağa getirmiştım.

Dönüp Harrison'ın yanına gittim. "Bu fotoğrafların bazılarını alabilir miyim?"

"Kitabınız için mi?" diye sordu.

Bu adamı kandırđığım için kendimden nefret ediyor ol sam da başımı evet anlamında salladım.

Harrison gülümseyerek, "Böyle bir şey isteyeceğinizi tahmin ediyordum," dedi "Yasadışı bir şey yapmış olmayın diye imzalamanız gereken bir sözleşme getirdim."

Harrison, sözleşmeyi çantasından çıkardı. Sözleşme, fotoğrafları yalnızca 'yakında çıkacak kurgusal olmayan eserim' için kullanmama izin veriyordu. Aynı zamanda da beni, kitabın önsözünü Harrison'ın yazmasına izin vermeye zorluyordu. Sözleşmeyi imzalayıp geri uzattım.

Allison Stephens'in cesedine ve etrafındaki alana ait olan on tane yakın çekim fotoğraf seçtim. Eve ya da Harrison itiraz etmeden önce Eve'ye seslenerek onu dışarıda bekleyeceğimi söyledim ve binadan ayrıldım.

Dışarıda altında bekleyebileceğim bir tente bulmuştum. Beni oyalayacak bir şeyler bulmak umuduyla caddeyi in celemeye başladım. Şu anda buna çok ihtiyacım vardı. Sonunda gözlerim *Cock and Bottle* adındaki bir barın önünde duran menü tahtasına takıldı.

Köy kahvaltısı, sosisli patates püresi, Shepherd's Pie. Ve ücretsiz, kablosuz internet bağlantısı...

Bira sıcak, bar ise soğuktu. Mekânda elli yaşın altında bir tek ikimiz vardık.

Barmen, İngilizce mi, yoksa İrlandaca mı olduğunu çı karamadığım bir dilde konuşan, geniş omuzlu bir adamdı. Şarjım bitmek üzere olduğundan dizüstü bilgisayarım için adaptör aramaya gitmişti.

Eve ise lavabodaydı. Bu yüzden oturduğum yerde köşe de dart oynayan adamları izliyordum. Ellerim henüz tadına bakmadığım biranın üzerindeydi. Barmen geri geldiği za man, bir ahmak gibi görünmeden nasıl bir bardak buz iste yeceğimi düşünüyordum.

"Sanırım bu uyar," dedi garson siyah aleti göstererek. Bağlantı için bütün ayarlamaları yaptıktan sonra, bilgisa yarın ekranı masaüstümdeki Miami Beach fotoğrafıyla ay dınlandı.

Eve, oturduğu tabureyle beraber bana doğru yaklaştı, Önce bilgisayara sonra önündeki bar tezgâhında duran pembe şaraba baktı.

"Ben *kir* istemiştım," dedi.

"Bannen onun ne olduğunu bilmiyordu," diye fısılda dım. "Ben de ona beyaz şarap, biraz buz ve bir damla pem be renkli şeyle hazırlanan bir Fransız kokteyli olduğunu söyledim."

"Frenk üzümü," dedi Eve. "Frenk üzümü likörü denir ve rengi pembe değil, mordur."

Bir yudum aldı ve suratını ekşitti. "Tadı güle benziyor ama tam olarak ne olduğunu çözemedim."

Eve, sahtekârlık yaparak Harrison'dan aldığım olay yeri fotoğraflarını fark etti. Bar tezgâhının üzerinde duruyorlardı. Şöyle bir göz gezdirdikten sonra bana baktı. Kızgın ol duğu bakışlarından belliydi.

"Bunları çaldın mı?"

"Hayır, izin isteyerek aldım," dedim. "Ne sebeple?"

"Bay Harrison'a bir sebep göstermedim." "O ne olarak kabul etti peki?"

Yakalanmış olduğumun farkındaydım. Derin bir iç çektim. "Onların kitapta yer alacağını düşünüyorum," dedim, fotoğrafları karıştırarak. 'Dire Wolf' parçasının olduğu kâğıdı arıyordum. "Sanırım bir şey bul"

"Hayır," dedi Eve fotoğrafların üzerine elini koyarak. "İlk önce sana özel bir şey sormak istiyorum."

Şaşkın bir halde arkama yaslandım. "Sor."

"Eski kız arkadaşın," dedi Eve. "Kız kardeşinin davasıyla o mu ilgileniyor?"

Kendimi bu sorunun ardından gelecek olan başka bir azara hazırladım. Muhtemelen Mandy'nin davasıyla ilgili aşırı duygusal davrandığımı söyleyecekti.

"Onun davası değil ama yardım ediyor," dedim.

"Arkadaşınla aranı bir an önce düzeltsen iyi olur," dedi Eve.

"Nora," dedim. "Onun adı Nora."

Eve, Fransızca bir şeyler mırıldandı, güzel şeyler olma dığı kesindi. Pembe şaraptan bir yudum içip, tekrar bana dönmeden önce eliyle iterek uzaklaştırdı. "Acını ve çaresizliğini anlıyorum," dedi. "Ama bu davayla ilgili bazı tutumların hiç hoşuma gitmiyor"

Kendimi savunmak istesem de ağzımı kapalı tutmaya karar verdim.

Eve, "Fotoğrafları almak için baş dedektife yalan söyle din," diyerek devam etti. "Kolyeyi de benden saklamıştın. Ayrıca kız kardeşinin davası için polisler için çok fazla yardımı dokunabilecek bir delili yanına alarak ülkeni terk ettin."

Sıcak biradan bir yudum aldım.

Eve, başını yavaşça iki yana salladı. "Peki, kız kardeşinin davasında bir gelişme olup olmadığını kontrol ettin mi?"

"Hayır."

Gözleriyle dizüstü bilgisayarımı işaret etti. "O zaman şimdi yap lütfen."

Derin bir iç çektim. Nexis arama motoruna gerekli bilgileri girince karşıma *Miami Times*'a ait bir makale çıktı. Bir anlığına gözlerimi kapattım.

BİR BÖLGE SAKİNİ, KUZEY CAROLINA'LI TURİSTİ ÖLDÜRME SUÇU TUTUKLANDI

Birkaç cümle okuyunca, bölge sakini dedikleri adamın Dolphins formalı siyahı olduğunu anlamıştım.

"Bunu biliyor muydun?" diye sordum Eve'ye.

Başını evet anlamında salladı. "İnterpol'deki bağlantımdan haberi daha yeni aldım."

Nora'yla son konuşmamızın üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti. Ona hiçbir şey söylemeden çekip gitmiştim. Annemle babama da haber vermemiş, onları açlıklarıyla baş başa bırakmıştım.

"Yeni bir adım daha atmadan önce senden arkadaşını aramanı istiyorum," dedi Eve. "Ona ne halt ettiğini, beni ve üzerinde çalıştığım davaları anlatmanı istiyorum. Elimizdeki DNA örneklerini karşılaştırmak için benimle iletişime geçmek isteyip istemeyeceğini öğren."

"Nora'dan sana elindeki örneği göndermesini mi istiyor sun?" diye sordum. "Y a da serona göndereceksin, öyle mi?" "İkisi de olabilir," dedi. "Kız kardeşinin vakası henüz İnterpoFün veritabanına girilmedi. Bu nedenle Miami'yle bağlantı kurmakta zorlanıyorum. Oraya bir dostumuzun olması yararlı olacaktır."

"Ne kadar dostça davranacağını kestiremiyorum," dedim. "Ara da görelim."

"Miami'de saat sabahın altısı." "Bunu sorun etmeyecektir."

Cep telefonumu çıkarıp baktım. "Sinyal yok." "Orada bir telefon var."

Hiçbir bahanem kalmayınca ayağa kalkıp cüzdanımdan kredi kartımı çıkardım ve telefona doğru yürüdüm.

Nora, telefonu üçüncü kez arayışında açtı. Bir dakika boyunca onu sakinleştirmeye çalıştıktan sonra nerede olduğumu söyledim.

"Tatil yapmak için müthiş bir zaman seçmişsin," dedi. "Bu bir tatil değil, Nora."

"Mandy'nin davasındaki zanlıyı teşhis etmek için üç gün içinde buraya gelip mahkemede tanıklık etmen gerekiyor," dedi Nora. "Ne zaman geliyorsun?"

"Bilmiyorum. Bak, Nora-"

"Bunu yapıyor olduğuna inanmıyorum, Matt."

"Nora, lütfen beni bir dakika dinle," dedim. "Sana söyleyeceğim şey Mandy hakkında ve çok önemli."

Nora, sinirli bir şekilde iç çekerek sessizliğe büründü. Cesaretimi toplayıp, iPod'la "Too Much Blood" şarkısının uzun hikâyesini ve beni nasıl Paris'e getirdiğini anlattım. Sanırım beni dinlerken elini bir şey alıp duvara fırlatmıştı.

"iPod'u bana geri vermeliydin," dedi sonunda. "Bana inanacak mıydın?"

Sessizlik...

"Peki, şu anda bana inanıyor musun?"

Nora, birkaç dakika daha süren sessizlikten sonra, "Neye inanacağımı bilmiyorum Matt," dedi. "Bizim problemimiz de her zaman bu oldu zaten, değil mi?"

Şimdi de ben susuyordum. Dart oynayan adamlardan kahkahalar yükseldi.

"Barda mısın?" diye sordu Nora. "Evet."

"Sarhoş musun?"

Bana gerçekten çok sinirlenmişti. Bu yüzden söylediklerini kafama takmamaya çalışarak derin bir nefes aldım.

"Sanırım burada ve Fransa'da, Mandy'ninkiyle bağlantılı olabilecek başka cinayetler de var."

"Matt, bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum ama-" "Nora, lütfen," dedim. "Ben"

dinlemek zorundasın. Lüt fen." Elimden geldiği kadar sakın kalmaya çalışarak ona diğer şarkı sözlerinden ve ölen kadınlardan bahsettim. Bi tirdiğimde hiçbir şey söylemedi.

"Bütün bu anlattıklarımın kulağa nasıl geldiğini biliyo rum Nora,* dedim sonunda. "Ama burada, yanımda bir Fran sız dedektif var. Bu cinayetler üzerinde birlikte çalışıyoruz."

"Bir dedektif mi?"

Omzumun üzerinden geriye doğru baktım. Eve arkamdaydı ve kollarını kavuşturmuş kaşlarını kaldırmıştı.

"Dinle," dedim. "Dedektif Bellamonl seninle elindeki DNA örneği hakkında konuşma istiyor."

"DNA kanıtınız mı var?" diye sordu Nora. "Evet."

"O adamı telefona ver." Beraber çalıştığım dedektifin kadın olduğundan henüz haberi yoktu.

Telefon ahizesini Eve'nin eline tutuşturdum. Gitmek ya da kalmak arasında kararsız kalmıştım. Ancak sonun da, Eve'nin bana soracağı sorular olabilir diye düşünerek duvara yaslanıp bekledim. DNA'dan, o siyahi adamdan, Mandy'nin otopsi raporundan ve Paris'teki cinayetlerden bahsettiler.

Dinlerken ferahlama ve rahatlama karışımı bir duyguya kapıldım. Beni ferahlatan, sadece Nora'yla aramızı düzeltmek için attığım adımlar değildi. Sesini duymak da bana iyi gelmiş ve onu özlediğimi anlamıştım. Rahatlama sebebimse, Eve'yi izlerken yüzünde aynı meslekten biriyle konu şuyor olmanın heyecanını görmemdi. Artık davamda bana yardım edebilecek iki güçlü dostum vardı.

Eve bir anda sessizleşerek bakışlarını bana dikti. Sonrasındaysa gülerek arkasını döndü.

"Qui," dedi. "Gözü kara, çok doğru. Çıldırılmış, evet."

* Fı: Evet. (Ed. N.) .

Duraksadı. "O iyi.. . Üstesinden geliyor... Evet. Evet. Ta mam. Teşekkür ederim dedektif."

Telefonu bana uzattı.

"Sana hâlâ kızgınım," dedi Nora.

Ama sesindeki öfke artık kaybolmuştu. "Seni bunun için suçlayamam," dedim.

"Bundan sonra bir şeyler daha farklı olmak zorunda, bi liyorsun."

"Biliyorum."

"Attığın her adımı bana bildirmek zorundasın." "Biliyorum."

"Sana güvenebilmek istiyorum, Matt."

Bir an sessiz kaldım. "Ben de bunu yapabileceğine inanmak istiyorum."

"Tamam," dedi Nora usulca.

Birbirimize 'hoşça kal' diyerek telefonu kapattık. Bara döndüğümde Eve, sesli

mesajlarını kontrol ediyordu. Ara daki boş zamanı internette "Dire Wolf" şarkısını sözlerini arayarak değerlendirdim. Eve, telefonu kapatınca ona Alli son Stephens'in sağ elinin fotoğrafını uzattım.

"Bak," dedim nota kâğıdını işaret ederek.

"*The Grateful Dead* grubu," dedi.

Bilgisayarımı, ekranı görebilmesi için Eve'ye doğru çe virdim. "Dire Wolf" şarkısını sözlerini okumak birkaç da kıkamızı almıştı.

Şarkı şöyle başlıyordu: *Fennario 'nun ormanlarında kurtlar geziyor.*

Sözleri tekrar tekrar okudum. Şarkı, terk edilmiş bir köy de yaşayan birinden bahsediyor gibiydi. Onunla iskambil oy nayan bir kurt tarafından gizlice izlendiğini de anlatıyordu.

"Çok anlamsız," dedi Eve.

"Evet, ama bir de bu satırlara bak," dedim ekranı göstererek.

Beni öldürme, yalvarıyorum, beni öldürme.

"Şarkıda bahsedilen tek mekân, Fennario denilen yer gibi görünüyor," dedim.

"Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu Eve.

Başımı hayır anlamında salladıktan sonra Google'da aratmaya karar verdim. Karşıma çeşitli *Grateful Dead* hayran siteleri çıktı. "Dire Wolf" şarkısını satır satır ince leyer sitelerden biriye Fennario'nun tamamen hayal ürünü olduğunu iddia etmişti.

Aynı zamanda Joan Baez'in de Fennario isimli bir şakisi vardı. Bu şarkının sözleri diğ e şarkıdan farklı olsa da kay da değer bir şey varmış gibi görünmüyordu. Sözlerden biri şöyleydi: *Fennario'dan aşağı doğru ilerlerken, komutanı mız beyaz güvercine benzeyen bir kadına âşık oldu. Ona, Peggy-o derlerdi.*

Eve'ye baktım. Gözleri, yorgunluktan kıpkırmızı olmuş tu. Sabah altıda Paris'te ayrıldığımızdan beri aralıksız çal ıştığımızı fark ettim.

Sözleri okurken gözümüzden kaçan bir şey fark edebiliriz ve belki bizi biraz kendimize getirir diye Baez'in şarkısını bilgisayarıma indirdim. Hoparlörün sesi sonuna kadar açık olduğundan ÇAL tuşuna basar basmaz Baez'in sesi barı doldurdu. Sank şarkıyı megafonla söylüyormuşçasına etraftaki diğ er sesleri bastırmıştı. Sesini kısmak için öne doğru uzandım.

Ancak tam o sırada biri, "Açık kalsın," diye seslendi. Dönüp arkama bakınca dar oynayan iriyarı bir adam

gördüm. Kafasını müziğin ritmine uygun biçimde sallaya rak bize doğru yaklaştı.

"Bu şarkıyı biliyor musunuz?" diye sordum. "Elbette," dedi. "*The Bonnie and Lass o 'Fyvie.'*"

Ben şaşkınlıkla ona bakarken, aniden bir şarkı söylemeye başladı. Sesi öyle güçlü çıkıyordu ki Baez'inkini bastır mıştı. Aycıca iki kat daha hızlı ve oldukça aksanlı söylüyordu. Bu yüzden sözlerini anlamak için tamamen şarkıya odaklandım.

Lakin onların çiçeğinin açtığı yer Fyvie-o! Merdivenlerden inip aşağı gel, sevgili Peggy-o

Sana bir kolye vereceğim,

Aşağı gel, sevgili Peggy-o,

Sarı saçlarını geriye doğru tara, Son kez veda et babana.

Eve'ye bakınca, sarı saç ve kolye kelimelerini yakaladığımı anladım.

"Şarkının adını yeniden söyler misiniz?" diye sordu Eve. "'The Bonnie Lass o' Fyvie, diyerek araya girdi bar men. "Sıradan bir halk şarkısıdır."

Şarkı söyleyen adam da başıyla onu onayladı.

"Five-o bir yer adı mı?" diye sordum.

"Five-o değil," dedi adam. "Sadece Fyvie. Bazıları da takma ismi olan Fennario'yu kullanır."

Onlara teşekkür edip şarkı söyleyen adam için bir bira ısmarladım ve yeniden bilgisayarına döndüm. "The Bonnie

* *tng.* Fyvie'nin güzel kızı. (Ed. N.)

Lass o'Fyvie" kelimelerini aratırken Eve beni izliyordu. Bu şarkı Baez'inkine göre bira daha uzundu. Ölen komutan William'in ismi de burada farklıydı ama Joan Baez'ir söylediği şarkının eski bir versiyonu olduğu kesindi. Ayrıca Baez'in şakısındaki hayali köy Fennario, gerçek ismiyle bizim yeni ipucumuz olan Fyvie'ydi.

"Biri bize Fyvie'nin nerede olduğunu söyleyebilir mi acaba?" diye sordu Eve, kalabalık erkek grubuna.

"İskoçya'da."

"Evet," dedi bir diğeri. "Edinburgh'un kuzeyinde." "Dundee'nin de kuzeyinde," dedi başkası.

"Ve Aberdeen'in."

Haritada Edinburgh'un nerede olduğunu biliyordum ama kuzeyindeki iki şehre gitme fikriyle ürperdim. Aklıma toprak yollarla çevrili bir köy gelmişti. Katilimizin böyle bir yerde cinayet işlediğini hayal edemedim.

Eve'ye bakınca onun da aynı şeyleri düşündüğünü anladım. Tüm bu yaptıklarımız gerçekten inanılmazdı. Ben bile kimi zaman, doğru katil bir yana doğru ipuçlarının peşinden gittiğimizden bile emin olamıyordum. Yine de İskoçya'ya giden ilk trene binmekten başka seçeneğimiz olmadığını farkındaydım.

Trenle kuzeye, Aberdeen'e kadar gittik. Kış mevsimindeki Smoky Dağlar'ın eteklerini andıran inişli çıkışlı sarı çayırlardan geçtik. Tepeden aşağıya inerken buz gibi esen rüzgârı iliklerimizde hissedebiliyorduk. Aberdeen şehri gotik mimarisini yansıtan saat kuleleri ve otomobillerle dolup taşan caddeleriyle düşündüğümünden daha büyüktü.

Tren istasyonunda karşılaştığım kibar bir adam bizi araba kiralama şirketine yönlendirdi. Harita ve GPS sistemiyle kendimizi garantiye alarak Fyvie köyüne doğru yola koyulduk. Kısa bir süre sonra İskoçya kırlarındaki uzun otların arasındaydık. Etrafta başka araba yoktu.

Kırk beş dakika sonra Fyvie'ye vardığımızda arabayı yavaşlattım. Köy, taştan evler, harabeye dönmüş bir kilise ve bir zamanlar Raleigh'de gittiğim özel akademiye şaşırtıcı bir şekilde benzeyen küçük bir okuldan ibaretti.

Londra'dan ayrılmadan önce Nexis arama motorunda bu civardaki cinayetlerle ilgili bir araştırma yapmış ama hiç bir şey bulamamıştım. Eve'nin İnterpol'deki bağlantısıyla yaptığı görüşmeyle sadece kontrol edileceğine dair bir sonuçlanmıştı. Tek umudumuz burada yaşayan yerlilerin bize anlatacaklarıydı. Bu yüzden doğrudan Fyvie'deki bütün haberlerin kaynağı olduğunu bildiğimiz yere, yani kasa banın en kalabalık barı olan Black Bull'a yöneldik.

Şöminenin yakınındaki tahta bir masaya yerleşip bar mene, üç ya da dört yıl önce buralarda bir kadın cinayeti işlenip işlenmediğini sorduk. Bize, Caitlyn McKenzie adlı bir bayanın öldürüldüğünü ve olayı anlatması için yanımıza birini getireceğini söyledi.

Parlak kahverengi saçları olan bir adam bara gelmeden önceki saat gayet güzel geçmişti. Adam bize doğru bakıp, bir süre barmenle konuştuktan sonra masamıza geldi.

Arjantin birasının kokusuna karışan, tütün, toprak ve ter kokusunu da beraberinde getirmişti. Tüm gün tarlada çalışmış gibi bir hali vardı.

"Adım John Mulligan," dedi. "Peter beni arayıp hanım efendinin bir dedektif olduğunu ve Caitlyn McKenzie'yle ilgili bilgi almak istediğini söyledi."

Eve başıyla onu onayladı ve yalnızca ismimi vererek beni tanıttı. "Size bazı sorular sormak istiyoruz," dedi. "Bize katılır mısınız, lütfen?"

Mulligan, Eve'ye ikinci kez uzun bir bakış attı. Cinsiyeti ve koyu tenine bakarak Eve'nin, Fransız adalet sisteminde ki yerini merak etmiş olmalıydı.

Eve, Mulligan'a yer açmak için kenara kayd.

"Caitlyn McKenzie'yi neden merak ediyorsunuz?" diye sordu Mulligan.

"Muhtemel bir seri katilin izini sürüyoruz," dedi Eve.

Mulligan'ın bakırimsı kaşları yukarı kalktı. "Fransa'dan o kadar yolu bunun için mi geldiniz?"

"Fransa'dan Londra'ya, oradan da buraya," dedi. Eve. "Caitlyn'e nasıl ulaştınız?" diye sordu Mulligan. "Bu dört, beş yıl önceki bir olay ve neredeyse unutulup gitti." Eve, neder uluslararası bir katilimiz olduğunu düşündü gümüzü ve müzikle ilgili ipuçlarını nasıl yorumladığımızı en ince ayrıntısına kadar anlattı. Sözlerini bitirir bitirmez masanın üzerindeki çıktıyı ona uzattım. Üzerinde "The Bonnie Lass o'Fyvie" parçasının sözleri yazıyordu.

Mulligan sözlere bakmadı. Konuşmadan önce birasının dan küçük bir yudum aldı.

"Caitlyn McKenzie, buranın güneyindeki Westhill köyünde yaşıyordu," dedi. "Dört yıl önce bir yaz günü, Aberdeen'deki bir müzik festivaline katıldığı sırada kayboldu."

Bir müzik festivali... Sessizliğimi korumaya devam ettim. Ellerim bira bardağını kavıyordu.

"Bir müzisyen miydi?" diye sordu Eve.

Mulligan, başını evet anlamında sallayarak, "Bir keman çıydı," dedi. "Son olarak festivalin son günü görüldü. O ak şam bir parti vardı. Partiden ayrılıp bir arabaya bindiğini gören tanıklar var."

"Zorla götürülmedi mi yani?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıtladı Mulligan. "Tanıklar kendi isteğiyle arabaya bindiğini söylediler. Ama kiminle gittiğine dair hiçbir ipucu yoktu. İki gün sonra da birkaç Alman turist tarafından Slains Kalesi'nde cesedi bulundu."

Buraya gelirken, Fyvie Kalesi'nin tabelalarını görmüşüm. Görünüşe göre buraya çok fazla turist çekiyordu. Fakat Slains Kalesi'ni gösteren hiçbir tabelaya rastlamamıştım.

"Bu kale nerede?" diye sordum.

"Buranın doğusunda," dedi Mulligan. "Denizin üzerinde." "Peki bu kale Aberdeen'e ne kadar uzaklıkta?"

"Kırk kilometreden fazla."

Katilimiz, Caitlyn McKenzie'yi Aberdeen'deki festival den kaçırdıysa neden cesedin yakınlarda ıssız bir yere ata bilecekken, neredeyse elli kilometre uzağa götürerek kendini sıkıntıya sokmuştu ki?

"Peki, Slains Kalesi turizm merkezlerinden biri mi?" diye sordum.

"Yalnızca şehir araştırmacıları ve ölümü hatırlatan şeyle ri seven insanlar için," dedi Mulligan. "Buradaki tarihi kalıntıların çoğu *Historic Scotland* adında bir kuruluş tarafından korunur. Ancak bahar aylarında bile, Slains Kalesi'yle ilgili herhangi bir şeye çekic demek zordur. Orası Tanrı'nın bile unuttuğu bir yer. Lanetli olduğunu bile söylerler."

"Caitlyn nasıl öldürüldü?" diye sordu Eve.

Mulligan'ın gözleri Eve'ye kaydı. Sonra birasını yeni den doldurması için garsona işaret etti. Köpüklü birası önüne gelene kadar hiçbirimiz konuşmadık.

"Öncelikle bana bir söz vermenizi istiyorum," dedi so nunda Mulligan. "Caitlyn McKenzie bir şekilde araştırma nıza dahil olsa bile, annesini ve babasını rahatsız etmeyeceğinize dair söz vermelisiniz. Unutmayın, bu bir ziyaret ya da küçük bir soru için bile olsa."

Eve, Mulligan'a baktı. Böyle bir şey için anlaşma yapmanın çalışma anlayışına aykır olduğunu biliyordum. Onun için tanıklar çok büyük bir önem taşıyordu ve ne kadar zor da olsa hepsiyle görüşmeliydiniz.

"Size her şeyi olduğu gibi anlatacağım konusunda bana güvenin," dedi Mulligan. "Ancak ben de size güvenmeliyim."

"Anlaştık," dedi Eve.

Mulligan, birasından büyük bir yudum alıp, ağzının kenarındaki köpükleri elinin tersiyle sildi. "Göğsüne sivri bir şey batınlarak öldürüldü," dedi. "Otların üzerine çıplak bir halde bırakılmıştı. Sanki kurban edilmiş gibi."

"Kurban mı?" diye sordum.

Mulligan başıyla beni onayladı. "Onu, iğrenç oyunlarına alet etmek isteyen birkaç tarikat üyesi tarafından kaçırılmış olabileceğini düşündük. Slains Kalesi o tip insanları cezpl eder."

"Bu teoriyi destekleyen herhangi bir kanıt buldunuz mu?" diye sordu Eve.

Mulligan, rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Hayır hanı mefendi, kayda değer hiçbir şey bulamadık," dedikten sonra birasını yudumladı. "Fakat tarikatla ilgili söylentiler çıkınca, ortalığı yatıştırmak için yapılması gereken şeyi yaptık."

"Nasıl yani?" diye sordu Eve.

"Kalenin çürük merdivenlerden düştüğünü, bunun bir kaza olduğunu söyledik," dedi Mulligan. "McKenzieleri düşündüğümüz için böyle yaptık. Onlar son derece inançlı insanlar. Caitlyn'in cesedi bulduktan sonra evlerine ka panıp rahip dışında hiç kimseyle görüşmemeye başladılar." "Bu olayın veritabanlarında yer almamasının nedeni de bu," dedi Eve.

Mulligan, başını evet anlamında sallamakla yetindi.

Bu, bir cinayeti örtbas etmek için oldukça çılgın bir yol du fakat bir yanım bunu anlıyordu. Mesleğime başladığım ilk yıllarda Seminole şehrinde yaşayan ve tecavüze uğrayan bir kızın haberi üzerinde çalışıyordum. Aileye yakın olan bazı üst düzey yetkililer, eyalet polisinden gelecek bütün

yardımı reddetmişti. Mulligan'ın ne iş yaptığını bilmiyorum ama bu olay üzerinde sözü geçen biri olduğu belliydi. Aileyi ve bu küçük toplumu elinden geldiği kadar korumak istemişti.

Jeannie Laughlin benimle Mandy hakkında röportaj yapmak istediğinde, kendimi ne kadar kötü hissettiğim, annemi ve babamı nasıl herkesten korumak istediğim gelmişti aklıma. Eve, kızgınlığını saklamaya çalışıyordu. "Ne tür bir si lah kullanıldığını biliyor musunuz?"

Mulligan, Eve'ye uzun uzun baktı. Sonra başını yavaşça iki yana salladı. Olayın üzerine kapattığı için utanmışa ben ziyordu. Ayrıca gözlerindeki hüzünden, olay yerinde kızın cesedini gördüğü de belli oluyordu.

"Dava dosyanıza göz atabilir miyiz?" diye sordu Eve.

Mulligan derin bir nefes aldı. "Size çok fazla yardımı dokunacağını sanmıyorum, bayan," dedi. "Söylediğim gibi olanları kendimize saklamak için ne gerekiyorsa yaptık."

Eve, oturduğu yerde arkasına yaslanarak bana umutsuz bir bakış attı. Caitlyn McKenzie cinayeti elimizdekilere benzese de polis tarafından yazılan gerçek soruşturma ka yıtları olmadan ve ailesiyle görüşmeden emin olamayacak tık. Başka bir şeye ihtiyacımız vardı.

"Bay Mulligan," dedim. "Caitlyn nasıl biriydi?" Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Hoş bi kızdı." "Saçları ne renkti?"

"Brashlagh rengi."

Boş bakışlarımı görünce gülümsedi. "Bu bölgelerde ye tişen yabancı hardalın adıdır."

"Peki ya gözleri?" diye sordum. "Yabancı sümbülü kadar maviydi."

Bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra birasını eline alıp yavaşça bitirdi. Bar öyle sessizdi ki cama vuran rüzgârın sesini bile duyabiliyordum. Başka gözlerin de üzerimizde ol duğunu hissedebiliyordum ama başımı kaldırıp bakmadım. Gözlerini bira bardağına dikmiş olan Mulligan'ı izliyordum.

En sonunda başını kaldırdı. Önce Eve'ye sonra da bana çevrilen gözleri kederliydi.

"Yaptığım şeyden pişman değilim," dedi. "McKenzieler için de öyle. Pişman olduğun tek nokta, kızlarını öldüren adamın bulunması konusunda yardımcı olamamak."

Yavaşça doğrulurken, "Kaleye gitmeye ne dersiniz?" diye sordu. "Belki de benim gözümünden kaçan bir şeyler bu lursunuz. O zamanlar ne aradığımı bile bilemeyecek kadar kördüm. Gün batana kadar hâlâ vaktimiz var."

Mulligan yolculuğumuz sırasında bize, bir zamanlar Bram Stoker'ın* bu kaleden kaldığını anlattı. Kalenin, Kuzey İskoçya turlarıyla gelen başka ünlü ziyaretçileri de olmuştu. Sarp kayalıkların ve uçurumların kenarındaki tarihi kalıntı lara bakarken burasının, Dracula'nın evi için bir ilham kay nağı olduğunu hayal edebiliyordum. Öte yandan kesinlikle, aklı başında bir insanın geceyi geçireceği bir yer değildi.

Kemerli pencerelerin yerini, Kuzey Denizi'nin acımasız rüzgârlarına meydan okuyarak ayakta kalan taş duvarlarda ki boşluklar almıştı. Sesler rahatsız ediciydi; kayalara vuran dalgalar ve iç karartıcı, gri gökyüzünün ardında kaybolan martıların çığlıkları.

* Dünyaca ünlü Dracula romanının yazarıdır. (Ed. N.)

Mulligan, bizi yıkık dökük taş koridorlardan, kıvrılan merdivenlerden, harap olmuş burçlardan ve satranç tahtasındaki kale taşını andıran kulelerden geçirdi. Ceketlerimizin içinde büzülmüş bir halde yürürken, bize kale burcundaki mazgallı siperleri anlattı. Onlar sayesinde kale muhafızları aşağıdaki düşmanlara taş atıp, kızgın yağ dökabiliyorlardı.

Mulligan'ın bizi durdurduğu yer, bu daire biçimindeki kulelerden birinin ortasıydı. Başımızın üzerindeki bulutlar birbirinin içine geçmiş gibi görünüyorlardı. Aşağıdaki zeminse sararmış otlarla kuruyup çatlamış çamurdan oluşu yordu.

"Alman turistlerin Catliyn'i bulduğu yer burası," dedi Mulligan. "Sırtüstü duruyordu ve kollarıyla bacakları açık haldeydi. İnce, uzun bir aletle öldürülmüştü."

"Tecavüz edilmiş miydi?" diye sordu Eve. Mulligan, başını evet anlamında salladı.

"Bunu sormak zorundayım," dedi Eve. "İçinde sperm bulundu mu?"

Mulligan soru karşısında şaşkına dönmüş gibiydi. Başını iki yana salladı.

"Adli tabibimiz kendi kanı hariç hiçbir şeye rastlamadı," dedi Mulligan. "Tecavüz edildiğine emin olmamızın sebebi de bu. Çünkü bu gösteriyor ki... " Sesi kısılmıştı.

"Doktor, Catliyn'in olaydan önce bakire olduğunu söyledi."

"Zeminde, cesedin etrafında sıvıya rastladınız mı?" diye sordu Eve.

"Yağmur yüzünden zeminde meni ya da kan bulunamadı," dedi Mulligan. "Kıyafetlerini bile bulamadık. Günlerce sarp kayalıkların altındaki deniz kıyısında araştırma yaptık."

"Peki, üzerinde takı var mıydı?" dedi Eve.

"Takı mı? Hayır, hiçbir şey takmıyordu, yüzük bile." "Festivalin son gününe katıldığını söylemişsiniz," de dim. "O gece yanına enstrümanını, çantasını ya da başka bir kişisel eşyasını almamış mı?"

"Sahip olduğu her şeyi odasında bulduk," dedi Mulligan. "Buradan da çeşitli parçalar şişeler, çerçöp topladık ama kayda değer bir şey yoktu."

Kulenin taş duvarlarını inceleyerek, tam bir daire çizecek şekilde döndüm.

"Buradaki duvarlara yazılmış herhangi bir şey var mıydı?" diye sordum.

"Müzikle ilgili bir ipucu mu arıyorsunuz?" "Evet."

Mulligan bir süre sessiz kaldı. "Bir şey vardı ama önem semedik," dedi. Gözler benimkilere kilitlenmişti. "Fakat önceden de söylediğim gibi belki de ne aramız gerektiğini bilmiyorduk."

Birkaç adım ileriye gidip otları göstererek, "Tam olarak burada yatıyordu," dedi. "Onu kaldırıp da bedenini çevire ne kadar görmemiştik. Sırtında mürekkeple yazılmış bir şey vardı."

"Ne yazıyordu?" diye sordum.

"Sadece üç kelime: 'Onu öldürmek zorundaydım.'" Mulligan, eliyle yüzünü ovuşturdu "Biz... Yani ben... Bu nun kurban edilmekle ilgili olduğunu düşündüm. Doktora onu temizlemesini söyledim. Anne ve babasına da bundan hiç bahsetmedim."

Şarkı sözlerini hatırlamaya çalıştım. Ancak aklıma hiç bir şey gelmiyordu.

Kafamı kaldırıp Mulligan'a baktım. Gözleri dolmuştu

ama rüzgârdan mı, yoksa hissettikleri yüzünden mi bilemiyordum. Eve, ona daha fazla soru sormaya başladı. Ben de bu sırada taş kulenin dışına çıktım. Dalgaların sesiyle sert rüzgâr karşıladı beni. Soğuktan donmama rağmen uzun bir süre orada öylece durdum ve bu muhteşem kalenin kalıntılarına baktım.

Caitlyn McKenzie'nin, peşine düştüğümüz katilin kurbanlarından biri olduğu kesindi.

Neden katili onu bu terk edilmiş yerde bırakmak için yaklaşık elli kilometre kuzeye getirmişti? Bu kaleyi nere den biliyordu? Onun için bir anlamı mı vardı?

Sonra o eski otel odasını, yıkık dökük yel değirmenini ve harabeye dönmüş dans kulübünü düşündüm. Hepsinin katil için bir anlamı mı vardı? Yoksa birilerine, gölgesinde bıraktığı kadınlar kadar güzel olan ama zamanla yitip giden şeyleri mi hatırlatmak istiyordu? Belki de o güzelliklerin yasını tutmaktı amacı?

Başımı kaldırıp mazgallı siperleri olan kuleye, ardından da köpüklü, azgın dalgalara baktım. O an Mandy'nin katilinin, anlık hırslara kapılarak öldüren, sıradan bir katil

olmadığını anlamıştım. Çok daha karmaşık, bilgi birikimi olan ve dünyadaki güzel şeylere, kültürel sembollere, tarihe değer veren eğitilmiş bir adamdı. Ayrıca müziğe karşı büyük bir ilgisi vardı.

Eve, yanıma geldi. Rüzgârın etkisiyle yanakları kıpkır mızı olmuştu.

"Dört yıl önce Aberdeen'deki o festivale kimlerin katıldığını bulmamız gerekiyor," dedim. "Yanılmıyorsam so nunda bir isme ulaşacağız."

"Çok uzun bir liste olacak," dedi Eve.

Sezon dışı bir zamandı, bu yüzden Aberdeen festival ofisi sinde sadece bir tane görevli vardı. Bize festivale binlerce öğrencinin katıldığını ama yetişkin müzisyen sayısının oldukça az olduğunu söylemişti. Caitlyn McKenzie'yi bilgi saydardaki dosyada bulmuştu ancak Caitlyn'in festivale katıldığı yıl sadece üç misafir sanatçı -ki hepsi de kadındı-ki tane de oldukça yaşlı orkestra şefi gelmişti. İlk başta katili festival kadrosunun bir üyesi olabileceği fikrini benimsemiş olsak da sonradan bu düşünceyi aklımızdan uzaklaştırdık. Çünkü diğer bütün cinayetler İskoçya dışında işlenmişti. Görevli kadın bize Edinburgh Uluslararası Festivali'ni düzenleyenlerden birine danışmamızı söylediğinde, tren istasyonuna geri gitmeye hazırlanıyorduk. Gençlik festivaliyle aynı zamana denk gelmişlerdi ve o festivale dünyanın en önemli müzisyenleri katılmıştı.

Bir telefon görüşmesi bizi, emekliye ayrılmış eski organizasyon sorumlusu William Ferguson'a yönlendirdi.

Akşamın erken saatlerinde Edinburgh'a varmıştık. William Ferguson'un, Johnston Terrace'da müzik aletleri satan

bir dükkânı vardı. Kapının üzerindeki çingirak geldiğimizi haber verdi. Kafasında bir tutam beyaz saç olan, yetmiş yaşlarında, iriyarı bir adam tezgâha yaklaşırken bizi izliyordu.

Ben etrafa bakınırken Eve de bizi tanıttı. Küçük dükkân her ölçüde, şekilde, renkte ve yaşta telli çalgılarla doluydu; kemanlar, çellolar, viyolalar, mandolinler, arplar ve çalmak isteyenlerin ayağa kalkmak zorunda kalacağı kadar büyük bir kontrbas.

Eve tanıştırmaya faslını bitirdiğinde, "Daha önce çok fazla Fransız dedektifle tanıştığınızı söyleyemez," dedi Ferguson. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Festivalde sahne almış olan bir müzisyeni arıyoruz," dedi Eve. "Büyük bir ihtimalle Aberdeen'deki gençlik festivaliyle aynı zamana rastlayan festivalde."

Ferguson, başını yavaşça iki yana sallayarak, "Bura daki festivalin son haftasına denk gelmiş olmalı," dedi. "Fakat Edinburgh Festivali dünyadaki en büyük festivallerden biridir. Binlerce sanatçıdan bahsediyorsunuz. Ofisteki bilgisayarda bütün hepsi var ama dört yıl önce buraya gelen isimleri aklımdan söyleyebilmem mümkün değil."

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. "Bizi ofisinize götürebilir misiniz?"

Ferguson, bana deliymişim gibi bakıyordu. Sonra gözleri Eve'ye kaydı. "Bunun neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

"Tam beş kadını öldürdüğünü düşündüğümüz bir katilin izini sürüyoruz," dedi Eve. "Aralarında Aberdeen'deki fes tivale katılan bir öğrenci de var."

Ferguson'un yüzü asıldı. "Aman Tanrım," dedi. Bir an sessizleşti. Yalnızca pencerelere vuran yağmurun ve arka planda duyulan klasik müziğin sesi dolduruyordu dükkânı. "Hafızam artık eskisi kadar iyi değil," dedi Ferguson. "Bazen insanları çaldıkları müzik aletleriyle anımsayabili yorum. Ne çaldığını biliyor musunuz?"

"Keman olabileceğini düşünüyoruz," dedi Eve. Evrak çantasına uzanıp, kolyeyi çıkardı. "Bunu keman çalan bir kıza verdi. Ayrıca diğer kurbanlardan biri de keman çalıyordu."

"Bu bir susturucu," dedi Ferguson. "Ama keman için de ğil, çello için. Bakabilir miyim?" Eve, kolyeyi Ferguson'a verdi. Yaşlı adam, eline bir bü yüteç alarak kolyeyi inceledi. "Bu çok eski ve gerçekten mükemmel. Daha önce bunun gibisini görmedim."

İki parçaya ayırmaya çalıştığını görünce bir adım öne çıktım.

"Parçalara ayrılabilir, değil mi?"

Başını evet anlamında salladı. "Evet, çünkü iki parçayı da tele geçiriyorsunuz, sonra da sıkıştırıyorsunuz."

"Bu durumda bunlardan birçok kemancıda vardı; değil mi?" "Çellistlerde," dedi Ferguson düzelterek. "Pekâlâ, sana göstereyim."

Ferguson düz bir kutunun içine sıralanmış susturucuları çıkarıp gösterdi. Bazıları kolyelerin ucundakilere çok benziyordu ama diğerleri çelikten ya da pirinçten yapılmış ince ve uzun borular şeklindeydi.

"Bu şeyler tam olarak ne işe yarıyor?" diye sordum çelik borulardan birini alarak.

"Kurt sesini bastırmak için kullanılır," dedi Ferguson.

"Neyi?"

"Çellist bir notayı çalarken bazen ardı ardına iki farklı ses oluşur," diye yanıtladı. "Bu yüzden çellodan sert ve ça tallı bir ses çıkar. Buna kurt sesi denir. Kulağa bir hayvanın uluması gibi geldiğinden bu isim verilmiştir."

Eve ve ben birbirimize bakakalmıştık. Ferguson tezgâhın arkasından çıkarak, köşede duran çellonun yanına gitti.

"Lütfen sizin için çalmama müsaade edin," dedi.

Daha biz cevap vermeden bir tabure çekip oturdu ve çel loyu dizlerinin arasına yerleştirdi. Parmaklarını yukarıya, çellonun boyun kısmına koyup yayı tellerin üzerine doğru çekerken, dokunuşları sevgi doluydu. Çello, hüznle inledi. Fakat daha önce çello dinlediğimden, duyduğum ses kulağa gayet normal geliyordu.

Ancak Ferguson'un parmağının, çellonun boynundan aşağı yavaşça inmesiyle alet, sanki yay tellerin arasında hassas bir noktaya isabet etmiş gibi yankı yapan, düzensiz bir hırıltı çıkardı. Hemen üzerimden atamadığım bir hisle içim ürpermişti.

Ferguson çalmayı bıraktığında uzun bir süre hiçbirimiz konuşmadık.

Hâlâ elimde susturuculardan birini tutuyordum. "Bütün çellistler bu şeylerden kullanı"

mı?"

"Kurt sesi normal bir performansta bir anda gelir," dedi Ferguson. "Fakat bu sesi doğa bir kusur olarak kabul ede rek, olması gerektiğini düşünen müzisyenler de vardır. Kurt bastırılırsa enstrümanın saflığını kaybedeceğine inanırlar." Ferguson çellonun boynunu okşadı. "Bazı müzisyenler kurdu evcilleştirecek olan mükemmel formülü bulmaya çalışarak yıllarını harcadılar," dedi. "Ama sonuçta bu da in sanlar ve hayvanlar arasındaki sonsuz güç mücadelesi gibi karmaşık bir ilişki."

Ferguson'un göğsüne yasladığı çelloya baktım. Efendi sinin önünde diz çöken bir kadın silüetine ne kadar da ben ziyordu. Sonra çellonun alt kısmında duran ve aletin duru şunu destekleyen gümüş çubuğa takıldı gözüm.

"Bay Ferguson, o çubuk çellodan çıkarılabiliyor mu?" diye sordum.

"Elbette," dedi. Çelloyu dizlerinin arasına yerleştirdi ve birkaç hamlede ince çelik çubuğu yerinden çıkarıp bana uzattı. Uç kısmı bıçak gibi keskindi ve teleskop gibi iç içe geçiyordu.

Eve'ye baktım. Buz kıracağı sandığımız şeyin ne oldu ğunu bulmuştuk.

Eve, Ferguson'a dönerek, "Maalesef isimleri almalıyız, Bay Ferguson," dedi. "Dört y önce festivalde kimin sahne aldığını öğrenmeliyiz."

Yaşlı adam, çelloyu dikkatli bir şekilde yerine geri koydu ve başını iki yana sallayarak bize baktı. Ona, ofisine gitme miz gerektiğini söylemek üzereydim ki parmağını kaldırdı. "Burada size yardımını dokunabilecek bir şey olduğunu hatırladım."

Kadife bir perdenin arkasında kayboldu ve bir süre sonra elinde bir albümle geri döndü. "Bunlar sadece hatıra olarak sakladığım kişisel fotoğraflar ama belki bir şeyler bulabiliriz." Kalın albümü tezgâhın üzerinde açtı ve sayfaları çevirdi. "İşte buldum," dedi. "Bu dört yıl önceki festivalin broşürü." Broşürü tezgâhın üzerine bir harita gibi yaydı. Hızlıca inceledim fakat operadan dansa, danstan tiyatroya birçok isim ve yüz vardı.

Ferguson isim listesinin altına parmağını koydu, sonra başını kaldırıp bize baktı. "O yıl üç orkestramız vardı ve her birinde on iki tane çellist mevcuttu."

Eve, iç geçirdi. "Otuz altı şüpheli."

"Bayan müzisyenleri listeden çıkarabiliriz," dedim. "Festivalin son haftasında burada olduğunu mu söyle miştin?" dedi Ferguson. "Aynen öyle," dedim.

"O zaman hiç orkestra yoktu. Sadece resitaller devam ediyordu." Yeniden listeye baktı. "Bu da listeyi çello solist lerine kadar daraltır: Vanessa Nagano, Sophia Rizzo, Thoma Baker ve Laurent Demarais."

"Bu adamların nereli olduklarını hatırlıyor musunuz?" diye sordum.

"Bay Baker CaliforniaTı ve Bay Demarais Fransalı. Pa ris'tendi sanırım."

Eve ile bakıştık.

"Demarais hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordum. Ferguson duraksayarak, "Biraz kaba olduğunu anımsı yorum," dedi. "Kadrodakilere ve gönüllü çalanlara çok zor

tahammül ediyordu."

Eve, bizden biraz uzaklaştı. Telefonunu çıkarıp tuşlara bastı.

"Demarais ünlü biri mi?" diye sordum Ferguson'a. "Geniş çapta değil," dedi. "Yine de bazı eleştiri çevrele rinde alkış toplamayı başarıyor. Performansları da oldukça değişken diyebiliriz."

"Neden onu festival listesine aldınız?"

"Genç dinleyiciler onu sempatik buluyor gibiydi," dedi Ferguson. "Biz de istatistikler daima takip ederiz. O kap risli tavırlarının yanında, gençlerin çok beğendiği yakışıklı bir delikanlı. Aman Tanrım, onun olduğunu-"

Kapıdaki çingırağın sesini duyunca kafamı kaldırıp bak tım. Eve, dükkândan çıkmıştı Tentenin altında durmuş te lefonla konuşurken, bir yandan da el kol hareketleriyle bir şeyler anlatmaya çalıştığını pencereden görebiliyordum. Festivalde olan bütün çellistleri kontrol etmemiz gerektiği nin farkındaydım. Bu yüzden Ferguson'a broşürü alıp almayacağımı sordum. Alır almaz da yardımları için teşekkür ettim ve aceleyle dışarı çıktım.

Buz gibi yağmurda Eve'ye iyice yaklaşarak konuşma sını dinlemeye başladım. Sesinde ısrarcı bir ton vardı ve Fransızca konuşuyor olmasına rağmen şu kelimeleri çok iyi anlamıştım: Laurent Demarais, ev adresi, araştır, sorgula ve gözaltına al.

İngiliz Havayolları dediğini duyunca trenle oraya gidip, Fransa'ya uçacağımızı anladım. Onu suçlayamazdım çün kü şu anda Paris'e gitmeye ben de can atıyordum.

Dizüstü bilgisayarımı yanımda olsaydı, Laurent Demarais'in fotoğrafını araştırırdım Nasıl biri olduğunu çok merak ediyordum. Fakat en çok da onunla aynı oda da olup, yanında durmak ve kız kardeşimin, o iğrenç otel odasında son nefesini verirken gördüğü gözlere bakmak is tiyordum.

Eve'den uzaklaşıp tentenin altından çıktım ve soğuk yağmurun yüzümü ıslatmasına izin verdim.

Hayatımda ilk kez hiç tereddüt etmeden ve pişmanlık duymadan birini öldürmek istediğimi kabul ediyordum.

Alnından aşağı terler damlıyordu. Gözlerini kırpıştırarak ter damlalarını savuşturdu ve çalmaya devam etti. Göz leri kapalı halde vücudunu sanki bacaklarının arasına yerleş tirdiği enstrümanın bir parçasıymış gibi sağa sola sallıyordu. Şu anda arkasında bir orkestra yoktu, zaten buna ihtiyaç duymuyordu. Kâğıda dökülmüş notalar da yoktu ama onla ra da ihtiyaç duymuyordu. Helene'den beri tam beş yıldır çalmamış olmasına rağmen Dutilleux'a ait konçertoyu ez bere biliyordu. Bunca zaman çalmaya kalkışmamıştı çünkü çaldığında ne hissedeceğinden hep korkmuştu.

Adı, *Tout un Monde Lointain'di*. Bütün dünyadan uzak...

O da şu anda tam olarak böyle hissediyordu; herkesten ve her şeyden uzak. Hâlâ cevaplanmamış bütün sorular, he nüz duyulmamış yakarışlarla tek başına ve görünmez...

Yayı tellerin üzerinde şiddetli bir şekilde ileri geri hareket ettirdi. Fakat his yoktu. Hiçbir şey hissedemedi ta ki...

Yüzünde berbat bir acı vardı. Elindeki yayı düşürerek hızla geri çekildi. Yanağına gitti eli, kanıyordu.

Tellerden birinin koptuğunu anlaması birkaç saniyesini almıştı.

Çelloyu yere koyup, banyoya gitti. Sol elmacıkkemiğinin üzerindeki kesik çok fazla kanıyordu. Bir havlu alıp yü züne bastırdı ve salona geri döndü.

Gözleri yerdeki çelloya takıldı. Aldı ve dikkatlice ka nepeye koydu. Havluyu yavaşça yanağından kaldırdı. Kan akışı en azından azalmıştı. Tam teli çıkarmaya koyulmuştu ki çellonun üzerine akan kan damlalarını görünce durmak zorunda kaldı.

Havluyu yeniden yüzüne bastırarak, pencerenin yanında ki masaya doğru gitti. Oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı. Evdeki tek ışık kaynağı bilgisayar ekranından yansındı.

Aletten nefret etse de sıradan bir araştırmacı rolüne bü rünerek internette biraz dolaştı.

İhtiyacı olan şeyi bulması çok fazla zamanını almadı. Miami'de öldürdüğü kızın adı Amanda Owens'ti. Başlı ca şüpheli genç, siyahi bir adamdı. Baş dedektifse İspanyol bi kadın. Paula Ridley'nin yanında gördüğü adam ölen kı zın ağabeyi, gazete muhabiri Matt Owens'ti.

Amerikalı adam her şeyi mahvetmişti.

Ama artık Laurent adamı tanıyordu. Owens'in neden Pa ula adındaki kadının yanında olduğunu da biliyordu. Belki de kolyenin ne kadar önemli olduğunu bile anlamıştı. Ka dından başka neler istemişti?

Laurent'in hiç şüphesi yoktu. Kolyesi Matt Owens'taydı. Kapıdaki ses düşüncelerin böldü. Duymazlıktan geldi.

Şu anda düşünmesi gereken çok fazla şey vardı.

Seçenekleri neydi? Tek yapması gereken, mecbur kalırsa Amerikalı'yı da öldürerek kolyeyi geri almak olacaktı. Fakat

nerede ve ne zaman? Adamın nerede kaldığını bilmiyordu. Bel ki de kolyeyi polise vermişti. Laurent, adamın araştırmalarının ne durumda olduğunu da bilmiyordu. Gazetede bir seri katil le ilgili hiçbir şey okumamıştı. Yalnızca Paula denilen kadının metroda saldırıya uğradığına dair küçük bir makale vardı.

Yeniden kapı sesi... Susmak bilmiyordu.

Havluyu yüzünden kaldırdı ve kapıya gitti. Kapıyı aç madan önce de lambayı yaktı.

"Neden telefonuna cevap vermedin?"

Maud, menajeri. Saçındaki kahverengi dalgalar yağmur yüzünden bukle bukle olmuştu, kolundaki bilezikler ise rüzgâr çanı gibi şingirdiyordu. Montu sıırıslam olmuştu ve her zamanki gibi evrak çantası taşıyordu.

"Neden çağrılara cevap vermiyorsun?" diye sordu Maud yeniden.

"Meşguldüm."

Kadın ona sert bir bakış atarak içeri girdi. Pencerenin yanındaki masaya gidip, ışığı açtı.

"İmzalaman gereken bazı sözleşmeler var," dedi evrak çantasını açarak. Laurent'se arkasına geçip, kadın görme den bilgisayarını kapattı. Maud, dönüp yüzüne baktı.

"Yüzüne ne oldu?" "Hiçbir şey."

Maud çenesini tutmak için uzandı ama Laurent birden bire kadının eline vurarak onu engelledi. Sonra da odanın karanlık bir köşesine çekildi. Maud elini geri çekip bilek lerini ovdu.

"Laurent senin neyin var böyle?" diye sordu. "Berbat görünüyorsun. En son ne zamar tıraş oldun? Ya da banyo yaptın?"

Banyo mu? Tıraş mı? Son zamanlarda bunları yaptığı nı hatırlamıyordu bile. Ne kada zaman olmuştu? Üç gün mü? Beş mi? Cadılar Bayramı gecesinden beri yıkanmamış mıydı?

Ellerine, tırnaklarının içindeki yarım ay şeklinde pislik lere baktı. Bunlar kir iniydi, yoksa kan mı? Kendine mi, yoksa başkasına mı aitti?

Ona neler oluyordu? "Laurent?"

Yeniden Maud'a baktı.

"İspanya'daki okul, sözleşme imzalamak istiyor," dedi bir kâğıt uzatarak. "Yarından sonra Madrid'e bir sabah uça ğı ayarladım. Biletini havaalanından alabilirsin."

"Gitmiyorum."

Maud'un ağzı açık kaldı. "Ne?" "Gitmiyorum dedim."

"Yerine başka birini bulmaları çok kolay olacak." "Bırak bulsunlar," dedi Laurent "Burada halletmem ge reken acil işlerim var. Pazartesi günü buradan ayrılamam." "Aldığın avansı geri vermek zorunda kalacaksın," dedi

Maud.

"Paraya ihtiyacım yok." "Biliyorum yok ama-" "*Tais-toir* diye bağırdı.

Maud sessizliğe gömüldü. Sonra gözleri kısıldı.

"Ne cüretle bana 'kapa çeneni' dersin?" diye bağırdı. "Benimle nasıl böyle konuşursun? Senin için gecemi gün düzüme katıyorum."

Laurent ona bakınca Maud'un gittikçe küçüldüğünü hissetti. Sanki derin, karanlık bir tünelden düşüşünü izli yormuş gibiydi. Ağzının hareket ettiğini görüyordu ama söylediklerini duymuyordu. Bir zamanlar Maud onun için faydalıydı. Ya şimdi? Artık ona ihtiyacı yoktu. Hiç kimseye hesap vermek istemiyordu.

Bakışları kanepedeki çelloya kaydı. Yanına gidip kopmuş teli çıkardı. Maud henüz ne olduğunu anlamadan teli kadının boynuna geçirebilirdi.

Gerçekten bunu düşünmüş müydü? Hakikaten de bu ap tal kadının hayatını, sırf itici olduğu için almayı hayal etmiş miydi? Hâlâ insanın keyfini kaçıran bu gecede, öldürmek

isteyip istemediğinin kararsızlığı içinde ona sırtını döndü.

Teli avcunun içine sakladı. "Laurent bana bak."

Bakmadı. Sadece ellerine bakıp *onu* düşündü ve bunu yaparsa hayal kırıklığına uğrayıp, uğramayacağını merak etti. Onun büyük bir hata olduğunu mu düşünürdü? Onu hâlâ sever miydi?

"Laurent, sözleşmeyi imzalıyor musun, imzalamıyor musun?"

"İmzalamıyorum."

"İyi o zaman," dedi Maud.

"Beni rahat bırak," diye karşılık verdi Laurent.

Beni rahat bırak, seni geveze domuz. Rahat bırak ki ya şamana izin vereyim.

Maud'a arkasını döndü. Çelloya bakarak kapının kapanma sesini duymayı bekledi. Ancak onun yerine Maud'un bileziklerinin sesini duydu.

"Laurent, bana bak," dedi Maud usulca. Bakmadı.

"Daha önce de böyle olmuşsun," dedi. "Biliyorsun gecek. Kaç zamandır birlikteyiz çok uzun zaman oldu. Her zaman senin yanında olacağım."

"Yüzde yirmilik payın için," dedi Laurent. "Neden beni incitiyorsun?"

Cevap vermedi.

Bileziklerin sesini yeniden duydu ve gözücuyla sözleşmeyi masaya koyduğunu gördü. Duyduğu diğer şey, ayak kabısının topuklarının döşemede çıkardığı ses ve kapının çarparak kapandığıydı.

Yalnız... Yeniden... Bütün dünyadan uzak...

Bu gece yalnız olması belki de en güzel şeydi. Aksi halde Maud'u öldürmek için büyük bir çaba sarf etmiş olacaktı. Paula Ridley onu çok zorlamıştı, çok fazla zevk de almamıştı. Onun seçebileceği tarzda biri değildi. Bunu yapmasının hiçbir açıklaması, hiçbir sebebi yoktu. Sadece önüne çıkan bir engelden kurtulmuştu o kadar, tıpkı bir böceği ezmek gibi.

Laurent yeniden pencerenin yanına gitti ve camdaki bu güyü sildi. Siyah şemsiyeli insanlar, aşağıdaki iskele boyunca hızla ilerliyordu. Binalar teneke parçaları gibi parılıyordu. Araba farları sisin arasından süzülüyordu. Vitray pencerelerin hareli camlarından yansıyan ışıklar, yansydıkları yerde şekiller oluşturuyordu. Sanki dışarıdaki dünya büyük, gri bir Kübist tabloydu.

Ancak bir anda tüm bu gri tablonun arasında mavi ışıklar belirdi. Bu da neydi?

İşıklar gittikçe çoğalıyor ve yaklaşıyordu.

Yoksa her şey aklının ona oynadığı bir oyun muydu?

Sonra siren seslerini duydu. Mavi ışıklar hareket etmeyi kesmişti. Artık tam aşağıda penceresinin önündeydi.

Polisler... Başlarını kaldırmış binaya bakıyor, onu arıyorlardı.

Bir anda kendini pencereden geri çekti. Kalbi küt küt

atıyor, hızlı düşünmeye çalışıyordu. Onu nasıl bulmuşlardı? Ne oluyordu? Neder buradaydılar? Şu anda bunu düşünene çek zamanı yoktu. Buradan kaçmak zorundaydı.

Sandalyeden yağmurluğunu kapdığı gibi kapıya yöneldi. *Hayır, zaten buradan gelecekler.* Arka taraftaki hizmetçi merdivenlerinden kaçacaktı. Mutfığa yöneldi ama sonra durdu.

Gözleri kanepenin üzerindeki çelloya takıldı.

Çello onu yavaşlatacaktı. Onu bırakmak zorundaydı. Mutfaktan, dar merdivenlere çıktı ve üç kat aşağı indi.

Çöp kutularıyla havlayan köpeğin yanından geçerek bahçe ye, sisli ve yağmurlu havaya attı kendini. Caddeye çıkınca derin bir nefes almak için durdu. Arabasını evin önüne park etmişti bu yüzden onu alma şansı yoktu. Başka bir yol bulmak zorunda kalacaktı.

Fakat nereye gidecekti?

Bir an gözlerini kapatarak düşünmeye çalıştı. Şimdilik zor olsa da biraz daha uğraşırsa aklını toplayabilir, onu parçalara bölünüyormuş hissinden kurtaran tek şeyi hafızasından çekip çıkarabilirdi.

Evet... Oradaydı. Artık görebiliyordu. Eski taş ev hâlâ aklıdaydı. Kısa süreli olsa da anı hiç unutmamıştı. Kızın, odanın sarı ışığı altındaki hatırası. Onu görebiliyordu, onu kollarıyla sardığını hissedebiliyordu, sesini duyabiliyordu.

La musique est l'amour à la recherche d'un mot. Müzik, tek bir kelimenin peşinden giden bir aşktır.

Hayallerinde bile olsa birlikte olmak istediği tek insan vardı aklında. Hâlâ bir akı varsa tabii...

Ve olmak istediği sadece tek bir yer vardı. Ev... Eve gitmesi gerekiyordu.

laurent Demarais'in evinin açık kapısının önünde dırurken tek bir şey hissediyordum; öfke.

Acı çeken, dargın bir ruhun ayakta kalabilmesini sağla yan öfke...

Eve'nin anlattığına göre Demarais'in evi, binanın en üst katındaydı ve bir zamanlar on yedinci yüzyılda bir bankere aitti. Girişte durduğum yerden bakınca sadece geniş, daire biçimindeki salonu ve kemerli koridorun sonundaki büyük odayı görebiliyordum. Avize ışığıyla aydınlatılmıştı. Oraya buraya koşuşturan polislerin arasında bir an için ipek perdeler, pırıl pırıl modern mobilyaların yanına serpiştirilmiş antika eşyalarla zikzak desenli parke zemindeki doğu kilimleri dikkatimi çekmişti.

Salondaki masanın üzerinde beyaz güllerle dolu büyük, kristal bir vazoya vardı. Kuruyup masaya düşen bir yaprağa baktım. Soma da gözlerimi kapatarak arkamı dönüp, ora dan uzaklaştım.

Çok yorgun ve açtım. Ayrıca İskoçya'daki seyahatten döndükten sonra banyo yapma ihtiyacı hissediyordum. Eve

ile son altı saati ya havaalanında ya da havada geçirmiştik. Laurent Demarais'i araştırmak ve Caitlyn McKenzie'nin arkasına yazılmış olan-*onu öldürmek zorundaydım*söz

lerinini hangi şarkıya ait olduğunu bulmak için bilgisayarını açmaya da hâlâ fırsat bulamamıştık.

Birinin koluna dokunduğunu hissedip gözlerimi açtım. Eve yanımda duruyordu. Saçları karmakarışık olmuş, rime li akmıştı.

"Burayı aceleyle terk etmiş gibi görünüyor," dedi. "Ran devu defterini buldular. İçinde son yıllarda yaptığı seyahat lerin listesi var. Resital tarihleri, kurbanların kaybolduğu tarihlerle örtüşüyor gibi görünüyor."

"Mandy de dahil mi?" diye sordum.

Eve, başını evet anlamında sallayarak, "Bir şey daha var," dedi. "Dizüstü bilgisayarını buldular. Hâlâ çalışıyor ve ekranda Miami'deki gazetene ait bir makale var."

"Ne?"

"Kız kardeşinin cinayetiyle ilgili bir makale," dedi. "Sa nırım kız kardeşinle ya da seninle ilgili daha fazla bilgi bul maya çalışıyordu."

O anda bu gerçeğin ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyordum. Ama en azından doğru adamın peşinde oldu ğumuzu kanıtlamıştık.

"Herhangi bir şey, kurbanlara ait eşya falan bulabildiniz mi?" diye sordum. "Mandy'ye ait bir şey var mı?"

"Matt, çok yorgunsun," dedi Eve. "Lütfen eve git ve din len. Ben, seni sonra arayacağım."

Başımı hayır anlamında salladım. "Gidemem. Onu ya kalamak üzereyiz."

"Nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok," dedi Eve.

"Ayrıca burada, İspanya ve İtalya'ya yapılacak olan bir gezi için seyahat programı var."

"Havayollarını kontrol..."

"Tabii ki, " dedi kararlı bir şekilde. Ardından derin bir iç geçirdi, yorgun görünüyordu.

"Burada kalamazsın. Lütfen eve git ve biraz dinlen."

Eve'nin omzunun üzerinden eve baktım. Boynunda yaka kartı olan, plastik eldivenli bir adamın elinde bir çello var dı. Üzerine turuncu bir etiket yapıştırılmıştı ve metal çubuk hâlâ çellodaydı. Diğer elindeyse içinde tel olduğu görünen temiz bir plastik poşet vardı. Çelloyu salondaki kanepenin üzerine koydu.

"Diğer metal çubukları da buldular mı?" diye sordum. "Evet," dedi Eve usulca. "Hepsin aldık ama şimdilik üzerlerinde kan görünmüyor. Banyoda, yerde birkaç tane kan damlası bulduk."

Hiçbir şey kaçırmamak için burada olabildiğince çok kal mak istesem de birdenbire burayı hemen terk etme isteğiyle dolmuştum. Bu yerden, onun dokunduğu her şeyden uzak laşmalıydım. Fakat yine de bekledim. Olur da kalbimdeki acıyı hafifletecek bir şey söyler diye çelloya bakıyordum.

"Eve!"

Üstü kemerli koridorun altında duran, yağmurluk giy miş, iriyarı bir adam gördüm. Eve ona Fransızca bir şey söyledikten sonra bana döndü.

"Git lütfen," dedi Eve beni yavaşça kapıya doğru iterek. "Saat kaç olursa olsun seni arayacağım, söz veriyorum."

Eve, amiri olduğunu tahmin ettiğim çatık kaşlı adamın yanına geri döndü. Daireye düzinelerce polis memuru ve dedektif gelmiş olsa da artık sadece bir avuç kalmışlardı.

Eve'nin uzun bir süre burada kalacağını ve bana gece bo yunca Laurent Demarais'ir gözaltına alındığına dair bir telefon gelmeyeceğini biliyordum. Laurent bir zamanlar Nora'nın kaçak bir şüpheli için söylediği gibi 'toz olmuş tu.' Asansöre bindim, saatime bakıp gece yarısı olduğunu görünce şaşırılmıştım. Eve ile birlikte günlerdir ayaktaydık. Öte yandan, düşünceler aklımda fırl fırl dönerken bedeni min tükendiğini hissedebiliyordum.

Aşağıdaki girişte bir bankın üstüne çöküverdim ve Carneron'ın numarasını tuşladım. Benim için yeni şarkı sözleri araştırmasını istediğimi söylediğimde yataktan fırlamıştı. Bilgisayarını açarken ikimiz de sessizdik.

"Açtın mı?" diye sordum kısık sesle. Mermer kaplı giriş te sesimin yankılanacağını biliyordum.

"Söyle."

"Onu öldürmek zorundaydım."

Cameron sözleri yazmaya başladıktan sonra durdu. "Bekle, sanırım bu, Guns N Roses'ın 'Used to Love Her' şarkısı," dedi. "Bu şarkıyı sen de biliyorsundur: 'Onu sev yordum ama öldürmek zorundaydım... Ve yalvarışını hâlâ duyabiliyorum."

Şarkı tanıdık gelmişti ama yorgunluktan zayıflayan ha fışam yüzünden Cameron'dan bütün şarkıyı bana tekrarla masını istedim. Sözleri tren biletimi koyduğum zarfın üzerine hiç düşünmeden karaladım, ta ki şu satıra gelinceye kadar: *Arka bahçemde gömülü.*

Etrafıma, soma da Demarais'in evine çıkan merdivenlere bakındım. Seine Nehri'nin ortasındaki île Saint-Louis denilen bir adadaydık. Dar sokaklardan, dükkânlardan ve apartmanlardan oluşan kalabalık bir semtti. Gördüğüm hiç bir yerde açık alan yoktu. Demarais'in başka bir evi daha mı vardı? Ya da "arka bahçe" kelimesi sadece sembolik olarak mı kullanılmıştı?

Cameron'a teşekkür edip çok yakında eve döneceğimi söyledim. Ancak telefonu kapattıktan sonra katilin kimliği ni tespit ettiğimizi, ona söylemediğimi fark ettim.

Komik, diye düşündüm zarfa bakarken. Demarais sadece Eve'nin davasındaki şüpheli değildi. O artık "bizim katilimizdi." Onun, benim, Cameron'ın, Nora'nın ve birazcık da Juliette'nin. Belki de Demarais'in evinden atıldığım için bu kadar kızgın olmamın sebebi buydu. Eve'yi bir ortak olarak görüyordum. Oysa o, aniden tekrar bir polise dönüşmüştü. Ben de bir kez daha sarı şeridin arkasına itilen muhabirdim.

Zarfı cebime sokup kalkarken soğuk havayı iliklerimde hissedebiliyordum. Bir kadın ön kapıya doğru hızla yürüyordu. Şemsiyesinden sular akıyordu ve çantasının üzerine de benek benek yağmur damlaları vardı.

Kapıdaki görevli tarafından durdurulunca, kulağıma çok kötü gelen bir Fransızcayla ona söylenmeye başladı. Görevlinin onu anlamakta ve engellemekte zorluk çektiği belliydi. Oradan uzaklaşmaya kalktım ama aniden beni esir alan bir hisle olduğum yerde kaldım.

Laurent Demarais.

Kadının sesinde, Demarais için kaygılandığını düşündü ren bir ısrarcılık vardı. Kız arkadaşısı olabilir miydi?

Yanlarına giderek, "Yardım edebilir miyim?" diye sordum.

Kadın bana döndü ve o güçlü İngiliz aksanıyla, "Aman Tanrım, İngilizce konuşan biri," dedi. "Siz de polisle birlik te misiniz? Biri beni buraya gelmem için aradı ve..."

"Polis mi aradı?" diye sordum.

"Bir durum olduğunu söylediler," dedi. "Şimdi size so ruyorum, ortalığı velveleye verecek kadar önemli olan 'du rum' ne? Laurent'e bir şey mi oldu? Kendine zaraı vermeye mi kalkıştı?"

"Siz kimsiniz?"

"Menajeri, Maud Wilkinson," diye yanıtladı. "Yukarıda neler döndüğünü hemer öğrenmek istiyorum."

Maud Wilkinson'in gözleri asansöre kaydı. Polislerin aşağıya inmesi an meselesiydi ve onunla ilk önce ben ko nuşmak istiyordum.

Yetkili biri olduğumu hissettirmeye çalışarak onu ban ka doğru götürüp oturmasını istedim. Bir polis olduğumu anlamayacak kadar aklının başından gitmiş olmasını umuyordum.

"Adım Matt Owens," dedim. "Dedektif Bellamont ile" Birden, Eve'yi ve amirir kızdıracak olan çizgiyi geç mek üzere olduğumu fark ederek kendimi frenledim. "Laurent iyi mi?" diye sordu kadın.

Üniformalı bir polis ön kapıya kadar gelip, bina giri şinden merdiven boşluğuna geçti. Onu yanımıza çağırma gereği duymadım. Böylece ikinci kez, Eve'ye açıklamak zorunda kalacağım kötü bir karar almış oluyordum.

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum.

Maud kafası karışmış bir halde bana baktı. "Onu birkaç saat önce gördüm," dedi. "Şu anda nerede olduğunu bil miyorum." Islak saçlarını geriye doğru attı. "Lütfen bana burada ne olduğunu söyleyin."

"Yukarıdaki dairesinde İspanya ve İtalya ile ilgili sözleş melerle seyahat programı var. Acaba yola-"

"Hayır, hayır," dedi Maud. "Bana gitmeyeceğini söyledi ve iptal edilmesini istedi. Üzgür ve huysuzdu. Kendine za rar vermişti ve bunu umursamıyordu. O... Lütfen söyleyin, o iy mi?"

Aklıma Demarais'in bilgisayarındaki *Miami Times* ma kalesi geldi. "Size hiç Amerikalı

bir kadınla ilgili bir şey söylemiş miydi?" diye sordum. "Kadının adı-"

"Kadın mı?" Maud'un gözleri yeniden asansöre kaydı. "Hayır, hayır bana bir kadından hiç bahsetmedi. Sadece bir kaç hafta önce Amerika'dan döndü. Atlanta'da ve Miami'de iyi bir performans sergilemişti. Her şey yolundaydı."

Not defterimi çıkarıp notlar almaya başladım. "Onu ne zamandan beri tanıyorsunuz?"

"On yıldır, yaklaşık on yıldır benimle çalışıyor," dedi, ağlamak üzereydi. "Laurent kendini mi öldürdü?"

Aniden başımı kaldırıp ona baktım. "Bildiğimiz kada rıyla iyi. "

Maud, rahat bir nefes aldı. "Lütfen, polisin beni neden aradığını söyler misiniz?" diye sordu. "Birine zarar mı verdi?"

Kadının gözlerinin içine bakınca, zaten hiçbir zaman iyi bir dedektif olamayacağımı fark ettim. Bu kadına yalan söyleyemezdim. "Çok fazla kadına zarar verdiğini düşünüyoruz."

"Tanrım," diye fısıldadı Maud.

Benzi atmıştı. Tepkisini değerlendirmeye çalıştım. Belli ki Demarais'i seviyordu. Onu birine zarar verip vereme yeceğini bilebilecek biriydi.

"Bana Demarais'ten daha fazla bahsetmenizi istiyorum," dedim.

"Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Onunla tanıştığınız zamandan başlayın."

Maud, usulca hikâyesini anlatmaya başladı. Bana, Left Bank'teki bir kilisede veriler konsere gittiğini, çalan dördü lü grubun içinde Demarais'in de olduğunu söyledi. Onda farklı bir yeteneğin, daha önce görmediği türden bir hırsın oldu ğunu fark etmiş ve onun menajeri olmak istemişti. Laurent üç yıl içinde büyük orkestralara katılmış ve en sonunda tek başına çalmaya başlamıştı.

Demarais'in sığınacağı bir kardeşi ya da herhangi biri olması ihtimalini düşünerek, bir ailesi olup olmadığını sor dum. Ama Maud'a ailesinden veya arkadaşlarından hiçbir zaman bahsetmemişti. Ne Azizler Yortusu'nda ziyaret ede bileceği bir mezar ne de evinde kişisel bir fotoğraf vardı.

Kadınlar? Sevgililer?

Maud o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki Laurent'le yatıp yatmadığını merak etmiştim.

"Bir zamanlar bir kadın olduğunu hissediyordum," dedi Maud. "Bazen birini görmeye gitmek zorunda olduğunu söy lüyordu ama isim vemiyordu. O altı ay boyunca her zaman kinden mutlu görünüyordu, sahnede harikalar yaratıyordu. O zamanlara ait bir kasetim var. Ne zaman onun için bu kadar üzölmeye değer mi diye şüpheye düşsem, açar dinlerim."

"Peki, sonra ne oldu?"

Maud omuz silkti. "Bana uzun bir turneye çıkmak iste diğini söyledi," dedi. "Çok anı"

olmuştı. Altı aydır herhangi bir yere gitmeyi reddediyordu. Sonra birden Paris'ten ola bildiğince uzaklaşmak istedi."

"Farklı görünüyor muydu?"

Başını evet .an lamı nda salladı. "İçindeki ışık sönmüş gi biydi," dedi. "Sonra çok fazla turneye çıktı. Buradan kaç mak istiyormuş gibi hissetmişim."

O sırada asansör kapısı açıldı ve içinden iki adam çıktı. Bir tanesi Eve'nin amiriydi Maud'u fark edip bize doğru yürümeye başladı. Bana kulağa hoş gelmeyen, Fransızca birkaç cümle söyledikten sonra, Maud'un kolunu sertçe çe kerek benden uzaklaştırdı.

Amirin, olaya burnumu soktuğumu Eve'ye söyleyece ğini biliyordum. İki seçeneğim vardı. Ya hemen buradan kaçıp Eve'nin gazabından kurtulacaktım ya da kalıp onunla yüzleşecektim.

Kalmayı seçtim. Beş dakika sonra asansör kapısı açıldı ve bu sefer Eve göründü.

"Bana bunu yapıyor olamazsın," dedi. "Sana evine git meni söyledim. Sense bunur yerine, hiç hakkın yokken ta nıklarımından birini soru yağmuruna tutuyorsun."

"Önemli bir şey bulamadım."

"Mesele bu değil!" dedi Eve. "A mirlerime neden bura da olduğumu ve bu soruşturmayı neden bir Amerikah'yı dahil ettiğimi açıklamak zorunda kalmıştım zaten. Neden Londra'ya benimle geldiğini ve-"

"Özür dilerim, Eve," dedim. "Seni asla zor durumda bı rakmak istemedim. Fakat kız kardeşimin katilini bulmak için yaptığımız o ilk konuşmada bile ne istediğimi biliyordun. Ve benimle çalışmayı kabul ettin."

"Sen de benimle," diye tısladı.

"Ve zaten bunu yapıyorum," dedim. "Aklıma gelmiş ken Caitlyn McKenzie'nin bedeninde bulunan o kelimeler, Guns N' Roses'ın 'Used to Love Her' adlı şarkısından Zarfı uzattım. "Sözler burada yazıyor."

Eve, zarfı aldı.

"Arka bahçeye gömülen bir kadından bahsediyor," de dim. "Burası olmadığını kolayca anlayabileceğimiz bir yer." Eve, şarkı sözlerini okurken sessizliğe bürünmüştü. Benimse geriye kalan son enerjim de tükenmişti. Bu yüzden sırtımı soğuk mermere dayadım ve uykusuzluktan yanan gözlerimi kapattım.

İkimiz de yorgun ve gergindik. Eve'ye yaptığı her şey için minnettardım ama o da şu an beni desteklemek zorun daydı. Ben bu soruşturmanın bir parçasıydım. Beni öylece bir kenara itemezlerdi.

Brinin koluma dokunduğunu hissedince, gözlerimi aç tım. Eve'nin elinde büyük, sarı bir zarf vardı.

"Bunu görmek isteyebileceğini düşündüm," dedi.

Zarfı alıp, içinden bir fotoğraf çektim. Bir adamın, kuşe kâğıda basılmış renkli bir fotoğrafıydı.

Laurent Demarais.

Siyah dalgalı saçlar, kara kaşlarının altındaki uzun kir pikli, koyu renk gözler. Dolgun dudaklarında imalı, kendini beğenmiş, küstah bir gülümseme.

Yaklaşık üç haftadır, bir adamdan çok bir hayaletin peşinde koşmuştum. Ancak şu an kız kardeşimi öldüren ada mın yüzüne bakıyordum.

"Eve git," dedi Eve. "Biraz dinlen. Sağlıklı düşünebil meni istiyorum."

Beni yalnız bıraktı. Uzun bir süre binanın boş girişinde oturdum. Gözlerim Demarais'in fotoğrafından ayıramıyordum. Bedenim iflas etmiş, zihnim saçma sapan düşüncelerle allak bullak olmuştu.

Uyumayı ne kadar çok istesem de bu gece uyuyamayacağımı biliyordum. Rüyalarımda bu canavarın yüzünü gör düğüm sürece,.bu mümkün olmayacaktı.

Dourdan-la-Forêt İstasyonu'na giden bir metroya bindi. İstasyona gelince de bir araba kirayıp kırsal bölgenin güneyine doğru sürdü. Gözlerini dikiz aynasından ayıramıyordu. Fakat onu takip eden kimse yoktu.

Saint-Aubin köyüne girdiğinde gaza basmaya devam ediyordu. Neyse ki dar sokaklar bomboştu. Yoğun sisin içindeki tek aydınlık, evlerin pencerelerinden dışarıya yansıyan sarı ışıklardı. Bu gece dışarıda onu görebilecek kimse yoktu.

Burada, Paris'ten uzakta kendini daha iyi hissediyordu.

Yeniden güvendeydi, görünmezdi.

Hep böyle mi olmuştu? Yoksa bu yeni miydi? Kendini kay bediyor olduğunun bir ispatı mıydı? Sanki karşı konulamaz bir güç tarafından karanlığın dibine çekiliyormuş gibiydi.

Yavaş yavaş gidip gelen sileceklerin arasından yeniden kırsal bölgeye döndüğünü görebiliyordu. Fakat dönemeç neredeydi? Buraya gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Belki de on beş, yirmi yıl. Yıllar önce avukattan gelen, mülkün artık ona ait olduğunu yazan mektubu hayal meyal hatırlıyordu. Ama şu ana kadar hiçbir zaman buraya geri dönme ihtiyacı hissetmemişti.

Orada! Tanıdık bir şeyi... Büyük, dallı budaklı meşe ağacını gördü. Yol da hemen arkasındaydı. Direksiyonu sola kırdı.

Yol dardı ve tekerlek izleri vardı. Kurumuş siyah ağaçların oluşturduğu bir tünele girdi. Etraf uzun çalılarla kaplıydı, bu yüzden yavaş gitmek zorundaydı.

Keskin bir virajı döndü ve yüksek demir kapı karşısına çıkıverdi. Frene bastı.

Gerçekten doğru yerde miydi? Leylaklar neredeydi? Girişte birer koruma gibi duran taşın aslan heykelleri nere deydi?

Neden hatırlayamıyordu?

Arabadan çıktı. Kapıyı destekleyen sütunlardan birinin yanında durdu ve kurumuş sarmaşığı yola başlandı. Sarı maşığın dalları ellerini çiziyordu. Sonunda eski, mavi-beyaz seramik tabela görüldü.

VİLLA EUTERPE.

Geri adım attı. Nefes nefese kalmıştı. Gülüyordu.

Deli değildi. Bu yer gerçektir. Rüyalarının bir parçası de ğildi. *Gerçektir.*

Bahçe kapısı kilitli değildi, o nedenle kapıyı iterek açtı. Ardından gidip arabaya bindi ve arabayı dar yolun aşağısına doğru sürdü. Arabanın ön camından dışarı bakarken kalbi küt küt atıyordu. Sonra birden ev, sislerin ardında belirdi. Arabayı durdurup eve baktı.

Uç katlı, kurumuş sarmaşıklar yüzünden neredeyse görünmeyen gri taş bina, iki bacası, kırık çatısı, pencereleri kapatan siyah panjurlarıyla karşısındaydı. *Panjurlar mavimsi değil miydi?* Hiçbir şey hatırladığı gibi değildi.

Hatta... .

Arabadan inip, kocaman çalılarla ağaçların arasından geçerek evin etrafında hızlıca bir tur attı.

Evet. Tanrım, evet orada!

Evin doğu tarafındaki kuleye baktı. Sivri çatısı ve yük sek, küçük pencereleri olan yuvarlak bir kule.

Fısıltılar...

Gölgelerin içine baktı. Birinin fısıldadığını duyduğundan emindi. O muydu? Sallanan servi ağaçlarına baktı. Duyduğu tek şey, ağaçların arasından esen rüzgârın sesiydi. Müthiş bir sestiydi. Sola döndü. Ağaçlardan ona bakan gözler vardı. Ormanda bir saklanıyordu. O, olabilir miydi? Hayır olamazdı. O ölmüş, kemikleri de Highgate Mezarlığı'na gömülmüştü. Kötü ruhu, yaptıkları yüzünden cehenneme gönderilmişti.

Aniden ortaya bir geyik çıktı. Bir süre Laurent'e baktı.

Sonra yeniden ağaçların arasında kayboldu.

Laurent derin bir nefes aldı ve dönüp yeniden kuleye baktı.

İçeri girmek zorundaydı.

Fakat bütün kapılar kilitli, bütün pencerelerin panjurları kapalıydı. Avukat, ona bir anahtar göndermişti. Yanma alarmı neden aklına gelmemişti ki?

Çakıltaşlarıyla kaplı yolun ortasında durdu ve eve baktı. Başını zonkluyordu. Sanki kafasının içinde bir anı fırtınası kopuyor, dışarı çıkmak için onu zorluyordu.

Aklına çocukluğunu geçirdiği evin hayalini getirmeye çalışarak gözlerini kapattı. O zamanlar gizli bir kapı vardı.

Laurent! Laurent! Oü es-tu?'

* Fr. *Neredesin?* (Ed. N.)

Babasının ona bağırdığını, onu aradığını duyabiliyordu. Ve birden kendini arka merdivenlerden aşağıya, mutfaktan bodruma doğru koşarken gördü. Sonra...

Laurent'in gözleri kocaman açıldı. Aceleyle evin arkasına gitti. Gözleri kapağı bulmak için karanlığı taradı. Çalılar yüzünden neredeyse görülmeyen zemindeki eski kapağı buldu. Kömür kaydırma oluğu...

Bu oluk, başını sıkıştırdığında evden kaçmanın gizli yoluydu.

Tabii o zamanlar çok küçüktü, daha sekiz yaşındaydı.

Başka şansı yoktu. Denemek zorundaydı. Ayrıca daha önce bundan daha küçük tünellere de girmişti.

Kapağı tüm kuvvetiyle çekip açtı. Kapağın altında uza yıp giden karanlık boşluğa göz attı. Zifiri karanlık bodrum daki ter ve toz kokusunu alabiliyordu. Soğuk taş duvarlar boyunca ilerleyip, merdivenlerden çıktı. Ve gıcırdayan bir kapıdan geçer geçmez kendini mutfakta buldu.

Hiç oyalanmadı. Yemek odasının hemen arka tarafta oldu ğunu hatırlamıştı. Oradan yolu bulabilirdi. Ayağının altındaki eski döşemeler gıcırdayıyordu. Pencerelerin panjurları kapalı ol duğundan içerisi neredeyse karanlıktı. Yanma bir el feneri al madığı için kendine kızarak, yemek odasının ortasında durdu.

Fransız kapıların arasından karanlığın içinde kaybolmuş merdivenin basamaklarını görebiliyordu.

Yemek odasına bakındı. Gözleri rafa ve üzerindeki gü müş şamdanlara odaklandı. Bir tanesini alıp yaktı.

Oda hayata dönmüştü: Bu halleriyle hayaletlere benze yen üzeri beyaz örtülerle örtülmüş mobilyalar, şamdanın ışığı... Akşam yemeği boyunca sürekli ona bakan, dantel başlıklı, sert bakışlı yaşlı kadının durduğu, mavi duvar kâğıdının önündeki boş kısım da oradaydı.

Girişteki koridora gidip merdivenlerden yavaşça yukarı çıktı. Yukarıya çıkınca durdu. Solda, yatak odalarına açılan başka bir koridor vardı. Soldaki ilk kapı onun odasıydı. Ve onun yanındaki...

Karanlığa baktı. Babasının yatak odasıydı.

Kapı aralıktı, iterek açtı. Elindeki mumun ışığı titriyor du. Burada da beyaz örtülü mobilyalar, rutubet ve tütün ko kusu vardı. Midesine bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. Odanın içinden hızla geçip bitişikteki odaya girdi.

Duraksadı.

Annesinin odasıydı. Hatırladığından daha küçüktü. Yatağı olduğundan emin olduğu, üzeri beyaz örtüyle kaplanmış ge niş, kare cisme baktı. Ve oradaki, köşedeki şey... Yoksa bu... Örtüyü kaldırıncaya toz zerrecikleri mum ışığında dans et meye başladı.

Annesinin makyaj masasıydı. Üzerinde parfüm şişeleri ve pudralar olmasa da o masaydı. Anılar gözünde canlandı. Talk pudrasının kokusunu, lambanın sarı ışığını, gümüş küpeleri nin ışıltısını hayal etti. Kendisi yerde bağdaş kurmuş oturur ken annesinin de sarı saçlarını ördüğünü görebiliyordu.

Müzik... Bir müzik sesi duydu. Pencereye baktı. Hayır, sadece rüzgârdı.

Pencerenin yanındaki büyük, beyaz şeklin yanına gitti. Annesinin, roman okuduğu ve Laurent'i, çalarken dinlediği koltuktu.

Yapamam anne,

Evet, yapabilirsin, benim küçük kelebeğim. Çok zor. Hem babam...

Sadece benim için çal, Laurent. Dünyada sadece ikimiz varmışız gibi.

Her şey yeniden sekiz yaşındaymış gibi orada, kafasının da, kalbindeydi. *Tout un Monde Lointain* 'i çalmaya çalışır ken parmakları yanıyordu.

Kolyesini takısı, ellerinin yumuşaklığı ve sadece ikisi arasındaki, tıpkı bir müziğe benzeyen özel şeyleri fısıldayışı dün gibi aklındaydı.

Deux coeurs.

Kalbinin derinliklerinde bir sızı hissetti ve hıçkırıklar dudaklarından dökülüyordu.

Ağlama küçük kelebeğim, geri döneceğim. Lütfen, ağlama.

Mumu bir yere koyup, pencereye gitti. Mandalı kaldırdı ve panjurları iterek açtı. İçeriye soğuk hava dolmuştu. Aşağıdaki karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu ama yine de annesinin siyah arabanın yanında duruşunu, ona bakan sol gun yüzünü, babasının, annesini arka koltuğa bindirdiğini ve arabanın ağaçların arasında kayboluşunu hatırladı.

Annesinin gözden kayboluşunu hatırladı. Laurent gözlerini silerek pencereden uzaklaştı.

Titreyen eliyle mumu aldı ve annesinin odasından çıktı. Dışarı çıkınca durdu. Gözler sağ tarafa, diğer koridora kaydı. Hiç ışığın olmadığı, en karanlık noktaya dikkatle baktı.

Başka seçeneği yoktu. Kuleye girmek zorundaydı.

Geçit eski malikânenin sol kanadından hizmetçilerin odalarına, depolara ve çocukken güvercin sesleri diye dü şündüğü hayaletlerin mırıldandığı büyük ve kirişli tavan arasına çıkıyordu.

Uzun, dar koridorun sonundaki sarmal merdivenleri bul du. Merdivenlerin başına gelince bir an duraksadıysa da basamakları çıkmaya başladı.

Yeniden müzik sesi duyuyordu. Yine mi rüzgârdı? Ha yır, bu sefer gerçek olduğundan emindi. Ses artıyor, onu yukarıya çekiyordu.

Kapı... Müzik şimdi kafasının içinde bangır bangır çalı yordu. Kalın tahta kapıyı itip içeriye girdi.

Ancak müzik birden durdu. Sadece sessizlik vardı. Ve soğuk... O kadar soğuktu ki mum ışığında nefes alıp ve rirken ağzından çıkan buharı görebiliyordu. Fakat aynı zamanda öyle terliyordu ki montunun altındaki gömleği sırıl sıklam olmuştu.

Odanın ortasına doğru yürüdü ve elindeki mumu taş zemine koydu. Yavaş yavaş, her şeyi dikkatle inceleyerek, bir daire çizecek şekilde olduğu yerde döndü. Tabii ki şu anda farklı görünüyordu. Bütün mobilyalar, buranın güzel görünmesini sağlayan her şey kaldırılmıştı. Yaldızlı ayna, örtüler, halılar... Hepsi gitmişti. Çalmak için üzerine oturduğu ipek kumaş kaplı sandalye de yoktu. Ve yatak...

Gitmişti. Her şey gitmişti. Anılar dışında.

Anıların hepsi hafızasmdaydı. Onların hayal -ya da bel ki bir kâbus olduklarını düşünse bile gerçektiler. Buraya gelmenin ona huzuru getireceğini sanmış olsa da bunun

imkânsız olduğunu biliyordu.

Şimdi de on üç yaşındaydı. Burada, bu odada... Müziği tekrar duymaya başlamıştı. Kafasının içinde yankılanıyor, anılarını canlandırıyor.

Benim için çal, Laurent. Canım istemiyor.

Çal. Annene çaldığın gibi çal. Hayır. İstemiyorum.

Evet, istiyorsun. İsteddiğini biliyorsun.

Artık çalmak istemiyorum.

Kendini durduramazsın, Laurent, biliyorsun yapamazsın. Bacaklarının arasındaki çellonun titreşimini, ellerinin onun göğsüne dokunuşunu, sıcak dudaklarını boynuna bastırışını, şiir okurkenki sesini... Hepsini hissedebiliyordu.

Tout un monde lointain, absent, presque défunt

Le poison qui découle de tes yeux, de tes yeux verts. Bütün dünyadan uzak, yok olmuş, adeta ölmüş.

Gözlerinden akan zehir, o yeşil gözlerinden...

Sözler güzeldi. Fakat onun dudaklarından çıktığı zaman kulağa, çirkin bir küfür gibi geliyordu. Gözlerinde çıplak, beyaz vücudunun şekli, parlayan yeşil gözleri, yılan gibi kıvrılan o siyah saçları canlandı.

Çellonun iç çekişi... Kadının zevk çılgınlıkları... Bütün dünyadan uzak, yok olmuş, adeta ölmüş.

Ellerini yüzüne bastırarak soğuk taş zemine dizüstü çök tü. Titriyordu. Üzüntü ya da acıdan değildi. Öfkedendi...

Onu bulması ve öldürmesi gerekiyordu.

Eve'den gelen telefon beni sabahın altı buçuğunda uyan dırdı. O kadar heyecanlıydı ki bir süre Fransızca ko nuştüğünü fark etmedi. Onu sakinleştirmeye çalıştığım sırada haberleri verdi.

Paris'in dışında bir malikânede, bir ceset bulunmuş tu. Yıllardır içinde kimsenin yaşamadığı mülk, Laurent Demarais'e aitti.

Farların bulanık ışıkları eşliğinde şehrin ortasından, gü neye doğru giderken şafağın sökmesine daha bir saat vardı. Yanımızdan nadiren bir arabanın geçtiği zifiri karanlığa girene kadar Eve konuşmadı.

"Aşağılık herif beni aramadı," dedi. "Kim?"

"Amirim, Başkomiser Boutin," diye yanıtladı. "Bu sa bah saat beşte Saint-Aubin'de Laurent Demarais'in anne sine ait bir malikâne bulmuşlar. Ona miras kalmış."

Eve, bir sigara yaktı. Sigarayı içine çekerken elleri titri yordu.

"Öyleyse bunu nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Merkezden bir arkadaşım aradı," dedi. "Yoksa orada bir kadın cesedi bulduklarını öğrenmemiş olacaktım. Hiç birini duymamış olacaktım."

Neden halkanın dışında bırakıldığı hakkında konuşmak isteyeceğini sanmıyordum, bu

yüzden onu olaya yoğunlaş tırdım. "Eski bir ceset mi, yoksa yeni mi?" diye sordum.

"Dün gece öldürülmüş."

Bu mantıklı gelmiyordu. Slains Kalesi'ne bırakılan şarkı sözleri arka bahçedeki bir cesetten bahsediyordu. Ama şim diye kadar hep bir önceki kurbandan bahsetmişlerdi, ölmek üzere olandan değil. Caitlyn McKenzie'nin bedenine yazılan sözler Hélène'i işaret ediyor olmalıydı. Artık ne düşü neceğimi şaşırılmıştım.

Önümüzdeki karanlığa dikkatle baktım. Kafamdaki sorular her geçen saniye biraz daha çoğalıyordu. Yeni kurban kimdi? Bize yeni şarkı sözleri bırakmış mıydı? Polisler Demarais'i orada yakalamış mıydı? Eve'nin birden neden ekibin dışına itildiğini de merak ediyordum. Fakat Eve'nin konuşamayacak kadar sinirli olduğunu düşünerek, şimdilik bütün sorularımı askıya almaya karar verdim.

Bir köyün içinden geçtik, sonra yeniden kırsal alana çıktık. Şafak vaktinin loş ışığında gözümün etraftaki yel değir menleri ilişti. Devasa kanatları gökyüzünü delecek gibiydi. Sonunda malikâneye vardık. Kapıya toplanmış polis arabaları ve kamyonetler çok fazla yaklaşmamızı engelli yordu. Bu yüzden Eve, mecburen evden uzak bir yere park etti.

Arabadan indiğimizde, Eve bana bakarak, "Özür dile rim," dedi. "Hepsine ne kadar kızgın olsam da, hâlâ burada kalman gerekiyor. Söz veriyorum, içeride ne olduğunu öğrenir öğrenmez gelip sana anlatacağım." Sonra döndü ve sisin içinde kayboldu.

Yoğun sabah sisinin ardında duran eski eve baktım. Göz lerim hemen kuleye ilişti. Koyu kırmızı sivri çatısı ve küçük kemerli vitray pencereleriyle evin geri kalanı gibi gri taştan yapılmıştı.

Buranın yeni cesedin bulunduğu yer olduğunu hemen anlamıştım.

Eve'nin arka koltukta bıraktığı san yağmurluğu ve polis şap kasını fark edince arabada daha fazla kalamadım. Polis memurlarını kontrol ettim ve yağmurlukla şapkayı alıp üzerime geçirdim. Sonra da başımı öne eğip malikâneye doğru yürüdüm.

Açık kapılar içerideki ağır kokuyu biraz olsun hafifletti yordu. Evin içiyle o yüksek mermer tavanlar gölgeler için deydi ve kalan çok az sayıdaki mobilya da örtülerle kaplanmıştı. Koridorda duran güzel ve eski bir ayaklı duvar saatinin yanından geçtim. Saat, 3.45'te durmuştu.

Oturma odası olduğunu düşündüğüm odada bulunan, yaklaşık iki metre yüksekliğindeki şöminenin tam önünde iki üniformalı polis duruyordu. Polislerden biri bana başıyla selam verdi ve Fransızca bir şeyler söyledi. Sarmal merdiveni işaret edince, kafamı sallayıp merdivenlerden çıktım.

İkinci kata çıkınca koridordan gelen sesleri takip ettim. Kimse beni fark etmemişti. Herkes koridorun sonundaki açık kapıya odaklanmıştı.

Kaim, tahta kapıyı birazcık araladım. Yuvarlak oda, yaklaşık altı metre çapındaydı. İçeride bir seyyar lamba yakılmıştı. Lambanın ışığı altında, taş duvara dayanmış, başı öne eğik, elleri karnının üzerinde birleşmiş bir kadının çıplak bedenini gördüm. Bir bez

bebeği andırıyordu.

Birbirine girmiş siyah saçları omuzlarına düşmüş, yüzü nü kapatıyordu. Vücuduna sivri bir şey pek çok defa sap lanmıştı. Göğüsleri makineli tüfekle delik deşik edilmiş gibi görünüyordu. Sızan kanlar tenini çizgi çizgi boyamıştı. Bazıları karnının kıvrımında son buluyor, çoğu ise darma dağınık, siyah kasık kıllarına damlıyordu.

Daha fazla bakmak istemesem de kendimi tutamadım. Elleri...

Sadece karnının üzerinde kavuşmamışlardı. Parmakları kasıtlı olarak vajinasının içine sokulmaya zorlanmıştı.

Eve'nin bana doğru geldiğini görünce hızlıca kulenin detaylarını inceledim. Fakat hiçbir şey -duvar yazısı ya da bir şarkı sözügöremedim.

"Buradan hemen çıkman gerek," dedi Eve alçak ama sert bir sesle. Bir taraftan da kolumu tutuyordu.

Yeniden dışarı çıkınca derin bir nefes aldım. İlk önce malikâneye, sonra bana bakan Eve'nin yüz ifadesi oldukça öfkeliydi.

"Eve, özür dilerim," dedim. "Kendim görmek zorunday dım. Sana yaptırıyaydım-"

"Seninle alakası yok," dedi. "Orada olduğunu fark et mediler. Her şey sen gelmeder önce oldu. Bu davadaki baş dedektiflik görevimden alındığım söylendi."

Bir keresinde Nora'nın da eve böyle geldiğini anımsa yarak sessiz kaldım. İlk cinayet davalarından birinin ucu beklenmedik bir şekilde Miami'li bir para babasına doku nunca, davanın yönetimi Nora'dan alınıp bölge savcısının bir ahbabına verilmişti.

Bu olay ilişkimizin başlarında olmuştu ve ben o zaman lar onun hırslarına, ihtiyaçlarına ya da herhangi bir şeyine

çok az saygı duyuyordum. Onu yemeğe götürmüş ve içti ğim birçok kadehten sonra dedektiflik sınavına, bunun bir erkek işi olduğunu bilerek girdiğini söylemişim.

Şimdi Eve'nin yüzünü görünce verdiğim cevabın ne ka dar acımasız olduğunu anlayabiliyordum.

"Özür dilerim," dedim.

Kollarını kavuşturarak diğer tarafa döndü.

"Üzerinde çalışabileceğimiz başka şeyler var, Eve," dedim. Yeniden bana döndü. "Bir masa ve bilgisayara mahkûm edilmek istemiyorum, Matt," dedi. "Bu dava için çok çalış tım ama şimdi ben, ben..."

Elleriyle yüzünü sildi. "Özür dilerim. Polis memurları bu kadar duygusal olmamalı."

Elini montunun cebine atıp sigara paketini çıkardı. Pake tin boş olduğunu görünce buruşturup çakıl kaplı yola fırlattı.

"Gel, seni Paris'e geri götüreyim," dedi. "Sonra ne olacak?"

"Sonra buraya geri dönerim," diye cevap verdi. "A mir, ka davra köpekleriyle kazıcıları çağırdı. Caitlyn McKenzie'nin sırtına yazılan sözlerin, diğer kurbanları burada aramamız gerektiği anlamına geldiğine ikna oldu."

"Seni bu davanın başdedektifliğinden aldığını söylediği ni sanıyordum."

Eve'nin gözleri üniformalı polisin üzerindeydi. "Umu rumda değil," dedi. "Helene' buldukları zaman burada ol mam gerekiyor."

"Burada olduğunu sanmıyorum," dedim.

Eve yeniden bana baktı. "Ama şarkı sözlerinde 'Arka bahçemde gömülü' yazıyordu."

"Biliyorum ama geri kalanı uymuyor," diye devam ettim.

"Bu kadın sarışın değil, esmer. Diğer kurbanların fiziksel özelliklerine uymuyor. Hem orada müzikle ilgili herhangi bir ipucu, şarkı sözü falan buldun mu?"

Üniformalı polislere bakarken başını yavaşça iki yana salladı.

"Hélène burada değil, Eve," diye yineledim usulca. "Nasıl bu kadar emir olabiliyorsun?" diye sordu yüzü me bakmadan.

"Çünkü diğer kurbanları gömmedi," dedim. "Onları sak lamadı. Bu cinayet farklı ve nedenini bulduğumuzda belki onu da buluruz."

Uzaktaki siren seslerini duyabiliyordum. Kapıya bakın ca başka bir polis arabasının daha içeri girdiğini gördüm. Arama ekiplerinin birazdan burada olacaklarını tahmin edebiliyordum!

Eve'nin derin bir iç çekince dikkatimi tekrar ona yönelttim. "Haklısın," dedi. "Kend kurallarını bozdu. Şu an onda çok farklı bir şeyler var, kontrol edemediği bir şeyler. 'De jenere olma' diye bir tabir duydun mu?"

"Evet," dedim. "Kontrolünü kaybederek bocalayan seri katiller için kullanılır."

Başıyla onayladı. "Onu aradığımızı da biliyor. Bu yüz den çok daha tehlikeli."

"Söyleyeceğim şeyi iyi düşün," dedim. "Tricia Downey'nin cesedindeki bütün kar boşalmıştı neredeyse. Ancak yel değirmeninde bir damla kan bile bulunmadı. Yani başka bir yerde öldürüldü, burada değil. Paris'teki o güzel evde olmadığına da kalıbımı basarım."

Eve, bana bakıyordu.

"Arka bahçesinin neresi olduğunu bulmak zorundayız," dedim.

Güneş doğuyordu. Acele etmek zorundaydı. Bir yan dan da dikkatli olmalıydı Arandığını biliyordu ama Paris'in bu kısmına akıllarına gelmeyebilirdi. Yine de ken dini riske atamazdı, bu yüzden kiraladığı arabayı kalabalık bir katlı otoparka bıraktı. Tam gidiyordu ki birden durdu.

Kapıda kırmızı lekeler vardı.

Ellerini yavaşça kaldırdı. Kan... Kıyafetlerine baktı. Üs tü başı kanla kaplanmıştı.

Arabayla Paris'e geri dönerken bunu nasıl fark etmemişti? Arabadaki kanı silmek için gömleğinin kolunu kullan dıktan sonra otoparktan ayrıldı. Caddede başını öne eğerek kapalı dükkânların önünden geçerken hızlı hızlı yürüdü. Köşedeki fırına yaklaşıncı içerideki ışıkları gördü ve cad denin öbür tarafına geçti.

Görünmezlik hissi artık gitmişti. Her şey değişmişti. Şu anda kabuğundan çıkmış bi

hayvan gibi korunmasız ve savunmasız hissediyordu. Myrha Caddesi'ne döndü ve kırk dört numaraya varana kadar yolun geri kalanını koşarak git ti . Merdivenleri çıktığında nefes nefese kalmıştı. El yorda mıyla anahtarı arayıp buldu ve içeri girdi. Ardından kapıyı kilitledi, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Çığlıklar... Birilerinin çığlık attığını duyuyordu. Masaya gidip lambayı açtı.

Sesler susmuştu.

Burada hiç kimse yoktu. Hepsi hayaldi. Kanlı ellerine baktı.

Ama bunlar gerçektir. Bu o kadının kanıydı, kafasının içinde yankılanan çığlıklar da ona aitti.

Şilteye doğru gidip üzerine yığıldı. Zihnini temizleme ye, nerede olduğunu, ne yaptığını hatırlamaya çalıştı. Ne den bu kadar zordu? Ona ne oluyordu? En son uyuduğu zamanı bile hatırlayamıyordu.

Gözlerini kapattı.

Gözlerinin önünde mavi ışıklar belirdi. Beyninin içinde ki damarların alev aldığını görür gibiydi.

Hayaller geri geliyordu. İle Saint-Louis'deki evi gördü. Birden penceresinin önündek mavi ışıkları, aşağıya bakıp polis arabalarını gör düğünü hatırlayiverdi. Koştuğunu, gece yaptığı uzun yol culuğu ve sislerin içindeki malikâneyi anımsayabiliyordu.

Köydeki dükkândan çıkan siyah saçlı kadını seyrettiğini hatırlayabiliyordu. Sonra onu takip ettiğini, arabanın içine çektiğini, sessiz kalması için ona vurduğunu, kuleye sürük lediğini ve...

Çığlıklar. Duyduğu çığlıklar, o tanımadığı, kimliği belir siz kadının çığlıklarıydı. Şimdi çok net hatırlayabiliyordu. Ona metal çubuğu saplarken ne düşündüğünü bile hatırlayabiliyordu.

Biliyorum o.değilsin. Ama idare eder.

Kıyafetleri onun kanına bulanmıştı. Kollarının seğirdiğini hissetti. Damarlarının içinde böcekler koşuşturuyor gibiydi.

Onu rahatlatacak bir şeye ihtiyacı vardı. GHB almak zo rundaydı. Ama bütün ilaçlar diğer evdeydi ve onu arıyorlarken şu anda kesinlikle oraya gitmeyi göze alamazdı.

Başka seçeneği yoktu. Dışarıya çıkıp bir şeyler almak zorundaydı. Çünkü başka şeylere de ihtiyacı vardı. Birkaç kıyafet ve biraz yiyecek.

Ama ilk önce kandan kurtulmak zorundaydı. Sendeleyerek banyoya gitti, yapış yapış olmuş kıyafet lerini çıkarıp musluğu açtı. Su her zamanki gibi soğuktu. Soğuk, yüzünü ve çıplak göğsünü delip geçerken derin bir nefes aldı.

Vücudunun berbat kokusu onu iğrendiriyordu. İle SaintLouis'deki sıcak banyosunu temiz çarşafı, sıcak kahveyi, çiçeklerin kokusunu ve bir Brahms sonatının sesini arzuladı. Fakat artık hiçbiri yoktu. Bütün hayatı gitmişti. Onu rahatla tan, keyif veren ve güzel olan her şey sonsuza dek gitmişti.

Suya tuttuğu parmaklarının arasından kıpkırmızı kan akıyordu.

Kan... Çok fazla kan...

Çok fazla kan akmıştı. Sadece kimliği belirsiz kadının değil, Hélène'in de kanıydı.

Gözleri küvete kaydı.

Onu ve bütün anıları gömdüğünü hatırladı. Ama şimdi anılar geri gelmişti ve en az c
geceki kadar nettiler.

Her şey Sorbonne yakınlarındaki Le Coupe-Chou'da başlamıştı. Dersten sonra Hélène
alıp en sevdiği restorana götürmüştü. Orada, şöminenin ışığında yüzüne bakarak ona
evlenme teklif etmişti.

Hélène hiçbir cevap vermemişti, sonra...

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum, Laurent. Seni seviyorum, Hélène.

Biraz zamana ihtiyacım var. Lütfen bana baskı yapma.

Biliyorsun, bunu hiç sevmiyorum. Bu gece benimle kalır mısın?

Bu daha önce işe yaramamıştı, Laurent. Lütfen Hélène. Sadece bu gece için.

Neden onu île Saint-Louis'deki evi yerine bu çirkin yere getirmişti? Ne yapacağını
bildiği için mi? Kapıyı açtığında yüzündeki tiksinti dolu ifadeyi görmüştü. Onu şilteye gö
türürken kızıdaki gerginliği hissetmişti. Bluzunun düğme lerini açmaya başladığı
zamanki itirazlarını hâlâ duyabili yordu. Tıpkı onunla sevişmeye çalıştığı ve başarısız
olduğu diğer zamanlardaki gibiydi. Sadece...

Bu kez beyaz tenine baktığında, uzun saç örgüsünü par maklarının arasına doladığında
ve sertleşemediği için hiç bir şey yapamadığında içinde bir şeyler kırılmıştı.

Ona vurmuştu. Hélène bağıırıyordu.

Susması için daha sert vurmuştu. Hélène'se yüzünü tır malamış, çizerek kanatmıştı.

Küçük bir kızın içinde bu kadar kan olduğunu kim bile bilirdi ki?

Şimdi bile onu delik deşik edişini hatırlayamıyordu. Sa dece uyandığını, kendine
geldiğini ve kanı gördüğünü ha tırlıyordu. Ve Hélène'in yerde kıvrılmış yatan bedenini...

Ağlamıştı.

Şu an aynanın önünde dururken ağladığı gibi. Hélène'e sonra ne yaptığını hatırlayınca
daha çok ağladı. Bedenini nasıl alıp küvete koyduğunu, bıçağı bulup kollarını kesmeye
başla dığını hatırladı. .Saatler sonra bıçak kırıldığında durup, yorgun luktan tükenmiş bir
halde uykuya dalmıştı. Sabah olunca De Suez Sokağı'ndaki A rap dükkânından bir tester
ve iki büyük çömlek almıştı. Güneş batana kadar da işi bitmişti.

Kemiklerini dikkatlice örtüye sarıp silindir şeklindeki çantasına yerleştirmişti. Sonra da
Hélène'i karanlık bir köşe ye koymuştu. Böylece istediği zaman onu ziyaret edebilirdi.

Her şeye rağmen onu çok sevmişti.

Akan suyun sesi onu kendine getirince, suyu kapattı.

Olan oldu.

Aniden yüzüne bir tokat yemiş gibi hissetti. Şimdiye kadar hiç aklına gelmemişti.

Nereye koymuştun?

Çırlıçıplak halde aceleyle banyodan çıkıp diğer odaya geçti. Durdu, hatırlamaya çalışıyor, gözleri gölgelerin arasın da geziyordu. Beş yıl geçmişti ve hafızası artık iyi değildi.

Sonra o uzak köşeyi fark etti. Yavaşça CD'lerin dizildiği metal rafa doğru ilerledi. Rafın arkasındaki boşluğun içine uzandı ve Goffriller Rosette çellosunu çıkardı.

Kibarca yere koydu. Diz çöküp, kolunu boşluğun derin liklerine uzattı. Sonra da uzun dikdörtgen kutuyu çıkarıp çellonun yanına koydu. Açmadan önce titreyen parmakla rıyla abanozdan yapılmış kutunun üzerindeki tozu sildi.

İçine bakarken gözleri yaşlarla doldu. Dokunmak istedi ama ellerinin hâlâ kanlı olduğunu biliyordu ve ona bulaşmasından korkuyordu.

Bunun yerine yavaşça doğrularak bir sandalye bulup ge tirdi ve açık kutunun önüne koydu.

Sandalyeye oturdu, çelloyu ve yayı eline aldı. Yüzyıllar dır yalnızca usta çellistlerin kullandığı Rosette, loş ışıkta par lıyordu.

Laurent, yalnızca kendisi ve Hélène için çalmaya başladı.

Yeniden, Eve'nin mutfak masasının etrafına toplanarak X çalışmalara başlamıştık. Cameron ve ben Nexis arama motorunda Laurent Demarais ile ilgili bulabildiğimiz he şeyi inceliyorduk.

Bu adamın özgeçmişi hakkında neden bu kadar az bilgi vardı?

Eve ofisindeki veritabanına ulaşım Demarais'in adını 1996 yılında yasal olarak değiştirdiğini keşfedince cevabı mızı aldık. Doğum adı Lawrence David Gilchrist'ti.

Kimlik bilgilerini, anne ve baba adını öğrenmiştik: Camille Demarais ve Charles Gilchrist. Eve, Camille'nin ölüm belgesini bulmuştu. Camille, 1985'te, Charles ise 2004'te Lawrence yirmi dokuz yaşındayken ölmüştü.

Küçük dairede bilgisayar tuşlarının, ara sıra çalan tele fonların ve mırıldanmalarımızın dışında ses yoktu. Burnum bir yerlerden gelen güçlü kahve kokusunu alabiliyordu.

Birisi kolumun yanına bir fincan koydu. Başımı kaldırdı gımda Juliette'nin dışarıdaki soğuktan dolayı hâlâ kıpkırmızı olan yüzünü gördüm. Okuldan geldiğini fark etmemiştim.

"Bir şey yakaladım," dedi Cameron.

Dizüstü bilgisayarını bana doğru çevirdi. 1983 yılına ait Fransız Vogue dergisindeki bir makaleye bakıyordum.

"Gilchrist, karısı ve oğlu Lawrence'in zamanlarının bir kısmını Londra'daki evlerinde bir kısmını ise dört kuşaktır Camille Demarais'in ailesine ait olan, Villa Euterpe adın daki Fransız tarzı malikânede geçirdikleri söyleniyor," diye tercüme etti Cameron gülümseyerek. "Euterpe müzik ve lirik şiirin ilham perisiydi."

Makaleyi okuyamadım ama fotoğraflardan hemen he men anlaşılıyordu. Saint-Aubin

köyündeki malikânenin güzel günlerinde çekilmiş fotoğraflardan oluşuyor ve evin dekorasyonunu ayrıntılı olarak gösteriyordu. Bah çeler çiçeklerle, odalar altın yaldızlı antika eşyalarla doluydu. Seçkin orkestralardan birinde şef olan Charles Gilchrist'in bir fotoğrafı da vardı. Uzun boylu ve zayıftı. Yüzünde somurtkan bir ifade hâkimdi. Sandalyede oturan birinin yanında dikiliyordu. Bir an fotoğraftaki diğer kişiyi çıkarmasam da sonradan yedi-sekiz yaşlarındaki Lawrence'a bakıyor olduğumu fark ettim. Ciddi bakışlı koyu renk gözleri ve bir çelloyu kavrayan küçük elleriyle sıksa bir çocuktur.

Odalara ait diğer fotoğrafları incelerken aniden olduğum yerde kaldım.

Elinde bir çelloyla sandalyeye oturmuş, mavi elbiseli bir kadın vardı. Kalp şeklinde bir yüz, mavi gözler ve omuzlarını saran, uzun örgülü saçlar. Altta isminin Camille Demarais olduğu yazıyordu ama sanki Hélène Molyneaux'un daha yaşlı haline bakıyordum gibiydim.

"Eve!"

Masaya geldi. Omuzlarımın üzerinden ekrana bakıyor du. Sonunda iç geçirip uzaklaştı.

Dönüp bakınca Eve'nin küçük balkona çıktığını gördüm. Juliette de onu izliyordu. Eve kapıyı arkasından kapattı ve bir sigara yaktı. Ona bakarken montunu alıp balkona çıkarak onunla konuşmayı düşündüm. Ama Cameron'ın sesi beni vazgeçirdi.

"Sanırım Lawrence ile ilgili ilk eleştiri yazısını buldum," dedi. "London Times'dan. 1987 yılında yazılmış. O tarihte Lawrence...?"

"Yirmi yaşındaydı," dedim sandalyemi Cameron'inkinin yanına çekerken ve okumaya başladım.

Nigel Adams'tan Sanat Eleştirmeni

Harika bir çocuk olduğuna tanık olduğumuz zaman hepimiz cırdık. Fakat teşvik etmekle çocuk istismarı arasındaki ince çizgi ne zaman kopar? Evet, dâhi Arthur Rubinstein piyano çalmaya dört yaşında başladı ve neredeyse doksan yaşına kadar mesleğini icra etti. Ama Rubinsteinlann yanında, bir de sahneye piyanist olarak ilk çıkışını altı yaşında gerçekleştiren Ruth Slenczynska gibileri var. Slenczynska kariyerinde öyle hızlı ilerledi ki bir süre sonra ağır duygusal stres yüzünden içine kapanmaya başladı ve on beş yaşında kariyerine son noktayı koydu.

Lawrence Gilchrist'i salı akşamı Jvignmore Hall'de izlerken aklımdan geçenler bunlardı. Performansından çok az bahsedebiliyim. Bu genç adamdan daha çok istismarın acı bir örneği olarak bahsetmeyi tercih ediyormun. Neden laterna çalan maymun gös terilerinden bu kadar çok etkileniyoruz? Kendine yetişkin süsü veren bir çocuğun nasıl çaldığını dinlemeye gittiğimizi varsayalım. Veya daha kötüsü eğer olaya Gilchrist'in babası, orkestra şefi Charles Gilchrist'in gözünden bakarsak, kendimizin mükemmel bir kopyasını yaratmaya çalışıyor da olabiliriz.

Çok sayıda özgüveni yüksek dâhi gördüm. Fakat korkarım bazıları, ipleri elinde tutanların hırsları yüzünden zarar görüyor. Lawrence Gilchrist bir sanatçı olarak büyüyebilir, peki ya

bedeli?

"Çok iyi adamım," dedi Cameron.

Eve, sigara kokusunu da beraberinde getirerek geri gelmişti. Ocağın yanına gidip kendine biraz kahve aldı. O ve Juliette kısık sesle Fransızca bir şeyler konuştular. Eve Juliette'nin bir konu hakkındaki şüphe ve endişelerini gi dermeye çalışıyor gibiydi.

"London Sun'da birkaç dedikodu buldum," dedi Cameron. Eve gelip yanımda durdu Juliette ise bar taburesine oturdu. Bir yandan kahvesini yudumluyor, bir yandan da bizi izliyordu.

"Continent'tan duyduklarımız geçimsizliğin işaret leri mi?" diye okudu Cameron "Fransız kaynaklar Londra Filarmoni Orkestrası'mn en önemli isimlerinden Charle Gilchrist'in evliliğinin tamamen bitebileceğim söylüyorlar. Eşi Camille birdenbire Villa Euterpe'den ayrıldı ve hiçbir yerde bulunamıyor. Geçen ay The Ivy Restoran'd Gilchrist'in koluna giren esmer güzeli kadın kimdi? Simone Renard isminde bir kadın olduğu söyle niyor."

"Kıyamam, zavallı çocuk," dedim. "İlk önce kötü bir eleştiri, ardından babası başkasıyla işi pişirmeye başlıyor. Tüm bunlar aklını kaçırmak için-

Juliette ile göz göze geldik. Dalga geçme işini çok abart mıştım. Fakat bir yanım bunu umursamıyordu. Lawrence'in

-ya da Laurent, her neyseçocukken ne yaşadığı beni ilgi lendirmiyordu. Ben sadece kız kardeşimi öldüren, o lanet olası herifi bulmak istiyordum.

"Belki de İngiltere'ye odaklanmalıyız," dedim. "Palais de Danse'ı ve oradaki festivalleri biliyordu. Londra'da ya şıyordu. Belki de oraya gitmiştir."

"Gidemez," dedi Cameron. "Pasaportunu göstermesi ge rekir."

Kaskatı olmuş olan boynumu ovdum. Güneşin duva ra yansıyan koyu sarı ışıklarını görünce saatime baktım. Bir yerlerde çalan kilise çanının sesini duyabiliyordum. Bir kahve daha doldurmak için kalktım ama onun yerine, tezgâhın üzerinde duran kırmızı şarap şişesinin tıpasını aç maya karar verdim.

Eve, telefonunu çat diye kapattığında bilgisayarımın ba şına yeni dönmüştüm.

"İngiltere'de olduğu zamanla ilgili bir şey keşfettim," dedi. "Sabıka kaydı var. Fransa'da bu kayıtlar mühürlenir fakat bir arkadaşım bana bilgileri sızdırdı. Bu yüzden anlat tıklarım aramızda kalıyor, anlaştık mı?"

Başımızı evet anlamında salladık. Öte yandan Cameron'la benim bunları kime anlatabileceğimizi düşün düğünü merak etmişim.

"Charles Gilchrist ve oğlu Lawrence on beş yaşınday ken, Fransa'daki malikâneler Londra'ya taşınmışlar," dedi Eve.

"Ya annesi?"

"Nerede olduğuyla ilgili hiçbir bilgi yok."

"Simone?"

"Lyon'a taşınmış ve bir kız okulunda göreve başlamış," diye açıkladı Eve. "Söylenenlere göre de Charles ile bir daha hiç görüşmemiş."

"Birileri kıçına tekmeyi yemiş gibi görünüyor," dedi Cameron.

"Peki ya sabıka kaydı ne ile ilgili?" diye sordum. "Lawrence serserilerle takılıp kulüplerde boy gösterme ye başlamış," diye yanıtladı Eve. "Londra'daki sabıka kay dının sebebiyse üzerinde sahte kimlik bulundurmak, üzerin de uyuşturucu ve çalıntı eşya ile yakalanmak gibi suçlar."

"Belki de bu, eski Hammersmith'i nereden bildiğini açıklıyordur," dedi Cameron.

"Bence çellist olması için ona baskı yapan babasına is yan etme şekliydi," dedim.

Eve, devam etmeden önce bana uzun uzun baktı. Sonra aldığı notları okumaya devam etti. "On yedi yaşındayken babasını bıçakladığı için tutuklanmış."

"Aman Tanrım," dedi Cameron.

"Cinayete teşebbüsten yargılanmış ama Charles Gilchrist'in tek evladını hapse göndermek yerine başka dü şünceleri varmış. Hâkimi, oğlunun psikolojik tedavi alması gerektiğine ikna etmek için nüfuzunu kullanmış."

"Ve mahkeme bunu uygun bulmuş."

"Evet," dedi Eve. "Babası onu yeniden Fransa'ya, tam da burada, Paris'teki L'Hôpital Esquirol'a gönderdiği için şanslıyız."

"Lütfen bana hastane kayıtları için gizlilik yasasına ta kılmayacağını söyle," dedim.

"Takılırdık ama bu vaka için geçerli değil," dedi Eve.

"Hastanede tutuklu vasfıyla bulunduğu için gizlilik hakkı yok."

"Kimden bilgi alabiliriz?" dedim.

Eve, not defterine baktı. "Dr. Agnès Faucheux. Hâlâ has tanede çalışıyor."

Tam sandalyemden kalkmak üzereydim ki Eve eliyle beni durdurdu. "Otur Matt," dedi "Önce arkadaşım onu arayıp görüşmek istediğimizi söyleyecek."

Sandalyeme gömüldüm. Eve haklıydı. Yavaşlamam gerekiyordu. Hammersmith denilen kulübe gitmek için Paris'ten ayrıldığımızdan beri hiç durmamıştık. Damarları mın biraz viskiye, midemin de sıcak yemeğe ihtiyacı vardı. Eve, mutfığa gitmiş, dolaptan biraz ekmek ve peynir çı karıyordu. Tam dışarı çıkıp viski almayı düşünüyordum ki

Cameron'm sesini duydum. "Onu buldum." dedi. "Kimi?"

Bilgisayarını bana doğru çevirince kendimi siyah, dalga lı saçlı bir kadının fotoğrafına bakarken buldum. Donakalmıştım, çünkü onu bir yerlerden tanıyor gibiydim.

Fakat fotoğrafın kenarında 1993 tarihini görünce daha önce bu kadını değil, ona benzeyen birini gördüğümü anla dım. Onu, bu sabah Saint-Aubin malikânesinin kulesinde, kanlı bir bez bebek gibi duvara dayanmış halde görmüştüm.

"Bu kim?" diye sordum.

"Charles'ın metresi," dedi Cameron. "Simone Renard."

Dr. Agnès Faucheux buluşmayı kararlaştırdığımız yer de, kafenin arkasında kalan bi

masada bizi bekliyor du. Siyah-beyaz saçları kısa kesilmiş, sarı renkli ıslak atkısı sade ve gri takım elbisesinin güzelliğini ortaya çıkarmıştı.

Yirmi yılı aşkın bir süredir yakınlardaki L'Hôpital Esquirol'un ergen psikiyatris biriminde çalışıyordu. Ona doğru yaklaştığımızda takındığı boş ifadenin, yirmi yıldır akli dengesi bozuk, genç suçlularla uğraşmaktan kaynak landığını tahmin ediyordum.

Doktor, Eve'nin sevdiği şu pembe şeylerden içiyordu ve masaya otururken Eve'ye de aynısından ısmarlamak için ismi ni hatırlamaya çalıştım. Ama Eve önce davranarak kendisine doktorun içtiği kir kokteylinden, bana da bir viski söyledi.

Eve, tanıştırma faslını bitirdikten sonra, doktorun büyük gözlüğünün kalın camları ardında büyüyen gözleri önce bana, sonra yeniden Eve'ye kaydı. Masada bir gazeteciyle oturmaktan biraz rahatsız olmuş gibiydi. Bulunma nedeni mi anlatarak onu rahatlatmak için ağzımı açacaktım ki Eve, bunu benim için yaptı.

"Lawrence Gilchrist'in çok ciddi bir suç işlemiş olduğu nu düşünüyoruz," dedi Eve usulca. "Bay Owens sadece onu bulmama yardım etmeye çalışıyor. Olayla ilgili bir şey yaz mayacak. Söylediğiniz her şey kanıt gibi işlem görecektir ve gerekirse sadece duruşmada kullanılacak. Söz veriyorum."

Garson içkilerimizi getirinceye kadar Dr. Faucheux gözle rini Eve'den ayırmadı. Esk hastasının zor durumda olmasına şaşırmadığını düşünüyordum ama hiç soru sormaması biraz garipti. Sadece onunla ilgili deneyimlerini paylaşıyordu.

Sesi, hayatı boyunca sigara kullanan birininki gibi kısık çıkıyordu. "On yedi yaşına gelinceye kadar Lawrence Gilchrist ile tanışmamıştım," dedi. "Ama hatırladığım tek şey daha ofisime girdiği ilk anda onun itici bir çocuk olduğunu düşündüğüm. Diğer hastalardan bazıları onu *un drôle d'oiseau* olarak tanımlıyorlardı.

Eve, bana tercüme etti. "Esrarengiz bir adam." "Babasını öldürmeye çalıştığı için hastaneye gönderildi ğini öğrendik," dedim. "Bize bundan detaylı olarak bahse der misiniz?"

Konuşmaya başlamadan önce içkisinden yavaş ve büyük bir yudum aldı. "Lawrence babasından nefret ediyordu," dedi. "Bunun nedenini anlamak için Lawrence'in henüz bir çocuk olduğu zamanlara gitmeniz gerekir. Charles Gilchrist, Lawrence doğduğunda neredeyse kırk yaşındaydı ve oldukça soğuk bir adamdı. Ünlü bir orkestra şefiydi."

"Oğlunun müzikle ilgili çalışmalarına rehberlik etti," dedi Eve.

"Rehberlik mi?" Doktor başını yavaşça iki yana salladı. "Lawrence'in dünyaca ünlü bir çellist olması fikrine kafayı takmıştı ve ona çok fazla baskı yaptı. Lawrence bana bir ke resinde babasının onu, aynı parça için saatlerce tekrar tekrar zorla çalıştırdığından bahsetmişti. Bir çocuk için oldukça zor bir parçadır. Adı *Tout un Monde Lointain*"

Eve yeniden tercüme etti. "Bütün dünyadan uzak." "Çalarken babasını memnun edemediği bazı zamanlarda dayak da yiyordu," dedi doktor.

Bir anda öfkelendiğimi hissettim. Bu medenileştirilmiş canavarla ilgili hiçbir şey

duymak istemiyordum. "Yani Demarais, sadece babası müzik konusunda ona aşırı derecede baskı yapıyor diye onu öldürmeye kalktı öyle mi?" dedim.

"Hayır, hepsi bu değildi," dedi Dr. Faucheux. "Çocuk çok yalnızdı, bu yüzden belki de annesine aşırı bağlanarak büyüdü. Lawrence'ın babasına olan düşmanlığının, annesi ni hayatından çıkardığında alevlendiğine inanıyorum."

"'Çıkarılmak' derken neyi kastediyorsunuz?" diye sordum. "Bakımevine konulmuştu," dedi. "O zaman Lawrence henüz sekiz yaşındaydı."

Camille'nin malikânedan ayrıldığını yazan gazete ma kalesini düşündüm. Gilchrist gibi kuvvetli insanlar bu tip şeyleri gizli tutmanın bir yolunu bulurdu. Babamın da bir meslektaşının alkol tedavisini, kayıt altına alınmadan önce gizlediğini az da olsa hatırlıyordum.

"Akıl hastası mıydı?" diye sordu Eve.

"Bay Gilchrist, oğlunu tartışmak için geldiği görüşme günlerinden birinde," dedi doktor, "bana karısının erken bunama hastalığına yakalandığını söylemişti."

"Lawrence'ın onu görmesine izin verildi mi?" diye sor du Eve.

"Hayır. Lawrence on yaşındayken, annesi kaldığı bakı mevinde öldü." İçkisinden bir yudum aldı. "Lawrence onun

ölümünün verdiği üzüntüyü asla atlatamadı. Bana geldiği zaman, annesini ve onunla ilgili anılarını gözünde aşırı de recede büyüttüğü ortadaydı."

"Peki ya Simone Renard?" diye sordum.

Dr. Faucheux bu ismi bildiğime şaşırmış gibiydi. "Gazeteler onun Gilchrist'in metres olduğunu iddia edi yorlar," diye ekledim. "Demarais bu durumu nasıl karşılı yordu?"

Dr Faucheux cevaplamadan önce duraksadı. "Onun Si mone ile olan ilişkisini anlamal güçtü," dedi.

Bu sözleri kulağa garip geliyordu. Ayrıca sesinde bir ke der vardı ve doktorun genç hastasıyla ilgili nasıl böyle ta rafsız olabildiğini merak ediyordum. Eve, lafa karıştığında doktora Renard ile ilgili birkaç soru daha sormak üzereydim. "Ne kadar süre boyunca sizin gözetiminiz altında kal dı?" diye sordu Eve.

"Sadece bir yıl," diye cevapladı doktor. "On sekiz yaş na basınca yasal olarak kendi isteğiyle kurumdan ayrılabilirdi."

"Serbest kaldıktan sonra Lawrence ile hiç iletişim kur dunuz mu?" diye sordu Eve bu kez.

Doktor başını iki yana salladı. "Geçimini sürdürebilmesi için annesinin mal varlığından kalan bir emanet fonu bulduk. Bir daha hiç iletişim kuramadık. Fakat on iki yıl sonra, bir gün birdenbire ofisime geldi. O zamanlar otuz yaşındaydı."

"Neden?" diye sordu Eve.

"Tedaviye yeniden başlayıp başlayamayacağımızı sordu."

Eve ile bakıştık. "Bu beş yıl önceydi, değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi doktor. "Onu görünce çok şaşırılmıştım."

Bana ismini yasal olarak Laurent Demarais olarak değiş tirdiğini ve yeniden çelle çalmaya başladığını, hatta profesyonel olarak çalmaya devam ettiğini söyledi. Çok iyi görünüyordu, adeta mutlu gibiydi. Buna memnun olmuştum, çünkü babasının ona yaptıklarına rağmen annesinin dışında taptığı tek şeyin müzik olduğunu hissediyordum."

"Neden sizi görmek istediğini anlatabilir misiniz?" diye sordum.

Dr. Faucheux duraksadı. Artık gözetim altında tutulan sa bıkalı bir ergender bahsetmediğimizi fark ettim. Şu anki soru numuz daha çok geleneksel doktor-hasta gizliliği üzerindeydi. "Bunu cevaplamadan önce," dedi Dr. Faucheux. "Lawrence ve Gilchrist'in ne yaptığını düşündüğünüzü bilmek istiyorum." Eve, masanın üzerinden ona doğru eğildi. Diğer müşteri rilerin dikkatini çekmemek için alçak sesle konuşuyordu.

"Beş ya da daha fazla kadını öldürdüğüne inanıyoruz."

O tecrübeli, tarafsız tavırları değişmişti. Dr. Faucheux korkusunu saklayamıyordu. İçkisini kafasına dikti, bardağı geri koyarken eli titriyordu.

Fransızca bir şeyler mırıldandı. Eve, kısaca cevapladı ama bana tercüme etme gereği duymamıştı. Doktor bir içki daha almak istediğini söyleyince Eve, garsona işaret etti.

"Bu cinayetler," dedi sonunda doktor. "Yaklaşık beş yıl önce mi başladı?"

"Bildüğümüz kadarıyla öyle," dedi Eve ve devamını kısa ca özetledi. Cinayet yöntemlerini şarkılarla bağlantılı ipuç larını, bütün kurbanların genç, sarışın ve güzel olduğunu anlattı. Doktora, Hélène Molyneaux da dahil bütün kurban ların fotoğraflarını gösterdi. Sonra Camille Demarais'in bir fotoğrafını çıkardı.

Dr. Faucheux bir Hélène'e bir de Camille'ye baktı. "İkiz gibiler," dedi usulca.

"Bir soru sorabilir miyim, doktor?" Faucheux, bakışlarını bana çevirdi. "Tabii."

"Seri katiller cinayet işlerken aslında sembolik olarak tanıdıkları ya da nefret ettikleri birilerini öldürebilirler," dedim. "Bu yaygın bir hastalıktır, değil mi?"

Başını evet anlamında salladı.

"Annesini bu kadar seviyorsa ona benzeyen kadınları neden öldürüyor?"

"Öldürdüğü kişileri annesi olarak düşündüğünü sanmı yorum," dedi Dr. Faucheux. Hélène Molyneaux'un fotoğrafına daha yakından bakmaya başlamıştı. "Bence sorun bu kadın."

Eve'nin yüzü solmuş gibiydi. "Açıklayın lütfen," dedi. "Beş yıl önce Lawrence ben yeniden görmeye geldiğin de, birine âşık olduğunu söylemişti," dedi Dr. Faucheux. "Normal bir ilişki yaşayabileceğine onu inandırmamı bek liyor, aşkı herkes gibi yaşamak istiyordu. Bir gün çocukları olmasını istediğini bile itiraf etti."

"Size kadının adını söyledi mi?" diye sordu Eve.

Dr. Faucheux başını evet anlamında salladı. "İsminin Hélène olduğunu söyledi. Fotoğrafi kenara koydu. "Annesine çok ben zediğini bilseydim onu bu konuda

cesaretlendirmezdim."

"Fakat bir şeyler ters gitti, değil mi?" diye sordum. Doktor başını kaldırıp bana baktı. "Bilmiyorum," dedi.

"Onu sadece iki kez gördüm. Sonra tekrar aniden ortadan kayboldu."

"Bu kadını öldürdü," dedim Hélène'in fotoğrafını göstere rek. "Bir şeylerin ters gittiğini nasıl anlayamadınız, doktor?"

"Matt..."

Doktor sakinleşmek için kendine zaman tanırken, gar son taze içkileri getirdi. Ben de aynısını yapmaya, öfkemi kontrol altına almaya çalışıyordum. Ne olduğu belliydi. Demarais her şeyin yolunda olduğuna dair kendine güven mek istemişti. Diğer erkeklerin yaşadığı gibi sevgi dolu bir cinsel birliktelikte normal olabileceğine dair kendinden emin olmak istiyordu. Birdenbire, Hélène'le aralarında ne olduğunu amlamıştım. Çünkü Demarais her kadında aynı problemi yaşıyordu. Onunla da cinsel ilişki kurmak istiyor ama başarılı olamıyordu.

Dr. Faucheux yeni içkisine dokunmadı. "Lawrence hakkında size söylemediğim bir şey var," dedi. "Simone Renard ile ilgili."

"Anlatın lütfen," diye teşvik etti Eve.

"On üç yaşındayken bir yaz günü Lawrence, babası ve bazı arkadaşları için Saint-Aubin'deki malikânede küçük bir gösteri yaptı," dedi doktor. "*Tout un Monde Lountain* parçasını çalmıştı. Simone'ye o zamanlar Charles Gilchrist'in metresi olmuştu ve onlarla aynı evde kalıyordu. Parçayı çok sevmişti, bu yüzden ne zaman evde baş başa kalsalar Lawrence'tan parçayı onun için çalmasını istiyordu. Charles, genellikle Londra'da olduğu için de bu çok sık oluyordu."

Ne olduğunu anlamıştım ama sessizce bekledim. Eve de öyle. Doktor devam etti. Çok alçak sesle konuşuyordu, du yabilmek için ona doğru yaklaştık.

"Bu özel resitaller cinsel seanslara dönüştü," dedi doktor. "Lawrence'i baştan mı çıkardı?" diye sordu Eve.

Dr. Faucheux başını yavaşça iki yana salladı. "Tam olarak öyle değil," dedi. "Lawrence onun için parçayı çalırken, Simone kendini tatmin ederek cinsel doyuma ulaşıyordu."

"Bu ne kadar süre devam etti?" diye sordum. "Lawrence, on üç yaşından on beş yaşına kadar devam ettiğini söyledi," dedi Dr. Faucheux. "O sadece izliyordu. Kadın, Laurent'in ona dokunmasına ya da mastürbasyon yapmasına izin vermiyordu." İçkisinden bir yudum aldı. "Tanrım, o kadından nefret ediyordu."

Charles Gilchrist'in yeniden Londra'ya yerleşme konu sundaki ani kararını düşünüyordum.

"Gilchrist onları birlikte yakaladı," dedim.

"Evet," dedi Dr. Faucheux. "Simone'yi evden kovdu ve oğlunu yeniden İngiltere'ye götürdü. Bu olay karşısında suçlanacak kişi Simone'ydi ama o her şeyden Lawrence'

sorumlu tuttu."

"Fakat Lawrence onu öldürmeye kalkınca, Gilchrist onu hapse göndermedi," dedim.

Dr. Faucheux başıyla onayladı. "O zaman oğlunun ha yatını kurtardığın düşünüyordum," dedi. "Şimdi siz bana onun bir katil olduğunu söylüyorsunuz. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Sadece, keşke..."

Dr. Faucheux yavaşça başını iki yana sallıyordu. Eve, ev rak çantasından son bir fotoğraf daha çıkardı. Kuledeki es mer kadına ait olay yeri fotoğrafıydı. Saint-Aubin'de yaşa yan bir kadın olduğu tespit edilmişti. Köydeki bir dükkânda çalışıyordu ve işten çıkıp eve doğru yürürken kaçırılmıştı.

"Bu onun son kurbanıydı," dedi Eve.

Dr. Faucheux, gördüğü manzara karşısında gayet kayıt sız bir halde, fotoğrafı inceledi. "Diğer kurbanlarını öldürürken karmaşık da olsa bir düzeni takip ettiğini söylemiş tiniz. Bu olay planlanmamış gibi görünüyor. Bu psikotik krizin habercisi olabilir."

"Bu doğruysa, sizce bundan sonra ne yapacak?" diye sordum.

Bilmediğini ima etmeye çalışarak başını yavaşça iki yana salladı.

"Nereye gidebilir?" diye üsteledim. "Başka akrabası var mı?"

"Babası altı yıl önce öldü," dedi doktor. "Başka akrabası yok. Lawrence tamamen yalnız." Duraksadı. "Aniden orta dan kaybolduğunu mu söylüyorsunuz?"

Eve, başını evet anlamında salladı.

"Şaşırmadım," dedi. "Lawrence toplumdaki uzak büyüdü. Tek bildiği ve rahatlamak için tek yaptığı şey, bu. En sonunda kendini öldürürse şaşırmam. Eğer bunu yaparsa cesedini asla bulamazsınız."

İş çıkış saati geldiğinden kafe giderek kalabalıklaşmaya başlamıştı. Bir grubun gülüp şakalaşarak kafeden içeri girişini izledim.

Tahmin ettiğimizden daha çok şey öğrenmiştik ama Demarais'i bulmaya, bu sabahkinden daha yakın değildik.

"Doktor," dedim. "Nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Yavaşça başını iki yana sallayarak, "Üzgünüm, bildikle rim bu kadar," dedi. "Daha fazla yardımcı olamayacağım." Doktorun, hastaneye geri dönmek zorunda olduğuyla ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Aklım hâlâ Laurent'teydi ya da Lawrence, ya da "Doktor," dedim.

Ayağa kalkmış, montunu giyiyordu. Bakışlarını bana çevirdi.

"İsmi değiştirdiğini söylediniz," dedim. "Şu anda da farklı bir isim kullanıyor olabilir mi?"

Dr. Faucheux, aniden bir şey hatırlamış gibi gözlerini kırıştırdı.

"Hastaneye ilk geldiğinde tamamen kendi içine kapanmıştı," dedi. "Haftalarca benimle bile konuşmadı. Tahmin edebileceğiniz gibi kişiliği oldukça bozulmuştu. Ne İngiliz ne de Fransız olmak istiyordu. Ona Larry diye hitap etmemi istedi."

"Larry mi?"

Duraksadı. "Larry Marsh."

Eve, telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. Sanırım birine Larry Marsh isminin kayıtlardan aramasını söylüyordu.

Doktorun gözlerini üzerimde hissedince ona baktım. "Larry Marsh," dedi alçak sesle "Önemsiz bir çocuk için önemsiz bir isim olduğunu söylemişti."

Hesabı ödedim ve üçümüz beraber kafeden ayrıldık. Doktor biraz yürümek istediğini söyleyerek, Eve'nin onu hastaneye götürme teklifini kibarca geri çevirdi. İfadesinden, ona anlattığımız her şeyi yavaş yavaş kabullenmek için biraz zamana ihtiyaç duyduğu anlaşılıyordu.

Agnès Faucheux'un uzaklaşmasını izlerken Eve'nin telefonu çaldı.

Dinledi ve kısa birkaç kelime söyleyip telefonu kapattı. "Larry Marsh adına kayıtlı ikinci bir dairesi varmış," dedi.

"Nerede?"

"La Goutte d'Or." Kolumu tuttu. "Destek ekipler yola çıktılar bile. Haydi gidelim."

Sacre Coeur'un beyaz bir düğün pastasına benzeyen kubbesi, önümüzde uzanan alaca karanlıkta belli belirsiz görünüyordu. Eve, arabayı tepeden aşağıya doğru sürerken kilisenin silüeti kayboldu. Bir hafta önce Sacre-Coeur'un ismini teleaffuz edemeyeceğimi ve hatta nerede olduğunu bile bulamayacağımı düşünüyordum.

Fakat şimdi tam olarak nerede olduğumu biliyordum. Şehrin kuzey sınırındaki onsekizinci bölgeden La Goutte d'Or semtine doğru yol alıyorduk.

Eve, kızgın Fransızların dırdırlarını bastırmak için kornaya basıyordu. Ona baktım. Soru iki gündür ne kadar uyuduğunu merak ediyor ve onun için endişeleniyordum. Helene'in bulma takıntısının ve soruşturmanın dışında bira içilmesine duyduğu öfkenin, sağduyusunu azaltmasından korkuyordum.

Öte yandan bu konuda, benim de ondan bir farkım yoktu. Şu anda ikimiz de sona yaklaştığımız hissine kapılıyorduk ve Demarais'in ikinci evine yaklaştığımızı anlamaması için dua ediyorduk.

Dr. Faucheux'un bize Laurent ile ya da Larry ya da kendine her ne diyorsa artıkkilgil söylediği şeyleri düşünürken yola dikkat etmiyordum. Fakat Myrha denilen dar, karanlık caddeye dönünce etrafıma baktım.

Eve'nin evinden sadece bir buçuk kilometre uzaklıktaydık fakat onun evinin bulunduğu semtin aksine burası nere deyse tamamen terk edilmiş köhne bir yerdi. Dükkânların vitrinleri kapalıydı ya da kalın kapılarla sağlamlaştırılmıştı. Üzerinde Arapça yazılar yazan paslanmış, boyası pul pul dökülmüş tabelalar vardı ve duvarlar yazılarla doluydu.

"Kırk dört numara," dedi Eve. "İşte orası."

Arabayı, kullanılmayan bir alana park etti. Kafeteryanın önündeki adamlar arabadan

çıkarken bize bakıyorlardı. Karşımızdaki binanın zemin katında kepenkleri indirilmiş bir çamaşırhane vardı. Üst katlarda çok az ışık yanıyordu. Bazı pencereler üstlerine tahta çakılarak kapatılmıştı.

Dışarıda bir polis memuru duruyordu. Eve ona Fransızca bir şey söyleyince adam kafasını iki yana salladı. Eve, bi naya baktıktan sonra geri gelip bagajı açtı ve eline bir levye aldı.

"Demarais'in burada olduğuna dair bir belirti olmadığını söylüyor fakat ne olursa olsun içeri gireceğiz," dedi.

"Yalnızca biz ve o mu?" diye sordum. "İstersen burada kalabilirsin." "Sizinle geliyorum."

Kedi idrarı kokan karanlık bir koridora girdik. Dar merdivenlerden çıkarak Eve'yi ve diğer polis memurunu takip ettim. Tam beş kat çıkmıştık.

Yukarıya çıkınca, Eve duvardaki düğmeye bastı ve çıp lak ampulün ışığı, dar koridorun yer yer dökülmüş mavi

boyasını ortaya çıkardı. Bir yerdelerde bangır bangır radyo çalıyordu ama Eve, üzerinde beş numara yazan kapının de mir kilidini kırmaya çalışırken hiç tereddüt etmedi.

Sonunda polis memuru ile kapıya omuz atmaya başladık. Bir süre sonra kapı kasası büyük bir gürültüyle kırıldı. İçerisi karanlıktı. Eve elini deri ceketinin içine sokup bir tabanca çıkardı. Eliyle arkada kalmamı işaret etti. Karşı çıkmamıştım.

Polis memuruyla birlikte dairenin içine girdiler. Koridor daki ışık kapanınca karanlıkta kaldım. Kalbim küt küt atıyordu. Onlar geri dönünceye kadar dokuza kadar saymıştım "Burada değil," dedi Eve. Polis memuruna bazı emirler verdi ve memur, merdivenlerde aşağı inmeye başladı. "Diğerleri gelene kadar nöbet tutacak," diye ekledi Eve.

Dairenin içine girerken Eve'yi takip ettim. Eve, lambayı yakınca ışığa alışmak için gözlerimi kırıştırmak zorunda kalmıştım.

İçeriye göz attım. Yırılmış duvar kağıdıyla kaplı koyu renk duvarlar, iki pencere, alçak tavanda görünen çıplak borular, lekeli bir şilte, hurdaya dönmüş bir masa ve sandalyeler, CDlerin olduğu metal bir raf ve ucuz, taşınabilir bir CD çalar... Küçük bir mutfak ve tuvalete açılan aralık bırakılmış bir kapı. İçerisi çürümüş et gibi kokuyordu.

Eve'nin bana verdiği plastik eldivenleri ellerime geçir dim. O dikkatli bir şekilde çekmeceleri karıştırırken, benim gözlerim CD rafına takıldı. Sanki kendi koleksiyonuma bakıyormuşum gibi hissederek ürpermişim. Tanımadığım birkaç yabancı grupla birlikte altmışların, yetmişlerin ve seksenlerin pek çok Amerikan ve İngiliz kiasik rock gruplarına ait albümlerinden oluşan CD'ler vardı. Rolling

Stones'un Undercover albümünü elime aldım ve arkasını çevirdim. Altıncı parça, "Too Much Blood"tu.

CD'yi geri koyarken gözüme bir şey çaptı. Eski püskü bir kitaptı. Kitabın sırtında TH WILD BOYS* yazıyordu. Çekip çıkardım.

Kapağında, bir tüfeği işaret eden üstü çıplak bir genç vardı. Al t konu başlığıysa A Book of the Dead'di.** Ki tabın yazarı William S. Burroughs, Beat kuşağı yazar larını uyuşturucu bağımlısı olan idollerinden biriydi. Birden aklıma hafızamın derinliklerinde unuttuğum bir anı geldi. Bu yazara ait başka bir kitabı, Endonezya'ya yaptığım seyahat sırasında trende unutmuşum. Öte yan dan bitirme sorumluluğundan kurtulduğum için içten içe memnundum.

Kitabın sayfalarını hızla gözden geçirdim. Çoğu satırın altı çizilmişti. Bazıları, ünlem işaretleriyle ve Fransızca ke limelerle vurgulanmıştı. Demarais'in elyazısı olup olmadığını merak etmişim.

Kitabın ortasına eski, sararmış bir kâğıt parçası katlanıp konmuştu. Kâğıdı açtım. Bir tür haritaya benziyordu. El çizimiydi ve tamamen Fransızcaydı. Fakat -bu du MONTPARNKısaltmasının, Montparnasse Bulvarı olabileceğini düşündüm. Kafe Select'in bulunduğu, Cameron'm daire sinin yakınlarındaki bulvar. Eve'ye daha sonra göstermeye karar vererek haritayı yeniden kitabın içine koydum. Eve, banyodan çıkarken kitabı da montumun cebine koyuyordum. Yüzü solmuş gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordum.

* İng. *Vahşi Çocuklar* (Ed. N.)

** İng. *Ölü Kitabı* (Ed. N.)

Başını iki yana salladı. "Küvet," dedi. "Emin olamıyorum ama sanırım eski kan lekeleri var. Bir de bunu buldum." Elinde metal bir çubuk vardı. Bulduğum yerden kuru muşkanla kaplı gibi durduğunu söyleyebilirdim.

Eve cebinden plastik bir poşet çıkarıp çubuğu içine attı. "Başka şeyler arayalım," diyerek mutfağa yöneldi.

CD rafının arkasında bir oyuk gördüm ve bir tür dolaba benzettiğim oyuğa biraz daha yakından baktım.

İlk başta neye baktığımı anlayamamıştım. Ama sonra cilalı tahtanın yansıyan ışıkla parladığını gördüm. Elimi oyuğun içine soktum ve çelloyu boyun kısmından tutup çıkardım.

"Eve," diye seslendim.

Yanıma geldi. "Bunu almadan bir yere gideceğini düşün müyorum," dedim.

Çelloyu şilteye götürüp, üzerine yerleştirdim. Bununla karşılaştırabileceğim tek örnekler Edinburgh'daki o müzik mağazasında gördüğüm enstrümanlardı. Ancak benimkiler gibi profesyonel olmayan gözler bile bu çellonun eski ve değerli olduğunu görebilirdi. Laurent Demarais'in elleri ni bu güzel şeyi okşarken, ona hayat verirken hayal ettim. Başka bir hayalimdeyse o eller, Mandy'ye saldırıyor ve ona ölüm getiriyordu.

Midemin bulandığımı hissettim. Buradaki koku, etraftaki olumsuz enerji, her şey beni hasta ediyordu.

Kedi miyavlamasına benzer garip bir çığlık duydum. Eve, olduğunu fark etmem bir saniyemi aldı. Mutfağa bak tım. Sırtı dönüktü ve tezgâhın üzerindeki bir şeyin üzerine

eğilmişti. Hemen yanma gittim.

"Eve? Ne...?"

Bir şeyi ayıparak kapattı ve elini ağzına götürerek dönüp benden uzaklaştı. Sendeleyerek diğer odaya gidişini izle dim, sonra tezgâha döndüm.

Abanoz ağacından yapılmış, uzun bir kutuydu. Edin burgh'daki mzık mağazasında gördüğü ello yayı kumla rını andırıyordu. Kutuyu atımd.

"Tanrım!"

Rengi solmuş, parlaklığını kaybedeli çok olmuştu. Fakat neye baktığımı çok iyi biliyordum. Hlne Molyneaux'un sa rgs... Kutuyu kapatıp geri döndüm. Eve pencere nin önünde durmuş, aşağıdaki caddeye bakıyordu. Yanına gittim.

"Eve," dedim koluna dokunarak.

Karnını tutarak iki büklüm oldu ve ağlamaya başladı.

Kollarımla onu sıkıca sardım.

Eve, kendine gelince teşkilatı aradı. Planı, Demarais'in tek güvenli sığmağı olduğunu düşündüğü yere yeniden döneceği umuduyla caddenin karanlık yerlerine iki , apart mana da evi gözetlemesi için bir tane polis memuru koy maktı.

Fakat bu isteği amiri tarafından reddedildi. Demarais'in evini gözetlemenin faydasız olduğunu düşünüyor ve daire nin derinlemesine incelenmesi için hemen gerekeni yapma sını istiyordu.

Eve, hayal kırıklığını benden saklamaya çalışsa da bu şekilde reddedilmek onu derinden yaralıyordu. Telefonunu kapattıktan sonra sert bir şekilde, üniformalı polise çevreyi kolağan etmesini söyledi. Sonra da benden girişte bekleme mi istedi.

İlk önce iki dedektif, ardından da olay yeri inceleme eki bi geldi. Şilte üzerinde yapılan incelemelerden sonra alet çantası ve ekipmanlarla birlikte banyoya girdiler. Başka bir adam da İngiliz anahtarı ve tornavidayla onları takip etti.

Küvetteki pis su borusunu parçalara ayırıyorlardı.

Gözlerim, içinde saç örgüsü olan abanoz kutuya takıldı. En azından Eve, artık Hélène'in, Demarais tarafından öldürüldüğünü kanıtlamıştı. Muhtemelen tam olarak bu dairede öldürülmüştü. Fakat cesedini nereye koymuştu?

"Arka bahçesi" neredeydi?

Fransızca sesler duydum. İnceleme ekibindeki görevli lerden biri mutfak lavabosunun önünde duruyordu ve elin de cımbızlar vardı. Büyük bir olasılıkla onlarla ne yapacağını tahmin ediyordum. Kurumuş doku örneklerini alacaktı. Sonra bir metal sesi duydum. Başka bir görevli mutfak dolabından iki tane tencere çıkarıyordu. Oldukça büyüktü ler. Istakoz haşlamak için kullanılan tencerelere benziyorlardı.

Odaklanacak bir şey bulmak için başka tarafa yöneldim. Başımı kaldırıp gözlerim yorulana kadar ampule baktım. Düşündüğüm şey üzerinde kafa yorulmayacak kadar gü lünçtü.

Demarais, Hélène'i kesmiş ve etini buharlaşıp yok olun caya kadar kaynatmıştı.

Polisler beş kat aşağıya kanıt torbalarını taşıırken onlar dan uzak durmak için merdivenlere gidip köşede oturdum. Aklıma ceketimin cebindeki The Wild Boys kitab ve içine iliştilmiş harita geldi. Haritayı ve kitabı incelemeye can atıyordum. Belki içinde Demarais'in nereye gitmiş olabile ceğine dair bir ipucu bulurduk. Ama daha Eve'ye göstere meden el konulması riskini göze alamazdım.

Telefonumun mesaj melodisi çaldı. Juliette bizi merak ediyor, nerede olduğumuzu soruyordu. Onu arayıp Eve'nin iyi olduğunu söyledim ve rahatlatmaya çalıştım. Tam ka patmak üzereydim ki hastaneden aradıklarını söyledi. İlk

önce kafam karıştı ama sonra Juliette, Paula Ridley adını verdi.

"Tanrım, ölmüş mü?" diye fısıldadım.

"Hayır," dedi Juliette. "Aslına bakılırsa arayan hemşire Matmazel Ridley'nin yarırı biriyle konuşabileceğini söyle di. Lütfen bunu teyzeme söyler misin?"

"Tamam, söylerim," dedim.

"Biraz çorba yaptım. Buraya geldiğinizde sizin için ma sayı hazırlamış olacağım," dedi Juliette. "Kanepede uyu mak istersen orayı da hazırlayabilirim."

"Olabilir," dedim. "Teşekkürler."

Telefonu kapatırken elinde alet çantası ve çamaşır suyu şişesi büyüklüğünde bir kutu taşıyarak merdivenlerden ağır ağır çıkan bir adam gördüm. Şişenin üzerinde

KEMILUMINESANS yazıyordu. "Mavi ışık" yöntemiyle, "luminol" adı verilen maddeye odaya püskürterek gözle görülemeyecek kan kalıntılarını tespit edeceklerdi.

Yeniden kapıya gittim. Çoğu görevlinin işi bitmek üzereydi. Kutular ve çantalar dışarı taşınıyordu. "Luminol" kullanacak olan adam yere diz çökmüş, çözeltiliyi karıştırmaya çalışıyordu. Bir şey söyledi ve herkes kapıya toplanmaya başladı. Eve, birkaç adım önümde duruyordu. Adam odaya maddeyi püskürtürken biz de onu izliyorduk.

Biri arkamdaki kapıyı kapattı. Sonra ışıklar söndü ve mavi-siyah renkli bir ışık yandı.

Şiltenin üzeriyse mavi-yeşil renkte bir ışıkla kaplanmıştı. Fotoğraf makinelerinin flaşları patlamaya başladı. Adam duvara da "luminol" püskürttü. Duvarın üzerinde çıkan manzara korku filmlerinden bir sahne gibiydi.

Eve, bana Tricia Downey'nin boynunun neredeyse kırıldığını söylemişti. Maddenin duvarda yarattığı etkinin sebebi bu muydu?

Arkamdaki kapı sert bir şekilde açıldı ve Fransızca konuşan birinin kalın sesini duydum. Amirin sesi olduğunu anlayınca, hemen daireden sıvıştım. Hiç kimseye yakalanmadan caddeye çıkabilmişim.

Soğuk bir geceydi. Yorgunluktan ölüyor olsam da Eve'yi beklemek istiyordum. Bu yüzden cebimden The Wild Boys kitabını çıkarıp kafeteryadan yansıyan floresan ışığının altından geçerek birinciyi okumaya başladım.

Amirin sesini bir kez daha duyunca dönüp onu ve Eve'yi görebilmek için apartmanın içine doğru baktım. Konuştuklarından hiçbir şey anlamasam da Eve'ye kızdığını biliyordum. Eve binanın dışına çıkınca rüzgâr adeta bir pelerinmiş gibi deri ceketini havalandırdı. Soğuğu ya da beni umursamıyormuş gibiydi. "Eve!"

Caddenin aşağısına doğru yürümeye başlamıştı. Sesimi duyunca bana doğru dönüp bekledi.

"Bu davadan tamamen alındım," dedi. "Artık H  l  ne Molyneaux ve diğ  rleriyle ilgili hiçbir Ő eye müdahale etme yetkim yok."

"Ne?"

Konuşmadı.

"Tanrım Eve, çok   zg  n  m."

Geriye dönüp apartmana baktı. Araba anahtarları elindeydi. Onu evine; Juliette'ye, bir bardak Ő araba ve sıcak yatağına götürebilmek için yavaşça anahtarları elinden aldı. Diğ  r Ő eyler -çaldığı kitap gibi yarına kadar bekleyebilirdi. .

Eve'nin evine vardığımızda vakit gece yarısını geçiyordu. Biz içeri girince Juliette mutfaktan çıktı.   nce Eve'nin bitkin görünen yüzüne sonra benimkine baktı. Ardından bakışları yeniden teyzesine   vrildi. Eve, tek keli me etmedi, yalnızca deri ceketini sandalyeye doğru fırlatıp odasına gitti ve kapıyı kapattı.

Ceket yere d  Ő m  Ő t  . Juliette ceketini yerden alıp kapının yanındaki askıya astı. Sonra bana döndü.

"Ne oldu?" diye sordu.

Yorgunlukla iç geçirerek kanepeye gittim. Juliette çarşaf serip, yastık koyarak kanepeyi yatmam için hazır hale getir mişti. Kanepenin ucuna kıvrılıp oturdum. Kollarımı dizlerimin üzerine koydum ve başımı kaldırıp Juliette'ye baktım. "Demerais'e ait ikinci bir daire bulduk," dedim. "O canı orada..."

Sesim kısılmıştı. Juliette'ye bu tatsız haberi vermek iste meyişimden değildi. Beş yıl boyunca teyzesinin bu canavarı avlamaya çalışmasını izlemek, ona her şeyi bilme hakkını kazandırmıştı. Sözümü bitiremedim çünkü o cehennem

çukurunda başka kimleri öldürdüğünü bilmiyordum. En azından DNA eşleşme sonuçlarını görmeden kimse emin olamazdı. Birinin çok yakında Beauvais'i arayıp, Hélène Molyneaux'un ailesine neler olduğu hakkında bilgi verece ğini tahmin ediyordum.

Juliette hâlâ cevap vermeme bekliyordu.

"Hélène Molyneaux'u oraya götürdüğünü ispatlayan bir kanıt bulduk," diye devam ettim.

Neyse ki Juliette üzerinde durmadı. Ona saç örgüsünden bahsetmek istemiyordum Eve'nin odasının kapalı kapısına bakıyordu.

"O iyi mi?" diye sordu. "Çok yorgun. O..."

Kahretsin. Juliette'nin Eve'nin başına gelenleri de bil meye hakkı vardı.

"Bu gece davadan alındı," dedim.

Juliette, Fransızca bir şeyler mırıldandı. Sözleri kulağa öfke dolu, incitici, aynı zamanda son derece koruyucu geliyordu.

Yeniden odaya, sonra da bana doğru baktı. "Biraz çorba var, sana servis-"

"Ben halledebilirim," dedim. "Sen gidip teyzene yardım ol."

"*Merci*" diye fısıldayıp gitti. Bir süre öylece oturdum sonra kalkıp mutfağa gitmek için kendimi zorladım. Seb ze çorbasına benzeyen çorbadan büyük bir kâse doldurdum ve kâseyi masaya koyup oturdum. Gözlerim tezgâhta duran şarap şişesine gidiyordu ama tekrar kalkamayacak kadar yorgundum. Bu yüzden aç bir kurt gibi çorbamı içmekle yetindim.

Çorbamı bitirdikten sonra bir kadeh de. şarap yuvarla yarak yeniden kanepeye döndüm. Ayakkabılarımı çıkarıp yastığa gömüldüm ve gözlerimi kapattım. Evin içi sessizdi ama alt kattaki kafeden gelen gürültüleri ve kahkaha ses lerini duyabiliyordum. Kıyafetlerimi çıkaramayacak kadar yorgundum. Bu yüzden yatağa iyice yerleşip üzerime batta niyeyi çektim. Ama bir şey içimi kemiriyordu.

Elimi pantolonumum cebine sokup *The Wild Boys*'u çı kardım.

Kitabın künyesinde 1972 yılında Calder Yayınevi tara fından yayımlandığı yazıyordu. Kitabı ters çevirip arka sayıyı okudum. Kadınlara karşı baş kaldırarak yeraltında gizli bir dünya yaratan, tecavüzden ve eşcinsel ilişkiden keyif alan, dininden dönen bir grup

genç çocuktan bahsediyordu. Bunun Demarais'in dairesindeki tek kitap olmasının tesadüf olmadığı kesindi. Onun için bir anlamı olmalıydı. Ancak sarı sayfalar arasında gezinirken zihnim, altı çizilmiş satırların ya da kenarlara elyazısıyla yazılmış Fransızca notların ne anlama geldiğini bulamayacak kadar bulanıktı. İçine katlana rak konmuş kâğıda denk geldim ve kâğıdı açtım.

Uzun bir süre kabaca çizilmiş haritaya baktım ve yeni den "bu du MONTPARN üzerine odaklandım. Sonra, ismi ni ilk defa bu gece duymuş olduğum ikinci bir cadde ismi fark ettim.

"MYRHA." Bu Demarais'in evinin bulunduğu caddenin adıydı.

Paris coğrafyası konusunda uzman değildim ama görünüşe bakılırsa -Myrha ve Montparnasse hariç haritada çizilen diğer yerlerin hiçbiri caddeye benzemiyordu. Petite Niche, Le Bunker Allemand, Bar des Rats ve La Crypte gibi

garip isimler vardı. Paris'le ilgili bir haritaya bakmadığımı anladım. O zaman bu baktığım şey de neydi böyle?

Bir ses duyunca başımı kaldırıp baktım. Juliette odadan çıkmış, bana bakıyordu.

"Hâlâ uyanık mısın?"

Başımı salladım. "Çorba için teşekkürler."

Hafif bir tebessüm etti ve tıpkı Eve gibi kıvrık saçlarını arkaya attı.

"Eve, nasıl?" diye sordum. "Uykuya daldı," dedi Juliette.

Kendine bir bardak şarap doldurup oturdu. Lambadan vuran ışık sevimli yüzünü çok garip gösteriyor, aynı anda hem çok genç hem de çok yaşlı gibi duruyordu.

"Biliyorum, bu kulağa bencilce gelebilir," dedi Juliette. "Ama bir yanımda artık bu davada olmadığına seviniyor."

İyi niyetle başımı sallasam da beynimin içini kemiren bir düşünce gün yüzüne çıkmıştı. Eve'nin davadan alınmasıyla, içeride hiçbir bağlantım kalmamıştı. Demarais bulunsa bile ben bunun bir parçası olamayacaktım. Ve eğer Dr. Fauchoux'un düşüncesi gerçekleşirse, Mandy'nin katilinin adalet önünde yargılanmasından dolayı yacağım memnuniyeti asla tadamayacaktım. Bir anda fena halde moralim bozuldu.

Saatime baktım. Neredeyse ikiydi. Haritayı katlamaya başladım.

"O ne?" diye sordu Juliette.

"Keşke ne olduğunu bilsem," diyerek haritayı ona uzattım. "Bakmak ister misin?"

Haritayı alıp bir süre inceledi, sonra da başını kaldırıp bana baktı. "Bunu nereden buldun?"

Ona Burroughs'un karton kapaklı kitabını gösterdim. "Demarais'in dairesinde, bu kitabın içindeydi," dedim. "Üzerinde kendi oturduğu caddenin adı yazıyor. Fakat buna rağmen bunun bir Paris haritası olduğunu düşünmüyorum."

"Paris evet, ama senin bildiğin Paris değil," dedi. Şaşkın bir halde Juliette'ye bakakalmıştım.

"Bu bir yeraltı haritası," dedi. "Yeraltı mı?"

Haritayı önüme koyup gösterdi. "Yeraltı mezarlığının bir haritası."

"Neyin dedin?" Önce haritaya, sonra yeniden ona bak tım. "Nasıl bir yeraltı mezarlığı?"

"Paris bir zamanlar büyük bir kireçtaşı madeni sahasıydı," diye açıkladı. "Maden ocakları yıllar önce kapatıldı fa kat bütün eski tüneller ve yeraltı mezarlıkları hâlâ duruyor. Hepsi şu anda kapalı."

"Ne kadar büyük?"

"Yüzlerce kilometre," dedi Juliette. "Neredeyse bütün şehrin altı tünellerle dolu Nereye kadar gittiğini gerçekten kimse bilmiyor."

Haritaya, bütün o tuhaf isimlere, Paris'in birbiriyle ke şişen atardamarlarına, karmakarışık yeraltı ağına baktım. "Bu isimlerin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum haritayı uzatarak.

Haritayı almadı. "Oradaki yerlerin adları," dedi alçak sesle.

"Ne tür yerler?"

Aniden ayağa kalktı ve şarap bardağını alıp mutfağa git ti . Şarabını lavaboya döktü ve bardakları durulamaya baş ladı.

Peşinden giderek, "Juliette, bu önemli olabilir," dedim. "Bununla ilgili ne biliyorsar anlat."

Musluğu kapattı ve bana döndü. "Çocuklar oraya araş tırma yapmak ya da parti vermek için inerler," dedi. "Bazen orada günlerce kalır, kamp kurarlar."

"Tünellerin kapatılmış olduğunu söylemiştin." "İçeriye girmek için gizli yollar var," dedi.

Burroughs'un kitabı bir grup tecavüzcü gencin yeraltın da yaşadığından bahsediyordu. Demarais'in bu haritaya sa hip olması tesadüf değildi.

"Aşağıya hiç indin mi?" diye sordum.

Başını evet anlamında salladı. "Sadece bir kez ve fazla uzaklaşmadım. Korktum. Bi daha oraya asla gitmem." Gözle rime baktı. "Lütfen teyzeme söyleme. Öğrenirse beni öldürür." "Juliette, bana bu mezarlıkları göstermelisin," dedim. "Demarais'in saklandığı yer orası olabilir. Bana yardım et melisin."

Juliette başını öne eğerek sessizliğe bürünmüştü. "Juliette," dedim alçak sesle. "Geç saatlere kadar dışarı da kalan biri değilsin ve kötü bir şey yapmadın. Gidip tey zene bütün bildiklerini anlatmalısın."

"Bana her zaman güvenmişti," dedi Juliette.

Başımı evet anlamında salladım. "Onu hayal kırıklığına uğratmayacağını hissediyorum," dedim. "Birileriyle çok iyi anlaşıyorsan -teyzenle olduğun gibi onlara karşı her za man dürüst olmalısın."

Dudağını ısırıldı. Daha fazla ısrarcı olma isteğimi güçlük le bastırıyordum.

"Tamam," dedi sonunda. "Oraya giden birini tanıyorum."

Bir un kata." .

"Bir ne?"

"Un kata" diye yineledi. "Bir *cataphile*, yani yeraltı kâşifi. Yarın onu ararım."

"Teşekkürler." Bir an duraksadıktan sonra ona sarıldım. Önce biraz sasırsa da ardından o da bana sarıldı. Geri çekil diğinde tebessüm ediyordu.

"Sabah teyzeme anlatacağım," dedi. "İyi geceler, Matt." Ben de ona iyi geceler diledim Juliette odasına gitmiş ti . Yeniden kanepeye döndüm ve yastığıma gömüldüm. Ev sessizdi. Aşağıdaki kafeteryadan gelen sesler bile kesilmiş ti . Demarais'in bir oyuğa saklanmış, ayağımın altındaki bir tünelde emekleyerek bana güldüğünü hayal ettim. Aklımı başıma toplamak zorundaydım.

Evin içi gittikçe soğuyordu. Işığı kapattım, yattım ve ör tüyü üzerime çektim.

Telefon sesini duyduğumda uykuya dalmak üzereydim. Kendi telefonum olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. A yağa fırladım ve hızlıca sandalyenin arkasına astığım ce ketimin yanına gittim. Cebinden telefonu çıkarıp, açtım.

"Buyurun." "Matt?" "Kimsiniz?" "Nora." "Nora? Ne-?"

"Tanrım, sonunda fark edildim. Orada saat kaç?" "Bilmiyorum. Sabah iki civan olmalı."

Altı bin kilometre öteden sesler kesik kesik geliyordu. Sonra aniden telefonumun şarjının biteceğini bildiren bip sesini duydum.

"Nora? Orada mısın?"

"Evet, seni duyabiliyorum, Matt," dedi. "Bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim. Burada saat erken ve ben-"

"Hayır, hayır, önemli değil," Kanepeye geri dönüp otur dum. Nora'nın sesi ilaç gib gelmişti.

"Sana bir haberim var," dedi. "Umarım güzel bir haberdir."

"Dedektifin gönderdiği sperm örneğini incelediler. So nuçları aldım, eşleşiyor Matt."

Sessiz kaldım. A deta, uzun bir koşunun ardından dinleniyormuşum da kalp atışlarım yavaşlıyormuş gibi hisse diyordum. Demarais'in nerede olduğunu ya da onu bulup bulamayacağımızı bilmiyorduk. Ama en azından artık bu raya boşu boşuna gelmemiş olduğumdan emindim.

Telefonum bir kez daha öttü. Nora bir şeyler söyledi ama sadece birkaç kelimesini anlayabildim. Darius'un serbest bırakıldığından ve Dedektif Molina'nın davayla ilgili araş tırma yapmaya devam ettiğinden bahsederek, onlara şüphe linin ismini verdiğim için teşekkür etti.

Birden evimden kilometrelerce uzaklıkta olduğumu ve kulağıma dayadığım bu küçük aletin, beni hayata bağ layan tek şey olduğunu hissettim. Juliette'ye ne söyledi ğimi hatırlıyordum. Birileriyle çok iyi anlaşıyorsanız ve onları seviyorsanız, ne olursa olsun onlara karşı dürüst olmalısınız.

"Nora?" "Buradayım." "Özür dilerim?"

Nora bir süre duraksadı. "Ne için?"

"Her şeyi berbat ettiğim, sana doğru söylemediğim

için," dedim. "Bilmiyorum işte... Her şey için. Çok özür dilerim."

Telefonun ucunda bir sessizlik oldu. Bir an için telefonu kapattığını ya da telefonun kapandığını düşündüm ama son ra yeniden sesini duydum. "Matt. Orada mısınız?"

"Evet, buradayım." Telefonum yine öttü.

"Peki, eve ne zaman dönüyorsun?" "Çok yakında," dedim.

Telefon yeniden öttü, sonra bir kez daha. Onu kaybetme me saniyeler vardı.

"Havaalanına gelip beni karşılayabilir misin?" diye sordum.

Ancak bir yanıt alamadan telefon kapandı.

Karanlıkta tekrar kanepeye uzanarak telefonu göğsümün üzerinde tuttum ve tavanda hareket eden gölgeleri izledim.

İkinci kattaki pencereden gelen ışık birden sönünce, Laurent sokak arasından çıktı. Neredeyse iki saattir orada durmuş, binayı izliyordu.

Gece boyunca hava fena halde soğuktu ama şu anda öyle öfkeliydi ki soğuk havayı hemen hemen hiç hissetmiyordu. Alacakaranlıkta yiyecek, kıyafet ve en önemlisi de ihtiyacı olan ilaçları almak için Myrha Caddesi'ndeki evinden ayrılmıştı. Daha önce buralardan hiç ilaç almadığından, işi tahmin ettiğinden daha uzun sürmüştü. Ellerinde poşetleriyle Myrha'ya döndüğündeyse binanın önündeki polis araçlarını görmüştü.

Bu gizli yeri nasıl bulmuşlardı? Orada neler oluyordu? Yıkılmak üzere olan boş binanın köşesine sinmişti.

İki tahtanın arasında görünmemeye çalışarak aşağıya inen polisleri izliyordu. Sonra bir adam kapı girişinde belirdi. Elinde onun Rosette'sini tutuyordu. Çelloyu boyun kısmından ölü bir hayvan gibi tutmuştu.

Yüksek sakinleştirici etkisi olan Valium'u almasaydı, çıplak elleriyle adamın boğazını koparabilirdi.

Fakat Laurent olduğu yerde kaldı. Sadece izliyor ve bekliyordu. Uzun bir süre sonra içeriden bir adam ve kadın çıktı. Geçip giderlerken birdenbire adamın Paula Ridley'nin yanındaki Amerikalı olduğunu fark etti. Matt Owens, Miami'deki kızın ağabeyiydi. Pek ya siyah saçlı kadın? Sokak lambasının altında parlayan sarı bir şey gördü. Bir rozet. Kadın polisti. Arabayla uzaklaşırlarken onları takip etti.

Onlarla beraber buraya kadar gelmişti.

Karanlık pencerelere baktı. Burası kadının evi miydi? Sevgililer miydi? Kafasında bir sürü soru işareti vardı. Fakat şunu çok iyi biliyordu: Amerikalı adam burada kalıyordu.

Ellerini koltuk altlarına sıkıştırdı. Afrika pazarından aldığı kıyafetler sigara kokuyordu ama onu sıcak tutmaktan fazlasını yaparak rahat dolaşmasını sağlıyorlardı. İhtiyacı olan şey buydu. Çünkü şu anda saklanabileceği hiçbir yer yoktu.

Titreyen elini burnunun altına koydu. İlaçların etkisi geçmeye başlamıştı. İçinde bir

boşluk hissediyordu. Sanki her şey eriyordu. Yakında her şeyin biteceğine... Öleceğine dair ani ve korkunç bir hisse kapıldı.

Elini montunun cebine attı ve parmakları plastik ilaç poşetine değdi. Hayır, bir tane daha alamazdı. Onları idareli kullanmalıydı. Hâlâ yapılacak şeyler vardı.

İlk önce dinlenmeliydi. Onu asla bulamayacakları tek yere gidecekti.

Helene'e gidecekti. Onunla birlikte dinlenecekti. Sonra kolyesini almak için ger gelecekti.

Bar, Sorbonne yakınlarındaydı. Solmuş kırmızı renkli tabelanın üzerinde EL MELOCOTON yazıyordu. Söylendiğine göre bir yeraltı kâşifi mekânıydı. Dışarıdaki parkta öğle güneşinden sonra gözlerim içeriye alışmakta zorlanmıştı.

Bir bardak şarabın iki avro, biranınsa çok daha ucuz olduğu ve öğrencilerin takıldığı küçük bir yerdi. Klasik rock şarkıları çalıyordu. Arka tarafta bir masa bulup, Trevor isiminde birini beklemek için oturdum.

O sabah Eve'nin kanepesinde, günlerdir uyuduğum ilk uzun uykunun ardından yarı uyuşmuş bir halde uyanmıştım. Henüz kimse kalkmamıştı, bu yüzden kimseyi uyandırmamaya dikkat ederek sessizce evden ayrıldım ve Cameron'ın evine gittim. Juliette beni birkaç saat sonra arayarak, arka daşının benimle konuşabilecek bir yeraltı kâşifi bulduğunu söyledi. Eve'yle bu konuyu konuşup konuşmadığı hakkın da bir şey söylememişti, ben de sormadım.

Telefonu kapatır kapatmaz Eve'nin cep telefonunu ara dım. Onu tam polis merkezine varmak üzereyken yakalamıştim. Bana olay yeri inceleme ekiplerinin hâlâ Saint-Aubin malikânesinin etrafını kazdıklarını, Demarais'in Myrha Cad desindeki evini de aramaya devam ettiklerini söyledi. Yeni den her zamanki görevine döndürülmüştü. Ona biriyle yeraltı mezarlığı hakkında konuşacağımı söylediğimde buna sevinmedi. Fakat bir süre sessiz kaldıktan sonra, artık ne yapacağı mı söyleyemeyeceğini ekledi. Kapatmadan önce beni akşam yemeğine davet etti. Saat sekizde gelip beni alacaktı.

Eve'nin gururunun fena halde incindiğini ama Demarais'i bulmayı da en az benim kadar istediğini biliyordum. Fakat artık davanın dışında kalmış olması bizi fazlasıyla kısıtlıyordu. Burada benim için risk taşıyabilecek bir durum söz konusu değildi ama Eve'nin kariyeri tehlikedeydi.

Sonunda masama bir garson geldi. Öğle vaktiydi, bu yüzden bira ve meze siparişi verdim.

Bu sabah Cameron'a yeraltı mezarlığı hakkında sorular sorduğumda, bana küçük bir kısmının müzeye dönüştürülmesini, girişinse evinin sadece birkaç sokak ilerisinde olduğunu söylemişti. Kitaplığında eski bir rehber bulmuş ve yanıma almıştım.

Siparişimin gelmesini beklerken rehberi açtım. Rehberin listesinde yalnızca "resmi mezarların" olduğunu, Juliette'nin anlattığı gizli ve geniş labirentlerden bahsetmediğini anlamam çok sürmedi.

Romalılarla başlayan kireçtaşı madenlerinin nasıl Paris'in bal peteği şeklindeki tünellerine dönüştüğünü anla tıyordu. Zemin çökmeye başlayınca madenler kapatılmıştı. Sonra ikinci bir problem ortaya çıktı; şehrin mezarlıkları çok doluydu, bu yüzden cesetleri yığmak için mezarlıkla rın etrafına duvarlar örülmeye başlandı. Ancak otuz kuşak sonra bu ceset yığınları üç buçuk metreye ulaşınca, duvarlar yıkıldı ve çürüyen cesetlerle birlikte sokaklara hastalık ya yıldı. Böylece siyah cübbeli papazların önderliğinde, ma sumların ceset kalıntıları yeraltı mezarlığına aktarıldı. Bu durum iki yıl boyunca, bu işi sözde bir törenle yapmaktan vazgeçinceye kadar böyle devam etti. Sonrasındaysa ke mikleri kuyulara ve deliklere kürekle atmaya başladılar. Yeraltı mezarlığı tamamen kapatılana kadar altı milyon ru hun ebedi istirahatgâhı olmuştu.

Fakat yeraltında hâlâ devam eden garip bir yaşam da vardı. Büyük heyecan arayışı içinde olanlar, metreslerini etkilemek isteyen asilzadeler, hatta ölümlere yapılan ziyaretin oğlunun omurgalarını güçlendireceğini düşünen Napolyon bile bu yeraltı krallığını ziyaret ediyordu. 1897 yılının hatır lanmaya değer bir nisan gecesinde yüz kişilik bir topluluk, büyük Chopin'in "Cenaze Marşı" ile Beethoven'in Eroica'sının da çalındığı bi orkestra gösterisini dinlemek için yeraltı mezarlığına gizli bir davetiye almıştı.

Etrafıma baktım. Çoğu erkek olan öğrenciler barı hızla dolduruyordu.

Onları izlemeye başladım. Modern ve tehlikeli olduğunu düşündükleri bu keşiflerin, bir zamanlar ipek elbiseli kadınla rın eğlencesi olduğunu bilip bilmediklerini merak ediyordum. Trevor'a benzeyen birini görebilmek için yeniden ka labalığın arasına baktım. Kırk dakika sonra sipariş ettiğim bira ve meze çoktan bitmişti.

Kendi kendime, "Boş ver," diye mırıldanarak masadan kalkmaya koyuldum.

O sırada minyon bir adam kalabalığın arasından masama doğru yaklaştı. Belki elli yaşlarında, düşük omuzlu ve sert bakışlı biriydi. Masanın yanında durdu, koyu renk gözlerini üzerime dikmişti.

"Kâşif arayan sen misin?"

"Sen Trevor mısın?" diye sordum. "Hayır."

"Trevor nerede? Sanıyordum ki" "Trevor polislerle konuşmaz." "Ben bir polis değilim."

"Ama arkadaşın öyle."

Adam bana sert bir bakış attıktan soma bir sandalye çe kip oturdu. Üzerine giydiği eski, beyaz gömleğinin kolları, adaleli esmer kollarını ortaya çıkarmak için kıvrılmıştı. Siyah bir örgü bileklik ve boynunaysa ince, gümüş bir zincir takmıştı. Ayrıca üzerinden yoğun bir tütün kokusu yayılı yordu.

Garson aramıza küçük bir içki sürahisi ve iki bardak koydu. Adam Fransızca bir şey söyleyince de çocuk orta dan toz oldu.

"Benimle içmek ister misin?" diye sordu adam içki süra hisini eline alırken.

"Tabii."

Bardakları kızıl kahverengi sıvıyla doldurup birini be nim önüme doğru itti. Şarap

olduğunu umarak bir yudum aldım fakat onun yerine, meyve ve siyah meyankökü tadın da tatlı bir likörle karşılaştım.

Adam gözlerini bana dikti. "Beğendin mi?" "Farklı bir tadı var."

"Ben Basklıyım," dedi. "Bu içkinin adı *Le Patxaran*, ül kemdeki insanlar bunu içer."

Bir yudum daha aldım. "Peki, sen Trevor değilsen, kimsin?" "Pierre," dedi. "Bu baru sahibiyim."

Nedense, bunun onun gerçek ismi olduğuna inanma mıştım ama aldırmamaya karar verdim. Arka planda Jim Morrison'ın "People Are Strange*" şarkısı çalıyordu.

"Yeraltı mezarlığı hakkında bilgi edinmek istiyorum," dedim.

"Müzeye git."

"Bak," dedim, masanın üzerinden ona doğru eğilerek. "Belki duymuşsundur, polisler buradaki kadınları öldüren bir adamı arıyorlar. Biz... Ben yeraltı mezarlığının onun için bir şekilde önemli olduğunu düşünüyorum."

Pierre sadece bana bakmakla yetindi.

Elimi montumun cebine atıp telefonumu çıkardım. Mandy'nin resmini bulunca telefonu ona doğru uzattım. "Bu benim kız kardeşim. O, kardeşimi öldürdü."

İfadesinde hâlâ bir değişiklik yoktu. Telefonun ekranını kapattım. Tam kalkıp gideceken haritayı hatırladım. Kar ton kapaklı kitabı montumun cebinden çıkardım ve içinden haritayı aldım. Haritayı açtığımda bir tepki veriyor mu diye Pierre'in yüzüne bakıyordum. Aniden kaşının kıpırdadığını gördüm.

Haritayı kendine doğru çekip baktı. "Bunu nereden buldun?"

"İlk önce bana bunun tam olarak ne olduğunu söyle." "Bu yeraltı mezarlığının bir haritası."

"Bunu biliyorum," dedim. "Bu isimler ne anlama geliyor?" İşaretlemelemleri gösteriyordum.

* İng. *İnsanlar Ne Tuhaf.* (Ed. N.)

Pierre omuz silkti. "Kâşiflerin bulunduğu yerler," dedi. "Yeni bir yer bulursan oraya isim verme onuruna erişirsin. Macellan ya da Columbus gibi."

La Plage yazan bir noktayı göstererek, "Bu 'Sahil' anla mına gelir," dedi. "Kumla dolu büyük ve derin bir mağara dır. Bu da, Salle des Partouzes. "Eğlence Evi" anlamına geliyor. Carrefour des Morts yazan yer de 'Ölüm Kavşağı.'"

Sessizliğe bürünerek, yeniden haritayı incelemeye başladı. "Yine soruyorum," dedi sonunda. "Bunu nereden buldun?"

Haritayı masanın üzerinden kendime doğru çekmeye ça lışınca, Pierre rahatsız olmuştu. Aniden bu haritayı çizen adamı tanıyormuş hissine kapıldım.

"Laurent Demarais adında birini tanıyor musun?" diye sordum.

"Hayır."

"Lawrence Gilchrist?"

İçkisini yudumlarırken başım iki yana salladı. "Peki ya Larry Marsh?"

Siyah gözleri benimkilere kilitlendi. Bardağını masaya koydu.

"Onu tanıyorum." "Nereden?"

"Biz arkadaşlık."

Bu kafamdaki asosyal, psikopat ve katil Laurent ya da Lawrence ile uyuşmuyordu. Canavarların arkadaşı olmazdı. "Onunla ilgili anlatabileceğiniz her şeyi bilmek istiyorum," dedim.

Pierre etrafına baktıktan sonra yeniden arkasına yaslandı. Konuşmadan önce bir süre beni inceledi. "Onu on dokuz ya da yirmi yaşlarında tanıdım," dedi. "Birlikte ta kılan bir çocuk grubunun üyesiydi. Kendilerine 'Vahşiler' derlerdi."

Duraksadım. Ardından elimi yeniden montumun cebine sokarak Burroughs'ın kitabını çıkarıp masanın üzerine koydum.

Pierre kitaba baktı ve başını salladı. "Evet. The Wild Boys," dedi. "Bunu hatırlıyorsunuz. Kitaptaki parçaları diğer çocuklara okurdu." Kitabı aldı ve sayfalarını hızlıca gözden geçirdi. Sonra tekrar masaya koydu. "Ben diğerlerinden daha yaşlıydım. Grubun dışındaydım. O zamanlar bana güveniyor olduklarını sanmam."

"Bu grup ne yapardı?"

"Çoğunlukla içer, uyuşturucu alır, müzik dinler, bazen de müzik yaparlardı. Fakat bu grubun kurulmasındaki asıl sebep araştırma yapmaktı."

"Araştırma mı? Yeraltı mezarlığında mı?"

Başını evet anlamında salladı. "Başka yerlerde de araştırma yapıyorlardı," dedi. "Terk edilmiş binalarda, hasta nelerde, kanalizasyonlarda, metronun kapalı kısımlarında. Buradaki bütün olanakları tükettiklerinde, tur düzenlemelerine yardım ederdim. Larry'nin cebinde her zaman parası vardı, bu yüzden bunu yapmak çok kolay olurdu. Nerede bir harabe varsa giderdik. Brüksel'in kırsal kesimlerindeki eski bir şato, Berlin'deki bir porselen fabrikası, İspanya'da San Sebastian yakınlarındaki bir akıl hastanesi."

"Peki ya İskoçya'daki Slains Kalesi?" diye sordum. Pierre bir an bana baktı, sonra başını evet anlamında salladı.

"Larry tarihi harabelere ilgi duyuyordu," dedi. "Ne kadar güzel olursa, o kadar çok sevdi."

Gözümün önüne gelen görüntülere engel olamadım; Palais de Danse, yel değirmeni tapınak, otel odası.

"Kız kardeşin," dedi Pierre. "Onu Larry'nin öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Evet," dedim.

Pierre, sürahiye uzanıp kendine yeni bir içki doldurmaya başladı.

"Eski bir gitarı vardı," dedi. "O ve arkadaşları aşağıya iner, gitar çalıp şarkı söylerlerdi. Bütün şarkıların sözlerini biliyordu. Arkadaşları ondan etkileniyorlardı. Tabii kızlar da."

Çok iyi gitar çalardı, gerçek bir müzisyen gibi."

Ona, Demarais'in profesyonel bir çellist olduğunu söyleme gereği duymadım.

Pierre devam ederek, "Kendi yazdığını söylediği bir şarkı vardı," dedi. "O şarkıyı unutamıyorum. 'Evde geçirdiği on yılın ardından onu öldürdü ve kemiklerinden bir kafes yaptı,' gibi sözleri vardı."

Şarkıyı hemen tanıdım. Eski bir Warren Zevon şarkı sından alıntıydı.

Pierre başını iki yana sallıyordu. "Bir keresinde kafası güzelken, bir kızı öldürdüğünü ve cesedini yeraltı mezarlığına sakladığını söylemişti."

"Bunu tam olarak ne zaman söyledi?"

"Uzun zaman önce," dedi. "Belki de on beş yıl oldu." Kurbanlarımızın hiçbiri bu kadar zaman önce öhnemişti.

Ama seri katillerle ilgili bir şeyi çok iyi biliyordum. İlk kurban daima önemliydi.

"Size onun adını söyledi mi?" diye sordum.

Pierre kafasını iki yana salladı. "Ona inanmamıştım," dedi. "Onu dinlemedim bile. C bir yalancıydı. Amerikalı

ve çok zengin olduğunu, bir zamanlar Londra'daki bir rock grubunda çaldığını ve babasını öldürdüğünü söylediler." Duraksadı. "Belki de söylediklerini dikkate almıyordum."

Parmağımınla haritaya sertçe vurdum. "Bunu o çizdi, değil mi?"

Etrafına, bar tezgâhının üzerine eğilmiş ve masalarda toplanmış delikanlılara baktı. "O zamanlar farklıydı," dedi. "Sadece çok azımız aşağıya iner ve bu işi saygıyla yapardı. Şimdiyse çok sayıda turist var. Gerçek bir macera yaşamak için her yerden geliyorlar." Yandaki bir masayı işaret etti. "Oradaki çocuklar, kendilerine Mağara Klanı derler. Avustralya'dan geldiler. Paris -ve yeraltı mezarları için kutsaldır. Birbirleriyle internetten iletişim kuruyorlar. Seslerini bütün dünyaya duyuruyorlar."

"Bu haritayı Larry Marsh mı çizdi?" diye tekrar ettim ısrarla.

Yeniden gözlerime baktı. "Evet, bunu o çizdi," dedi. "Son model bilgisayarlara rağmen şimdilerde yapılan haritalardan bile güzel. Aşağıdaki bütün mağaraları, bütün kıvrımları, dönemeçleri, her köşeyi biliyordu. Kimsenin cesaret edemediği yerlere gidebiliyordu. Orası onun kendi özel dünyası gibiydi."

"Kâşiflerin bulduğu yerlere isim verdiğini söyledin," dedim. "Larry'nin de özel bir yeri var mıydı?"

Pierre bir an düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Bana söylediği bir yer yok."

Yeniden haritaya baktım. Fransızca yüz, hatta belki iki yüz tane isim vardı ve hiçbiri Demarais'e özel bir şey akla getirmiyordu.

"Bir insan tünellerde ne kadar süre hayatta kalabilir?" diye sordum.

"Sadece tünel değil, " dedi Pierre. "Yüzlerce oyuk, çıkmaz yollar, odalar ve geçitler, bir tabuttan daha geniş olabilecek bir sürü yer var. Hiç ışık yok, sadece karanlık."

"Başka bir şey biliyorsan-"

"Yeraltında bir sürü insan kayboldu. Bir sürü insan öldü." Pierre, elini gömleğinin içine sokup boynundaki gü müş zinciri çıkardı. "Bunu görüyor musun?"

Zincirin ucunda bir anahtar vardı.

"Bu Val-de-Grâce hastanesinden bir hatıra," dedi. "1793'te, bir arkadaşım papazların şarap mahzenlerini bulmak için yeraltı mezarlığına indi. İskeleti on bir yıl sonra çıkışa sadece metreler kala bulundu. Anahtarlığı da kemikleriyle birlikteydi." Zinciri yeniden gömleğinin içine soktu. "Eski yeraltı kâşifleri, yani bizler kendimize ölümsüz olmadığımızı hatırlatmak için anahtar takarız."

Masanın üzerinden ona doğru eğildim. "Peki, yeraltı mezarlığını çok iyi bilen biri ne kadar hayatta kalabilir?"

"Doğru malzemelerle, istediği kadar yaşar."

Pierre sürahiye baktı ve kendisine yeni bir içki daha dol durdu. Sonra bir ar duraksayarak benim bardağımı işaret etti. Haritaya bakarak başımı iki yana salladım.

"Oraya inmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. Bu gece Eve'ye yeraltı mezarlarıyla ilgili bilgi araştırmayı teklif etmeyi planlıyorum. Ancak Demarais için yapılan insan avı neredeyse bütün Avrupa'ya yayılmıştı. Böyle bir durumda birilerinin bu tarz bir ricayı ciddiye alacağından kuşkuluydum.

"Küçük el fenerlerinle aşağıya inip onu bulabileceğini mi düşünüyorsun?" dedi Pierre. "Nasıl bir yer olduğunu bilsen oraya gitmek istemezsin, inan bana."

"Beni götürür müsün?"

Sorum Pierre'i şaşırtmıştı. Lanet olsun ki beni de. Çünkü yeraltına inmeye hiç niyetim yoktu.

Başını hayır anlamında salladı. "Neredeyse bir çökün tünün altında kalıyordum," dedi "Son gidişim oldu. Hayır, bir daha oraya asla gitmem."

"Peki ya başka biri?"

Pierre bara doğru bakarak, "Onlar sana yardım etmez," dedi. "Bu, onlar ve diğer yeraltı kâşifleri için şu anda oldukça büyük bir oyun. Kimseye güvenmezler." Bardağını kaldırıp likörü bir dikişte içti.

Saatime baktım. Üç geliyordu. Hastaneye gidip Paula'yı görmek istiyordum. Haritayı katlamaya başladım.

Pierre elini haritanın üzerine koyarak beni durdurdu. "Sana şu kadarını söyleyebilirim," dedi. İşaret parmağıyla kâğıdı gösteriyordu. "Bu eski bir harita ve böylesi şu an hiç kimsede yok. Bu haritadaki geçitlerin ve yerlerin çoğu tarih oldu."

"Tarih oldu demekle neyi kastediyorsun?"

"Resmi olarak yok," diye yanıtladı. "Uzun süre önce polis tarafından kapatıldı ya da

çökerek kayboldu. Bu dünyayı şu anda kimse bilmiyor."

Haritayı katlayıp ceketimin cebine koydum ve ayağa kalktım.

"Sana kesin olan bir şey daha söyleyebilirim," dedi Pi erre bana bakarak. "Eğer gerçekten oraya indiyse, onu asla bulamazsınız."

Taksiden indiğimde güneşin parlaklığı gözlerimi kamaştırmıştı. Paris'te hava son birkaç haftadır oldukça soğuk olduğundan Neuilly'deki bu güneşli havada birkaç bina ilerideki Amerikan Hastanesi'ne yürümek, beni gerçekten ferahlatmıştı.

Bardan ayrıldıktan sonra hastaneyi arayıp Paula'yı ziyaret etmek için onay aldım. Onu Châtelet istasyonunda bıraktığım için bana kızıp kızmadığından emin olamıyordum ama hemşire, Paula'nın benimle görüşeceğini söyledi. Hastanenin önündeki sokak satıcısından onun için bir buket menekşe almıştım.

Paula yatağında doğrulmuş, oturuyordu. Geniş bir oda da kalan üç hastadan biriydi. Kıvrır kıvrır kahverengi saçları pembe bir tokayla gevşek bir biçimde bağlanmıştı. Yüzü hâlâ solgundu, kaybettiği kanı tamamen geri alamamış gibi görünüyordu. Öte yandan beni görür görmez gözleri parlamınca, iyi olduğunu ve onu orada bıraktığım için benden nefret etmediğini anladım.

Yatağının yanında yaşlı bir adam oturuyordu. Onun da

Paula'nunkiler gibi kıvrırcık saçları vardı. Gözleri, muhteşem uzun ve yorucu bir uçuştan sonraki yorgunluğunu yansıtıyordu. Adamın Bay Ridley olduğunu tahmin ettim.

Paula beni onunla tanıştıtararak, tahminimi doğrulamış oldu. Babası bitkin bir halde elimi sıktıktan sonra, eşiyle telefon görüşmesi yapacağına dair bir şeyler mırıldanarak izin istedi.

Paula bana bakınca menekşeleri uzattım. "En sevdiğin renk mordu, değil mi?" dedim.

Gülümseyerek eliyle komodinin üzerindeki vazoyu işaret etti. "Oraya koyabilir misin?" dedi. "Kendim yapmak isterdim ama fazla doğrulamıyorum."

"Sorun değil."

Çiçeklerin saplarını vazoya sokmaya çalışırken Paula'nın hastane geceliğinin altından görünen bandajları fark ettim. Boyun kısmında çok daha fazla bandaj vardı, kollarında da çapraz yara izleri bulunuyordu. Elleri sanki kırmızı bir mürekkeple çizilmiş gibiydi.

"Korkunç görünüyorum, değil mi?" diye sordu Paula. "Asla," dedim. "Kalbin atıyor ya. Bu hepsine değer."

Gözleri yaşlarla doldu. Ona sarılmak istedim ama canını acıtmaktan korkmuştum. Kâğıt bir mendil uzattım ve gözlerini silene kadar bekledim.

"Ona aldandığını için kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi. "Bana çok sıcak davrandı."

"Bu onun yöntemi, Paula," dedim. "İnsanların güvenini nasıl kazanacağını biliyor. Lütfen, kendini kötü hissetme. Onun ellerinden canlı kurtulamayan en azından beş kadın var."

Paula yastığına dayanıp, derin bir nefes aldı. Aldığı ne fes canını acıtıyor gibiydi.

"Paula, sana o olduğunu düşündüğümüz bir adamın res mini gösterebilir miyim?"

"Bunu polisler için zaten yaptım," dedi.

"Bir mahsuru yoksa benim için de yapabilir misin?" diye sordum. "Polislerle çok sıkı iletişim içinde değilim."

"Tamam."

Montumun cebinden Laurent Demarais'in tanıtım fotoğ rafını çıkardım ve ona gösterdim. Gözlerinden korku dolu bir parıltı geçti, sonra başını evet anlamında salladı.

"Bu o," dedi. "Adını çoktan unuttum. Demolay mıydı? Demay mıydı?"

"Demarais," dedim.

"Polisler onu yakaladı mı?" diye sordu.

"Hayır, ama bütün şehir onu arıyor," diye yanıt verdim. Paula'nın yüzünün şüpheyile gölgelendiğini görmemek imkânsızdı. "Onu bulacaklar, söz veriyorum."

"Bu durumda tehlikede değil miyim?"

"Demarais'in kim olduğunu bildiğimiz için onu tanıya çağımızdan endişelenir. Ayrıca kapının tam önünde bir ko ruma bekliyor."

"Sanırım aptal kolyesinin bende olmadığını anlamış olmalı."

"Anlamadım," dedim. "Kolye mi dedin?"

"Evet. Casey'ye ait olmadığını söylediğim kolye," dedi Paula. "Bana saldırdığı süre boyunca sürekli bağıyor, kol yeyi geri istediğini söylüyordu. Adli tıp merkezinden aldığı çantanın içinde olduğunu zannediyor gibiydi."

Sessiz kaldım. Casey'nin kolyeyi nereden bulduğunu bilmiyorduk ama Laurent'in, onu geri almayı, Pula'yı öl dürmeye çalışacak kadar çok istediği artık çok açıktı. Mü zik mağazasındaki adam kolyenin ucundakinin sıradan bir susturucu olmadığını söylemişti. Öyleyse onun için ne an lam ifade ediyordu ki?

"Matt," dedi Pula. "Senin peşine düşeceğini düşünüyor musun?"

"Benim mi? Neden peşime düşsün ki?" diye sordum. "Belki de kolyenin sende olduğunu düşünüyordur," dedi. "Onu bana verdiğini söyledin mi?"

Kaşlarını çattı. Hatırlamakta zorlanıyor gibiydi. "Hayır," dedi. "Ama o bana..."

"Sana ne dedi?"

Gözlerini benimkilere dikti. "Onu yanımdaki adama ve rip vermediğimi sordu?"

"Beni nereden biliyor?" diye sordum.

"Beni yalnız yakalamak için bizi adli tıp merkezinden beri takip etmiş olmalı," dedi Paula. "Sen uzaklaştıktan sadece saniyeler sonra yanıma geldi. Bizi birlikte görmüş olmalı."

Laurent Demarais'in beni Paula'yla görmüş olma ihti mali hiç aklıma gelmemişti. Ama eğer Demarais kıymetli kolyesinin bende olabileceğini düşünüyorsa, neden bunca zamandır peşime düşmemişti? Paula'yı rahatlatmak için zorla gülümsedim.

"Kolyeyi polisler aldı," dedim. "Demarais'in bunu fark ettiğine eminim, bu yüzden merak etme iyi olacağım. Ama yine de beni düşündüğün için teşekkür ederim."

Sessizliğe gömüldük. Koridordan sesler geliyordu ama oralı olmadım. O anda *Miami Times* makalesinin Demarais'in bilgisayarında ne işi olduğunu düşünüyordum. "Korkuyorum," diye fısıldadı Paula. Başımı çevirip ona baktım.

"Paula," dedim nazikçe. "O buraya-"

"Hayır, bu yüzden değil," dedi. "Eve dönmeye korkuyorum. İşe nasıl geri döneceğimi ve hayatıma eskisi gibi nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Artık kendimi tanıımıyormuşum gibi hissediyorum. En ufak bir gürültüde sığıyorum ve rüyalarımın giren şeyler..."

Elini mrtum. Gözleri doldu ve bakışlarını pencereye doğru çevirdi.

"Paula, beni iyi dinle," dedim. "Kız kardeşim öldürül dükten hemen sonra ben de korktum. Nasıl davranacağımı ve insanlara ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Yalnız kalmaktan korkuyordum ama hiç kimsenin yanında olmak da istemiyordum. Uyumaktan korkuyordum çünkü rüyamda onu göreceğimi düşünüyordum. Uyanmaktan korkuyordum çünkü sürekli yaşadıklarımı hatırlıyordum ve bu da canımı çok acıtıyordu."

Paula yeniden benden yana dönerek, "Ama çıkıp buraya gelmekten ve onu aramaktan korkmadın," dedi.

Sesinde bir hüznün vardı. Fransa'ya yaptığı bu geziyi her nedense benimkiyle karşılaştırdığını biliyordum. Avrupa'ya tamamen iki farklı sebepten gelip ülkemize iki farklı tecrü beyle dönecek olmamıza rağmen onunla ortak bir noktamız vardı: Paris'te geçen zamanımız hayatlarımızı sonsuza dek değiştirmişti.

Ceplerimi karıştırıp kartvizitimi buldum ve arkasına ki şisel e-posta adresimi yazıp ona uzattım.

"Artık gitmek zorundayım," dedim. "Ama eve vardığın da bana e-posta atmanı istiyorum ki iyi olduğunu bileyim. Bunu yapacağına söz ver."

Başını tamam anlamında salladı.

Bir an duraksadıktan sonra uzandım ve alnından nazikçe öptüm. Kapıya doğru yürümeye başlamıştım.

"Hey."

Arkama baktım.

"Teşekkür ederim," dedi Paula alçak sesle. "Ne için?" diye sordum.

"Buraya beni görmeye geldiğin için," dedi gülümseyerek. "Sen iyi bir adamsın, Matt."

Hastaneden ayrılırken Cameron'ı arayıp benimle yeraltı mezarlığı müzesinde buluşmasını istedim. Mekânı bu gece Eve ile olan akşam yemeğinden önce görmek istiyordum, böylece Demarais'i avlamak için nasıl bir yol izleyeceğimiz konusunda bir fikir sahibi olabilirdim. Cameron'dan bana eşlik etmesini rica etmişim çünkü kanalizasyon ka nallarında yaşadıklarımın sonra yeraltına tek başıma inmek

istemiyordum.

Beni girişte bekliyordu. Azizler Yortusu'nda Eve'yle git tiğimiz mezarlıktaki o esk anıtmezarlardan birine oldukça benzeyen küçük ve çirkin evin önündeydi.

Müzenin kapanmasına bir saat vardı, bu yüzden bilet gişesindeki adam, acele etmemiz konusunda bizi uyardı. İçeriye giren tek kişi bizdik. Dar, sarmal bir merdivenden inip müze sergileriyle odaların yanından hızla geçtik ve bir madende görebileceğiniz türden ışıklarla aydınlatılmış bir dizi taş tünelin içinden yürüdük.

Cameron bana yeraltı mezarlarının yasaklanmış kısımları hakkında çok az şey bildiğini, sadece polislerin yasadışı yollarla içeri giren çocuklara karşı sürekli bir mücadele içinde olduğunu ve birkaç yıl önce birinin bir kuyuya düşüp suda boğulduğunu söyledi.

Hava gittikçe soğuyor ve kuruyordu. Sessizliğimi koru maya devam ettim. Göğsümün sıkıştığını hissediyordum. Yerin yaklaşık otuz metre altında olduğumuz gerçeğini düşünmemeye çalışarak klostrofobimle mücadele etmeye çalıştım. Etraftaki tek ses, ıslak, çakıllı zeminde ayakkabı larımızın çıkardığı çatırtılardı.

Fakat burası kanalizasyon kanalları kadar kötü değildi. Taş giriş kapısına gelene kadar yeraltı mezarlarının turistlerle yutturulan kocaman bir şaka olduğunu düşünmeye başlamıştım. Üzerindeki oymalı yazıda ARRÊTE! C'EST ICI L'EMPIRE DE LA M yazıyordu.

Hatta bu sefer ne yazdığını çıkarmıştım: *Dur! Burası Ölüm İmparatorluğu.*

Küçük, loş bir odaya girdik. İlk başta, taştan yapılmış duvarlara baktığımı düşündüm. Sonra, şaşkına dönmüş bir halde duvarların bütünüyle insan kemiklerinden inşa edilmiş olduğunu fark ettim. Binlerce kavalkemiği ve kalça kemiği, düzenli bir şekilde istif edilmişti. Kemiklerin yumru şeklindeki uç kısımları, ölümü hatırlatan bir mozaik gibi kafatasları dizisinin üzerine sırayla serpiştirilmişti.

Kemik yığınları, yerden bir buçuk metre kadar yükseklikteydi ve görebildiğim kadarıyla yatay bir biçimde uzuyordu. Kemikler griden toprak rengine doğru sıralanmıştı. Kafataslarının bazılarıysa yeşil yosunla kaplanmıştı.

Olduğum yerde donakalmıştım. Kafataslarındaki siyah göz çukurları adeta beni izliyordu.

Yaşadığım şoku atlatınca yığınların yarattığı etkiyi beğenmeye başladım. Rehberde yazan bir şeyi hatırlamıştım: Altı milyon ceset buraya mezarlıklardan getirildi. İskeletler bir bütün halinde değildi. Amaç, kalıntıları maksimum sıklıkta istiflemektir. Böylece bütün bacak kemikleri de kol kemikleri gibi birlikte sergilenebilecekti. Küçük kemiklerle rekaburga kemiği, omurga kemiği, parmak kemiklerine olduğunu merak etmiştim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Cameron. "Böyle bir yer olduğunu asla tahmin edemezdim."

Ona doğru döndüm. Kafasını iki yana sallıyordu.

"Çok fazla zamanımız yok," dedim. "Gitmemiz gerekiyor." En son girdiğimize benzeyen başka bir odaya girdik. Daha fazla kemik yığınları ve kemiklerin geldiği mezarlığı belirten bir taş plaka vardı. Üçüncü odada ise yığınlar düzenli olmamasına rağmen yine kemikle doluydu. Oradan da ayrıldık ve beton bloklarla sağlamlaştırılmış bir odaya girdik.

Donup kalmıştım. Burada sırayla dizilmiş kemikler yoktu. Sadece kirli zeminin üzerine kümelenmiş kocaman kemik yığınları, eski bir el arabası ve bir dirgen vardı. Cameron taş plağın üzerindeki yazıyı bana tercüme etti. Bin yedi yüzlü yıllarda, yani kemikler buraya ilk kez getirildiğinde yeraltı mezarlarının nasıl görüldüğüne dair bir canlandırmasıydı.

Diğer odaya geçtik. En son girdiğimiz odaya benziyordu, sadece burada daha fazla kemik yığını vardı. Soğuk ve ıslak bir şeyin boynuma değdiğini hissedince yerimden sıçradım. Başımı kaldırıp baktım, taş duvardan su sızıyordu. Sızan sular küçük sarkıtlar oluşturmuştu ve kemiklerin üzerine damlayarak hafifçe parlamalarını sağlıyordu.

Kalbim yeniden hızla çarpmaya başladı, bu yüzden bir kaç kez yavaşça derin nefes aldım.

"İyi misin?" diye sordu Cameron. "Evet, iyiyim."

Artık çıkışı bulmaya kararlı bir şekilde adımlarımızı hızlandırdık. Üzerinde hangi mezarlığa ait olduğunu gösteren plakaların bulunduğu kemikle dolu başka odaların yanından ve taş desteklerle güçlendirilmiş karanlık, dar tünellerden geçtik.

Sonunda yeraltı mezarlığının başka bir

ünegeldik. Burada daha fazla kemik yığılıydı ama karanlık köşelerde, duraksamama sebep olan bir kapı görmüştüm. Yavaşça kapıya doğru gittim.

Ortaçağdan kalma bazı kalelerde görebileceğiniz türden kalın ve demir bir kapıydı. Üzerinde büyük bir asma kilit vardı. Demir çubukları kavrayarak, kapının ötesindeki tünelin içine baktım. Daha fazla taş duvar ve alçak bir tavan dışında pek bir şey görememiştim. Etraftaki loş ışık, karanlığın içinde azalıyordu.

Cameron'ın arkama geçtiğini duydum ama ona dönmedim. "Sence ne kadar ilerlemişsinizdir?" diye sordum. "Girişteki tabelada müzenin iki kilometre kadar devam ettiği yazıyordu," diye yanıt verdi Cameron. "Galiba yaklaşık bir buçuk kilometre yol kat ettik."

Kapının ötesindeki karanlığın içine bakıyordum. "Bu tüneller şehrin altında yüzlerce kilometre devam ediyor."

Cameron sessiz kaldı.

"O adam oralarda bir yerlerde."

Bir anda soğuk havanın yüzüme doğru estiğini hissettim. Sanki karanlığın içinde bir nefes alıp veriyordu. Demir çubukları serbest bırakıp ellerime baktım. Paslanmışlardı ve titriyorlardı.

Cameron omzuma dokunarak, "Haydi gel," dedi. "Seni buradan çıkaracağım."

Pencerenin yanındaki masada kahvesini yudumlarken, Faslı adamların gözlerini üzerinde hissediyordu.

Üç gündür banyo yapmamıştı. Kirden yüzü çizgi çizgi olmuştu ve siyah saçları yağdan yapış yapıştı. Eski püskü kıyafetleri ve ayakkabıları çamura bulanmıştı. Adamlar onlardan biri olmadığını biliyorlardı. Fakat görüntüsüne bakarak onu, fabrikada bütün gün çalıştıktan sonra kahvesiyle avunan asık yüzlü bir işçiye benzetebilirlerdi.

Koluyla pencere camındaki buğuyu sildi ve caddenin karşısındaki binaya baktı. Bütün gün binayı izlemişti.

Dairelerden birinin ışığı yanıyordu ama binanın ikinci katının boş olduğundan neredeyse emindi. Amerikalı adamı bu sabah evden ayrılırken görmüştü. Hemen arkasından da kadın polis çıkmıştı.

Bu son saatlerde üzerine garip bir sakinlik çökmüştü. Her şey planlanmış, her şey yerli yerindeydi. Faslıların konuşmalarını ve kapanan metal kepenklerin gümbürtü sünu dinleyerek kahvesini içti. Karanlık çökünce fincan tabağına birkaç bozukluk atarak masadan kalktı. Eski

montu üzerine geçirdi, yakasını kaldırdı ve dışarıdaki soğuşa adım attı.

Binada kapıcı ya da içeri girmek için kullanılabilecek herhangi bir tuş takımı yoktu. Daha önceden buna dikkat etmişti. Ayrıca kilitleri inceleyince, içeriye girmek için sadece kiraladığı arabanın içinden alacağı kısa bir levveye ihtiyacı olduğunu tespit etmişti. Merdiven girişindeki lam banın düşmesinin nerede olduğunu umursamıyordu; karanlıkta sadece iki kat çıkacaktı.

Dar merdivenleri çıkınca caddeye bakan dairenin kapısını buldu ve duraksadı. Burada yoğun bir yemek kokusu vardı ve...

Bu müzik daireden mi geliyordu?

Bir şekilde kadın polisin eve geri döndüğünü kaçırmış olabilir miydi? Amerikalı'nın evden çıktığına dair yanılmış mıydı? Hayır, hayır... İkisinin de geri dönmediği konusunda emindi. Laurent elinde levyeyle duvara doğru geriledi ve kapıyı çaldı.

Müziğin sesi çok açıktı. Daha kuvvetli vurunca ses kısıl mıştı. Sonra kapının arkasından bir ses geldi: "Qui est là?*" Elini montunun cebine atıp, parmaklarıyla kavradığı iç içe geçen metal çubuğu hissetti. Sorun yoktu. Bu her kimse onu durduramayacak ve polis merkezinden bir şey getirdiğini söyleyince kesinlikle kapıyı açacaktı.

"J'ai une livraison de la police" dedi.

Önce kilidin sesi geldi, sonra kapı açıldı. Kapıyı artık sadece bir zincir tutuyordu. Beyaz bir bluz ve görünüşü kaybolan bir yüz gördü. Bir an kadın polis olduğunu düşündü ama sonra genç bir kız olduğunu fark etti.

* />. Kim o? (Ed. N.)

Kızın gözleri birdenbire korkuyla karardı.

Hiç beklemeden bütün ağırlığını kapıya verdi. Kız kapı yı çarparak kapatmaya çalışınca kapının ve kapı pervazının arasındaki levyeye dayanarak kapıyı sertçe sarstı. Kız çığ lık atarak ortadan kaybolmuştu. Kapıyı, iki kere daha ittik ten sonra zincir koptu.

Kapı hızla açılınca arkadaki duvara çarpıp geri geldi ve Laurent'in göğsüne çarptı. Laurent, kapıyı iterek hızla ka patti ve sendeleyerek odaya girdi.

Hızlı hareket etmeliydi. Etrafa çabucak göz attı. Oda boştu, mutfakta bir şey pişiyor hoparlörlerden rock müzik sesi yükseliyordu.

Kız... Kız, neredeydi?

En sonunda gördü. Mutfaktaki bar tezgâhının arkasına çömelmişti. Levyeyi yere fırlatıp ona doğru gitmeye başladı. K1 zın sırtı dönüktü. Metal çubuğu almak için elini cebine uzattı.

Ancak o anda kız önüne döndü.

Kızın elindeki mutfak bıçağı yüzünü kesmeden önce me talin parladığını gördü ve ardından dayanılmaz bir acı hisset ti. Bağırarak elinin tersiyle kızın başının yan tarafına vurdu.

Bıçağın yere düşüp bir masanın altında kaybolduğunu gördü. Kız bocaladı ve elinder sıyrılıp koridora kaçtı.

Laurent'in çenesindeki kesikten kan akıyordu. Teni ya nıyor, zihni bulanıyordu.

Kız sürünerek uzaklaştı. Kapıya doğru kaçtığını görünce arkasından gitti. Genç kız zor ayağa kalkarak dairenin arka tarafına doğru koştu. Ardından bir kapının çarparak kapandığı duyuldu.

Laurent hissettiği acıyı unutmaya, zihnini temizlemeye çalıştı.

Kızı öldür. Kolyeyi bul. Sonra git.

Dar koridordan geçip, açık olan ilk kapıya baktı. Küçük, boş bir banyo vardı. İkinci kapı da açıktı. Burası da mavi bir yatak odasıydı.

Gözleri koridorun sonundaki kapalı olan kapıya takıldı. Kapıyı topuzundan tutarak açmayı denedi. Kapı kilitliydi.

Sırtını duvara dayayarak, kapıyı tekmeledi. Kapı pervazı paramparça olunca, kapıyı iterek açtı.

Kız bir masanın üzerine çıkmış, küçük pencereden dı şarı kaçmaya çalışıyordu. Laurent hiç zaman kaybetmeden kıza doğru atılıp, onu ayak bileğinden yakalayıp masanın üzerine çekti. Ancak kız pencerenin eşiğine tutunarak ba ğırmaya başlamıştı.

Kızı tutup köşeye fırlatınca, kız masanın kenanna çarptı ve üzerindeki lambayı devirdi. Lamba yere düşüp ters dönmüştü. Kız inliyordu. Laurent elini montunun cebine sokup me tal çubuğu çıkardı.

Ancak o an onup kalmıştı. Orada, duvarda...

Ona doğru iki adım attı ve fotoğrafa baktı. Hélène miydi?

Net olarak göremiyordu! Dönüp ters dönmüş lamba ya baktı. Yerden aldı ve yeniden

masanın üzerine koydu. Çıplak ampul ışığında onu görebiliyordu. Evet, Hlne'di. Sonra yavaş yavaş diğer fotoğrafları fark etti.

Hepsi buradaydı, bütün kadınlar. Ve...

Bir inilti duyunca kşede kıvrılmış yatan, siyah saçlı kıza baktı. Hareket etmiyordu. Yeniden masanın üst kısmında duran büyük panoya baktı. ellosuyla birlikte kendisinin, yel değirmeninin, tapınağın, Palais de Danse'in, Slains

Kalesi'nin, Miami'deki otel odasının fotografıan asılıydı. Daha sonra bakışları kızların tarihlerin ve onları bıraktığı yerlerin listelenmiş olduğu mukavva kartona kaydı.

Ayrıca listede bütün şarkıların isimleri ve sözleri de vardı. Hepsine biraz korkarak, biraz da övünerek baktı.

Gözüne renkli bir fotoğraf ilişti. İlk başta bu fotoğrafın burada ne işi olduğuna bir anlam verememişti ama biraz daha dikkatli bakınca anladı.

Miami'deki kızın bir adamla çekilmiş fotoğrafıydı. G lyorlardı ve fotoğraf dans kulübünde çekilmişe benziyordu. Adamın kafasının üst kısmı kesilip fotoğraftan çıkarılmıştı. Ama onun Amerikalı adam olduğunu biliyordu.

Dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı.

Yıllardır onları enayi yerine koymuştu. Bütün kızları dikkatlice seçerek, ipuçları bırakarak, atacağı her adımı planlayarak bir oyun kurmuştu. Fakat ne İngiltere'deki, ne İskoçya'daki, ne Miami'deki ne de buradaki polisler, hiç kimse bu oyunu keşfedememişti. Bu oyunu tek çözen, Amerikalı gazeteci olmuştu.

Gözleri yeniden fotoğrafları taradı. Mziğın de içinde olduğu bu kurgudan, tarihi harabelerden ve sevimli yüzlerden büyülenmiş gibiydi. Daha önce hiç kızları bir arada görmemişti. Bu yüzden de şimdiiye kadar ne kadar güzel bir yapboz yarattığını fark edememişti.

Bakışları masanın üzerindeki belgelere kaydı. zerinde isminin yazılı olduğu bir dosya gördü ve hızlıca açtı.

Burada daha fazla fotoğraf vardı. Villa Euterpe'nin, ku lenin ve esmer kadının kanlı cesedinin fotoğraflarıydı. Hep sini yere fırlattı.

Başka bir fotoğraf yığına daha gördü. Bunlar da il

Saint-Louis'deki ve La Goutte d'Or'daki dairelerinin, yatak odasının, dizsti bilgisayarının, Myrha Caddesi'ndeki küvetin yakın çekim fotoğraflarıydı. Bir de Rosetto'sunun bir fotoğrafı vardı. ellonun zerindeki çirkin lekeler de neydi böyle?

Çello fotoğrafına bakarken, bir öfke seli tm bedenini sarmıştı. Nasıl olur da eşyalarına dokunurlardı?

Fotoğrafı ortadan ikiye ayırıp, bir kenara fırlattı ve yniden dosyaya döndü. Ellerinde ona ait başka neler vardı? Başka hangi özel eşyalarını karıştırmışlardı?

Charles Gilchrist ve Simone Renard'ın isimlerinin sarı kalemle izildiğı gazete makalelerini gördü. Londra'da sah neye ilk çıkışının ardından yazılan eleştiri yazısı,

çocukluk ve ergenlik yıllarına ait kayıtları detaylı olarak anlatan polis raporu ve annesiyle birlikte çekilmiş fotoğrafının net olma yan bir kopyası da vardı. Fotoğrafı görünce kalbi parçalanıyormuş gibi hissetti.

Eline bir belge daha aldı. Dr. Faucheux'un raporuydu. Raporu hızla okudu. Öfke ve utançtan kıpkırmızı olmuş tu. Dosyayı odanın karşı tarafına fırlatarak tekrar panoya baktı. Daha sonra da çığlık atarak hepsini paramparça etti. Masanın üzerindeki fotoğrafları da elleriyle iterek hepsini yere saçtı.

En sonunda durdu. Masaya dayanıp gözlerini kapattı ve sakinleşmeye çalışarak derin derin nefes aldı.

Gözlerini açınca kan damlalarını gördü. Yüzü hâlâ kanı yordu. Kan damlaları yerdek fotoğrafın...

Fotoğrafı eline aldı, kalbi hızla çarpıyordu. Bu kolyenin fotoğrafıydı.

Bir inilti duydu.

Gözleri kıza kaydı. Hâlâ yerde yatıyordu ama hareket etmeye başlamıştı. Kızın yanma gidip fotoğrafı yüzüne doğru tuttu. "Bu nerede?"

Kızın gözkapakları kımıldadı ama açılmadı. Saçından yakalayıp kafasını geriye doğru çekti ve fotoğrafı yeniden gösterdi.

"Kolyem nerede?"

Kız fotoğrafa baktıktan sonra başını iki yana salladı. Kız, saç bırakılır bırakılmaz, korkudan ağlayarak duvarın köşesine sindi. Laurent arkasındaki duvara yaslandı ve düşünmeye çalıştı. Kolye bu odada olmalıydı. Yeniden doğrulup bütün çekmeceleri aramaya, kutuların ve dolapların hepsini boşaltmaya başladı.

"Dur!"

Kıza doğru döndü. Yerden kalkmaya çalışıyordu. "Kolye burada değil," dedi kız. "Polis merkezinde." "Yalan söylüyorsun."

Kız yavaşça başını sallayarak, "Neden yalan söyleye yim?" dedi. "O bir kanıt. Başka nerede olabilir ki?"

Başı fırıl fırıl dönüyordu. Kız elbette haklıydı. Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? Peki şimdi ne olacaktı? Ne yapa bilirdi? Kızı ne...

Yerde, ayağının yanında bir şey gördü ve almak için eğildi. İki siyah saçlı kadının küçük, çerçeveli bir fotoğrafıydı.

Kıza baktı. Evet, kızın fotoğrafıydı. Ya diğeri? Çerçeveli resmi kızın yüzüne doğru tutunca, kız korkudan geri çekildi.

"Bu annen mi?" diye sordu.

Kız fotoğrafa baktı, sonra da gözlerini kapattı. "Sanırım öyle," dedi Laurent.

Fotoğrafı bir kenara fırlattı. "O bir polis. Kolyeyi merkezden alabilir."

Kız bakışlarını ona çevirdi. "Onu sana asla vermez." Laurent hafifçe tebessüm etti. Yapacağı şey çok basitti.

Oyun bitiyordu, kontrolü eline almalıydı. Odaya göz attı. Kalem ve kâğıt bulmaya çalışıyordu.

Yüzüne dokunup, parmaklarına baktı. Bu mesajı kendi kanıyla bırakmak güzel bir iletişim şekli olabilirdi. Ama ka nını bunun için harcamaya kıyamadı.

Yerde bir ruj görünce, eline aldı.

Masanın yanına gidip üst kısmındaki duvara kalın harf lerle mesajını yazdı:

DEUX COEURS POUR LE SIEN

Ruju yere fırlatıp, yeniden kıza baktı. "Gitme zamanı geldi."

Eve, beni Cameron'm evinin önünden aldığında saat se kiz buçuğa geliyordu.

"Kutuya dikkat et," dedi yolcu kapısını açarken.

Pembe kutuyu alıp kucağıma koydum. Sıcacıktı ve için den elma kokusu geliyordu. Bütün gün yemek yemediğim den Juliette'nin akşam yemeklerinden birini daha yemeği dört gözle bekliyordum.

Cuma günü olduğundan trafik yoğundu. Yavaş yavaş ilerlerken Eve'ye, Paula'ya yaptığım ziyareti anlattım ve Demarais'in ona üzerinde Deux Coeurs yazan kolye için saldırdığını düşündüğümü söyledim. Pierre ile olan görüş memi de anlattım ama yeraltı mezarlığına yaptığım gezinti den bahsetmemeye karar verdim. Belki de aptalca erkeklik gururum yüzündendi ama orada olduğum zaman boyunca tek düşündüğüm şeyin dışarı çıkmak olduğunu açıklamak istememiştim.

"Sence orada mı saklanıyor?" diye sordu Eve. "Başka nerede olabilir ki?"

Dudağını ısırıldı. Bakışlarını önümüzdeki arabaların stop

lambalarına yöneltmişti. "Arama ekiplerini oraya göndere biliriz," dedi. "IGC'der biriyle konuşurum."

"IGC ne?"

"Yeraltı mezarlığındaki görevli ekipler."

"*Kataflics* yani," dedim.

Bana kısa bir bakış atıp başıyla onayladı. Eve, eve giden yolun geri kalanında sessizdi. Hâlâ davadan alınmış olma sınırın üstesinden gelmeye çalıştığını biliyordum. Bu yüzden üstüne gitmedim. Kendi kendime, bu gece birkaç saatimizi o lanet olası davanın dışında başka şeylerden bahsederek geçirebileceğimizi söyledim.

Eve bina girişindeki kapının kilidini açtı. Elimde pastane ku tusuyla onu takip ediyordum ama Eve, aniden durunca çarpıştık.

Hızla soluduğunu duyabiliyordum.

Oda darmadağınktı. Her şey altüst edilmiş, çekmeceler açılmıştı. Kitaplar ve CD Te yerdedi. Masalar ters dön müştü. Tabaklar kırılmıştı. Gazeteler, belgeler ve...

"Juliette!"

Eve, bir ara koridorda kaybolduktan sonra hemen geri geldi. Yüzü bembeyazdı.

"Juliette gitmiş," dedi.

Aceleyle cep telefonunu çıkarıp, Fransızca bir şeyler söyleyerek bağırırmaya başladı. Juliette ve Demarais'in adını duysam da konuştuklarından hiçbir şey anlamadım. Bize yardımcı olacak herhangi bir şey görebilmek umuduyla etrafıma bakmıyordum.

Mutfığa gittim. Evin geri kalanı gibi burası da berbat durumdaydı. Sonra onu gördüm... Beyaz fayans döşemesinin üzerindeki kan lekesini. Ardından masanın altındaki bıçağın ucunu fark ettim.

Birdenbire Eve, elindeki telefonunu çarparak kapattı.

Bana bakıyordu. "Onu götürmüş," dedi titreyen sesiyle. "Eve-"

Etrafında daire çizerek bir ileri bir geri gidip geliyordu. Telefonu çalınca bağırarak bir şeyler söylemeye devam etti. Daha sonra bana döndü ve yüzünü elleriyle kapatıp göz yaşlarına boğuldu.

Kollarımı ona doladım.

Dakikalar sonra polisler geldi. Beni dışarı çıkarmaya çalıştılar ama karşı çıktım ve Eve'yi sakinleştirme görevini üstlendim. Polisler daireyi ve binayı koruma altına almak için dört elle sarılırken, ben de kalkıp olay yerindeki kanıtları bozacak herhangi bir şey yapmaması için kanepede Eve'nin yanına oturmuş, elini tutuyordum.

Başkomiser Boutin üç dedektifle birlikte geldi. Eve'ye, kulağa sempatik gelen Fransızca birkaç cümle söyledi, sonra da dedektifleri daire içinde görevlendirdi. Bana şüphelenmiyordu. Öte yandan benden kurtulmanın hiçbir yolu olmadığına karar vermiş olmalıydı ki İngilizce konuşmaya başladı.

"Bana, yeğenini Demarais'in kaçırdığını düşündüğün söylendi," dedi Eve'ye. Gözleri darmadağın olmuş odada geziniyordu. "Bütün bunlar olduğu sırada yeğenin burada olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Bizi akşam yemeğine bekliyordu," dedi Eve. "Mutfakta, yerde kan var," diye arayanı girdim.

Boutin'in önce gözleri bana, sonra da bıçağı yerden almakta olan dedektife doğru çevrildi. Koridorun köşesindeki bir fotoğraf makinesinden gelen flaşları görebiliyordum.

Boutin komşular, Juliette'nin erkek arkadaşları ve Eve'nin baktığı diğer davalarla ilgili bir dizi soru sormaya devam etti. İlk başta ne yapmaya çalıştığını anlayamadım, sonra bütün sıradan ihtimalleri elemeye çalıştığını fark ettim.

"Onu kaçıran kişi o," dedi Eve. "Demarais, Juliette'yi götürdü."

Boutin oturma odasına bakındı. "Ne aradığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Kolyesini," dedim.

"Ne kolyesi?" diye sordu Boutin.

Boutin'e Paula Ridley'nin bana anlattıklarını olabildiğince basit bir şekilde anlatmaya çalıştım.

Boutin, Eve'ye döndü. "Bu kolye bir kanıttı, değil mi?" "Evet."

"O zaman bu onun neden buraya geldiğini gösteriyor," dedi. "Polis memuru olduğunu"

bilirdi ve kolyenin sende olduğunu dűşündü. Juliette -patavatsızlığım için özür diliyorum amaona engel olmaya çalışmış olabilir."

"O zaman onu öldürüp burada bıraktırdı," dedim. "Ama yapmadı. Onu yanında götürdü ve bunun bir sebebi olmalı."

"Onu bulmak zorundasınız," dedi Eve.

"Bulacağız," dedi Boutin. "Bütün tren istasyonlarında, havaalanlarında ve sınırlarda sayımızı ikiye katladık."

"Fransa'dan ayrılmayacak," dedim. "Yeraltına inecek." Boutin bana doğru döndü.

"Yeraltı mezarlığına," diye devam ettim konuşmaya. "O bir yeraltı kâşifi ve orada özel bir yeri var."

Boutin, Eve'ye baktı. "Bunun doğru olabileceğine inanıyor musun?"

"Evet," dedi Eve. "Yeraltı mezarlığının aranması gerek tiğini düşünüyorum."

Boutin iç geçirdi. "Dedektif Bellamont, aynı anda iki da ireyi inceliyoruz ve elli kiş Saint-Aubin'deki malikânenin etrafını kazıyor. Tam kapasite çalışıyoruz. Yeraltı mezarlığının ne kadar kapsamlı olduğunu biliyorsun. şu anda böyle bir girişimi destekleyemem."

Eve'ye bakınca, ağlamak üzere olduğunu gördüm.

O sırada Boutin'in yanına bir görevli geldi. Fransızca bir şey söyledi ve Boutin'e bir dijital fotoğraf makinesi uzattı. Boutin, bir an için ekrana baktıktan sonra makineyi Eve'ye uzattı.

"şarkı sözleri bulduk," dedi. "Ne?" dedim.

Boutin beni duymazlıktan gelerek makineyi Eve'ye verdi. "Arka odadaki duvara yazılmış."

Eve makineyi alıp, uzun bir süre ekrana baktı. Başını kaldırdığında, bakışlarında bir kararlılık vardı. Makineyi bana değil de yeniden Boutin'e veren elleri de öyleydi. Makineye bakmak istemek üzereydim ama Eve'nin kolumun üzerindeki eli sessiz kalmamı sağladı.

"Prosedürü biliyorum," dedi Eve, Boutin'e. "Dairemi boşaltmak zorundayım ki inceleme yapılabilir."

Boutin başıyla onayladı. "Ve maalesef idari iznine de devam etmek zorundasınız."

Eve, bana döndü. "Bazı şeyleri toplamama yardım eder misiniz?"

Ne haltlar döndüğünü bilmiyordum ama Eve'nin bakışı

sadece sessiz kalmamı söylüyordu. Onu koridordan yatak odasına kadar takip ettim.

Görevli bize baktı ve işine devam etti. Eve kolumu tutup beni masaya doğru çekti. Duvara bir rujla karalanan yazıyı da o zaman gördüm.

DEUX COEURS POUR LE SIEN

"Ona ait iki kalp," yazıyor diye fısıldadı Eve. "Bir fidye notu," dedim.

Eve, başıyla onayladı.

Takas yapmak istiyordu. Aşağılık herif o kahrolası kol yesiyle Juliette'yi takas yapmak istiyordu. Eve'nin gözleri ne bakınca, aynı şeyi hissettiğimizi anladım. Eğer haklıysak Juliette'nin hâlâ hayatta olduğuna ve Demarais takas yap mak için bizimle iletişim kurana kadar da hayatta kalacağı na dair bir umut vardı.

Fakat bizi nasıl bulacaktı?

Aniden sorunun cevabını bulmuştum.

Demarais herkesten daha üstün olduğunu düşünen bir adamdı. İlgi ve dikkat çekmeyi seviyordu. Sadece onun anlayabileceği bulmacalar bırakmak, onu memnun ediyor du. Adam kaçırın sıradan birinin durumuna düşmeyecekti. Telefon konuşmaları ya da karışık yönergeler olmayacaktı. Sadece, onun kurallarına göre oynanması gereken bir oyun vardı.

Derin bir nefes aldım. O, bize gelmeyecekti. Biz, ona gitmek zorundaydık.

Polis merkezine varınca, Eve'nin kolyenin bir kanıt olJL madığına dair imza atıp, kolyeyi alması on dakikadan daha az sürmüştü.

"Bende kalmasını ister misin?" diye sordum arabaya bi nerken.

Plastik poşeti deri ceketinin cebine tıktırdı. "Hayır," dedi. "Onu ben çaldım. Sonuçlarına katlanacağım."

Nehrin karşı tarafına doğru yaptığımız yolculuk boyunca hiç konuşmadı. Bunu, sıradan bir adam kaçırma olayı gibi düşünüp o şekilde davranacak zamanımızın olmadığını ikimiz de biliyorduk. "Deux coeurs" kelimesinin anlamını, Boutin'e söylemememizin nedeni buydu. O yazının şarkı sözü olmadığına dair onu inandırsak bile, prosedürlerini uygulamaya devam edecekti. Diğer ekipleri çağırarak, telefon bağlantıları kuracaktı. İletişim kurulması için saatlerce bekleyecekti ve o zamana kadar Juliette ölmüş olacaktı.

Eve'ye nereye gittiğimizi sorunca bana sadece bize yar dım edebilecek biriyle görüşmeye gittiğimizi söylemişti.

Beni yeraltı müzesinin kapalı olan girişlerinden birine

getirdiğinde şaşırdım. Hava çok soğuktu. Ellerimi montumun cebine sokup, etrafıma bakındım. Denfert-Rochereau Meydanı, mavi neon ışıklar ve kırmızı stop lambalarıyla oldukça hareketliydi. Taksi kornaları, yakındaki bir kafeden gelen kahkahalar, yanımızdan geçen bir arabada çalan müziğin sesi...

Juliette'nin aşağıda, zifiri karanlık bir yerde olduğunu düşünmemeye çalıştım. Yeraltı mezarlığındaki demir kapının önünde dururken hissettiğim nemli ve soğuk esintiyi hatırlayınca ürperdim.

Cep telefonumu çıkarıp, listeden Nora'nın numarasını buldum. Nedense bir anda sesini duymak istemiştim. Tam arama tuşuna basacaktım ki Eve yanıma geldi.

"İşte orada."

Telefonu kapattım. Eve koluma girdi ve beni kapısının üzerinde Fransız bayrağı olan

taş bir binaya doğru götürdü. Sokak lambasının ışığı, kareli polis şapkasının altında gölge oluşturduğundan adamın yüzü karanlıkta kalıyordu.

Eve ve ben yaklaşırken sigarasından son bir nefes çekip yere attı. Bizi karşılamak için bir adım öne çıkmamıştı. Bu yüzden durduğu karanlık köşeye doğru yaklaştık.

"Maurice, bu Miami'den arkadaşım Matt Owens," dedi Eve. "Matt, Dedektif Fournier yeraltı mezarlığı ekibinin başkanı. Yeraltı kâşifleri ona 'Tonton' der."

Başıyla beni selamladı ama elini uzatmadı. Eve'ye baktım. Burada yönetimi ele almak istediğini biliyordum. Fournier onun arkadaşı ve meslektaşığıydı. Yeraltını, gezdikleri sokakları bilen devriye polisleri kadar iyi biliyordu. Eve'nin onu, yeraltında bir arama çalışması düzenlemek için ikna etmeyi umduğunu tahmin edebiliyordum. Fakat Eve ile ofisinin dışında buluşmak istediği gerçeği, bana bunun mümkün olmayacağını söylüyordu.

"Sana her şeyi telefonda söylemek istemedim," dedi Eve. "Demarais'in Juliette'yi yeraltı mezarlığına götürdü günü düşünüyorum."

"Bunu, Boutin'e söyledin mi?" dedi Fournier.

"Evet, ama o Demarais'in Juliette'yi çoktan öldürüp ülkeyi terk ettiğine inanıyor."

Eve'nin, Fournier'e fidyeye notundan ve kolyeden neden bahsetmediğini merak etmiştim. Ancak sonradan ona fazla güvenmediğini anladım. Bir kanıtı çaldığını ona söylemek istememişti. Fournier, kolyeyi alırsa pazarlık edeceğimiz hiçbir şeyimiz olmayacaktı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Fournier.

"Boutin yeraltı mezarlığını aramayı reddetti," dedi Eve. Fournier yavaşça başını iki yana salladı. "Eve, bir cina yetiştirmesine aracılık etme yetkim yok."

Eve onun kolunu yakaladı. "Maurice, o adam Juliette'yi kaçırdı," dedi. "Juliette'yi tanıyorsun. Bize gelip aynı masada onunla yemek yedin. Bir adamın inatçılığı ve kurallara kitabına göre hareket etmek istemesi yüzünden onun ölme sine izin veremezsin."

"Eve, Boutin büyük bir ihtimalle haklı," dedi Fournier. "Aklını dengelerini yitirmiş bir adam dışında hiç kimse kurbanını yeraltı mezarlığına götürüp de belli bir süre için hayatta kalmayı beklemez. Orası ne yaptığını bilen genç adamlar için bile oldukça tehlikeli."

Eski haritayı sertçe Fournier'e uzattım. "Demarais ne yaptığını biliyor," dedim. "Kendi haritasını çizdi."

Fournier cebinden bir el feneri çıkarıp, haritayı aldı. İnceledikten sonra da bana baktı. "Bu senin rehberinse, her şeyi göze alıp aşağıya sen de inebilirsin."

"Haritanın eski olduğunu biliyoruz ama yerleşim planı değişmedi, değil mi?" diye sordum. "Yeni geçitler yapma dılar, değil mi? Farklı olan şey ne?"

"Çoğu alan tamamen kapatıldı," dedi Fournier. "Bazıları da çöktü. Yeraltı kâşiflerinin keşfettiği yeni alanlar bile var ve bunlar sizdeki haritada gösterilmiyor olabilir."

"Lütfen," dedi Eve. "Ekibini riske atmak istemiyorsan bizi kendin götür. Eğer yakalanırsak bütün sorumluluğu alacağım."

Fournier haritayı bana uzattı ama gözleri Eve'deydi. "Je suis désolé Eve,*" dedi.

Elini, Eve'nin koluna koyarak Fransızca konuşmaya devam etti. Araya girip ona bu konuda baskı yapmak için bir şeyler söylemeyi düşünsem de vazgeçtim. O, Eve'nin arka kadeşi ve meslektaşydı. Kuralları çiğneme konusunda Eve onu ikna edemezse ben hiç edemezdim.

Eve, kaldırımından aşağıya doğru yürümeye başladı. Bu yük bir öfkeyle hızlı hızlı yürüyordu.

"Eve, dur," dedim.

Başı önde arabaya yaslandı. Başka bir düşüncesi ya da planı olup olmadığını, hatta ağlayıp ağlamadığını bile bil miyordum. Sadece ona bir öneri sunmak zorunda olduğumu biliyordum.

"Haydi," dedim. "Pierre'i görmeye gidelim."

* *Fr. Üzgünüm, Eve. (Ed. N.)*

Eve ve ben, on buçuğa doğru El Melocotón'a girdiğimiz de mekân ağzına kadar doluydu. Eve yol boyunca tek keli me etmemişti. Ne hissettiğini çok iyi biliyordum. Elinden hiçbir şey gelmediği için çok öfkeliydi. Mandy kaybolduktan sonraki ilk saatlerde, benim de içim öfkeyle dolup taşmıştı.

Kalabalığın içinde insanları iterek ilerledik ve boş bir masa bulmaya çalıştık. Bir çift köşedeki masayı boşaltmca yeri kapmak için iki adamla mücadele ettim. Eve, sandalye ye adeta yığıldı, ben de etrafta Pierre'i aramaya başladım.

Adamın soyadını bilmiyordum ve mekânın sahibi olduğu iddiasına da pek güvenmiyordum. Barmene sorunca, Fransızca bir şeyler mırıldandı ve dönüp uzaklaştı. Yanıma döndüğümde Eve başını kaldırıp endişeli gözlerle bana baktı. "Nerede?"

"Bilmiyorum."

Eve, sandalyesinde arkaya yaslanıp gözlerini kapattı. Karşısına geçip oturdum. Başımızın üzerindeki bir ho parlörden The Call'un "The Walls Came Down*" şarkısı geliyordu. Bir elimle gözlerimi kapattım. Başımı kaldırıp yeniden baktığımda Pierre'le karşımda bulmuştum.

Bir an Eve'ye, sonra da bana baktı. "Ne istiyorsun?" "Larry Marsh'ın nereye gittiğini bilmek istiyoruz," diye bağırdım müziğin sesini bastırmaya çalışarak.

Gözleri yeniden Eve'ye kaydı. "Sen polissin," dedi. "Evet."

Pierre yeniden bana baktı ve başını iki yana salladı. "Bak," dedim. "Larry onun yeğenini kaçırdı. Lanet ol* İngiizli Duvarlar Yıkılıyor. (Ed. N.)

sun! Onun nerede olduğunu öğrenmemiz gerekiyor." Pierre yeniden Eve'ye baktı. "Senin yeğenin mi?"

"Evet," diye onayladı Eve.

Pierre bağırarak barmene bir şeyler söyledikten sonra yeniden bana döndü. "Benimle gelin."

Bir perdenin arkasına geçip sarmal merdivenden aşağıya inerken onu takip ettik.

Pierre kilitli bir kapıyı açıp bizi bira ve şarap kasalarıyla dolu olan küçük bir odaya götürdü. Dosya dolabının yanı başındaki köşeye bir masa sıkıştırmıştı. Eve için bir sandalye çekti, bana da bir kasa alıp oturmamı işaret etti.

"Size yardım edemem," dedi Pierre. "Keşke edebilseydim ama nerede olabileceğini bilmiyorum."

Montumun cebinden yeraltı mezarlığı haritasını çıkarıp, ma sanın üzerine açtım. "Orada bir yerde," dedim. "Özel bir yeri olduğunu söylemiştin. Lütfen, orayı bulmamıza yardım et."

Pierre duraksadı, sonra önde doğru eğildi. Masanın üzerine ellerini koyarak kendini hazırladı ve haritaya dikkatle baktı.

Bir süre sonra başını haritadan kaldırıp bana baktı. "Bakın bayım, bu haritada çok fazla isim var. İsimlerin bazıları okunaklı bile değil."

"Bir deneyin," dedim.

Nazik bir sesle Eve'ye Fransızca bir şeyler söyledi. "Lanet olsun, dene şunu!"

Pierre gözlerini iri iri açarak bana baktı. "Mart-" dedi Eve.

Sonra birdenbire aklıma, İskoçya'da, Caitlyn McKenzie'nin sırtına yazılmış o küçük şarkı sözü geldi. *Tam olarak arka bahçemde gömülü.*

On yedinci semtteki Myrha Caddesi'nde bulunan, bok çukuru dairesini ima ediyor olabilirdi.

"Bu harita on yedinci semti de kapsıyor mu?" diye sordum. Duraksadı, sonra haritanın üzerinde bir noktayı işaret etti. "Yeraltı mezarlarının çoğu burada, Left Bank'te," dedi. "Burası bir zamanlar kireçtaşının çıkarıldığı ve şuanda da müzenin bulunduğu yer. Fakat burası..." Haritanın üst kısmını, nehrin kuzeyini gösteriyordu. "Burası farklı... Buralarda alçı taşı madenleridir. Keşfedilmemiş, dokunulmamış ve çok tehlikeli. Orada çok fazla çökme var. Bugünkü gençlerin bile orayı bildiğini sanmıyorum."

"Larry Marsh orayı biliyor muydu?" diye sordum. Pierre başını evet anlamında salladı. "La Goutte d'Or'da, eski bir apartmanda oturduğunu hatırlıyorum," dedi. "Bana, evir yakınlarında madenlere inen bir yer keşfettiğini söylemişti. Bir gece oraya birlikte gittik. Göçük altında sıkıştığım yer orasıydı. Larry, beni oradan çıkardı. Bir daha da asla gitmedim."

Harita üzerindeki isimleri hızla aramaya başladım ama Hem Fransızca hem de silik olmaları beni engelliyordu.

"Eve," dedim haritanın üzerini işaret ederek. "Gözüne çarpan herhangi bir şey var mı?"

Haritayı ışığa doğru tutup, dikkatle inceledi. Sonra sırtını dikleştirerek, haritanın üzerindeki bir noktayı gösterdi. Yazı çok soluk olduğundan ne olduğunu anlamam biraz za man almıştı. *Deux Coeurs* yazıyordu.

Pierre'e baktım.

"Bizi buraya götürür müsün?" diye sordum.

Fransızca bir şeyler homurdanarak başını iki yana sal ladı.

Eve'ye baktım. Gözlerini dikmiş Pierre'e bakıyordu. "Bak," dedim. "Yardıma ihtiyacımız var." "Anlamıyorsunuz," dedi Pierre. "Bu madenler, bütün bu bölge yıllardır kapalı tutuluyor. Oraya gideli çok uzun bir zaman oldu. Bildiğim kadarıyla bu geçitler artık yok. Ve gitmek istediğiniz yer çok uzakta." Elleri havaya kaldırdı. "Hayır, hayır, kesinlikle olmaz."

Oturduğum yerden kalktım. Kafamdaki düşünceler kont rolden çıkmış bir yangın gibiydi. Hiçbiri mantıklı gelmese de ağzımdan çıkan kelimelere engel olamamıştım.

"O zaman oraya tek başımıza gideriz."

Eve'ye baktım. Bir süre söylediğimi idrak etmeye çalış tı, sonra kalkıp kapıya doğru yürüdü. Haritayı masadan sert bir şekilde aldım.

"Bekleyin!" dedi Pierre. "Oraya nasıl gireceğinizi bile bilmiyorsunuz."

"Evinin yakınında bir giriş olduğunu söylemiştin," de dim. "Buluruz."

"Durun," dedi Pierre. "Lütfen."

İkimiz de aynı anda dönüp ona baktık. Lambanın sert ışığı, Pierre'in yüzündeki derin çizgileri belirginleştiriyordu.

"Tamam," dedi. "Size girişi gösteririm ve aşağıya kadar götürürüm. Ondan sonra başınızın çaresine bakarsınız."

Vakit gece yansını geçiyordu. Tenha bir köşede, kepenkleri indirilmiş, isimsiz bir barın önünde duruyorduk. Yakınlardaki tek mekân, eskiden bir bakkal olarak kullanıldığını anlaşılan boş bir dükkândı. Bulduğumuz noktadan etrafı ancak bu kadar görebiliyorduk.

Yerdeki büyük, ağız açık deliklerin etrafı yüksek tel ör gülerle çevrilmişti. Aşağıda ne olduğunu yalnızca sokak lambasının ışığıyla görebiliyorduk; Paris'in batı hattından Gare du Nord'a kadar uzanan demir yolu hattının rayları. Burası Pierre'in bizimle buluşmak istediği yerdı.

Eve'ye baktım ama net olarak tek görebildiğim şey, si garasının yanan ucuydu.

Bir ses duyunca dönüp baktım. Sarı bir baret görünce, vardiyası bitmiş bir işçi olduğunu düşünmüştüm. Fakat sonra kambur yürüyüşünden kim olduğunu anladım. Pierre, bize doğru yaklaşırken Eve'yle bana sert bir bakış attı.

"Size hazırlıklı gelmenizi söylemiştim," dedi.

Ben kot pantolon, eski bir ceket ve Cameron'ın yürüyüş botlarını giymiştim. Eve'ys e çareyi arabasındaki kıyafetler de bulmuştu; eski, kırmızı bir parka ve işçi botları.

Fenerlerimiz elimizdeydi. Benimki, Cameron'ın mut fağında bulduğum ucuz, plastik bir el feneriydi. Eve'nin elindekiyse görevdeyken silah olarak bile kullanabileceği kadar büyük ve çirkindi.

Pierre'se bizim aksimize Pensilvanya kömür madencilerinin fotoğraflarındaki adamlar gibi görünüyordu. Kemerinde kazmayla küçük bir küreğin asılı olduğu bir tulum ve diz

boyunda kauçuk botlar giymiş, dolgun bir sırt çantası takmıştı. Kafasındaki baret monte edilmiş bir ampul de vardı.

"Haydi gidelim," dedi Pierre.

Karanlık caddenin aşağısına doğru onu takip ettik. Sonra birden ortadan kayboldu. Ona yetiştiğimizde terk edilmiş iki binanın arasındaki boş bir arazide bizi bekliyordu. Tel örgünün bir kısmını tutup çekerek eliyle içinden geçmemizi işaret etti.

Çöplüğe dönmüş araziye girerken el fenerlerimizi yak tık. Bir yandan da Pierre'in hızlı adımlarına ayak uydurma ya çalışıyorduk. Sonra birden kendimizi iki katlı bir istinat duvarının kenarına dayanmış, yıkık dökük, dar bir merdi venin tepesinde bulduk. Aşağıdaki İren bakım istasyonunun karanlık boşluğuna baktım. Pierre merdivenleri çoktan ya rılamıştı ve arkasına dönüp bakmıyordu bile. Hızlı bir şekilde peşinden gittik.

Yaklaşık doksan metre sonra Pierre durdu ve ona yetişmemizi bekledi.

"İşte burası," dedi.

El fenerimin ışığını duvara, Pierre'in gösterdiği yere tutmayı denedim. Bütür görebildiğim duvar yazısıyla kaplanmış eski bir duvar, kurumuş sarmaşıklar ve büyük bir fırında görebileceğiniz türden paslanmış bir kapaktı.

Pierre kazmasını belinden çıkarıp, kapağın kenarındaki boşluğa sıkıştırdı. Kapak büyük bir gürültüyle açıldı.

Pierre, bir adım gerileyerek, "Kısa bir süre önce açılmış," dedi.

"Bu orada olduğunu gösteriyor," dedim.

"Ya da birkaç çocuk burayı keşfetmiştir," diye itiraz etti Pierre.

Eve öne doğru atıldı ve el fenerini deliğin içine tuttu. Işık güçlüydü ama ancak dokuz metre kadar uzağı göstere biliyordu.

"Bunu yapmak istediğinize emin misiniz?" İkimiz de Pierre'e döndük.

"Evet," dedi Eve.

Pierre baretindeki lambayı yaktı. "Hemen arkamda kalın." Deliğin içine girdik. Eve Pierre'i, ben de onu izliyordum.

El fenerimin yetersiz olduğunu hemen anladım. Zifiri karanlıktaydık ve önümdeki güçlü ışık hareketleri olma saydı etrafımı görmem mümkün değildi. Ortalama bir metre kadar genişliğinde ve iki metre yüksekliğindeki dar bir tüneldeydik. Rutubet kokusu vardı ve botlarımın altındaki zemin sünger gibiydi.

İçerisi çok soğuktu. Kendimi rahatlatmak için iki kez de rin nefes aldım. Şu anda yerin iki kat altında olduğumuzu ve daha ne kadar derinlere ineceğimizi düşünmemeye çalıştım. Eve, durdu. Pierre, dizlerinin üzerine çökmüştü. Sonra birden kayboldu. Aşağıya inen bir deliğe girdiğini fark edince boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Eve'nin yanına gidip aşağıya baktım. Loş ışıkta Pierre'in eski bir kanalizasyon kanalına benzer bir yere inmesini izledim.

Eve bana bir bakış attı ve el fenerini kemerine sokup aşağıya indi. Bir an bile

düşünmeden feneri cebime tı kıştırıp soğuk metal basamakları tuttum ve onları takip ettim.

Ayağım tekrar yere basana kadar yirmi beş basamak say mıştım. Hemen el fenerimi çıkardım. Işık, Eve ve Pierre'i yakaladıktan sonra alçak tavanlı bir mağaranın yaklaşık üç metre boyunca uzanan dümdüz, gri duvarlarını ortaya çıkardı. Yukarıdaki geçidin aksine burası serin ve kuruydu. Ayrıca garip bir kireç kokusu vardı.

"Alçı taşı madenlerinde miyiz?" diye sordum.

"Henüz değil," dedi Pierre. "Daha gidecek çok yolumuz var," Etrafına bakındı. Başındaki fenerin ışığı, üç farklı de liği aydınlatıyordu.

"Bana haritayı ver," dedi Pierre.

Haritayı ceketimin cebinden çıkarıp eline tutuşturdu. Katlanmış kâğdın sadece üst kısmını açtı, kısa bir süre in celedi ve deliklerden birine doğru baktı.

"Bir süre daha yanınızda kalacağım," dedi haritayı tulu munun içine sokarken. "Bu taraftan gideceğiz."

Oldukça dar, karanlık bir geçide girdik. Eve'yi takip ediyordum ve aşağıya doğru eğildiğini fark etmediğimden al nımı tavana çarpmıştım.

"Kahretsin!"

Fener ışıkları yüzüme çevrildi. Gözlerimi kısarak bak tım. Başımı tutuyordum.

"Kanıyor," dedi Eve.

"Ne?" Ellerim kıpkırmızıydı.

Eve'nin önünde duran Pierre, bana bakıyordu. Boyu çok kısaydı, bu yüzden dimdil durabiliyordu. Hiçbir şey söyle medi, sadece döndü ve yoluna devam etti.

Ona yetişmek için aceleyle giderken tavana bir kez daha çarpmamak için biraz eğildim. Sol elimle de dengemi sağ lamak için soğuk duvardan destek alıyordum.

Ne kadar süredir yürüdüğümüzü bilmiyordum. Belki otuz, belki de kırk dakika olmuştu. Geçitte bir dönemeç oluştu ve öyle çok yön değiştirdik ki yolumuzu kaybedip aynı yoldan geri dönmüşüz gibi hissettim. Fakat gözlerimi Eve'nin sırtından ayırmıyordum.

Durduğumuzda bacaklarım, eğilmiş vaziyette yürümek ten titriyordu ve soğuk havaya rağmen terlemiştim. Giyin me odası boyutlarında bir odadaydık. Pierre, haritayı ince lerken, Eve matarasından su içiyordu. Odanın dışına açılan deliklere baktım.

Beş tane saymıştım. En geniş bir buçuk metre kadardı, en küçüğü ise altmış santim. Pierre deliklerin hiçbirisiyle il gilenmiyor gibiydi. Köşedeki gri-beyaz taş yığınınına bakı yordu.

"Sorun ne?" diye sordu Eve.

Pierre başını kaldırıp ona baktı. "Kapatılmış," dedi. "Ne kapatılmış?" diye sordum.

"Burası alçı taşı madenlerine giden yol," dedi başıyla taşları göstererek.

"Belki de şu geçitlerden biridir." dedim delikleri göste rerek.

"Hayır," dedi. "Burası ve kapatılmış."

Eve'yle beraber yanına gidip haritaya baktık. Hangi ce hennemde olduğumuzu söyleyemezdim. Eve, Fransızca bir şeyler söyleyince Pierre haritanın üzerindeki bir noktayı gösterdi. Eve bir şey daha söyledi ve Pierre haritayı parmağıyla göstererek sertçe karşılık verdi.

Eve, sonunda bakışlarını bana çevirdi. "Israrla yolun bu rası olduğunu söylüyor."

"Olamaz," dedim. "Burası olsa Demarais nasıl girer?"

Pierre başını iki yana sallayarak haritayı katladı. "Geri dönüyoruz," dedi.

Eve ona anlamadığım bir şeyler söyledi ama ses tonunun dan ne dediği belliydi, yalvarıyordu. Pierre kafasını daha sert bir şekilde iki yana salladı.

"İkiniz de beni dinleyin!" dedi birdenbire. "Bir çökme oluşmuş. Orada hiçbir şey yok," dedi taşları göstererek.

"Juliette orada," diye üsteledi Eve.

Pierre, Eve'ye bakarak, "Je suis désolé, mademoiselle," dedi biraz daha kibarca.

Piense'i tulumundan yakaladım. "Bize yardım etmek zorundasın."

Pierre, şaşırtacak bir güçle ellerimi tutup beni itti. "Ben geri dönüyorum," dedi. "Geliyor musunuz?" Elimizi uzattım. "Bana haritayı ver."

Bir an duraksadıktan sonra haritayı sertçe uzattı. "Ve küreğini," dedim.

"Matt, dinle beni-"

"Bana o lanet olası küreği ver!"

Eve'ye bir bakış atarak küreği kemerinden çıkardı, belindeki halatı çözdü ve ikisini de ayaklarımın dibine attı.

"Bir şey daha," dedim. "Yarına kadar senin barında görünmezsek polise gitmeni istiyorum. Başkomiser Boutin'i bul. Ona nerede olduğumuzu söyle."

Piense sadece bana bakmakla yetindi. Elini tulumunun

** Fr. Üzgünüm, matmazel. (Ed. N.)*

cebine sokup, ucunda küçük anahtar olan bir zincir çıkardı. Sonra da bana uzattı. Zinciri aldım.

"Tanrı yardımcınız olsun," dedi ve dönüp gitti. Kaybolana kadar başındaki fenerin ışığını izledim. Zinciri kot pantolonumun cebine koyup küreği aldım.

Kazmaya başladığımda ellerim titriyordu.

Yığınların üzerinden büyük olan taşları çıkarmak en az on dakikamı aldı. Eve, el fenerini tutuyordu. Ona doğru döndüğümde benimle aynı şeyi düşündüğünü anladım. Bu rası bir çökmeden çok, dikkatlice inşa edilmiş bir bariyere benziyordu.

Feneri açtığım delikten tutunca, ötesindeki yüksek ta vanlı geçidi görmek beni cesaretlendirdi. Fakat diğerlerinde olduğu gibi burası da karanlığa doğru kıvrılıyordu.

İlk önce eğilip bükülerek deliğin arasından ben geçtim ve diğer tarafa atladım. Sonra Eve'nin geçmesine yardım ettim.

Yürümeye devam ettik. Eve önümden gidiyor, büyük el fenerini tutuyordu.

Tünel serin ve kuruydu. Tek ses botlarımızdan geliyor du. Yollar bir genişleyip bir damlıyordu fakat sürekli kafa karıştıran, dolambaçlı bir yapıdaydı. Sakin kalmaya çalışıyordum ama akıl hastası bir adam tarafından çizilmiş bir haritanın insafına kaldığımızı düşünmeden de edemiyordum. Sabit bir şekilde yokuş aşağı gidiyor gibiydik. Duvarlar yakın, düz ve pürüzsüzdü. Tavansa artık başımızın on beş

santim kadar üstündeydi. Yüzlerce yıl önce burada çalışan alçı taşı madencilerinin ne hissettiğini hayal etmeye çalıştım. Sonra, canlı canlı gömülmenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm.

"Mart?"

Eve durmuştu ve arkasına dönmüş, bana bakıyordu. "Çok hızlı nefes alıp veriyorsun. Seni duyabiliyorum," dedi. "İyi misin?" Başımı salladım.

Eve, bana kuşkuyla bakıyordu. "Neden önden gitmiyorsun?"

Yine başımla onu onaylayarak elindeki büyük feneri aldım. Dikkatimi, zümrüt madenindeki çocukluk anılarımdan başka bir şeye verebilecek bir şey bulduğum için mutluydum. Yürümeye devam ettik.

Geçit hızla daralıyordu. Duvarlar artık pürüzlüydü ve üzerlerinde küçük oyuklar vardı. Sanki birileri dışarı çıkmak için var gücüyle duvarları tırmalamış gibi görünüyordu.

Bir şeyin üzerine bastım ve hafif bir çıtırtı duydum. Işığı ayaklarıma tuttum. İlk başta birkaç odun parçasına bastığı mı düşünürken, sonra ne olduğunu anladım.

Bir uyluk kemiğine basmıştım.

Ardından diğerleri... Kemikler... Önümde alçı taşı tozuyla kaplanmış kahverengi-grimsi renkli kemiklerden oluşan bir halı seriliydi adeta.

Hareket edemedim. Olduğum yerde kalmıştım. Eve, omzuma dokununca irkildim.

"Matt," dedi usulca.

Gözlerimi kemiklerden alamıyordum.

"Burada olduklarını biliyordun," dedi.

Sesi, zar zor anlaşılıyordu. Atlı arabaları ve kuyuların içine kürekle ceset boşaltan kara peçeli adamları hayal ediyordum.

El fenerini yavaşça hareket ettirirken soğuk elini, elimin üzerinde hissettim. Işık artık kemikleri değil, tavanı aydınlatıyordu.

"Mart," dedi Eve. "Devam etmek zorundayız." Ayağımın altındaki çıtırtılar duymazlıktan gelmeye çalışarak yürümeye başladım.

Sonunda sesler kesildi. Kalbimin, başımın içinde durmadan yankılanan sesiyle baş başa kalmıştım. El fenerinin ışığı önümdeki duvara vuruyordu. Yaklaştıkça kalbim duvar gibi oldu. Küçük bir hücredeydik. Bir çıkmaz sokağa benziyordu. Eve yanıma geldi ve haritayı ışığın altına tuttu.

"Arkada bir yerlerde bir dönemeç mi kaçırdık?" diye sordu.

"Öyleyse bile ben görmedim."

Eve, elindeki feneri arkaya doğru tuttu ama gri duvarlardan başka bir şey görünmüyordu. Başa dönüp yeniden başlamak fikrini dile getirmek istemediğimizden ikimiz de sustuk. Buraya kadar gelmemiz zaten iki saatten fazla sür müştü. Yorgunduk, üşüyorduk ve korkuyorduk.

Haritayı elime aldım ve inceledim. "Buranın doğru yol olması gerek."

Eve, yavaşça bir daire çizerek ışığıyla duvarları inceledi. "Matt, bak."

Fenerin ışığını takip ettim. Bir buçuk metre yukarıda tavanın yan tarafına açılmış bir delik vardı. Çapı doksan santimetreden fazla değildi.

"Orası yol olamaz," dedim.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Eve.

Duraksadım, sonra el fenerimi cebime koydum. "Kendi mi yukarı çekeceğim."

Eve, kolumu tuttu. "Oraya sığmazsın." "O zaman o da sığmazdı," dedim.

Kolumu daha çok sıkıyordu. "Bırak, önce ben deneye yim," dedi. "Ben daha zayıfım."

"Eve-"

"İtiraz etme. Sadece çıkmama yardım et."

Topuğunu avuç içlerime bastırarak, kendini yukarı çekti. Deliğin kenarına tutundu ve bedeninin yarısı içerideyken etrafına bakındı

"Ne görüyorsun?"

Sesi boğuk geliyordu. "Dört metre kadar aşağıda başka bir giriş daha var," dedi. "İniş bakacağım."

"Eve, dikkatli..."

Gözden kaybolmasından saniyeler sonra diğer taraftan sert bir ses duydum.

"Eve!"

Sesler kesilmişti. "Eve!"

Deliğin kenarına tutunup, omuzlarımı içine sıkıştırarak kendimi yukarı çektim. Başarmıştım, bir kolumu serbest bırakıp ışığı aşağıya tuttum.

Aşağıda kırmızı bir şey görünüyordu. Eve'nin parkası. Hareket ettiğini görünce rahat bir nefes aldım.

"Eve!"

"Ben-"

"Olduğun yerde kal. Geliyorum."

"Hayır! Gelme!" "Ne?"

"Çıkıntı gibi bir şeye çarptım ve düştüm," dedi Eve. "Buradan sonra aşağıya birkaç metre daha var."

İnledi.

"Yaralandın mı?" diye sordum.

"Bacağımı ya da ayak bileğimi kırmış olabilirim," dedi. "Bilmiyorum. El fenerini"

kaybettim. Burada bir yerde ama bulamıyorum."

"Kımıldama."

"Matt, buraya gelmeye kalkışma." "Kapa çeneni. Ve hareket etme."

"Tamam, ama çıkıntıya dikkat et," dedi. "Sağda, yakla şık üç metre aşağıda."

Fenerin ışığını tutarak bunu asla yapamazdım. Bir an duraksadıktan sonra feneri Eve'nin kırmızı parkasının olduğu yere isabet ettirmeye çalışarak aşağıya attım. Bir çarpma sesi geldi, ardından ışık söndü. Aşağıda bir yerlerde Eve'nin el fenerinin zayıf ışığını fark ettim.

Yavaşça karanlığa doğru ilerledim. Canım acıyor, yü züme soğuk hava çarpıyordu. Ağırliğımı dizlerime verip başımı eğerek yürümeye devam ettim. Ellerim, duvarlarda tutunacak bir yer arasa da yüzey fazlasıyla düz olduğu için bulamıyordu.

Kendimi bırakmaktan başka seçeneğim yoktu.

Bütün gücümü toplayıp bedenimi son bir kez öne atılma ya zorladım. Çarpmanın etkisini azaltabilmek için dizlerimi yukarı çekmiştim.

Büyük bir gürültüyle çıkıntıya çarpınca bir an nefessiz kaldığımı hissettim. Parmaklarım karanlığın içindeki soğuk

kayayı kavriyor, bacaklarım titriyordu. Uzun bir süre bek leyip yeniden nefes almaya çalıştım. Sonra dikkatlice kar nıma doğru eğilerek aşağı baktım.

Eve, bir duvara dayanmıştı. Fenerin ışığı, iki metre ka dar ileriden geliyordu. Böylece zemine çarpmama beş adım kala durabildiğimi gördüm.

Üzerinde durduğum çıkıntıdan kendimi yavaşça bıraka rak zemine indim. El fenerine doğru süründüm ve feneri Eve'ye doğru çevirdim.

Gözleri kamaştığından elini yüzüne karşı siper etse de öncesinde, yüzündeki acı dolu ifadeyi görebilmiştim. Ayak bileğini tutuyordu.

"Ne durumda?" diye sordum yanma yaklaşarak. "Bilmiyorum," dedi. "Botumu çıkarmama yardım et." Diz çöktüm ve botunun bağcıklarını çözdüm. Eliyle om zuma dayandı. Kesik kesik, sıcak nefesini yanağımnda his sediyordum.

"Çok acıyor," diye fısıldadı.

Botunu nazikçe çıkarıp, çorabını indirdim ve ışığı ayak bileğine tuttum. Sınırlı tıp bilgimle bile ayak bileğinin çok fena burkulduğunu anlayabiliyordum. Belki de kırılmıştı. Kasları ve sinirleri çoktan şişmişti.

Yolculuğun sona erdiğinin farkındaydım. Zaten iki saat boyunca yürümüştük ve artık Eve'nin devam edebilmesi mümkün değildi. Onu burada bırakacak ve tekrar yukarı çı kıp yardım isteyecektim. Gözlerim içinden sürünerek geç tiğim deliğe çevrildi.

"Hayır," dedi Eve. "Devam etmelisin."

Bakışlarımı çabucak ona çevirdim. "Seni burada bıraka mam," dedim. "Geri gidip sana yardım getirmek zorundayım."

"Hayır, bu sadece bir burkulma," diye itiraz etti Eve.

Etrafımdaki hava aniden yoğunlaşarak beni bunaltmaya başlamıştı. Eve'nin bana tam olarak ne söylemek istediğini anlamıştım. Yalnız devam edecektim.

Parkasından bir şey çıkardı. İçinde kolyenin olduğu ka nıt poşeti idi. Poşeti cebime koydum. Sonra diğer tarafa dö nerek kalçasından bir şey daha çıkardı. Elimi açtı ve tabar cayı içine yerleştirdi.

Bir an duraksadıktan sonra tabancayı aldım. Daha önce tüfekle, havaya atılan hedefleri, hedef tahtalarını ve bir ke resinde de çalıkların arasına kaçarı uzun ayaklı bir Amerikan tavşanını vurmuştu m. Ama hiç tabanca kullanmamıştım ve hiçbir insanı hedef olarak görmemiş tım.

"İçinde kaç tane mermi var?" diye sordum. "On dört," dedi Eve.

Tabanca ağırdı. Buraya inmeye karar verdiğimiz andan beri bir plan yapmak zorunda olduğumuzu biliyorduk. En önemli şey Juliette'yi kurtarmaktı. Öte yandan Eve, aynı zamanda Demarais'i de yeryüzüne canlı çıkarmak da isti yordu. Harita bize İki Kalp'e giden başka yol olmadığını söylüyordu, bu yüzden bunu yapabileceğimize inanmalıydık. Fakat şimdi her şey değişmişti.

Eve koluma dokunarak, "Şu anda düşündüğümüz şeyi yapamayız," dedi.

Sessiz kaldım.

"Matt, beni duyuyor musun?"

Duyuyordum ama dinlemiyordum. Aklım, Mandy'de ve onu benden alan adamdaydı. Onu gördüğümde ne hissettiğimi, onu öldürmenin bana ne hissettireceğini düşünüyordum.

"Matt."

Eve'nin gözlerinin içine baktım. "Sadece takası yap," dedi. "Eve, ben-"

Kolumu daha sıkı tuttu. "Sakın düşüdüğün şeyi yapma." Kolumu bıraktı.

Yavaşça doğrulup otomatik tabancayı ceketimin iç ce bine soktum. Haritayı çıkardım ve İki Kalp'e ulaşmanın ne kadar zamanımı alacağını tahmin etmeye çalıştım. Sanırım yaklaşık otuz dakika uzaklıktaydı.

Başımı eğip Eve'ye baktım. Ne kadar olabilirse o ka dar rahat görünüyordu. Ayağın yukarı kaldırmış, sırtını da duvara dayamıştı. Aklımdan bir sürü şey geçiyordu ama en önemlisi de bulunduğumuz yer ve peşine düştüğümüz adamdan duyduğum korkuydu.

"Yanında başka silah var mı?" Eve, bana anlamamış gibi baktı.

"Bir şekilde geri dönüp seni bulursa diye." "Bıçak var," dedi.

Başımı salladım ve ona sırtımı dönerek yere dökülen taş ların üzerinden dikkatlice geçtim. Arkamdan Eve'nin endi şeyle incelen sesi geldi.

"*Dieu soit avec vo«s.*" Durup, ona baktım.

"Tanrı sizi korusun," dedi.

Yola devam ettim. Geçide gelince içinden geçebilmek için hafifçe eğildim. Birkaç metre sonra dik ve pütürlü gri kayalarla ayaklarımın altından yükselen toz bulutunun ara sında

kalmıştım. Saatlerdir bizimle olan sessizlik birdenbire daha da yoğunlaşmıştı. Bunun, Eve'nin nefes alışverişlerini yanıbaşında hissedemediğim için olduğunu biliyordum.

Dönemeçli geçidi takip ederken, kâh yürüyor kâh emek liyordum. Tek yoldaşım, ceketimin cebinde varlığını hisset tiren tabancamdı.

Sadece pis su olduğunu tahmin edebildiğim bir koku al dığımda on beş dakika kadar yürümüşüm.

El fenerimin yansıdığı yerde bir parıltı vardı. Duraksadım. Önümde tünel kadar geniş ve iki ya da iki buçuk metre uzunluğunda bir su havuzu vardı. Yüzeyi yeşil cam kadar pürüzsüzdü.

Daha ilerideyse önceden geçtiğim tünele benzeyen dar, gri taştan bir koridor vardı. Sonra gözüm bir şeye takıldı; tozla kaplı uzun bir kemikti.

Tanrım beni affet, diye düşündüm yerden alırken.

Kemiği suya batırdım. Neyse ki tamamen suyun altında kalmadan dibe değmişti. Havuzun bütün yol boyunca aynı derinlikte olması için dua edebildim sadece.

İlerlemeye başladım. Su paçalarım kadar yükselmişti. Sonra botlarım suya battı, en sonunda su seviyesi uylukla rıma kadar yükseldi. Yarı yola kadar geldiğimde bir anda ayağımı basacak bir yer bulamadım ve öne doğru düştüm. Soğuk su göğsüme çarpınca nefesim kesildi. Suda çırpınırken el fenerimi düşürdüm. Ortalık kararınca kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi olmuştu. Sonra suyun içinde zayıf bir ışık gördüm, uzandım ve büyük polis fe nerini aldım.

Sürünerek suyun diğer tarafına çıktığımda titriyordum. Aklımı toparlamak için kendimi tozlu zemine bıraktım. He men silahımı kontrol ettim ve hâlâ kuru olduğuna şükrettim. Yerden kalktım ve ilerledim. Hâlâ titriyordum. Geçidin yeniden daralmaya başladığını görünce korktum. Yol yokuş

yukarı kıvrılıyordu ve çok geçmeden dizlerimin üzerinde ilerlemek zorunda kaldım. Gittikçe daralan geçit yüzün den artık karın üstü ilerlemek zorunda kalmıştım. Karşıma dikdörtgen şekilli bir delik çıkmıştı. Öne doğru eğilip, içeri kıvrılarak deliğin içine ışığı mttum.

Görebildiğim kadarıyla her yerde kemik vardı.

Bir tabuttan daha geniş olmayan geçitte, kahverengi ke mikler, çentikli bir örtü gibi uzanıyordu.

Mide bulantıyla mücadele ederek gözlerimi kapattım.

Bunu yapamayacaktım. Kesinlikle yapamayacaktım. Sonra sessizliğin içinden gelen bir fısıltı duydum. *Cesur ol, Koca Oğlan.*

Derin bir nefes alıp, deliğin içinde yılan gibi sürünerek ilerledim. Kemiklerir üzerinden geçerken gözlerimi kapat mıştım. Ceketimin kollarını yırtan keskin kemik uçlarını hissedebiliyor ve vücudumun ağırlığı altında kininken çı kardıkları sesleri duyabiliyordum.

Sonunda boşluk genişleyip de küçük bir koridora dö nüştüğünde doğruldum. Ardından yere oturdum ve duvara yaslandım. Bütün vücudum titriyor, gözlerimden yaşlar sü zülüyordu. Gözlerimi kapattım.

Açtığımda uzakta bir ışık gördüm. Önce zihnimin bana oyun oynadığını düşünmüştüm. Ama hayır, orada kesinlikle bir şey vardı.

Tünelin oldukça ilerisinde bir ışık parlıyordu. Ayaklarımı zorlayarak ışığa doğru ilerlemeye başladım.

Durup nefesimi tuttum. Yerde sürünürken botlarımın çıkardığı sesin yankısını duyabiliyordum. Soğuk su ayak parmaklarımı sırlıklam etmişti. Ayrıca taşların ve kemiklerin üzerinde süründüğüm sırada dirseklerimde olu şan yaralardan akan kan, kollarımı ıslatmıştı. Sarf ettiğim çabadan -ama aynı zamanda korkudandolayı titriyordum. Uzaktaki ışık, sıcak bir yaz gecesinde ateş böceğinin yanıp sönmesi gibi bir gelip bir gidiyordu.

Halüsinasyon mu görüyordum?

Gördüğüm Demarais ise, el fenerimden yansıyan ışığı görmesi riskini alamazdım. Derin bir nefes aldım ve feneri kapattım.

Karanlık dört bir yanıma sarmıştı. Birkaç uzun saniye boyunca nefes alamadığımı hissettim. Işık tekrar görüldü, tıpkı bir mum ışığı gibi parlıyordu.

El fenerini cebime tikiştirip ışığa doğru ilerledim. Işık güçlendikçe etrafımdaki duvarların yeniden daraldığını gö rebiliyordum. Dizlerimin üzerine doğru eğilirken boğazı mın düğümlendiğini hissetmişim. Devam etmemi sağlayan tek şey, Juliette'nin hayalimdeki yüzüydü.

Başımı, tepemdeki kayaya sürtünce alnım kanamaya başlamıştı. Kanı silip ışığa doğru sürünmeye devam ettim. Sonra birdenbire geçidin ağzına, bir metre genişliğindeki bir boşluğa yaklaştığımı fark edince, duvar kenarına sinip gizlenerek ilerlemeye başladım.

Başımı kaldırmadan önce bile, içinden geçtiğim geçit lerden daha geniş bir yer olduğunu anlamıştım.

Yorgunluktan yanan bacaklarımın üzerinde doğruldum ve derin bir nefes aldım. Yaklaşık dokuz metre yüksekliğin de, yedi metre genişliğindeki bir mağaraya gelmişim.

Tabancamı çektim ve nefesimi tutarak mum ışığıyla ay dınlanan mağaraya hızlıca göz attım. Ancak Demarais'in burada olmadığına emin olduktan sonra etrafı dikkatlice incelemeye başladım. Titreyen mumun ışığında, kabaca oyulmuş duvarlar alçı taşı kristalleriyle ışıldayarak altın gibi parlıyordu. Başımı kaldırıp eski ağaç desteklerle desteklenmiş, taştan tavana baktım.

İki Kalp'teydim.

Etraftan gelebilecek herhangi bir sese karşı kulak ka bartarak diğer detaylara odaklandım; eğreti duran raflar ve masa olarak şekillendirilmiş taşlar, plastik market poşetleri, boş su şişeleri, urgan, kürek ve kazma. Ayrıca ortalıkta san ki uzun süredir

gömülü olan bir şey kazılıp da çıkarılmış gibi berbat bir koku vardı.

Burada bir yerlerde olmalıydı. Ve Juliette de yanında.

Tabancayı daha sıkı kavradım. Her taşın arkasına ve her oyuğun içine bakarak mağaranın etrafında yavaşça yürüdüm. Bağırarak Juliette'yi çağırmaı düşündüm ama Demarais'in beni fark etmesini istemiyordum. Öte yandan bir şekilde tekrar yüzeye çıkmış olduğuna ve o dönmeden

önce Juliette'yi bulup buradan çıkaracağıma dair umudumu kesmiyordum.

Ama sonra haritanın İki Kalp'e çıkan başka bir giriş ya da çıkış göstermediğini hatırladım.

Tam da o sırada dikit şeklindeki iki taşın arasında bir ışığın parıldadığını gördüm. Buranın ilerisinde bir oda daha mı vardı?

Aklımdan saçma bir düşünce gelip geçti. Kalpte dört odacık vardı. Öyleyse buranın da dört odası olabilir miydi? Kayaların arasından gelen ışığın buradakinden farklı olduğunu fark ettim. Bu ışık kırmızı renkte parlıyordu. Ken dimi uzun, sivri dişlere benzeyen kayaların arasına sıkıştı rarak oraya doğru yöneldim.

İkinci oda daha küçüktü. Artık kırmızı ışığın küçük dilek mumlarından geldiğini görebiliyordum. İlerideki duvara kazılmış geniş bir oyuğun etrafına kümelenmişlerdi.

Yaklaştıkça korkudan içim ürperdi.

Oyuğun içinde, mumluğa dayanmış bir kafatası vardı.

Fildişinden yapılmışçasına oldukça beyaz ve temizdi.

Koyu mavi bir kumaş parçası, oyuktan küçük bir şelale gibi sarkıyordu. Diğer kemikler de mavi kumaşın üzerine muntazam bir sırayla dizilmişlerdi. En küçük kemikler, parmaklar ve ayak parmakları üst raftaydı. Kaburga kemikleri ve omurga kemiği de ortaydı. Daha geniş olan uzun kemiklerse aşağıya, kalp şeklindeki pelvis kemiğinin ve kalça kemiklerinin bulunduğu yere doğru küçükten büyüğe doğru sıralanmıştı.

Bu, H  l  ne Molyneaux'tu.

Gözlerimi kapattım. Tek düşündüğüm Eve'ydi. Burada olup da bu tuhaf tapınağı g  rmediğ   için ş  krediyordum.

Bir fısıltı duyunca, tabancamı doğrultarak o tarafa d  n d  m. Ama titreyen gölgelerden başka kimse yoktu.

Ve...

Nefesimin kesildiğini hissediyordum.

...soğuk bir esinti yüzümü yalıyordu.

Sadece rüzgâr, dedim kendime. Bu sadece bir rüzgâr.

İkinci odada da kimse yoktu. Deli gibi etrafta bir geçit aradım ama bir şey göremedim. Sonra başka bir ışık daha fark ettim.     nc   bir odanın varlığını kanıtlayan ışık, dört buçuk metre yukarıdaki dar aralıktan geliyordu. Ama lanet olası delik neredeydi?

Başka bir esinti daha yüzümü yaladı. İki Kalp'e giden başka bir geçit yoksa bu hava

nereden geliyordu? Uzaktaki gölgelerin arasında hareket eden bir şey gördüm. Tabanca mı doğrultarak oraya doğru gittim.

Hareket ettiğini sandığım şey, yırtık pırtık bir kumaş parça sıydı. Biraz daha yaklaşıncaya kumaşın, diğer odaya geçen bir de liği kapattığını anladım. Arkasında daha fazla ışık vardı. Kumaşı kaldırıp diğer odaya geçince alçı taşı tozları havada uçtu.

Işık, derin gölgeler oluşturan tek bir mumdan geliyordu. Sonra gözlerim köşedeki beyaz bir şeye takıldı. Yaklaşınca şekil ortaya çıkmıştı.

Juliette.

Kolları başının üzerindeydi ve el bilekleri yukarıdaki bir kayaya ipele bağlanmıştı. Ayak seslerimi duyunca başını kaldırdı. Acı ve yorgunluktan matlaşmış gözleri, beni fark edince ardına kadar açıldı.

Ona doğru gittim.

Ancak Demarais, yanındaki gölgelerin içinden aniden çıkıverdi.

Silahımı, göğsüne doğrultarak olduğum yerde donakalmışım .

Bir anlık bir sessizlikten sonra Demarais, yavaşça alkışlamaya başladı.

"Bravo, bravo!"

Kıpırdamadım. Gördüklerime, duyduklarıma inanamıyordum. Üç haftadır benim için bir hayaletten farksız olan adam, şimdi tam önümde duruyor, bana gülüyordu.

Parmağım tetikteydi. Sonra Eve'nin söylediği şeyi hatırladım.

Yapma.

Demarais alkışlamayı bıraktı. Ses, bir süre yankılandıktan sonra kayboldu.

"Kızı buldun," dedi. "Orpheus, Eurydice'i için geldi." Demarais kahkahayı bastı.

"Kapa çeneni," dedim. "Seni hasta ruhlu piç! Kapa çeneni!"

Işık hızıyla hareket ediyordu. Ben daha ne yaptığımı anlayamadan metal çubuğun ucunu Juliette'nin boğazına tutuverdi. Juliette, hıçkırarak ağlamaya başladı. Aklımdan, belki Juliette'nin boğazına çubuğu batırmadan önce, daha hızlı davranıp onu alnından vurabilirim düşüncesi geçse de riske giremeyeceğimin farkındaydım.

Bakışlarım, Demarais ve Juliette arasında gidip geliyordu. Yüzündeki çürükleri ve bluzundaki kanı saymazsak Juliette'nin canını yakmış gibi görünmüyordu. Bu bana, Demarais'in istediğini aldıktan sonra bizi serbest bırakacağına dair umut vermişti.

Ceketimin cebinden kolyeyi çıkardım. "Kahrolası kol yen burada."

"Plastik poşetten çıkar," dedi Demarais.

Torbayı yırtıp açarak kolyeyi aldım. "Bu senin," dedim. "Kızı bırak."

Demarais'in gözleri kolyeye kilitlendi. Bir an sessizleştikten sonra bakışları yeniden bana kaydı.

"Onu bırakırsam beni vurursun," dedi.

Bir anda aklıma Mady geldi; morgdaki masada yatarkenki hali, soluk mermeri andıran cildi, soğuk dudakları ve başında ağlayan babam... Ve bana bunun benim hatam ol

madığını söyleyen annem...

Tabancayı sabitlemek için diğer elimi kaldırdım.

Yapma. Sakın yapma.

"Seni vurmuyacağım," dedim.

Demarais gülümsedi. Metal çubuğu, sadece Juliette'nin rahat nefes alabileceği kadar aşağıya indirdi. Ardından diğer elini uzattı.

"Onu bana at," dedi. "Dikkatli ol."

Kolyeyi ona fırlatmamla hemen yakalamıştı. "Onu bana gönder!" diye bağırdım.

Demarais, Juliette'nin ellerindeki ipi çözdü. Juliette önce yere yığıldı, sonra kalkıp sendeleyerek ondan uzak laştı. Kendini kollarıma bırakırken hıçkırarak ağlıyordu. Demarais ise kolyenin zinciriyle oynuyordu.

Juliette'yi arkama alıp, silahı Demarais'e doğrulttum. Ar tık Juliette'nin güvende olduğunu biliyordum. Oradan hemen çekip gidebilirdik ama hâlâ kımıldayamıyordum.

Juliette kolumu tuttu. "Lütfen Matt. Haydi gidelim." "Kız haklı," dedi. "Kuyruğunu bacaklarının arasına kıs tır ve defol."

Juliette'nin kolumu çekiştiren elini kenara ittim. "Neden gitmiyorsun?" diye sordu Demarais. "Çoktan

hikâyenin kahramanı oldun. Artık yapacağın hiçbir şey kal madı. Git!"

"Matt, lütfen," diye fısıldadı Juliette.

Demarais bana doğru bir adım attı. "Ne istediğini şimdi anladım," dedi. "Onu anlatmamı istiyorsun."

Bir an için anlayamamıştım ama sonra beynimden vurulmuşu döndüm. Piç kurusu, Mandy'den bahsediyordu.

"Ne olduğunu bilmek istiyorsun," dedi Demarais. "Onun adını sakın ağzına alma!"

"Nasıl olduğunu bilmek istiyorsun," dedi. "Çünkü ora daydı ama başını sadece bir an çevirdiğinde gitmişti."

"Kapa şu lanet çeneni!"

Demarais, muma doğru biraz daha yaklaşınca çubuğun çelik ucu büyük bir iğne gibi parladı.

Yapma. Sakın yapma. Yapma.

Yeniden konuşmaya başladığında, Demarais'in sesi çok daha yumuşaktı. Adeta şarkı söyler gibiydi. "Küçük karde şimi hep sevdim..."

Silahı daha sıkı kavradım. Alçak herif şarkı sözlerini ez bere okuyordu.

"Ama genellikle ona karşı zalimdim," diye devam etti Demarais sözlere.

"Kes sesini!" diye bağırdım.

Juliette kolumu çekiştirse de onu kendimden uzaklaştırdım. "Bu şarkıyı biliyorsun, değil mi?" diye sordu Demarais.

"Sen de bu şarkıyla büyüdün, değil mi?"

Silahı, Demarais'e yaklaştırarak kollarımı öne doğru uzattım. Artık etrafımı görmüyordum, tüm görebildiğim onun vüzu ve ıslak bir taş gibi parlayan kara gözleriydi.

"Gerçekten gitmeliyim," dedi Demarais. "Benimle dans etmeyi bekleyen başka küçük kardeşler var."

Hızlı bir el hareketiyle çubuğu katladı ve bir sırt çanta sının içine koydu. O sırada bir şeyi fark ettim. Orada, taş kafesin arkasında İki Kalp'ten ayrılan başka bir geçit daha vardı.

Tetiği çektim.

Bir patlama ve ani ışık parlaması...

Silah sesinin azalarak kaybolan yankısı, ellerimdeki acı ve kulaklarım kanıyormuş gibi hissettiren yoğun sessizlik...

"Mart!"

Önümdeki karanlığa baktım. Hiçbir şey göremiyordum.

Ne yapmıştım? "Mart!"

Juliette'nin kolumun üzerindeki elini itip, karanlık geçi de doğru yürüdüm. Ayağım bir şeye çarpınca durdum, diz çöktüm ve ona dokundum.

Önce kolunu, sonra montunun sert kumaşını hissettim. Sırtının ortasına dokunuyordum. Ellerim kanıyla ısındı ve yapış yapış oldu.

"Matt!"

"Buradayım," dedim. "Olduğun yerde kal."

Demarais'in boynunu buldum ve parmaklarımı hafifçe bastırdım. Nefesimi tutarak nabzını hissetmeye çalıştım. Parmaklarımı, sadece bir yere değil, birçok yere bastırdım. Yok. Yok. Yok.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Döndüm ve Juliette'nin yanına giderek bana uzattığı elini tuttum. Hüc reden ayrılmaya koyulduğumuz sırada hiç de rahatlamış gibi görünmüyordu. Ben de öyle...

Gökyüzü hâlâ koyu griydi ama çatıların üzerinde hafif bir pembelik vardı. Polis arabasının arka koltuğunda, oturduğum yerden Pierre'in bizi altı saat önce getirdiği tel örgüden başka bir şey göremiyordum. Dar cadde, polis ara balarıyla ve ambulanslarla dolmuştu. Soğuk kasım havası na yağ ve ekmek kokuları karışıyordu.

Şafak vaktinden beri burada oturuyordum. Mandy'nin kayboluşundan beri, haftalardır akıl almaz şeylere katlanı yor olmama rağmen, geçirdiğim bu son saat bana hayatımın en uzun saati gibi gelmişti.

Eve, hâlâ tünellerden çıkarılmamıştı. Juliette ve ben aynı yoldan geri dönüp yanına gitmiştik. Ancak Eve, onu orada bırakıp ilk önce Juliette'yi çıkarmam konusunda ısrar etmişti. Juliette ve ben yeraltından çıktığımızda polisi aramak için Eve'nin cep telefonunu kullanmıştım. Polislerin gel mesini beklerken haritanın ceketimin cebinde olmadığını fark ettim. Tünelde bir yerlerde, muhtemelen suda kaybet miştim. Bu yüzden

gelen ekiplerin, Eve'ye ulaşmak için benim hafızamdaki yolu izlemekten başka çareleri yoktu.

Boş arsadan birdenbire el feneri ışıkları geldi.

Seslerin geldiği yöne bakınca üniformalı polislerin ileri deki tren raylarına doğru koştuklarını gördüm.

Nefes alıp verirken sanki canım acıyordu.

Bir sedyeye sıkıca bağlanmış olan Eve, ilk yardım eki bi elemanları tarafından taşınıyordu. Uzun boylu bir adam şapkasını çıkarınca yeraltı mezarlığı ekibinin başkanı, Maurice Fournier'i tanıdım. Eve'ye uzanıp elini tutuşunu iz ledim.

O sırada gözüme beyaz bir şey çarptı. Ardından Juliette'nin bir battaniyeyi fırlatıp caddenin karşısına, Eve'ye doğru koştuğunu gördüm.

Bir polis memuru hemen önünü kesti. Hıçkırığa hıçkırığa ağladığını duyabiliyordum. Manzara yürek parçalayıcı olsa da polislerin bu tür durumlarda bizi birbirimizden uzak tu tacaklarını bilecek kadar deneyimim olmuştu. Anlattığımız hikâyelerin uyumlu olup olmadığından emin olmak ve bir birine uymayan detayları yakalayabilmek için hepimizin ayrı ayrı ifadesini alacaklardı.

Arabanın koltuğuna sırtımı dayayıp başımı ellerimin arasına aldım.

Hikâyelerimiz...

İki Kalp'i terk ettikten sonra, uzun ve sessiz bir yolcu luk geçirdik. Juliette ağzını açtığı anda sadece Eve'yi soru yordu. Ona Eve'nin iyi olduğunu, sadece ayak bileğ bukulduğu için arkada kalıp beklediğini söyledim. Öte yandan Juliette'nin söylediklerimin tek kelimesini bile idrak ettiğini sanmıyordum. Eve'nin güvende olduğuna, aslında ikisinin de güvende olduğuna, kendini Eve'nin kollarına bırakana kadar inanmamış gibi görünüyordu.

Ben de Eve'nin, ceketimin içindeki silahının ağırlığını o zamana kadar hissetmemiştim. Silahı çıkarıp ona uzattım.

Ne oldu, Matt?

Ona ateş ettim. Üç kez.

Silahı eliyle tarttı, şarjörü çıkardı ve kalan mermileri saydı.

Silahı boşaltmışsın, Matt.

Bir insana on dört kez ateş etmiştim. Hem de sırtından.

Fransa'nın yargı sistemi ve cinayet davalarıyla ilgili hiçbir bilgim yoktu ama cinayet işlediğimi biliyordum. Bir canavara bile sırtından ateş edilmemesi gerektiğini biliyordum.

Bir şekilde bunu saklayabileceğimiz fikrini ilk dile getiren Eve'ydi. Demarais'in bulmaları ihtimaline karşılık silah tan kurtulmamızı ve hiç kimseye bundan bahsetmememizi önermişti.

Bu, Eve'nin kariyerinin devam edeceği anlamına geliyordu. Fakat onunla birlikte tüm

ekip zaten ölmüş bir adamı arama saçmalığına devam etmek zorunda kalacaktı.

Bu ayrıca, Juliette'nin de bir cinayeti örtbas etme suçuna dahil olacağı ve hayatı boyunca bu sırrı saklamak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Ve ben de özgür bir adam olarak memleketime dönebilecek, hiçbir şey olmamış gibi çekip gidebilecektim.

Yalan söylememizi öneren kişi Eve'ydi.

Doğru söylememiz gerektiğini söyleyen ise ben.

Ve öyle de yaptık. Juliette de ben de dedektiflere ifade lerimizi verdik. Başkomiser Boutin önce Eve'yle, sonra da benimle konuşacaktı.

Beklemeye devam ettim. Binanın üzerinden görünen gü neş, bulutların gerisinde sanki buzlu bir camın arkasındaymış gibi görünüyordu. Havanın gittikçe ısınmasına rağmen hâlâ soğuktan donuyordum. Gözlerimi kapattım.

"Bay Owens."

Dalmış olmalıydım çünkü başkomiserin sesiyle yerim den zıpladım. Açık olan araba kapısının dibinde durmuş beni inceliyordu. Fournier de onun yanına geldi.

Aşağıya inip arabanın yanında durdum. Boyum Boutin'den daha uzun olduğundan, yüz yüze gelmek için aşağıya bakmam gerekiyordu.

"Buraya hiç gelmemeliydiniz," dedi Boutin.

Bir an için tünelleri kastettiğini düşündüm. Sonra Paris'ten bahsettiğini anladım.

"Bir araştırmaya müdahale ettiniz," dedi Boutin. "Ma sum bir Amerikalı kadına saldırılmasına sebep oldunuz. Ve sizin yüzünüzden Dedektif Bellamont'un kariyeri sona erdi."

Ona kafamdaki tek bir şeyi, Demarais'in geçitte yok olduğunu gördüğüm anda başkalarını da öldürmesine izin vermem gerektiğine inandığımı söylemeyi düşündüm. Ama bu sözlerimin neyle sonuçlanacağını biliyordum. Bu dar görüşlü adamın mevkisini ve itibarını korumak için her şeyi yapacağını da. Ona, kendisinin bir ahmak olduğunu göstermiştim ve bunu, bana ve Eve'ye ödetecek gücü vardı.

"Sadece çekip gitsen en iyisi olurdu," dedi Boutin.

Tanrım, gitmeme izin mi verecek?

"Ama bu mümkün değil," diye devam etti. "Cinayet iş lediğini kabul ettin."

Boutin aşağıya, tünellere girmeye hazırlandığı açıkça

görülen bir grup adama emirler yağdıran Fournier'e doğru baktı.

"Laurent Demarais'i buldukları zaman cinayetten yargı lanacaksın," dedi.

Boutin döndü, yakınındaki bir polis memuruna Fransızca bir şeyler söyledi ve yürüyerek uzaklaştı. Memur kelep çelerini belinden çıkararak yanıma geldi. Fransızca konu şuyorsa da ne demek istediğini anlamıştım. Döndüm ve kollarımı sırtıma koydum.

Beni arabanın içine bindirdi. Koltuğa yaslanıp, başımı cama dayadım. Juliette ve

Eve'nin, caddenin karşısından bana baktıklarını görebiliyordum.

Yorgunluktan tükenmiş olsam da iki şeyi çok iyi biliyordum. Juliette hayattaydı... Benimse hayatım bitmişti.

İlk gece uyuyamamıştım. Hücremin karanlık bir köşesine çekilerek etraftan gelen Fransızca sesleri dinledim. Çare sizlik ve öfke bütün dillerde kulağa aynı geliyordu.

En sonunda, ikinci gece yorgunluğa yenik düştüm. Rüyasız bir uykunun karanlık kuyusuna doğru düşerken bir sıçramayla uyandım.

Küçük pencereden gelen ışık parlaktı, sabah olmuştu.

Ama hangi sabah? Ne kadar zamandır uyuyordum?

İsimlerini hatırlamadığım pek çok dedektifle konuşmuş ve hep aynı hikâyeyi anlatmıştım. Ama bunun karşılığında bana hiçbir bilgi verilmemişti. Cameron'ı aradığımı ve bir avukat istediğimi hatırladım. O zamandan beri polisler beni kendi halime bırakmıştı.

Çok az şey anımsıyordum. Mavi bir tulum giydiğimi hatırlasam da kıyafetlerimi değiştirdiğimi ya da yemek yediğimi hatırlayamıyordum. Hafızam zayıflıyor gibiydi, beni en çok korkutan da buydu. Hâlâ babamla yapmadığım te lefon konuşmasından ya da hayatımın geri kalanını hapiste geçirmeme sebep olabilecek olan cinayet davasından değil.

Sadece tüm bunlar sona erdiğinde kim olduğumu bilme mekten korkuyordum. Artık kemiklerin üzerinden sürüne rek geçen adam değildim. Benden geriye hâlâ ne kaldığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Ardından kendimi tekrar uykuya bıraktım. Ancak çok geçmeden bir gürültüyle sıçrayarak uyanınca parmaklıklara doğru baktım.

Cameron'dı. "Selam, Matt."

Kalktım ve yanına gittim. "Buraya nasıl geldin?" "Bana olan borcunu sonra ödersin."

Gülümseyerek başımı öne doğru eğdim. Cameron'ın pis sigara kokusu bile şu anda bana parfüm gibi geliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Cameron.

Yavaşça başımı iki yana salladım. "Beni daha yargılama dılar," dedim. "Hiç kimse hiçbir şey söylemiyor. Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum."

"Eve, bir avukat ayarlıyor," dedi Cameron.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bunu nasıl yapıyor?" Cameron, bir gazete uzattı. "Kendiri gör."

Herald Tribune gazetesini alıp, açtım. Haber, sayfanın üst kısmında göze çarpan bir manşet şeklinde verilmişti.

SERİ KATİL YERALTI MEZARLIĞINDA ÖLDÜRÜLDÜ

Cameron haberi kendi yazmıştı. İsimsiz polis kaynaklarından edindiği alıntılarını, Eve'den aldığına emindim.

Önemli kısımlarını kavramaya çalışarak hızlıca okudum. Haber, "uluslararası bir seri katil" kovalamacasını ve

Amerikalı bir gazeteci olan Matt Owens tarafından vurulu şunu detaylı bir şekilde anlatıyordu. Ayrıca Dedektif Eve Bellamont'un, Fransa ve İngiltere'deki çözülmemiş cinayetleri çözmek adına beş yıldır yürüttüğü araştırmalarındaki kararlılığını da vurguluyordu. Sonunda kızının cesedinin evine dönmesiyle ilgili, Hélène Molyneaux'ın babasına ait bir alıntı da vardı. Dedektif Gregory Harrison'ın, Dylan Rumsley ve John Mulligan'ın da Caitlyn McKenzie davalarının yeniden açılmasıyla ilgili birer alıntılar vardı. Miami Beach Polis Teşkilatı'nın, Fransız polisinin araştırmadaki dayanışmasını övdüğü bir kısım da dikkatimi çekmişti.

Haberin geri kalanını da üstünkörü gözden geçirdim. Cameron, Juliette'nin kaçırılarak İki Kalp'e götürülmesini de anlatmıştı. Gazetede, gözaltında bulunduğum ve cinayet davasının görülmesini beklediğim de yazıyordu.

Gazeteyi indirip Cameron'a baktım. Bana, diğer gazetelerden oluşan bir yığın gösterdi.

"Bu sabahtan itibaren hepsi bu olayı araştırıyor," dedi. "Haber ayrıca CNN'de de yayınlanıyor."

Kuzey Carolina'yı ve Nora'yı aramak zorunda olduğumu fark ederek başımı iki yana salladım. "Cam," dedim. "Bunu bana nasıl yapabildin?"

"Neyi?"

Bitkin bir halde gazeteyi salladım.

Cameron, bir süre sessiz kaldı. "Görmüyor musun, seni zavallı serseri," dedi usulca. "Bu senin kışını kurtaracak tek şey." Elimdeki gazeteye baktım. Sisle kaplı zihnimin bir yerinde, bir şeyler bir araya gelmeye başlıyordu. Haber çok güçlüydü ve yankı bulmuştu. Eve, sadece kendi yeğeninin değil, diğer beş kadının anılarının da kurtarıcısı olarak ünlü olmuştu. Demarais'se bir canavar olarak kötülenecekti. Peki ya ben?

Başımı kaldırıp Cameron'a baktım. "Hâlâ bir adamı öldürmüş durumdayım," dedim.

Koridorda bir ses yankılandı. Beni görmeye başka kim gelmiş olabilir diye merak ederek, başımı parmaklıklardan uzatmaya çalıştım.

Gardiyandı. Belindeki ağır anahtarlar yürürken şangırdıyordu. Cameron'ın yanına gelip Fransızca bir şey söyledi. Cameron, duvara doğru gerilemişti. Gardiyan anahtarı hücresinin kapısının kilidine soktu ve kapı gıcırdarak açıldı.

"*Vous êtes libre de partir,*" dedi gardiyan. Gözlerim, Cameron'a çevrildi. Ağzı açık kalmıştı. "Gidebileceğini söylüyor," dedi Cameron sonunda. Gardiyan bir şey daha söyledi.

"Yargılanmayacağını söylüyor," diye tercüme etti bu sefer Cameron. "Onu takip etmeni istiyor."

Gardiyan yürümeye başlamıştı. Söylenenleri duymuş olsam da adım atamıyordum. C

sırada Cameron kolumdan çekti.

"Haydi, Matt."

Koridora adım atarak gardiyanı, çamurlu botlarımın ya nına istif edilmiş kıyafetlerimin ve özel eşyalarımın olduğu diğer odaya kadar takip ettim. En üstte pasaportum duruyordu.

Başka bir gardiyan, elinde dosyasıyla içeride bekliyordu. Aceleyle tulumumu çıkarıp kıyafetlerimi üzerime geçirirken bir form doldurdu.

Sonra da dosyayı ellerime mtuşturdu. "Burayı, burayı ve burayı imzala," dedi kalemiyle birkaç yeri işaretleyerek.

Beni yeniden hapse gönderecek bir itiraf imzalayarak, bir şekilde kandırılıyor olmaktan korkarak duraksadım.

"Sıradan bir tahliye formu," dedi gardiyan. "Sana ait olan eşyaları geri aldığını ve buradan sağlıklı bir şekilde ayrıldığını onaylıyorsun."

Cameron'ı bulmaya gitmek için izin isteyecektim, böylece gardiyan benimle ilgilenirken Cameron formu okuya bilecekti.

"Dedektif Bellamont sizi dışarıda bekliyor," dedi uzun bir koridorun sonundaki kırmızı kapıyı göstererek. "Formu imzalayın. Bu bir tuzak değil."

Adımı karaladıktan sonra saniyeler içinde kapıya ulaştım ve gün ışığına adım attım. Etrafı duvarlarla çevrili ve polis arabalarıyla dolu avlunun kaldırımındaydım. Kıyafetlerim alçı taşı yüzünden kaskatı olmuştu ve grileşmişti. Pasaportum hâlâ elimdeydi. Açıp fotoğrafıma baktım. Sakallı olduğum zamanlardan kalma eski bir fotoğraftı.

Eve, koltuk değnekleriyle taşların üzerinde dikkatlice ilerleyerek bana doğru geliyordu. Çabucak yanına gittim. Sarılmanın zor olabileceğini biliyordum ama aldırmadım. Gözaltından çıkmamı sağlayan kişinin o olduğundan emindim. Onu koltuk değnekleriyle beraber kucakladım.

"Nasılsın?" diye sordu geri çekilirken. "İyiyim," dedim. "Ya sen?"

Sargılı ayak bileğine baktı. "Sadece kötü bir burkulma.

İyi olacağım." "Juliette nasıl?"

"Arabada," dedi Eve. "O da iyi."

Arabaya doğru gitmeye yeltendim ama Eve kolumu ya kaladı. "Bekle. Önce seninle konuşmalıyız."

Tekrar ona döndüm. Sabah güneşini iliklerime kadar hissederken, özgür kalmanın verdiği mutluluk sarsılmaya başlamıştı. Bir sorun vardı.

"Dedektif Fournier'in ekibi İki Kalp'i dün geç saatlerde buldu," dedi Eve.

Hiçbir şey söylemedim. Kafam birkaç dakika öncesine kıyasla daha çok karışmıştı. Eve devam etti.

"Ancak Demarais'in cesedini bulamadılar." Söylediğini idrak edene kadar birkaç saniye geçmişti. "O zaman yanlış yere gitmiş olmalılar," dedim.

"Hayır, gittikleri yer İki Kalp'ti," dedi. "Anlattığın diğer şeylerin hepsini buldular Helene'in kemiklerini, kır mızı mumları ve metal çubuğu. Yani Demarais hariç her şeyi."

"Ama bu imkânsız."

Eve, bir şey söylemedi. Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve şüpheyle bakıyordu.

"Bana inanmıyor musun?" diye sordum. "Neye inanacağımı bilmiyorum."

"O zaman Juliette'ye sor," dedim. "O lanet olası herife ateş ettiğimi gördü."

"Juliette sadece silahı ateşlediğini gördü," dedi.

"Eve," dedim. "O bir hayalet değil! Kontrol ettim. Öl müştü. Oradaydı."

"Orada değildi, Matt," dedi. "Oralarda bir yerde de değildi. Oradaki bütün tüneller aradılar."

Dönüp, etrafımda dar bir daire çizerek yürümeye başladım. Ne kadar saçma, ne kadar imkânsız da olsa, şu anda

dışarıda bulunma sebebim orada hiçbir ceset bulamamış olmalarıydı. Ceset yok. Suç da yok.

Yeniden Eve'ye bakarak, "Kovanlar," dedim. "Kovanları bulmaları gerekirdi."

"Bir tane bile bulamadılar," dedi Eve.

"Mermiler," dedim. "Duvarlarda delik olmalıydı." Eve başını öne eğerek iki yana salladıktan sonra bana baktı. Gözlerinde, iki hafta önce mezarlıktayken aklından geçtiğini hissettiğim soru vardı. *Sana güvenebilir miyim?*

Bunun cevabını vermeliydim. "Mart."

Ancak, Eve'nin sesi beni engelledi. "Sana çok minnettanm." "Ama bana inanmıyorsun."

Duraksadı. "Bu önemli değil." "Benim için önemli, Eve."

Bir süre sessiz kaldık. Eve'nin gözleri elimdeki pasaportu taşıyordu. "Eve mi dönüyorsun?"

Derin bir iç çektim. "Başka seçeneğim yok. İki gün son ra süresi doluyor."

Başıyla onayladı. "Gitmeden önce Juliette seni görse iyi olur."

"Peki ya sen?" diye sordum. "Şimdi ne yapacaksın?" "Onu aramaya devam edeceğim."

Bir an için ne demek istediğini anlamamıştım. Fakat sonra sözleri kalbime bir bıçak gibi saplandı: Demarais. Önceden olduğu gibi onu aramaya devam edecekti. Aradaki tek fark artık bir hayaleti kovalayacak olmasıydı.

Ve onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Uçak biletim öğlen Fransa'dan ayrılacak şekilde ayarlanmıştı. Miami'ye aldığım "ertes güne tek yön bileti" bana üç bin dolar kaybettirmişti. Ancak bu küçük bir bedeldi.

Bilet, mavi spor ceketimin iç cebinde pasaportumla bir likte güvendeydi. Cameron, yatak odasının kapısına geldiğinde diğer eşyalarımı da spor çantamın içine tika basa dolduruyordum.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi gidiyorsun, sevgi lim?" dedi şakayla.

Ona doğru dönüp, gülümsedim. "Gelip beni Miami'de ziyaret edebileceğini biliyorsun." Son üç haftadır kullandığım sahte Burberry atkıyı alıp, Cameron'a uzattım.

"Sende kalsın," dedi. "Benden hatıra olur."

"Miami'de yün atkıya ihtiyacım olmayacak," dedim. "Üstelik seni bana hatırlatacak hiçbir şey istemediğime eminim." Atkıyı katlayıp yatağın üzerine koydum ve bir şey unuttum mu diye odaya göz attım. Kot pantolonum, geçen gece bıraktığım yerde, köşede buruşmuş halde duru yordu. Tünellerdeki toz ve çamurla kaplanmıştı. Bir an için bırakmayı düşündüm, ama sonra alıp iyice silkeledim.

Yere bir şey düştü. Eğilip aldım. Tünellerde yanımızdan ayrılmadan önce Pierre'ın verdiği zincirdi. Onu tamamen unutmuştum. Eve'yi ve beni tünellerde yalnız bıraktığı için kızgın olduğumdan en doğrusu bunu ona iade etmek olacaktı.

"Artık gitsek iyi olacak," dedi Cameron.

"Tamam," dedim. Pantolonu çantaya tıktırdım ve fermu arını kapattım. "Fakat önce bir yere uğramamız gerekiyor."

El Melocotón'un pazar sabahı kalabalık olmasına şaşırمام gerekirdi aslında ama nedense şaşırمامıştım. Mekân, di ğer ziyaretlerimde de olduğu gibi genç adamlarla doluydu. Fakat yürürken bir şeylerin değiştiğini fark ettim.

Bütün yüzler bana doğru dönmüş, bütün konuşmalar kesilmişti. Duke Ellington'ın "Caravan" parçası eşliğinde bara doğru yönelince insanlar geri çekilerek bana yol verdi. Pierre, arka taraftaki masasında oturuyordu. Başını kal dırıp bana baktığında koyu renk gözleri ifadesizdi. "Benimle içmek ister misin?" diye sordu.

Cameron arabada beklediğinden çok az zamanım var dı ve bizi tünellerde bıraktığı için Pierre'e hâlâ kızgındım. Karşısına oturunca Bask liköründen iki bardak doldurdu. İçkim yudumlamadığımı görünce Pierre de bardağını ma saya koydu.

Cebimden gümüş zinciri çıkarıp masanın üzerine koy dum. Buna karşılık o da elini pantolonunun cebine sokup bir şey çıkardı ve zincirin yanına koydu.

Bu, Demarais'in kolyesiydi!

Şok içinde kolyeye baktım. Sonra başımı kaldırıp, bakış larımı Pierre'e çevirdim.

"Sendin," dedim.

Pierre gözünü bile kırpmadı. Geç adamların bize bak tığını hissedebiliyordum Oturduğum sandalyede arkama yaslandım ve yavaşça başımı iki yana salladım.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum. "Neyi?" dedi Pierre.

"Oradaydı," dedim. "Onu öldürdüm ama ardından yok oldu. İki Kalp'i bilen tek kiş sendin. Onun orada olduğunu biliyordun."

"Bu doğru," dedi.

"Oraya açılan başka bir yol mu vardı?" "Başka yollar her zaman vardır," dedi. "Ve oraya polislerden önce mi gittin?" "Bunu her zaman yaparız."

"Kovanları da aldın, değil mi?"

Pierre beni başıyla onaylayarak, "Yoldaydık,"dedi. "Size yardım etmek için geri dönüyorduk ve silah seslerini duy duk. İki Kalp'e siz ayrıldıktan hemen sonra geldik.

Kovan ları ve duvarlarda bulduğumuz mermileri aldık."

Şaşkınlık içerisinde oturduğum yerde kalmıştım. "Ve metal çubuğu bıraktınız," dedim. "Neden?"

"Bulunması gerekiyordu."

Yavaşça başımı salladım. "Ama neden?" diye sordum. "Bunu benim için neden yaptınız?"

Pierre zinciri aldı ve ucundaki küçük anahtara dokundu. "Bunu sana şans getirsin diye ama aynı zamanda artık onu hak etmediğim için vermiştim," dedi. "Onu yeniden takmak için bir nedenim olmalıydı. Bu yüzden bunu sadece senin için yapmadım, Bay Owens."

Pierre zinciri boynundan geçirdi ve anahtarı gömleğinin içine soktu. Bardağını kaldırdı. "Şimdi benimle bir içki içer misin?"

Müzik durmuştu. Dönüp genç adamlara baktım. Zarif bir biçimde bardaklarını bana doğru kaldırdıktan sonra döndüler.

Bardağımı tutup kaldırdım ve bir yudum aldım. Geriye tek bir soru kalmıştı.

"O nerede?" diye sordum.

"Onun için endişelenmene gerek yok," dedi Pierre. Öne doğru eğildim. "Ama bunu bilmek-"

"En karanlık yerde... Söyleyebileceğim tek şey bu." Saati me baktım. Hemen kalkmazsam havaalanında

Eve ve Juliette'yle vedalaşacak zamanım olmayacaktı. Demarais'in kolyesini cebime koyarak masadan kalktım.

"Dieu soit avec vous, Bay Owens,*" dedi Pierre.

Havaalanında hep birlikte bir şeyler içtik. Cameron bira, Juliette kola aldı. Eve de şu pembe içkilerden sipariş etti. Beyaz şarap ve frenk üzümü likörü karışımı... Onların de yimiyle de *kir*. Nora'nın bu içkiyi duyup duymadığını bil miyordum ama dönünce ona bahsetmeye karar verdim.

Nedenini bilemiyordum. Belki de Nora'yla sadece Paris'te yaşadıklarımı paylaşmak istiyordum. Belki de on ları seveceğine yürekten inanıyordum. Bu da zaten tek ba şına yeterli bir sebepti.

* Fr. *Tanrı, seni korusun.* (Ed. N.)

Gözlerim hareket saatini bildiren panoya, sonra da bu lunduğumuz masasının etrafına kaydı. İşle, aileyle ve saç ma sapan havaalanı güvenlikleriyle ilgili bütün muhabbet ler bitmişti.

İşlerimizin güvende olduğunu biliyordum. Editörüm Darcy geçen gece telefonda bana Fransa'daki maceralarımı kitap haline getirirsem, editörlüğünü yapabileceğini söylemişti. Fakat cevabım hayırdı.

Daha önce hiç aklıma gelmeyen şeyler hakkında yaz mak istiyordum. Sadece tam olarak ne olduklarından henüz emin değildim. Öte yandan hiçbirinin Mandy ya da

Laurent Demarais hakkında olmayacağını biliyordum. Hiçbir şey bana daha başlamadar biten bu romanı kaleme aldırılmazdı. Eve'nin işi, Cameron'ın haberiyle kurtulmuştu Başkomiser Boutin bir efsane olamamıştı. Uluslararası bir seri katilin cesedinin gizemli bir şekilde kayboldu ğunu bile açıkça kabul etmemişti. Bunu kabul etmek, Demerais'in, Paris sokaklarında hâlâ kol gezdiğini kabul etmek anlamına geliyordu ve bir polisin bunu itiraf etmesine imkân yoktu.

Havaalanındaki kafede geçirdiğimiz birkaç dakika bo yunca Eve, Juliette ve Cameron'la açılıp Mandy ve ailem den biraz bahsettim. Juliette, Sivil Savaş ile ilgili anlattıklarımın büyülenmiş ve bana cevaplayamadığım sorular sormuştu. Ona memleketimle ilgili güzel bir tablo çizmiş olmalıydım ki bir gün Kuzey Carolina'ya gelip beni ziya ret etmek ve iri yulaf tanelerinden yemek istediğini söyledi. Ona oradaki insanların, özellikle de annemin buna çok sevineceğini söyledim.

Saat on bir olunca güvenlik kontrolünden geçme vaktim gelmişti. Geriye söylenebilecek tek şey kalmıştı. Onu da sadece tek bir kişiye söyleyebilirdim.

Cameron ve Juliette'den izin isteyerek, Eve ile büyük yolcu salonuna doğru küçük bir yürüyüş yaptık.

Piste bakan bir pencerenin önünde durduk. Eve'nin kol tuk değneklerini alıp, banka oturmasına yardım ettim. Bir yerden kızarmış ekmek ve yoğun kahve kokusu, etrafımızdan da rahatlatıcı Fransızca mırıltılar geliyordu. Bu mırıltılar ve kokular daima içimde bir yerde kalacaktı.

Eve'nin yanına oturduğumda gözleri merak doluydu. Elini, avcumun içine aldım. Diğeri elimi cebime soktum, kolyeyi çıkardım ve eline bıraktım.

"Sana yalan söylemedim," dedim. "Onu öldürdüm ve bıraktığımda yerde yatıyordu. Biz çıktıktan sonra Pierre bir grupta oraya gelmiş. Cesedi ne yaptıklarını bilmiyorum. Bunu söylemiyor."

Eve'nin yüzünde oluşan ifade neredeyse bunu ona söylediğime beni pişman edecekti. Ama gerçeği bilmek zorun daydı.

"Seni burada, onun hâlâ dışarıda olduğunu düşünerek bırakamazdım, Eve," dedim. "Onu hâlâ aramaya devam et mene izin veremezdim. Bunu Juliette'ye de yapamazdım."

"Juliette'ye mi?"

"Onun peşini bırakmana gerçekten ihtiyacı var," dedim. Eve'nin gözleri doldu.

"İkimizin de artık bu olayın peşini bırakmana ihtiyacı mız var," dedim.

Duraksadı, sonra başını salladı. O sırada Delta Havayolları'nın anonsunu duydum.

"Bu benim uçağım."

Kafeye geri dönüp, çantalarımı aldım. Cameron, Juliette ve Eve bana güvenilir kontrolüne kadar eşlik ettiler. Cameron ve Juliette ile kucaklaşırken gözyaşlarımı tuttum ama Eve'nin kolları beni sardığında kendime daha fazla hâkim olamamıştım.

"Mutlu ol, Matt," diye fısıldadı Eve. "Olacağım," dedim.

Güvenlik kontrolünden geçip, kapıya doğru giden koridordan geçerken arkama dönüp bakmaya cesaret edemedim. Paris'te arkamda bıraktığım şeyleri ve insanları düşünmeye fırsat bulamadan önce uçaktaki yerimi almıştım.

Fakat eve dönünce yapmam gereken şeyler vardı. Başımı bir an çevirdiğimde annemle babam, başka bir anda ise Nora gitmişti. Yıllardır başını çeviren taraf hep bendim ve bu uzun, çok uzun anlarda, benim için önemli olan her şeyi kaybetmiştim. Hostes koridorun başından, insanlara elektronik aletlerini kapatmalarını söyleyerek buraya doğru geliyordu.

Hâlâ zamanım vardı.

Cep telefonumu açıp Nora'nın numarasını tuşladım. Telefonu açmasını beklerken Miami'de saatin, sabahın altısı olduğunu hatırladım. Yine de kapatmadan bekledim.

"Nora, ben Matt."

Sessizlik. Ama en azından cevap, "Hangi Matt?" değildi. "Neredesin?" dedi sonunda.

"Uçaktayım. Eve geliyorum."

Yine sessizlik. Hostes tepemde dikiliyor, telefonu kapatmam için ısrar ediyordu.

"Nora, orada mısın?" "Evet, buradayım."

"Beni havaalanından alırmısınız?"

Bu sefer sessizlik öyle uzun sürmüştü ki gözlerimi kapattım.

Ama en sonunda sesini duyduğumda sanki yanımda gibiydi.

"Senin için orada olacağım."

SON